Louise Penny

LOUISE PENNY

ÎMPĂRĂŢIA ORBILOR

Original: Kingdom of the Blind (2018)

Traducere din engleză şi note de:
LUMINIŢA GAVRILĂ

virtual-proiect.eu
EDITURA TREI
2023

Pentru Hope Dellon, editorul şi prietena mea Whale oii beefhooked[1] -

Capitolul 1

Armand Gamache reduse viteza la ralanti, apoi opri maşina pe drumul secundar acoperit de zăpadă.

Aici e, îşi zise în sinea lui. Porni din nou şi conduse printre pinii înalţi până ajunse în luminiş.

Parcă maşina şi rămase în căldura din habitaclu, privind peisajul îngheţat. Fulgii de zăpadă aterizau pe parbriz şi se topeau imediat ce ajungeau pe geam. Acum ningea mai tare, estompând uşor peisajul ce i se dezvăluia. Gamache se uită la scrisoarea pe care o primise în ajun, deschisă pe scaunul din dreapta.

După ce îşi puse ochelarii de citit, se frecă pe faţă şi o citi din nou. Era o invitaţie – sau cel puţin aşa părea – în acest loc izolat.

Opri motorul, dar nu coborî din maşină.

Nu putea spune că era îngrijorat. Era mai mult nedumerit decât neliniştit.

Totuşi, situaţia era destul de ciudată ca să declanşeze un mic semnal de alarmă în el. Nu o sirenă, cel puţin deocamdată. Dar era în gardă.

Armand Gamache nu era timid din fire, dar era un om prudent. Altfel cum ar fi supravieţuit în eşaloanele superioare ale Sûreté du Quebéc? Mare minune dacă ar fi reuşit.

Se baza pe gândirea raţională, dar şi pe instinctul său, în care avea încredere.

Şi ce îi spuneau ele acum?

Că era cu siguranţă o situaţie absolut ciudată. *Bine,* îşi zise zâmbind, *asta ar putea să mi-o spună şi nepoţii mei.*

Scoase telefonul şi formă numărul, apoi ascultă cum sună o dată, de două ori, înainte să i se răspundă.

— *Salut, ma belle*[11] Am ajuns, spuse el.

Era o convenţie între Armand şi soţia lui, Reine-Marie: iarna, când ningea, se sunau unul pe altul când ajungeau la destinaţie.

— Cum a fost drumul? în Three Pines ninge din ce în ce mai tare.

— Şi aici. Dar s-a circulat bine.

— Unde eşti? Cum e locul ăla, Armand?

— Nu ştiu cum să ţi-l descriu.

Capitolul 2

Dar a încercat.

Avea în faţa lui ceva ce altă dată fusese „acasă” pentru cineva. Apoi o simplă casă. Iar acum era o clădire oarecare. Şi nici asta pentru foarte mult timp.

— E o fermă veche. Dar pare abandonată.

— Eşti sigur că ai ajuns unde trebuie? Ţii minte când a trebuit să mă iei de-acasă de la fratele meu, dar te-ai dus la un alt frate? O ţineai una şi bună că eu eram acolo.

— Asta s-a întâmplat cu ani în urmă. Plus că în Ste-Angélique toate casele arătau identic, la fel şi cei 157 de fraţi ai tăi, sincer. Oricum, el nu prea mă avea la inimă, credeam că era doar o manevră ca să scape de mine şi să te las în pace.

— Poţi să-l învinuieşti? Bătuseşi la altă uşă. Tocmai tu, ditamai detectivul.

Armand izbucni în râs. Episodul se întâmplase cu zeci de ani în urmă, pe vremea când abia începuse să o curteze. Familia lui Reine-Marie, văzând cât de mult îl iubea ea şi, mai ales, cât de mult o iubea el, se îmbunase.

— Am ajuns unde trebuie. Mai e o maşină.

Vehiculul era acoperit de un strat subţire de zăpadă. *A ajuns de vreo jumătate de oră. Nu mai mult,* deduse el. Apoi întoarse privirea spre fermă.

— Nu mai locuieşte nimeni aici de ceva timp.

O casă nu ajungea în halul ăsta peste noapte. Era nevoie de ani de neglijenţă.

Acum era puţin mai mult decât un maldăr de materiale.

Obloanele stăteau strâmbe, iar balustrada de lemn putrezise şi se desprinsese de scara înclinată. Una dintre ferestrele de la etaj era acoperită cu placaj şi Gamache avea impresia că ferma îi făcea cu ochiul. De parcă ar fi ştiut un lucru pe care el nu îl ştia.

întinse gâtul să se uite mai bine. Oare casa era cumva uşor înclinată? Sau era doar un efect al imaginaţiei lui, influenţată de una dintre povestioarele lui Honoré?

A fost odată un om strâmb care a găsit un ban strâmb lângă un
gard strâmb,

El a cumpărat o pisică strâmbă care a prins un şoarece strâmb,
Şi locuiau cu toţii într-o căsuţă strâmbă.

Avea în faţă o casă strâmbă. Şi Armand Gamache se întrebă dacă

înăuntru va găsi un omuleţ strâmb.

După ce îşi luă rămas-bun de la Reine-Marie, se uită din nou la cealaltă maşină parcată în curte şi la plăcuţa de înmatriculare pe care apărea deviza Quebecului: *JE ME SOUVIENS*.

îmi amintesc.

De fiecare dată când închidea ochii, ca acum, imaginile îi veneau în minte instantaneu. La fel de vii şi de intense ca atunci când se întâmplase. Şi nu doar ziua aceea din vara anului trecut, când razele piezişe ale soarelui dansaseră pe mâinile lui pătate de sânge.

Revedea toate zilele. Şi toate nopţile. Tot sângele. Al său şi al celorlalţi. Oameni cărora le salvase viaţa. Şi oameni cărora le-o curmase.

Dar pentru a-şi păstra raţiunea, umanitatea, echilibrul, trebuia să-şi amintească şi evenimentele fericite.

O avea pe Reine-Marie. Aveau un fiu şi o fiică. Acum, şi nepoţi.

Refugiul din Three Pines. Momentele tihnite cu prietenii. Sărbătorile pline de veselie.

De curând, tatăl unui bun prieten murise după ani întregi în care suferise de demenţă. în ultimul lui an de viaţă nu-şi mai recunoştea prietenii şi nici familia. Era amabil cu toţi, dar le zâmbea doar unora. Celor pe care îi iubea, îi recunoştea instinctiv şi îi păstra la adăpost, nu în mintea sa rănită, ci în inima lui.

Inima avea o memorie mai bună decât mintea. Dar ce păstrau oamenii în inima lor? Asta era întrebarea.

Inspectorul-şef Gamache cunoştea destui oameni a căror inimă era roasă de ură.

Se uită la casa strâmbă din faţa lui şi se întrebă oare ce amintire o rodea.

După ce memoră din instinct numărul de pe plăcuţa de înmatriculare a maşinii, se uită prin curte.

Ici-colo, mormane mari de zăpadă sub care, presupunea Gamache, zăceau maşini ruginite. O camionetă dezmembrată. Un tractor vechi, acum abandonat. Şi ceva ce semăna cu un tanc, dar care probabil era un rezervor vechi de benzină.

Sau cel puţin aşa spera.

îşi trase căciula pe cap şi se pregăti să-şi pună mănuşile, dar după un moment de ezitare luă din nou scrisoarea în mână. Nu era cine ştie ce. Vreo două fraze laconice, nimic mai mult.

Departe de a fi amenințătoare, era comică de-a binelea dacă n-ar fi fost

scrisă de un mort.

Era de la un notar care îi cerea, aproape îl soma pe Gamache, să se prezinte la 10 dimineaţa la această fermă izolată. La ora 10 fix. Vă rog. Să nu întârziaţi. *Merci.*

Gamache îl căutase în baza de date a Camerei notarilor din Quebéc.

Maître Laurence Mercier.

Mort de cancer în urmă cu şase luni.

Şi totuşi... O scrisoare de la el.

Fără adresă de e-mail, fără adresă de retur. Doar un număr de telefon la care Armand sunase, dar nu-i răspunsese nimeni.

Fusese tentat să îl caute pe *maître* Laurence Mercier în baza de date a Sûreté du Quebéc, dar renunţase. Nu pentru că ar fi fost *persona non grata* la Sûreté. Nici chiar aşa. Dar, după ce fusese suspendat până la încheierea anchetei asupra evenimentelor din vara trecută, trebuia să cearnă bine favorurile pe care le cerea colegilor. Chiar şi lui Jean Guy Beauvoir. Adjunctul său. Ginerele său.

Gamache se uită încă o dată la casa odinioară solidă şi zâmbi. Ciudat, dar îi era cumva simpatică, parcă i-ar fi fost rudă.

Uneori lucrurile se strică pe neaşteptate şi asta nu reflectă neapărat cât de mult au fost apreciate.

împături scrisoarea şi o strecură în buzunarul de la piept. Chiar când să coboare din maşină, îi sună telefonul.

Gamache se uită la ecran şi văzu numărul. îi dispăru orice urmă de amuzament.

Să îndrăznească să răspundă?

Sau nu?

în timp ce telefonul continua să sune, se uită prin parbriz la lumea care i se părea imperfectă prin vălul de ninsoare ce se înteţea.

Se întreba dacă pe viitor, când va vedea o fermă veche, va auzi atingerea uşoară a fulgilor de zăpadă sau va simţi mirosul de lână udă, îi va reveni în memorie această clipă. Şi dacă da, cum şi-o va aminti. Cu o senzaţie de uşurare sau de groază?

— *Oui, allô?*

Bărbatul stătea lângă fereastră, încercând să distingă ce se întâmplă afară.

în ciuda stratului de gheaţă de pe geam, care deforma imaginea, văzuse

maşina sosind şi aşteptase cu nerăbdare ca bărbatul să parcheze, dar constatase apoi că acesta rămăsese în maşină.

După un minut, nou-venitul coborâse din maşină, dar nu se îndreptase spre casă. Rămăsese în picioare lângă maşină, cu telefonul mobil la ureche.

Primul dintre les invités[111]*-.*

Omul îl recunoscuse, bineînţeles. Cine nu l-ar fi recunoscut? îl văzuse adesea, dar numai la ştirile de la televizor. Niciodată în persoană.

Şi avusese serioase îndoieli că va veni.

Armand Gamache. Fostul şef al serviciului Omoruri. Inspector-şef la Sûreté du Quebéc, actualmente suspendat din funcţie.

Simţi un uşor freamăt de încântare. Armand Gamache era, în felul său, o celebritate. Un bărbat extrem de respectat şi deopotrivă hulit. în presă, unii îl considerau erou, alţii, un ticălos. Personificarea a tot ce era mai rău în poliţie. Sau ce era mai bun. Unul care abuza de putere. Sau un lider îndrăzneţ, gata să-şi sacrifice propria reputaţie, poate chiar mai mult, pentru binele comun.

Dispus să facă ceea ce nimeni altcineva nu voia să facă. Sau nu putea.

Prin ninsoare şi geamul care deforma uşor, văzu un bărbat de aproape 60 de ani. înalt, de peste 1,80 metri şi impunător. Canadiana îl făcea să pară robust, dar oricine purta o canadiană arăta aşa. Faţa, deşi nu era buhăită, arăta trecerea anilor. Cu riduri în jurul ochilor. Chiar în timp ce îl privea, între sprâncenele lui Gamache se formară două cute adânci.

Nu se pricepea să descifreze expresiile de pe chipurile oamenilor. Observa cutele, dar nu ştia să le interpreteze. Se gândi că Gamache era furios, dar poate că era doar concentrat. Sau surprins. Poate chiar bucuros.

Dar se îndoia.

Acum ningea mai tare, însă Gamache nu-şi pusese mănuşile. îi căzuseră când coborâse din maşină. Majoritatea locuitorilor

din Quebéc îşi pierdeau mănuşile şi chiar căciulile aşa. Le ţineau pe genunchi în maşină şi uitau de ele când coborau. Primăvara, pământul era presărat cu rahat de câine, râme, dar şi cu mănuşi şi fesuri ude.

În ninsoarea care cădea, Armand Gamache stătea cu o mână dezgolită dusă la ureche. Ţinea telefonul şi asculta cu atenţie.

Când îi venise rândul să vorbească, Gamache lăsase capul în jos. I se albiseră încheieturile degetelor de tare ce strângea telefonul sau poate din cauza frigului. Apoi, îndepărtându-se câţiva paşi de maşină, se întorsese cu spatele spre rafalele de ninsoare şi începuse să vorbească.

Omul de la fereastră nu auzea ce spune, dar, la un moment dat, o frază purtată de o rafală de vânt traversă curtea înzăpezită, pe lângă obiecte altă dată preţuite. Şi ajunse în casa altă dată preţuită şi ea.

— O să-ţi pară rău.

Apoi o mişcare atrase atenţia bărbatului care privea, în curte intra o altă maşină.

Al doilea dintre *les invités.*

Capitolul 2

— Armand?

Zâmbetul de recunoaştere şi uşurare îngheţă pe buzele femeii când îi văzu expresia de pe chip.

Gamache se întorsese spre ea cu o mişcare aproape brutală. Era încordat, în alertă. Parcă se pregătea de atac.

Femeia se pricepea să citească expresiile faciale şi limbajul corporal, dar de data asta nu ştia cum să interpreteze expresia de pe chipul lui. Doar ca pe cea a unei emoţii foarte evidente.

Surpriză.

Dar nu doar atât. A mai fost ceva.

Apoi a dispărut. S-a relaxat. Sub ochii ei, Armand a mai rostit un ultim cuvânt în telefon, apoi a apăsat cu degetul pe ecran şi a băgat telefonul în buzunar.

Ultima expresie care a traversat acel chip familiar înainte să-şi recapete complet strălucirea politeţii a surprins-o şi mai mult.

Vinovăţie.

Apoi a apărut zâmbetul.

— Pentru Dumnezeu, Myrna. Ce faci aici?

Armand încerca să-şi corecteze zâmbetul, dar nu tară efort. îşi simţea faţa amorţită, aproape îngheţată.

Nu voia să afişeze un zâmbet idiot, exagerat. Să se trădeze în faţa acestei femei foarte perspicace, care îi era şi vecină.

Psihologă la pensie, Myrna Landers era proprietara librăriei din Three Pines şi bună prietenă cu Reine-Marie şi cu Armand.

El bănuia că Myrna observase şi înţelesese reacţia lui iniţială, dar probabil nu intuise motivul din spatele ei. Şi nici nu ghicise cu cine vorbea la telefon.

Fusese absorbit de conversaţie. De alegerea cuvintelor. Atent la ce îi spunea interlocutorul. Şi la tonul vocii lui. La modulaţia propriei voci. De aceea Myrna reuşise să se apropie tară s-o simtă.

Sigur, era o prietenă. Dar la fel de bine ar fi putut să nu fie.

în calitate de cadet la Academia de Poliţie, apoi ca agent al Sûreté, inspector, şef al serviciului Omoruri şi apoi ca şef al poliţiei, Gamache

trebuise să fie mereu în gardă. învăţase să fie mereu în gardă, aşa încât această stare devenise pentru el o a doua natură. Sau mai degrabă prima natură.

Nu că îşi trăia viaţa aşteptându-se mereu să se întâmple ceva rău. Pur şi simplu, vigilenţa devenise o parte din fiinţa lui, aşa cum era culoarea ochilor. Sau cicatricile pe care le avea.

Pe de o parte, efect al ADN-ului, pe de altă parte, o consecinţă a experienţelor lui de viaţă.

Armând ştia că fusese luat prin surprindere nu pentru că lăsase garda jos. Dimpotrivă, o ţinuse atât de sus şi atât de strâns, încât pentru câteva minute cruciale nimic nu reuşise să ajungă la el. Nu auzise maşina apropiindu-se. Nu auzise paşii uşori pe zăpadă.

Gamache, care nu era un om temător, simţi o uşoară nelinişte. De data asta, consecinţele fuseseră inofensive. Dar data viitoare?

Ameninţarea nu trebuie neapărat să fie de dimensiuni catastrofice. Dacă ar fi, n-ai avea cum s-o ratezi. Ea constă aproape întotdeauna într-un detaliu mărunt.

Un semnal pe care nu-l prinzi sau îl înţelegi greşit. Un unghi mort. Un moment de neatenţie. O concentrare atât de intensă, încât totul în jur se estompează. O falsă supoziţie luată drept realitate.

Şi pe urmă...

— Te simţi bine? întrebă Myrna Landers când Armând se apropie şi o sărută pe obraji.

— Da, sunt bine.

Myma îi simţi obrazul rece şi umed, acolo unde aterizaseră câţiva fulgi de zăpadă înainte să se topească. Şi tensiunea care mocnea dincolo de aparenta jovialitate a bărbatului.

Zâmbetul lui Armând desena linii adânci în colţul ochilor săi căprui. Dar ochii nu zâmbeau, rămâneau pătrunzători, precauţi. Vigilenţi. Totuşi, căldura încă era acolo.

— Bine, repetă el.

în ciuda neliniştii ei, Myma zâmbi.

Amândoi înţelegeau acest cod. Era o aluzie la vecina lor din Three Pines. Ruth Zardo. O poetă talentată. Una dintre cele mai distinse din ţară. însă talentul ei venise la pachet cu o doză generoasă de nebunie. Numele Ruth Zardo era rostit cu admiraţie şi groază în egală măsură. Parcă evoca o creatură magică, creativă şi totodată distructivă.

Ultimul volum de poezii al lui Ruth se intitula *Sunt BINE.* Frumos titlu, până îţi dădeai seama, adesea prea târziu, că B.I.N.E. însemna „Bulversat, Instabil, Nevrotic, Egoist”.

Da, Ruth Zardo era în multe feluri. Din fericire pentru ei, în acel moment era absentă.

Armând se aplecă şi culese din zăpadă mănuşile care căzuseră de pe genunchii Mymei. Le scutură lovindu-le de canadiana sa, după care i le dădu înapoi. Apoi, dându-şi seama că şi le pierduse şi el, se întoarse la maşină şi le găsi aproape îngropate sub un strat de zăpadă proaspătă.

Bărbatul observa toate acestea de la adăpostul relativ al casei.

Nu o întâlnise niciodată pe femeia care tocmai sosise, dar deja n-o plăcea. Era de culoare, corpolentă, dar mai ales era femeie. Niciuna dintre aceste calităţi nu i se părea atrăgătoare. Mai rău, Myma Landers venise cu cinci minute mai târziu şi, în loc să se grăbească să intre, cerându-şi scuze, stătea liniştită la palavre. De parcă el nu îi aştepta. De parcă nu le spusese foarte clar ora întâlnirii.

Le spusese.

Totuşi, faptul că venise şi ea la întâlnire îi mai atenua iritarea.

îi urmărea cu atenţie pe cei doi. Pentru el, era un joc. Să observe. Să încerce să ghicească ce se pregăteau oamenii să facă.

Se înşela aproape de fiecare dată.

Myma şi Armând scoaseră scrisorile din buzunare şi le comparară.

Erau identice.

— E puţin neobişnuit, nu ţi se pare? zise ea uitându-se înjur.

Armând clătină din cap şi îi urmări privirea până la casa dărăpănată.

— îi cunoşti pe oamenii ăştia?

— Care oameni?

— Pe cei care locuiesc aici. Sau care locuiau.

— Nu. Tu?

— *Non.* N-am nici cea mai vagă idee cine sunt şi de ce ne aflăm aici.

— Am sunat la numărul de telefon, dar n-a răspuns nimeni. Imposibil să iei legătura cu acest Laurence Mercier. E notar. îl cunoşti?

— *Non.* Dar ştiu un lucru.

— Care? întrebă Myrna, simţind că urma să i se comunice un lucru neplăcut.

— A murit acum şase luni. De cancer.

— Atunci ce...

Nu ştiu ce să spună mai departe, aşa că tăcu. Se uită spre casă, apoi se întoarse spre Armând. Era aproape la fel de înaltă ca el şi, cu toate că şi pe ea canadiana o făcea masivă, în cazul ei nu era o iluzie.

— Ştiai că tipul care ţi-a trimis scrisoarea e mort de-acum câteva luni şi totuşi ai venit, spuse ea. De ce?

— Din simplă curiozitate. Tu?

— Păi, eu n-am ştiut că e mort.

— Dar ţi-ai dat seama că e ceva ciudat. Ce te-a făcut să vii?

— La fel. Curiozitatea. Ce lucru rău ni se poate întâmpla?

Era o remarcă stupidă, chiar şi Myrna îşi dădea seama.

— Dacă auzim muzică de orgă, fugim. Bine, Armând?

Armând începu să râdă. Sigur, el ştia care era cel mai rău lucru ce se putea întâmpla. De sute de ori îngenunchease lângă el.

Myma lăsă capul pe spate ca să se uite la acoperişul care mai avea puţin şi ceda sub greutatea zăpezii acumulate de luni întregi. Observă ferestrele crăpate şi geamurile lipsă, clipind des din cauza fulgilor mari, uşori care îi cădeau neîncetat pe faţă şi în ochi.

— Nu e periculos, nu?

— Mă îndoiesc.

— Te îndoieşti? întrebă ea făcând ochii mari. înseamnă că e posibil?

— Cred că singuml pericol e casa, nu ocupantul ei, răspunse Armând făcând un gest cu capul spre acoperişul lăsat şi pereţii înclinaţi.

Se îndreptară spre casă şi, când Armând puse piciorul pe prima treaptă, aceasta cedă sub greutatea lui. Armând ridică din sprâncene, iar Myrna zâmbi.

— Cred că problema e numărul de croasante pe care le mănânci, nu lemnul putrezit, spuse Myrna, şi el râse.

— Sunt de acord cu tine.

Se opri puţin, uitându-se la trepte, apoi la casă.

— Nu eşti sigur că nu e periculos, aşa e? Casa sau cine e

înăuntru.

— *Non,* nu sunt sigur. Ai vrea să aştepţi aici?

Da, se gândi ea.

— Nu, răspunse şi intră după el.

— *Maître* Mercier, se prezentă bărbatul venind spre ei cu mâna întinsă.

— *Bonjour,* răspunse Gamache, care intrase primul. Armand Gamache.

Evaluă rapid locul, începând cu bărbatul.

Scund, slăbuţ, caucazian. înjur de 45 de ani.

Viu.

în casă, curentul fusese tăiat, ca şi căldura, aşa încât aerul era rece şi stătut. Parcă erai într-o cameră frigorifică.

Notarul rămăsese cu paltonul pe el şi Armand observă că era murdar pe alocuri. Ca şi al lui Armand, de altfel. în Quebéc, iarna era practic imposibil să urci sau să cobori din maşină fără să te alegi cu urme de zloată şi sare.

însă paltonul lui *maître* Mercier nu era doar murdar. Era pătat şi uzat.

Avea un aer neîngrijit. Asemenea veşmintelor sale, bărbatul părea uzat şi epuizat. Dar, în acelaşi timp, afişa o demnitate vecină cu aroganţa.

— Myma Landers, spuse femeia înaintând şi întinzându-i mâna.

Maître Mercier i-o luă, dar îi dădu drumul repede. Mai degrabă un

simplu contact decât o strângere de mână.

Gamache observă la Myrna o uşoară schimbare de atitudine. Nu mai era temătoare şi se uita la gazda lor cu un fel de milă.

Unele creaturi aveau de la natură capacitatea de a stârni această reacţie. Deşi nu dispuneau de carapace, o muşcătură veninoasă sau abilitatea de a zbura ori măcar de a alerga, posedau o armă la fel de puternică.

Arătau atât de neajutorate şi vulnerabile, încât nici nu-ţi trecea prin cap că puteau fi periculoase. Unii chiar le adoptau, le protejau, le hrăneau, le ofereau adăpost.

Şi aproape întotdeauna regretau.

Era prematur să se pronunţe dacă *maître* Mercier se număra printre aceste creaturi, dar avea acest efect până şi asupra Myrnei Landers, o femeie experimentată şi perspicace.

Chiar şi asupra lui, trebui să recunoască Gamache, în prezenţa acestui omuleţ trist simţea că începe să coboare garda.

Dar n-o coborî de tot.

Gamache îşi scoase fesul şi, netezindu-şi părul grizonant, se uită înjur.

La fel ca în multe alte ferme, uşa de la intrare se deschidea direct în bucătărie. Aici nu se schimbase nimic din anii 1960. Poate chiar 1950. Dulapurile erau din placaj vopsit într-un albastru viu – ca albăstrelele –, tejgheaua galbenă laminată era ciobită, iar podeaua, acoperită cu linoleum zgâriat.

Toate obiectele de valoare fuseseră luate. Aparatura electrocasnică

dispăruse şi pereţii erau goi: doar deasupra chiuvetei rămăsese un ceas verde-mentă, care se oprise de multă vreme.

O clipă îşi imagină camera aşa cum fusese cândva. Luminoasă. Nu nouă, dar curată şi îngrijită. Cu oameni mişcându-se prin ea, pregătind masa de Ziua Recunoştinţei sau de Crăciun. Copii fugărindu-se ca nişte mânji sălbatici în timp ce părinţii încercau în zadar să-i potolească.

Observă nişte linii trase cu creionul pe cadrul uşii. Genul de linii care marcau înălţimea pe măsură ce creşteau copiii. înainte să se oprească timpul.

Da, camera asta, casa asta a fost plină de viaţă altă dată. Plină de veselie.

Se întoarse din nou spre gazda lor. Notarul care exista şi nu exista.

Locuise în casa asta? Fusese cândva vesel şi fericit? în orice caz, nu mai păstra nicio urmă din cel de atunci. Dispăruse cu totul.

Maître Mercier făcu un semn spre masa din bucătărie, invitându-i să se aşeze, iar ei se conformară.

— înainte să începem, aş vrea să semnaţi asta.

Mercier împinse o foaie de hârtie spre Gamache.

Armând se lăsă pe speteaza scaunului, îndepărtându-se de hârtie:

— Mai întâi, aş vrea să ştiu cine sunteţi şi de ce ne aflăm aici.

— Şi eu la fel, adăugă Myrna.

— Fiecare lucru la timpul cuvenit, spuse Mercier.

Era o replică ciudată, o expresie formală şi totodată învechită, care respingea fără drept de apel cererea lor. Cererea rezonabilă a unor oameni care nu erau obligaţi să fie acolo.

Mercier arăta şi vorbea ca un personaj dintr-o carte de Dickens. Dar nu personajul principal. Gamache se întrebă dacă Myrna avea aceeaşi impresie.

Notarul puse un stilou pe foaia de hârtie şi, cu un semn din cap, îl invită pe Gamache să semneze. Acesta nici nu se clinti.

— Ascultă, domnule dragă, începu Myrna punând mâna ei mare pe cea a lui Mercier, pe care o simţi tresărind.

Avea o voce calmă, caldă şi clară.

— Ori ne spui acum de ce ne-ai chemat, ori eu plec. Şi presupun că nu asta îţi doreşti.

Gamache împinse foaia de hârtie înspre notar.

Myma îl bătu pe Mercier pe dosul mâinii şi acesta se uită la ea.

— Şi-acum, continuă ea, poţi să ne explici cum de-ai înviat din morţi?

Mercier o privi de parcă ea era cea nebună, apoi întoarse ochii spre fereastră. Gamache şi Myma îşi îndreptară şi ei privirile în aceeaşi direcţie.

Venise încă o maşină în curte. O camionetă. Din ea coborî un tânăr căruia îi căzură mănuşile în zăpadă. Dar se aplecă repede şi le culese de pe jos.

Armand şi Myrna se uitară unul la altul.

Nou-sositul purta un fes lung, cu dungi albe şi roşii. Era atât de lung, încât, când tânărul se îndepărtă de maşină, vârful conic al fesului, care se termina cu un ciucure, îi cobora pe spate şi se târa prin zăpadă.

Observând ce se petrece, tânărul ridică vârful fesului, îl înfăşură în jurul gâtului ca pe un fular, după care îl aruncă peste umăr cu atâta dezinvoltură, încât Myma se trezi zâmbind.

Pe cât de lipsită de vlagă era gazda lor, decedatul Mercier, pe atât de plin de viaţă era tânărul necunoscut.

Dr. Seuss-[1]-, faceţi cunoştinţă cu Charles Dickens.

Cotoiul cu pălărioi urma să intre în Casa umbrelor.

Se auzi un ciocănit în uşă, apoi intră. Uitându-se în jurul lui, privirea i se opri asupra lui Gamache, care se ridicase în picioare.

— *Allô, bonjour,* spuse jovial tânăml. *Monsieur* Mercier?

întinse mâna spre Gamache şi acesta făcu la fel.

— *Non.* Eu sunt Armand Gamache.

îşi strânseră mâinile. Mâna tânărului era puternică şi palma bătătorită. Strângerea, fermă şi cordială. Sigură, dar nu forţată.

— Benedict Pouliot. *Salut.* Sper că n-am întârziat. S-a circulat groaznic pe pod.

— Dumnealui este *maître* Mercier, îl prezentă Armand dându-se la o parte şi arătându-i-l pe notar.

— Bună ziua, domnule, răspunse tânăml strângând mâna notamlui.

— Iar eu sunt Myrna Landers, spuse femeia strângându-i şi ea mâna şi zâmbind.

Cam prea zâmbăreaţă, îşi zise Armand.

La drept vorbind, era greu să nu zâmbeşti în faţa acestui tânăr frumos. Nu că ar fi fost ridicol, dar era amabil şi plin de

naturalețe. Avea nişte ochi pătrunzători şi strălucitori.

Benedict îşi scoase fesul şi îşi aranjă părul blond, tuns într-un mod cum Myma nu mai văzuse până atunci şi spera să nu mai vadă vreodată. Scurt în creştet, apoi lung de la urechi în jos. Foarte lung.

— Bun, zise el frecându-şi mâinile în semn de nerăbdare sau poate din cauza frigului. De unde începem?

Se întoarseră cu toţii spre Mercier, care rămăsese cu ochii la Benedict.

— Vă uitaţi la tunsoarea mea, nu? întrebă tânărul. Prietena mea m-a tuns aşa. Urmează un curs de hair-styling. Pentru examenul final i-au cerut să creeze o tunsoare nouă. Cum vi se pare?

îşi trecu mâinile prin păr în timp ce ceilalţi rămaseră tăcuţi.

— E foarte reuşită, spuse Myma întărind convingerea lui Armând că dragostea, chiar şi o pasiune trecătoare, e oarbă.

— Tot ea v-a făcut şi fesul? întrebă Armând arătând spre masa voluminoasă de lână udă, roşu cu alb, pusă la capătul mesei.

— Da. Pentru nota finală la cursul de design. Vă place?

Armând scoase un mormăit evaziv.

— Dumneavoastră aţi trimis scrisoarea? îl întrebă Benedict pe Mercier. Vreţi să-mi arătaţi casa mai întâi sau preferaţi să ne uităm pe planuri? E casa dumneavoastră? îi întrebă el pe Armând şi pe Myrna. Sincer, nu cred că poate fi salvată. E într-o stare foarte proastă.

Gamache şi Myrna se uitară unul la altul, înţelegând la ce se referea.

— Nu suntem împreună, spuse Myrna râzând. La fel ca dumneavoastră, am fost invitaţi aici de *maître* Mercier.

Myma scoase scrisoarea şi o puse pe masă. La fel şi Armând.

Benedict se aplecă, apoi se îndreptă.

— Nu înţeleg. Credeam că am venit aici pentru o ofertă.

Puse şi scrisoarea lui pe masă, lângă celelalte două. în afară de nume şi adresă, era identică.

— Cu ce te ocupi? întrebă Myrna.

Benedict îi întinse o carte de vizită. Era în formă de diamant, roşu- sângeriu, cu un scris în relief, ilizibil.

— Tot creaţia prietenei dumitale? întrebă Myma.

— Da. De la cursul de business.

— Pentru nota finală?

— *Oui.*

Myma i-o dădu lui Gamache, care trebui să-şi pună ochelarii de citit şi s- o încline spre fereastră ca să descifreze micile denivelări.

— „Benedict Pouliot. Antreprenor în construcţii”, citi el cu voce tare, apoi o întoarse pe partea cealaltă. Nu are număr de telefon sau e-mail.

— Nu. Din cauza asta a pierdut puncte. Deci sunt aici pentm o ofertă?

— Nu, răspunse Mercier. Luaţi loc.

Benedict se aşeză.

Mai degrabă ca un căţeluş decât ca o pisică, se gândi Gamache ocupând locul de lângă Benedict.

— Atunci de ce mă aflu aici? întrebă Benedict.

— Şi noi ne punem aceeaşi întrebare, spuse Myrna, luându-şi ochii de la Benedict şi îndreptându-i spre notar.

Capitolul 3

— Numele, vă rog.

— Ştii bine cum mă cheamă, Marie, spuse Jean-Guy. Lucrăm împreună de ani buni.

— Vă rog, domnule, insistă ea pe un ton plăcut, dar ferm.

Jean-Guy o privi lung, apoi se întoarse spre ceilalţi doi agenţi din sala de conferinţe.

— Jean-Guy Beauvoir.

— Gradul?

De data asta, el îi aruncă o privire urâtă, dar Marie nici nu clipi.

— Şef interimar la Serviciul Omoruri al Sûreté du Quebéc.

— *Merci.*

Inspectoarea se uită o clipă în laptopul din faţa ei, apoi din nou la Jean- Guy.

— Veţi fi încântat să aflaţi că această audiere nu vă priveşte pe dumneavoastră personal.

Ea zâmbi, dar bărbatul, nu.

— Suspendarea dumneavoastră a fost anulată de-acum câteva luni. Dar tot mai avem întrebări serioase cu privire la deciziile şi acţiunile domnului Gamache.

— Inspector-şef Gamache, o corectă Beauvoir. Şi cum de mai aveţi întrebări? I-aţi pus deja toate întrebările posibile şi imposibile şi el v-a răspuns. încă nu l-aţi exonerat? Au trecut aproape şase luni. Zău, ajunge.

Se uită din nou spre cei pe care îi considera colegi. Apoi din nou la ea. Privirea lui deveni mai puţin ostilă şi mai mult confuză.

— Ce-i asta?

Jean-Guy participase la multe astfel de audieri şi se simţise capabil să controleze situaţia, ştiind că toţi erau de aceeaşi parte a baricadei. Dar, văzând cum îl priveau cei aflaţi de cealaltă parte a mesei, înţelese că se înşela.

Intrase în sală crezând că avea de-a face cu o simplă formalitate. O ultimă audiere înainte ca şeful lui să fie, ca şi el, exonerat şi repus în funcţie.

De fapt, atmosfera fusese amicală, aproape cordială. La început.

Beauvoir fusese convins că îi vor spune că se pregătea o declaraţie sobră, în care să explice că avusese loc o anchetă riguroasă. Că, în mod regretabil, operaţiunea sub acoperire desfăşurată de Sûreté în vară se terminase cu o baie de sânge.

Dar în final vor aproba deciziile îndrăzneţe şi neconvenţionale luate de inspectorul-şef Gamache. Şi vor susţine necondiţionat echipa Sûreté implicată în ceea ce s-a dovedit a fi o misiune de un succes răsunător. O vor lăuda pe Isabelle Lacoste, şefa serviciului Omoruri, ale cărei acţiuni salvaseră atâtea vieţi, cu un preţ personal atât de mare.

Şi cu asta s-ar termina tot.

Inspectorul-şef Gamache s-ar întoarce în funcţie şi totul ar reveni la normal.

Dar faptul că o anchetă începută în vară încă nu se încheiase, deşi erau în plină iarnă, i se părea de neînţeles.

— Eraţi adjunctul socrului dumneavoastră în momentul când s-au luat deciziile care au dus la operaţiunea pe care o anchetăm? întrebă inspectoarea.

— Am fost alături de inspectorul-şef Gamache, da. Ştiţi foarte bine.

— *Oui.* Socrul dumneavoastră.

— Şeful meu.

— Da. Persoana responsabilă pentru ce s-a întâmplat. Ştim cu toţii asta, domnule inspector-şef, dar mulţumesc pentru clarificare.

Ceilalţi clătinară din cap cu un aer înţelegător, conştienţi de situaţia delicată în care se găsea Beauvoir.

îl invitau, înţelese Beauvoir cu oarecare surprindere, să se delimiteze de Gamache.

Mai degrabă şi-ar fi tăiat o mână sau un picior. Poziţia lui nu era absolut deloc delicată. Dimpotrivă, era foarte fermă. Rămânea alături de Gamache.

Dar începea să aibă o senzaţie de greaţă.

— Niciunul dintre noi nu poate fi învinuit, *mon vieux,* declarase Gamache cu câteva luni în urmă când, în mod inevitabil, se declanşase ancheta. Ştii foarte bine. Astea sunt doar nişte întrebări care trebuie puse după tot ce s-a întâmplat. N-ai

de ce să-ţi faci griji.

Nu poate fi învinuit, aşa spusese socrul său. Nu zisese *nevinovaţi,* pentru că, evident, nu erau.

Jean-Guy Beauvoir fusese disculpat şi acceptase postul de şef interimar al serviciului Omoruri.

Dar inspectorul-şef Gamache era tot suspendat din funcţie. Deşi Beauvoir fusese convins că această măsură împotriva lui va înceta.

— O ultimă audiere, îi zisese el soţiei în această dimineaţă, în timp ce îi dădeau fiului lor să mănânce, după care tatăl tău va fi disculpat.

— Îhî, bombănise Annie.

— Ce?

Îşi cunoştea foarte bine soţia. Deşi era avocat, cu greu găseai o persoană mai puţin cinică decât ea. Şi totuşi simţise o umbră de îndoială în vocea ei.

— Durează de prea mult timp. Mă îngrijorează că începe să devină un joc politic. Au nevoie de un ţap ispăşitor. Tata a lăsat să-i scape printre degete o tonă de opioide. Droguri pe care le-ar fi putut intercepta. Cineva trebuie să plătească.

— Dar a recuperat cea mai mare parte din ele. Şi n-a avut altă soluţie. Zău aşa.

Se ridicase şi o sărutase.

— Şi drogurile cântăreau mai puţin de o tonă, o corectase el.

O lingură de terci de ovăz aruncată de Honoré ricoşase din obrazul lui Jean-Guy şi căzuse în capul lui Annie.

După ce culesese masa vâscoasă din părul ei, Jean-Guy o studiase o clipă, apoi o băgase în gură.

— Ai putea fi o adevărată gorilă, comentase Annie.

Jean-Guy începuse să-i cerceteze scalpul, ca o gorilă care îşi purică perechea, în timp ce Annie râdea şi Honoré lansa alte proiectile din terci de ovăz.

Jean-Guy ştia că, într-o cameră plină de femei, Annie nu era niciodată cea mai frumoasă. Un străin nici n-ar întoarce ochii după ea.

Dar, dacă ar face-o, ar descoperi ceea ce lui Jean-Guy îi luase mulţi ani şi o căsnicie eşuată ca să observe: cât de frumoasă era fericirea. Iar Annie Gamache radia fericire.

El n-avea nicio îndoială că, într-o cameră plină de femei, ea ar fi cea mai inteligentă şi, în ochii lui, cea mai frumoasă. Dacă alţii nu vedeau lucrul acesta, ghinionul lor.

Desfăcuse centura care îl fixa pe Honoré în scaun, luase copilul în braţe şi se îndreptase spre uşă.

— Să vă distraţi bine, spusese el sărutându-i pe amândoi.

— Stai puţin, îl oprise Annie.

îi scoase lui Jean-Guy baveta, îi şterse faţa şi zise:

— Ai mare grijă. Mi-e teamă că totul se transformă într-o privată cu două locuri.

— Crezi că suntem în rahat până la gât? întrebase Jean-Guy, după care clătinase din cap. *Non.* Asta e ultima dată. Cred că vor doar să sublinieze că a fost o anchetă riguroasă. Şi ăsta e adevărul. Dar, crede-mă, după ce vor cerceta faptele, îi vor mulţumi tatălui tău pentru ce a făcut. îşi vor da seama că situaţia a fost de căcat, iar el a făcut ce trebuia.

— Te rog, nu vorbi urât în faţa copilului. Nu cred că ţi-ar plăcea ca primul lui cuvânt să fie „căcat", zisese ea. Sunt de acord cu tine. Tata nu a avut de ales. Dar s-ar putea să nu vadă şi ei lucrurile aşa.

— în cazul ăsta, sunt nişte orbi.

— Dar sunt oameni, spusese Annie luându-l pe Honoré în braţe. Şi oamenii au nevoie de un loc unde să se ascundă. Iar eu cred că ei se ascund în spatele tatei. Şi se pregătesc să-l dea pradă lupilor.

Beauvoir plecase cu pas grăbit spre metrou, convins că va fi ultima întrevedere cu cei de la Afaceri Interne, după care totul va reveni la normal.

Mersese cu capul plecat, cu ochii în pământ şi la stratul subţire de zăpadă proaspătă care acoperea gheaţa de dedesubt.

Un singur pas greşit şi se putea întâmpla o nenorocire. O entorsă la gleznă. O fractură la încheietura mâinii în încercarea de a atenua căderea. Sau capul spart.

Lucrurile care nu se vedeau erau întotdeauna cele care ajungeau să te rănească.

Iar acum, stând în sala de conferinţe, Jean-Guy Beauvoir se întreba dacă nu cumva Annie avusese dreptate şi de fapt lui îi scăpase ceva.

Capitolul 14

— Cine eşti dumneata? întrebă Gamache aplecându-se şi fixându-l cu privirea pe bărbatul din capul mesei.

— Dar ştim deja, spuse Benedict.

Vorbea rar, cu răbdare. Myrna trebui să lase capul în jos ca să-şi ascundă amuzamentul şi încântarea.

— Dânsul. Este. Notar.

Puţin mai lipsea ca tânărul să-l bată uşurel pe mână pe Gamache ca să-l liniştească.

— *Oui, merci,* răspunse Gamache. Asta am înţeles. Numai că Laurence Mercier a murit acum şase luni. Deci cine eşti dumneata?

— Scrie chiar aici, răspunse Mercier arătând spre semnătura ilizibilă. Lucien Mercier. Laurence a fost tatăl meu.

— Şi dumneata eşti notar?

— Da. Am învăţat meserie de la tatăl meu.

Gamache ştia foarte bine că, în Quebéc, notarii erau mai degrabă nişte avocaţi decât nişte funcţionari. Se ocupau cu de toate, de la tranzacţii imobiliare până la contracte matrimoniale.

— De ce foloseşti hârtia cu antetul lui? întrebă Myrna. Derutezi oamenii.

— E mai economic şi mai ecologic. Nu-mi place risipa. Folosesc antetul tatălui meu când mă ocup de afacerile de care s-a ocupat el. E mai puţin derutant pentru clienţi.

— N-aş zice, mormăi Myrna.

Lucien scoase patru dosare din servietă şi le distribui invitaţilor săi.

— Vă aflaţi aici pentru că numele voastre figurează în testamentul Berthei Baumgartner.

Cei trei primiră informaţia în linişte, apoi Benedict exclamă:

— Pe bune?

Exact când Armand şi Myrna întrebară:

— Al cui?

— Bertha Baumgartner, repetă notarul.

Apoi rosti numele a treia oară pentru cei doi invitaţi mai în vârstă, care îl priveau tot fără să înţeleagă.

— Dar eu n-am auzit niciodată de ea, spuse Myrna. Tu?

Armând reflectă o clipă. Cunoscuse mulţi oameni de-a lungul timpului şi era destul de sigur că n-ar fi uitat un astfel de nume. Dar nu-şi amintea. Numele nu-i spunea nimic.

Armând şi Myrna se întoarseră spre Benedict, al cărui chip frumos exprima curiozitate, dar nimic altceva.

— Dar tu? insistă Myrna.

Tânărul clătină din cap.

— Ne-a lăsat bani? întrebă Benedict.

N-a spus-o cu aviditate. Mai degrabă cu uimire. Şi, da, poate cu o oarecare speranţă, reflectă Gamache

— Nu, răspunse Mercier cu satisfacţie.

Dar apoi se întristă văzând că tânărul nu părea deloc dezamăgit.

— Atunci de ce suntem aici? întrebă Myrna.

— Sunteţi lichidatori ai succesiunii sale.

— Cum? exclamă Myrna. Asta e o glumă?

— Lichidator? Cum adică? întrebă Benedict.

— în cele mai multe ţări, se cheamă „executor testamentar", explică Mercier.

Cum Benedict părea în continuare nedumerit, Armând se simţi dator să explice:

— înseamnă că Bertha Baumgartner a vrut ca noi să ne ocupăm de testamentul ei. Să ne asigurăm că ultimele ei dorinţe sunt respectate.

— Deci a murit? întrebă Benedict.

Armând se pregătea să răspundă afirmativ. Era mai mult decât evident. Dar cum noţiunea de „moarte" se dovedise deja destul de ambiguă în ziua aceea, poate că această doamnă Baumgartner...

Se întoarse spre notar pentru confirmare.

— *Oui.* A decedat în urmă cu o lună şi ceva.

— Şi a locuit aici până să moară? întrebă Myrna ridicând ochii spre tavanul lăsat şi calculând cât timp i-ar trebui ca să iasă pe uşă dacă acesta s- ar prăbuşi.

Sau poate că s-ar arunca pe fereastră.

Dat fiind că pământul era acoperit de un strat de zăpadă proaspătă şi ea era aproape în întregime făcută din jeleuri în

formă de ursuleţi, probabil că aterizarea ar fi lină.

— Nu, trăia într-un cămin de bătrâni, răspunse Mercier.

— Deci e ca şi cum am fi juraţi? întrebă Benedict.

— Poftim? făcu notarul.

— Oamenii aceia traşi la sorţi pentru a fi juraţi într-un proces. Datoria noastră civică şi chestii de genul ăsta. Asta înseamnă să fii... cum ziceaţi că se cheamă?

— Executor, răspunse Mercier. Nu. N-are nimic de-a face cu datoria de jurat. Defuncta v-a ales anume pe dumneavoastră.

— Dar de ce pe noi? întrebă Armand. Noi nici măcar n-am cunoscut-o.

— N-am nici cea mai vagă idee şi... E trist, dar nu putem s-o întrebăm, spuse Mercier care nu arăta nicidecum trist.

— Tatăl dumitale nu ţi-a spus nimic?

— Nu vorbea niciodată despre clienţii săi.

Gamache se uită la teancul de hârtii din fata lui şi observă timbrul roşu în colţul din dreapta sus. Era familiarizat cu testamentele. Rareori ajungeai la aproape 60 de ani fără să-ţi fi trecut câteva prin mână. Iar Gamache citise destule, inclusiv pe-al lui.

Acesta era într-adevăr un testament valid şi înregistrat.

Parcurgând rapid prima pagină, observă că documentul fusese redactat în urmă cu doi ani.

— Daţi la pagina doi, vă rog, spuse notarul. Numele dumneavoastră figurează în paragraful patru.

— Un moment, interveni Myma. Cine a fost Bertha Baumgartner? Nu se poate să nu ştiţi ceva despre ea.

— Tot ce ştiu e că a decedat şi tatăl meu s-a ocupat de succesiunea ei. Pe urmă sarcina aceasta mi-a revenit mie, iar acum e rândul dumneavoastră. Pagina doi, vă rog.

Şi, bineînţeles, numele lor figurau acolo. Myrna Landers, domiciliată în Three Pines, Quebéc. Armand Gamache, domiciliat în Three Pines, Quebéc. Benedict Pouliot, domiciliat pe strada Tailion 267, Montréal, Quebéc.

— Dumneavoastră sunteţi, da? întrebă Mercier privindu-i pe rând, iar ei încuviinţară.

Notarul îşi drese vocea şi se pregăti să citească documentul cu voce tare.

— Staţi puţin, spuse Myrna. E o nebunie. O persoană absolut necunoscută ne alege la întâmplare şi ne desemnează

executori? Poate să facă aşa ceva?

— O, da, răspunse notarul. Poţi să-l numeşti şi pe papa de la Roma, dacă vrei.

— Pe bune? Ce tare! comentă Benedict cu gândul la mulţimea de

posibilităţi.

Gamache nu era întru totul de acord cu Myrna; avea îndoieli că desemnarea lor fusese aleatorie. Se uită la numele din testamentul Berthei Baumgartner. Numele lor. Foarte clare. Apăreau acolo dintr-un motiv anume, bănuia el Chiar dacă, deocamdată, motivul nu era deloc clar.

Un poliţist, proprietara unei librării, un antreprenor în construcţii. Doi bărbaţi şi o femeie. De vârste diferite. Doi locuiau la tară, unul, la oraş.

Niciun tipar vizibil. Aveau în comun doar faptul că numele lor apăreau în document. Şi că niciunul dintre ei nu o cunoştea pe Bertha Baumgartner.

— Şi cel desemnat trebuie să accepte? întrebă Myma. Trebuie s-o facem?

— Bineînţeles că nu, spuse Mercier. Vi-l imaginaţi pe Sfântul Părinte fiind lichidatorul acestei proprietăţi?

Toţi trei încercară să-şi imagineze. După zâmbetul de pe faţă, doar Benedict părea că reuşise.

— Deci putem refuza? întrebă Myrna.

— *Oui.* Vreţi să refuzaţi?

— Păi, nu ştiu. Adică n-am avut timp să mă gândesc. Nu ştiam pentm ce ai vrut să vin.

— Despre ce credeaţi că era vorba? întrebă Mercier.

Myma se lăsă pe speteaza scaunului, încercând să-şi amintească.

în dimineaţa de dinainte, când venise corespondenţa, era la librărie.

îşi turnase o cană de ceai tare şi se aşezase în fotoliul confortabil, a cărui adâncitură se mula după formele ei.

Soba cu lemne era aprinsă şi dincolo de fereastră se profila o minunată zi de iarnă. Cerni era de un albastru perfect şi soarele se reflecta din peluzele acoperite de zăpadă, din drum, din patinoar şi din oamenii de zăpadă din zona verde a satului. întregul sat strălucea.

Era genul de zi care te îmbie să ieşi din casă. Chiar dacă ştiai că nu e cazul. Odată ce scoteai nasul afară, te învăluia frigul, îţi ardea plămânii, îţi lipea nările la fiecare respiraţie. îţi făcea ochii

să lăcrimeze. îţi îngheţa genele, aşa încât trebuia să-ţi deschizi pleoapele cu forţa.

Şi totuşi, abia răsuflând, rămâneai afară. încă puţin. Ca să profiţi de o astfel de zi. înainte să te întorci înăuntru, la sobă şi la ciocolata caldă, la ceai sau la o cafea cu lapte, tare şi cremoasă.

Şi la corespondenţă.

Citise şi recitise scrisoarea, apoi sunase la numărul de telefon indicat să

întrebe de ce voia notarul s-o cunoască.

Cum nu-i răspunsese nimeni, luase scrisoarea cu ea la bistro, unde urma să ia masa împreună cu prietenii şi vecinii ei, Clara Morrow şi Gabri Dubeau.

În timp ce Clara şi Gabri discutau despre sculptură în zăpadă, turneul de hochei, concursul de fesuri şi despre gustările pentru carnavalul de iarnă care se apropia, Myrna era cu gândul în altă parte.

— Alo, a spus Gabri. E cineva acasă?

— Ce?

— Avem nevoie de ajutorul tău pentru cursa cu rachete în jurul parcului, a spus Clara. Să fie un circuit sau două?

— Unul pentru copiii sub opt ani, unul şi jumătate pentru cei până în doisprezece ani şi două pentru restul, a propus Myma.

— S-a făcut, a spus Gabri. Acum, echipele pentru bătaia cu bulgări...

Mymei i-a zburat din nou gândul în altă parte. Abia dacă l-a observat pe
Gabri când s-a ridicat şi a mai pus nişte buşteni pe foc în şemineele deschise din ambele capete ale bistroului. S-a oprit să schimbe câteva vorbe cu clienţii. Din cauza frigului de-afară, intrau tot mai mulţi săteni, bătând din picioare pe covoml de la intrare şi frecându-şi mâinile îngheţate.

Erau întâmpinaţi de căldură şi mirosul fumului de arţar, de mirosul tartelor cu carne abia scoase din cuptor şi de aroma permanentă de cafea, impregnată în grinzile tavanului şi în podeaua din scânduri late.

— Vreau să-ţi arăt ceva, a şoptit Myrna la urechea Clarei în timp ce Gabri era ocupat.

— De ce vorbeşti în şoaptă? a întrebat şi Clara cu glas scăzut. E ceva ruşinos?

— Bineînţeles că nu.

— Cum adică „bineînţeles”? a spus Clara ridicând din sprâncene. Te cunosc prea bine ca să exclud vreo posibilitate.

Myma a început să râdă. într-adevăr, Clara o cunoştea bine. Dar şi ea o cunoştea pe Clara la fel de bine.

Prietena ei avea părul şaten şi zbârlit de parcă suferise un mic şoc electric. Semăna puţin cu un Sputnik de vârstă mijlocie. Ceea ce explica pe undeva şi tablourile ei.

Picturile Clarei Morrow erau parcă dintr-o altă lume. Şi totuşi profund, dureros de omeneşti.

La prima vedere, păreau nişte portrete, dar asta era doar la suprafaţă.

Carnea frumos înfăţişată se întindea şi uneori se lăsa peste răni, peste sărbători. Peste abisurile pierderilor şi culmile bucuriei. Picta pacea şi disperarea. Toate în acelaşi portret.

Cu o pensulă, o pânză şi nişte vopsele, Clara surprindea şi îşi elibera subiectul.

Şi reuşea şi să se umple de vopsea din cap până în picioare. Pe faţă, în păr, sub unghii. Era ea însăşi o operă neterminată.

— Îţi arăt mai târziu, i-a spus Myma văzând că Gabri se întorcea la masă.

— După ce m-ai făcut atât de curioasă, sper să fie ceva picant, a zis Clara.

— Picant? a întrebat Gabri. Vreau să ştiu şi eu.

— Myrna e de părere că adulţii ar trebui să participe dezbrăcaţi la cursa pe rachete de zăpadă.

— Dezbrăcaţi? a repetat Gabri uitându-se la Myrna. Nu-s vreo mironosiţă, dar copiii…

— Doamne Dumnezeule! a exclamat Myrna. N-am zis eu aşa ceva. Clara inventează.

— Bine, dacă s-ar ţine seara târziu, după ce se culcă copiii, a continuat Gabri. Punem nişte torţe în juml spaţiului verde şi ar putea să meargă. Sigur am stabili nişte recorduri de viteză.

Myma a fulgerat-o pe Clara cu privirea. Gabri, care era preşedinte la Carnaval d'hiver, o luase în serios.

— Sau, în loc să concureze în pielea goală – Gabri s-a uitat în jur la mulţimea din bistro, imaginându-şi clienţii fără haine pe ei –, poate-ar fi bine să poarte costume de baie.

Clara s-a încruntat, nu în semn de dezaprobare, ci de surpriză. Nu era o idee rea. Mai ales că aici, la bistrou, cât era iama de lungă, iar în Quebéc iarna era lungă şi foarte, foarte întunecată, cel mai obişnuit subiect de conversaţie printre clienţi era despre cum ar fugi într-un loc cu soare. Să stea la plajă, să se prăjească.

— Am putea să-i zicem Evadarea în Caraibe, a spus ea.

Myma a oftat profund.

în celălalt capăt al bistroului, o femeie în vârstă a surprins privirea dezaprobatoare şi a crezut că i-a fost adresată.

Ruth Zardo i-a aruncat o privire urâtă.

Văzând-o, Myrna şi-a zis că uneori natura era tare nedreaptă: altfel cum

se explica faptul că bătrâna poetă se trecea tară să devină şi mai înţeleaptă?

Totuşi, dacă reuşeai să pătrunzi dincolo de ceaţa groasă provocată de scotch, găseai în privirea ei o anumită înţelepciune.

Ruth şi-a mutat atenţia la prânzul ei alcătuit din băutură şi chipsuri. Carneţelul deschis pe masă nu avea nicio noimă, dar paginile lui uzate reuşeau să-i provoace un nod în gât.

S-a uitat pe fereastră, apoi a scris:

Ascuţite ca nişte ace de gheaţă
ţipetele copiilor străpung
văzduhul...

Rosa, instalată lângă Ruth pe canapea, murmură:

— *Fuck, fuck, fuck!*

Sau poate *oac, oac, oac.* Deşi era ciudat ca raţa să orăcăie. Cei care o cunoşteau pe Rosa înclinau spre prima variantă.

Rosa şi-a înclinat gâtul lung şi a luat cu delicateţe un chips din castron, în timp ce Ruth se uita la copiii care se dădeau pe derdeluş, de la biserică până în parcul satului. A scris în continuare:

În biserica înzăpezită
îngenunchem să ne
rugăm, cerând
imposibilul.

A sosit prânzul. Clara şi Myrna comandaseră halibut, cu seminţe de muştar, frunze de curry şi roşii la grătar. Iar pentru Gabri, partenerul lui, Oliver pregătise cocoşel de munte cu smochine coapte şi piure de conopidă.

— Vreau să-l invit pe premier, a anunţat Gabri. La deschiderea carnavalului.

în fiecare an îl invita pe Justin Trudeau. Dar acesta nu răspundea niciodată invitaţiei.

— Şi, cine ştie, poate intră şi el în cursă, a comentat Clara.

Gabri a făcut ochii mari.

Justin Trudeau. Alergând în jurul parcului într-un slip de baie.

De aici, conversaţia a luat-o razna.

însă Myrna nu era prezentă nici cu inima, nici cu mintea, deşi, pentru o clipă, imaginea lui Trudeau i-a îndepărtat gândurile de la scrisoarea pe care o avea împăturită în buzunar.

Ce s-ar întâmpla dacă nu s-ar duce?

Afară, soarele colora zăpada în nuanţe de roz şi albastru. Se auzeau strigătele copiilor, ameţiţi de un amestec îmbătător de frică şi exaltare în timp ce alunecau la vale pe derdeluş.

Era un tablou idilic.

Dar.

Dar dacă, din întâmplare sau dintr-un capriciu al sorţii, ai fi prea departe de casă când cerul se înnorează şi ninsoarea liniştită se transformă în viscol, atunci totul s-ar schimba.

Iarna în Quebéc, atât de veselă şi de liniştită, s-ar întoarce împotriva ta. Te-ar putea ucide. Asta se întâmpla în fiecare an. Bărbaţi, femei şi copii, care în toamnă fuseseră bine-mersi, nu văzuseră cum se apropia viscolul şi nu mai prinseseră primăvara.

La ţară, iarna era un criminal sublim, superb şi luminos.

Localnicii cu părul cărunt şi faţa ridată erau destul de înţelepţi, raţionali şi prudenţi să se întoarcă acasă. Şi să privească viscolul din faţa unui cămin în care ardea un foc vesel, savurând o cană de ciocolată caldă sau un pahar de vin şi o carte bună.

Să fii afară în timpul unei furtuni de zăpadă este una dintre cele mai înfricoşătoare experienţe; să fii în casă, una dintre cele mai reconfortante.

Myma ştia că, aşa cum se întâmplă deseori în viaţă, linia de demarcaţie dintre siguranţă şi catastrofa este foarte subţire.

În timp ce Gabri şi Clara dezbăteau meritele vacanţelor *all-inclusive* în raport cu diverse staţiuni turistice şi croaziere, Myma se gândea la scrisoare şi s-a decis să se lase în voia sorţii.

Dacă ningea, rămânea acasă. Dacă era vreme frumoasă, se ducea.

Iar acum, când stătea în bucătăria ponosită, la masa ponosită, cu un notar la fel de ponosit şi un tânăr antreprenor în construcţii cam sărit de pe fix, Myma se uita pe geam la ninsoarea care se înteţea şi se gândea...

Ce soartă parşivă. Iar m-a păcălit.

— Myrna are dreptate, spuse Armand, acoperind cu mâna lui mare testamentul. Mai întâi trebuie să ne decidem dacă vrem să ne asumăm această responsabilitate.

Se întoarse spre ceilalţi doi.

— Ce spuneţi?

— Am putea să-l citim mai întâi? întrebă Benedict bătând cu palma peste testament. Şi pe urmă să decidem?

— Nu, răspunse notarul.

Myma se ridică în picioare.

— Eu cred că ar trebui să discutăm. în particular.

Armând ocoli masa, se aplecă spre tânărul Benedict, care rămăsese pe scaun, şi îi şopti:

— Dacă vrei să vii cu noi, eşti binevenit.

— O, da, bineînţeles. Bună idee.

Capitolul 15

Când să treacă din bucătărie în living, Gamache se opri în pragul uşii şi se uită la semnele de pe cadrul ei.

Dându-se mai aproape, observă numele abia vizibile din dreptul liniilor făcute cu creionul.

Anthony, la trei ani, patru ani, cinci ani şi aşa mai departe, pe cadrul uşii în sus.

Caroline, la trei ani, patru ani, cinci ani...

Şi mai era Hugo, la trei ani, patru ani, cinci ani şi aşa mai departe. Doar că, la el, liniile erau mai apropiate. Ca inelele unui stejar bătrân care nu prea creştea. Sau nu se înălţa prea mult.

În comparaţie cu fratele şi sora lui la aceeaşi vârstă, Hugo rămânea cu mult în urmă. Dar în dreptul numelui său, ca un privilegiu, la fiecare liniuţă era lipit un sticker. Un căluţ. Un căţel. Un ursuleţ.

Aşa încât, deşi Hugo era mai mic de statură, avea un statut special.

Armând se întoarse să se uite la bucătăria golită de lucruri, apoi la sufrageria pustie, cu tapetul pătat de umezeală.

Ce s-a întâmplat aici? se întrebă el.

Ce a determinat-o pe *madame* Baumgartner să aleagă nişte străini ca să-i execute dorinţele din testament? Unde erau Anthony, Caroline şi Hugo?

— O spărtură în acoperiş, spuse Benedict, trecându-şi mâna lui mare peste o pată de pe peretele livingului. Apa se infiltrează în pereţi. Putrezesc. Păcat. Uitaţi cum e parchetul.

Se uitară. Lemn vechi de pin. Umflat peste tot.

Benedict se plimba prin cameră, inspectând pereţii şi tavanul.

îşi deschisese fermoarul gecii, lăsând să se vadă un pulover şi pufos, şi lucrat strâns, iar într-o parte părea să fi fost lucrat cu fir metalic.

Myma nu ştia cât de confortabil era puloverul, dar n-avea nicio îndoială că fusese lucrat de iubita lui.

Probabil că o iubeşte. Mult. Şi ea pe el. Toate creaţiile ei sunt pentru el. Faptul că erau oribile nu schimba cu nimic frumuseţea gestului. Asta dacă nu cumva o făcea intenţionat.

Capitolul 6

Ca să-l acopere de ridicol, dar şi să-l facă să sufere, dat fiind că puloverul cu fir metalic zgâria şi irita carnea tânără de dedesubt.

Fie îl iubea enorm pe Benedict, fie îl dispreţuia. Cu patimă.

Iar el fie nu-şi dădea seama de asta, fie îi plăcea să sufere şi să fie chinuit. S-au mai văzut cazuri.

— Aşadar, începu Myrna. Vrei să fii executor?

— Ce presupune asta? întrebă Benedict. Ce trebuie să facem?

— Dacă testamentul este simplu, nu mare lucru, explică Armând. Trebuie doar să ne asigurăm că impozitele şi facturile sunt plătite şi că moştenirea ajunge la cine trebuie. Apoi încheiem succesiunea. Cu ajutorul notarului. în general, executorii sunt membri de familie sau prieteni ai defunctului. Persoane de încredere.

Se uitară unii la alţii. Ei nu erau niciuna, nici alta pentru Bertha Baumgartner. Şi totuşi se aflau aici.

Armând privi în jur, căutând o fotografie uitată pe pereţii umezi sau măcar căzută pe jos. Ceva care să-i spună cine a fost această Bertha Baumgartner. Dar nu era nimic. Doar semnele aproape şterse de pe cadrul uşii. Căluţul, căţelul şi ursuleţul.

— Nu pare cine ştie ce, spuse Benedict.

— Asta dacă e simplu, îi aminti Armând. Dacă nu este, ar putea să dureze mult. Foarte mult.

— Zile? întrebă Benedict.

Cum nu primi niciun răspuns, adăugă:

— Săptămâni? Luni?

— Ani, răspunse Armând. Uneori, lichidarea unei succesiuni durează ani în şir, mai ales dacă apar neînţelegeri între moştenitori.

— Iar conflictele astea sunt frecvente, spuse Myrna făcând un tur complet prin cameră. Din cauza lăcomiei. Dar pare că deja au golit casa de lucrurile de valoare. Mi-e greu să-mi imaginez că au rămas multe de împărţit.

Lângă ea, Armând mormăi ceva nedesluşit.

Myma se întoarse spre el şi clătină din cap.

— Ştiu. Pentru noi nu pare mare lucru, dar pentm cei mai puţin privilegiaţi ar putea fi o mică avere.

Gamache rămase în continuare tăcut.

Nu la asta se gândea el. în unele cazuri, un testament sau o

succesiune însemna mai mult decât bani, proprietăţi imobiliare, bunuri materiale. Se putea interpreta că moştenitorul care primea cel mai mult a fost şi cel mai iubit. Existau mai multe forme de aviditate. Şi de nevoie.

Şi uneori testamentele erau folosite ca un ultim afront, o ultimă insultă lansată de o fantomă.

— Vom fi plătiţi? întrebă Benedict.

— Poate puţin. în general, este o muncă făcută benevol, răspunse Armand.

Benedict încuviinţă.

— Şi cum ştim dacă este simplu sau nu?

— N-avem cum să ştim până nu citim testamentul, răspunse Myma.

— Dar nu putem să-l citim înainte să ne dăm acordul, sublinie Benedict.

— E un nod gordian, zise Gamache, spre nedumerirea lui Benedict. Eu cred c-ar trebui să ne gândim la varianta cea mai rea şi să decidem în consecinţă.

— Şi ce se întâmplă dacă refuzăm? întrebă Myrna.

— Tribunalul va desemna alţi executori.

— Dar ea ne-a vrut pe noi, adăugă Benedict. Mă întreb de ce. Trebuie să fi avut vreun motiv.

Se opri, adâncit în propriile gânduri. Aproape că se auzea cum i se învârteau „rotiţele" din creier. în final, clătină din cap.

— Nu. Nu-mi dau seama care ar fi. Voi doi vă cunoaşteţi, nu?

— Suntem vecini, explică Myrna. Locuim în acelaşi sat, la douăzeci de minute de-aici.

— Eu locuiesc în Montréal cu iubita mea. N-am mai călcat niciodată pe- aici. Poate s-a gândit la un alt Benedict Pouliot.

— Locuieşti pe strada Taillon, în Montréal? întrebă Armand.

Tânăml încuviinţă.

— Atunci pe tine te-a vrut.

Benedict se uită la Armand, de parcă atunci îl vedea pentm prima oară. Duse mâna la tâmplă şi apăsă cu un deget.

— Urâtă rană. Ce-aţi păţit? Un accident?

Armand îşi trecu mâna peste brazda cicatricei.

— *Non.* Am fost rănit.

Şi nu o dată, se gândi Myrna, dar n-o spuse cu voce tare.

— Cu mult timp în urmă, adăugă Armand. Acum sunt bine.

— Cred c-a durut rău.

— Da. Dar cred că pe alţii i-a dumt mai tare.

E clar că habar n-are cine este Armand, se gândi Myrna. Şi îşi dădu seama că Gamache nici n-avea de gând să-i spună.

— într-un fel sau altul, ar trebui să ne decidem, zise ea apropiindu-se de fereastră. Ninge din ce în ce mai tare.

— Ai dreptate, răspunse Armând. Trebuie să plecăm mai repede. Deci acceptăm sau nu?

— Tu ce zici? îl întrebă Myrna.

El deja avea răspunsul. Se hotărâse din clipa când notarul le explicase motivul prezenţei lor acolo.

— Habar n-am de ce ne-a ales pe noi *madame* Baumgartner, dar a făcut- o. Nu văd niciun motiv pentru care să refuz. Mă bag. Oricum, sunt curios.

— Aşa e, răspunse Myrna, după care se întoarse spre Benedict. Tu?

— Ani, aţi spus? întrebă el.

— în cel mai rău caz, spuse Gamache. *Oui.*

— Vasăzică ar putea dura nişte ani, iar noi nu suntem plătiţi, recapitulă Benedict. Ce porcărie! Dar mă bag şi eu. Cât de rău poate fi?

Myma îl privi pe tânăml frumos, cu tunsoare penibilă şi pulover cu fir metalic. Dacă era în stare să poarte aşa ceva, putea la fel de bine să facă faţă unor străini ostili care se bat pentru o nimica toată.

— Dar tu? o întrebă Armând pe Myma.

— O, eu am fost de acord de la bun început, răspunse ea zâmbind.

Dar chiar atunci, după un fel de tremur, ferestrele zornăiră şi vântul făcu să se zgâlţâie casă, care scoase un scârţâit, apoi un trosnet sonor.

Myma simţi un val de panică şi inima începu să-i bată mai repede. Nu erau în siguranţă în această casă. Dar nici afară nu erau în siguranţă.

Şi trebuiau să se întoarcă în Three Pines.

— Trebuie să plecăm.

Se întoarse grăbită în bucătărie şi se uită pe fereastră. Maşina ei abia se mai vedea, îngropată sub zăpada viscolită.

— Suntem de acord, îi spuse ea lui Lucien. Şi plecăm chiar acum.

— Cum? întrebă Lucien ridicându-se în picioare.

— Plecăm, repetă Armând. Şi dumneata ar trebui să pleci. Unde ai biroul?

— în Sherbrooke.

La cel puţin o oră de mers cu maşina.

Cei trei rămăseseră cu ghetele în picioare şi cu paltoanele pe ei, iar acum îşi puseră mănuşile şi căciulile şi se îndreptară spre uşa din spate.

— Staţi puţin, strigă Lucien aşezându-se din nou pe scaun. Trebuie să citim testamentul. *Madame* Baumgartner a cemt să fie citit aici.

— *Madame* Baumgartner a murit, replică Myrna. Iar eu am de gând să prind ziua de mâine.

Îşi îndesă căciula pe cap şi ieşi din casă după Benedict.

— Plecăm toţi, *monsieur,* spuse Armând. Inclusiv dumneata.

Benedict şi Myrna se îndreptau deja spre maşini, mergând cu greu prin
zăpada care pe alocuri le ajungea până la genunchi. După ce scoase o lopată dintr-un nămete de zăpadă, tânărul se apucă să degajeze maşina Mymei.

Lucien se lăsă pe speteaza scaunului şi încrucişă braţele.

— Sus, îi zise Armând.

Cum notarul nici nu se clinti, îl apucă de braţ şi îl obligă să se ridice.

— îmbracă-te! îi ordonă el.

După un moment de consternare, omul făcu întocmai.

Armând îşi verifică iPhone-ul. Nu avea semnal. Furtuna îi izolase.

Se uită la viscolul de-afară, apoi prin casa strâmbă, care trosnea şi pârâia din toate încheieturile.

Trebuiau să plece neîntârziat.

Puse documentele în servietă, pe care i-o dădu notarului.

— Să mergem.

Când deschise uşa, viscolul îl izbi în faţă, tăindu-i respiraţia. închise ochii şi făcu o grimasă sub asaltul micilor cristale care aproape că-l orbiseră.

Zgomotul era asurzitor.

Viscolul urla, lovea, se mişca furios în toate părţile. Natura se dezlănţuia. Iar ei erau în mijlocul furtunii.

în timp ce zăpada i se lipea de faţă, Gamache întoarse capul şi îl văzu pe Benedict care dădea de zor cu lopata ca să dezgroape maşina Myrnei din nămeţii formaţi înjur. Abia ce termina într-o parte, că vântul sufla zăpada şi o punea la loc.

Totul era alb, în afară de fesul lui Benedict, al cărui vârf lung, cu dungi albe şi roşii, semăna cu o dâră de sânge pe zăpadă.

Myma se chinuia să cureţe parbrizul cu mâinile.

Camioneta lui Benedict, parcată puţin mai încolo, era

îngropată sub zăpadă, iar maşina notarului dispăruse complet sub troiene.

Când reuşi să ajungă la ceilalţi, Armând avea deja zăpadă în bocanci, sub guler, în mâneci şi chiar sub căciulă.

Myma încerca să deschidă portiera maşinii, dar zăpada adunată o ţinea închisă.

— Zăpada e prea mare, strigă Armând la urechea Myrnei. Las-o.

Apoi înaintă cu greu în spatele maşinii şi îl apucă pe Benedict de braţ, oprindu-l din săpat.

— Chiar dacă reuşim să scoatem din zăpadă toate maşinile, drumurile sunt impracticabile. Trebuie să rămânem împreună. Camioneta dumitale mi se pare cea mai bună variantă.

Benedict aruncă o privire spre ea, apoi se întoarse spre Armând.

— Ce este? strigă Armând, intuind că era o problemă.

— Nu am cauciucuri de iarnă.

— Nu ai...

Dar se opri. Când casa arde, nu mai ai timp de reproşuri.

— Bine, spuse el, şi se întoarse spre Myrna şi Lucien. Maşina mea e parţial apărată de maşina Myrnei, care ţine drept paravan. Poate reuşim s-o scoatem.

— Dar trebuie să mă întorc în Sherbrooke, zise Lucien arătând spre maşina lui, care acum nu era decât o movilă albă în mijlocul curţii.

— O să te întorci, strigă Myrna. Dar nu azi.

— Dar...

— Treci la lopată! ordonă Myma arătând spre Volvo-ul lui Armând.

— Cu ce?

Armând arătă spre servieta lui Lucien.

— Nu, ripostă notaml, strângând-o la piept ca pe un ursuleţ de pluş.

— Cum vrei, spuse Myma.

îi smulse servieta din braţe şi se puse pe treabă, folosind-o ca să dea deoparte zăpada care bloca portierele, în timp ce Benedict dădea la lopată. Armând smulse nişte scânduri din treptele verandei şi le împinse sub roţile din spate, lovind tare cu bocancii pentm a le îndesa mai bine.

Lucien stătea fără să facă nimic.

în cele din urmă, reuşiră să deschidă portierele.

Myma îl împinse pe notar pe bancheta din spate, apoi urcă

lângă el.

— Urcaţi la volan, îi strigă Benedict lui Armând. împing eu.

— *Non.* Odată ce-am pornit, nu ne mai putem opri. Riscăm să ne împotmolim din nou. Cine împinge rămâne pe jos.

Benedict ezită.

Dumnezeule, se gândi Armând. Chiar se gândeşte să rămână.

— Urcă! îi ordonă el.

încă nehotărât, tânăml îl privi pe bărbatul mai în vârstă decât el.

— O să meargă, zise Gamache, mai blând de data asta, în timp ce în jurul lor se aduna din nou zăpada, profitând de aceste momente preţioase. Haide, urcă.

Benedict dădu să urce pe locul şoferului, dar Armând îl opri.

— Acolo, spuse el cu un zâmbet şi arătă spre locul pasagerului.

Myma îşi verifică centura de siguranţă, apoi închise ochii şi inspiră. Adânc. Şi se rugă.

Gamache dădu cu spatele şi apăsă încet, foarte încet, cu precauţie, pe accelerator.

Un moment de ezitare, când cauciucurile urcau pe scânduri.

Apoi făcură priză şi se ridicară doi-trei centimetri din zăpadă şi gheaţă, ajungând pe lemn.

Având priză, maşina se puse în mişcare. Cinci centimetri. Douăzeci. Treizeci.

Benedict răsuflă uşurat. Myma la fel. Notarul părea în pragul infarctului.

Apoi Armând băgă în viteză, trase uşor de volan şi intră pe aleea mărginită de pini.

— O, *merde!* înjură Benedict.

Myma se aplecă între scaune să vadă ce vedea el.

Ieşirea era blocată de un zid de zăpadă. Era atât de înalt, încât nu se vedea drumul de dincolo de el.

— Staţi liniştiţi, spuse Gamache. înseamnă că a trecutul plugul. Ăsta e semn bun.

— Bun? se miră Benedict.

— Uite ce-a făcut, comentă notarul.

îşi recăpătase glasul. Al lui sau al altcuiva. Nefiresc de ascuţit şi gâfâit.

— Nu putem trece pe-acolo.

Plugul împinsese zăpada în intrarea pe alee. N-aveai cum să-ţi dai seama cât de gros şi de bătătorit era. Sau ce se afla de cealaltă parte.

Dar nu aveau de ales. Nu aveau altă soluţie.

— Ţineţi-vă bine, spuse Armând şi apăsă pe acceleraţie.

— Sunteţi sigur? întrebă Benedict în timp ce maşina se îndrepta direct spre zidul de zăpadă.

— Drace, făcu Myrna.

Apoi, impactul.

Zăpada a explodat, lipindu-se de parbriz şi orbindu-i, iar maşina s-a înclinat violent într-o parte, apoi în cealaltă.

Atunci, spre groaza lui Benedict, Armând se lăsă pe spate în scaun.

— Frânează! strigă Benedict.

întinse mâna spre volan, dar Armând îl prinse de încheietură şi îl strânse atât de tare, încât tânărul făcu o grimasă.

Un bloc de zăpadă tasată zbură de pe parbriz şi atunci văzură pădurea – copacii, trunchiurile – îndreptându-se spre ei.

Cu respiraţia tăiată, Benedict puse mâinile pe bordul maşinii, în timp ce Armând privea înainte, aşteptând. Mai aşteptând puţin. Apoi, chiar când părea prea târziu, frână uşor, foarte uşor.

Maşina încetini. Apoi se opri. Aproape că atingea cu botul celălalt nămete.

în maşină se lăsase o tăcere mormântală, urmată de expiraţii lungi.

Erau chiar de-a curmezişul drumului, blocându-l. Armând se uită repede în stânga şi-n dreapta să vadă dacă venea vreo maşină. Dar drumul era pustiu.

Trebuia să fii nebun să ieşi afară pe viscol.

Se auzi un râs uşor, nervos.

— Fir-ar să fie, oftă Myrna.

Armând dădu puţin înapoi şi îndreptă maşina înspre sat. După ce aprinse luminile de avarie, coborî să inspecteze pagubele.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă Benedict, ocolind maşina ca să-l apostrofeze pe Armând. Ai cedat. Era să ne omori.

Armând arătă cu ambele mâini spre maşină.

— Da, strigă Benedict. Noroc chior.

— Ce-i drept.

Dacă ar fi venit o altă maşină sau ar fi trecut din nou plugul...

— Ai înţepenit, strigă Benedict în timp ce Armând începu să scoată zăpada din radiatorul maşinii. Am văzut eu!

— Ce am făcut eu şi ce ai văzut tu sunt două lucruri diferite. Uneori, cea mai bună soluţie este să nu facem nimic.

— O, scuteşte-mă de rahaturi zen!

Viscolul şfichiuia pe lângă Benedict, care îşi încleştase

pumnii şi îl fixa cu privirea pe Gamache.

— Vrei să ştii de ce am făcut ce am făcut?

— Te-ai panicat.

— Nu te-a învăţat nimeni să conduci pe zăpadă? strigă Gamache prin viscol.

— Mă descurc mai bine decât tine.
— Atunci poate-mi dai şi mie nişte lecţii. Dar nu azi. Urcară în maşină şi Gamache băgă în viteză.
— Şi, adăugă el atent la drum, ca să ştii şi tu: eu nu cedez niciodată.
— Unde mergem? întrebă Lucien de pe bancheta din spate.
— Acasă, răspunse Myrna.

Capitolul 16

— Am ajuns? întrebă notarul.

A *n*-a oară.

— *Oui.*

— Serios?

Răspunsul, atât de neaşteptat, îl reduse la tăcere. Lucien şterse cu mâneca geamul aburit al maşinii şi se uită afară. Nu se vedea nimic.

Apoi vântul îşi schimbă o clipă direcţia şi, pentru o fracţiune de secundă, printr-o spărtură în zidul de zăpadă, reuşi să zărească o casă. O casă frumoasă.

Era făcută din piatră şi prin ferestrele cu menouri se revărsa o lumină plăcută.

Apoi dispăru, înghiţită de viscol. Viziunea fusese atât de scurtă, încât Lucien se întrebă dacă nu cumva disperarea şi imaginaţia făcuseră să apară o căsuţă din poveşti.

— Sunteţi sigur? întrebă el.

— Foarte sigur.

în mai puţin de o oră, Armând şi oaspeţii săi făcuseră duş şi erau îmbrăcaţi cu haine curate şi uscate. în afară de Lucien, care refuzase toate propunerile.

Stăteau la masa lungă din lemn de pin din bucătărie, în timp ce soba cu lemne din celălalt capăt al încăperii degaja o căldură plăcută. Din cauza zăpezii care se adunase pe pervazul ferestrelor care încadrau şemineul, cu greu se vedea afară.

îmbrăcat cu un tricou, un pulover şi nişte pantaloni împrumutaţi, Benedict avusese timp să se calmeze după drumul cu maşina. Duşul fierbinte şi masa care urma îl potoliseră de-a binelea.

Se uita în jurul lui.

în ciuda rafalelor furioase ale vântului de-afară, casa nu se cutremura, ferestrele nu se zgâlţâiau. Fusese construită să reziste, şi rezista. Benedict îşi zise că trebuie să aibă o sută, poate chiar două sute de ani.

Oricât ar încerca şi oricât s-ar strădui, se îndoia că el ar putea construi o casă atât de solidă.

Se uită în celălalt capăt al încăperii, unde *madame* Gamache punea supa în farfurii, iar Armând tăia pâinea. Se consultau din când în când, iar corpurile lor se atingeau întâmplător şi intim.

Benedict se scărpină pe piept, făcând o grimasă.

Cu câteva minute înainte, Armând o întrebase pe Reine-Marie în timp ce stătea sub duşul fierbinte:

— Numele Bertha Baumgartner îţi spune ceva?

— Parcă era un personaj de desene animate, răspunsese Reine-Marie. Nu, ăsta era Dagwood. Era personajul negativ din *Doonesbury*!

Armând a oprit apa şi a ieşit de sub duş, luând prosopul pe care i-l întindea ea.

— *Merci*.

În timp ce îşi ştergea părul, se uitase amuzat la ea, dar îşi dăduse seama că ea nu glumea.

— Nu, era un fel de vecină.

Şi-a pus nişte pantaloni din velur, o cămaşă curată şi un pulover, apoi i-a povestit de ce fusese chemat la ferma izolată.

— Tu, executor testamentar? Dar nu se poate să n-o fi cunoscut, Armând. Altfel de ce te-ar fi ales?

— Habar n-am.

— Şi nici Myma n-o cunoaşte?

— Nici băiatul ăla. Benedict.

— Şi cum îţi explici asta?

— Nu ştiu.

— Hm.

După ce le servi supa, sandviciurile şi berea, Reine-Marie îşi luă farfuria şi se duse în living, lăsându-i la masa din bucătărie.

Aşezată în faţa căminului cu Gracie, căţeluşa lor de suflet, tolănită lângă ea, Reine-Marie stătea cu privirea pierdută la focul care ardea, repetând întruna:

— Bertha Baumgartner. Bertha Baumgartner.

Dar numele tot nu-i spunea nimic.

— înţeleg, spuse Lucien potrivindu-şi ochelarii pe nas, că aţi acceptat cu toţii să fiţi executori pentru succesiunea Berthei Baumgartner. Am înţeles eu bine?

Benedict lăsă să se audă un fel de *oui,* dar, cum tocmai muşcase dintr-un

sandvici cu friptură de vacă, răspunsul lui se auzi înfundat şi semăna mai degrabă cu „ham”.

Henri, întins la picioarele lui Armând, ciuli urechile şi dădu uşurel din coadă.

— Ai înţeles bine, răspunse Myma imitând tonul notarului, dar acesta nu păru să observe.

Scaunul scoase un scârţâit când Myrna se lăsă pe spătar, ţinând o cană cu supă de mazăre caldă. Deşi avea poftă de o gură de bere, nu-i venea să renunţe la contactul reconfortant cu cana.

Pentru că librăria era înzăpezită, Armând o lăsase pe Myrna în faţa bistroului, ca să poată face un duş fierbinte şi să se schimbe înainte să vină la ei.

— Pentm numele lui Dumnezeu! exclamase Clara strângându-şi prietena în braţe. Ne-am făcut atâtea griji pentm tine!

— Eu, nu, a spus Gabri, deşi a îmbrăţişat-o strâns. Eşti bine? Arăţi groaznic.

— Dacă aţi şti...

— Unde-ai fost? a întrebat Olivier.

Myma nu vedea niciun motiv să păstreze secretul.

— Bertha Baumgartner? a întrebat Gabri. Bertha Baumgartner? Serios? Am avut prin preajmă pe cineva cu numele Bertha Baumgartner şi eu n-am cunoscut-o? Cine era?

— Nu ştiţi? a întrebat Myrna.

Gabri şi Olivier cunoşteau pe toată lumea.

— Nici tu? s-a mirat Clara urmând-o pe prietena ei până la uşa care lega bistroul de librărie.

— Nu. N-am nici cea mai vagă idee.

S-a oprit şi s-a uitat la feţele lor uluite.

— Şi zici că şi Armând este executor? întrebat Olivier. sigur o cunoaşte.

— Nu. Nimeni n-o cunoaşte. Nici măcar notarul.

— Şi stătea pe-aproape? a întrebat Clara.

— La vreo douăzeci de minute de-aici. Sunteţi

siguri că numelenu vă spune nimic?

— Bertha Baumgartner, a repetat Gabri, căruia se vedea că îi place sonoritatea numelui.

— Nici să nu te gândeşti, a spus Olivier.

Apoi s-a întors spre Clara şi Myrna.

— Acum caută un alt nume sub care să îl invite pe premierul Trudeau la carnaval, le-a explicat el. Bănuim că scrisorile semnate de Gabri Dubeau ajung la coşul de gunoi.

— I-am trimis câteva scrisori, a recunoscut Gabri. Şi vreo două fotografii.

— Şi? a întrebat Olivier.

— Şi o şuviţă de păr. Dar trebuie să spun că era a lui Olivier, a precizat Gabri.

— Cee? Ticălosule! a exclamat Olivier punându-şi mâna în cap.

Părul lui blond începea să se rărească şi fiecare şuviţă era preţioasă.

Douăzeci de minute mai târziu, când a coborât din mansardă, îmbrăcată
în haine uscate şi călduroase, Myrna a constatat că Gabri şi Olivier ieşiseră să dea zăpada de pe alei.

— Sper că n-au de gând s-o dezgroape pe Ruth, nu? a întrebat-o Myrna pe Clara.

Era ca şi cum ar elibera o himeră. Un gest care avea consecinţe. Şi, odată eliberată, foarte greu de băgat înapoi.

— Mă tem că da. Şi au de gând s-o şi hrănească. Au pus nişte supă într-o sticlă de scotch, în speranţa că ea n-o să observe diferenţa.

— Poate că Ruth nu, dar Rosa cu siguranţă o să-şi dea seama.

Raţa nu se lăsa înşelată.

— Unde te duci? a întrebat Clara, urmând-o pe Myrna până la uşă.

— La Armând. Urmează să citim testamentul.

— Pot să vin şi eu?

— Vrei să vii?

— Bineînţeles. Mai bine merg prin viscol decât să stau la căldurică, cu o carte bună şi un pahar de scotch alături.

— Aşa mă gândeam şi eu, a spus Myrna deschizând uşa cu dificultate.

Aplecându-se împotriva vântului, a înaintat cu greu prin zăpada

densă.

Nu o cunoştea pe această Bertha, dar deja începea să-i displacă. Enorm.

Armând stătea în picioare în biroul său, cu telefonul lipit de ureche.

între două rafale de ninsoare, tocmai o zărise pe Myrna care ocolea parcul, venind spre casa lor.

Reine-Marie îi spusese că telefonul nu funcţionează, dar se gândise să verifice totuşi dacă nu s-a reparat linia.

Nu, încă nu.

Se uită la ceasul de la mână. Era abia ora 1:30 după-amiază, dar ai fi zis că e miezul nopţii.

Trecuseră trei ore şi jumătate de la telefonul pe care îl primise în timp ce stătea în maşină în faţa casei Berthei Baumgartner. Trei ore şi jumătate de la acel schimb furios de cuvinte.

Simpla lui evocare îi amintea de mirosul de lână udă şi de sunetul fulgilor de nea căzând pe maşină.

Promisese că o să sune el. îi făcuse să-i promită că nu fac nimic până nu vorbesc din nou. Şi acum uite ce se întâmpla.

Reine-Marie a întâmpinat-o pe Myrna şi, după ce a închis telefonul mort, Armand venise şi el în bucătăria caldă, unde îi aşteptau supa, sandviciurile, berea şi citirea testamentului.

— Am auzit la radio că viscolul a cuprins tot sudul Quebécului, spuse Myma încercând să-şi aranjeze părul turtit de căciulă. Dar ar trebui să se oprească la noapte.

— Atât de mult s-a extins? întrebă Armand.

Reine-Marie îi cercetă chipul cu atenţie. în loc să fie îngrijorat, părea uşurat.

în apartamentul lui Annie şi Jean-Guy din cartierul Plateau din *Montréal* luminile pâlpâiră.

Cei doi se întrempseră din ce făceau şi ridicară privirile spre plafonieră.

Lumina pâlpâi. Şi pâlpâi iar.

Apoi îşi reveni.

Annie şi Jean-Guy se uitară unul la altul şi ridicară din sprâncene, apoi reluară discuţia. Jean-Guy îi povestea despre întâlnirea pe care o avusese dimineaţă cu anchetatorii.

— Ţi-au cerut să semnezi ceva? întrebă Annie.

— De unde ştii?

— Vasăzică ţi-au cerut.

El confirmă clătinând din cap.

— Şi ai semnat?

— Nu.

— Bine.

îi reveniră în minte foile de hârtie puse în faţa lui, figurile lor în

expectativă.

— Ai avut dreptate. Au intenţii ascunse. Cred că tatăl tău riscă mai mult decât să fie suspendat sau poate chiar dat afară.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu. N-au lansat acuzaţii, dar tot reveneau la chestia cu drogurile. Cele pe care le-a lăsat să scape.

— Dar ştiau deja de treaba asta, spuse Annie. Le-a zis de la bun început. A alertat poliţia de ambele părţi ale frontierei. DEA-{-}- a recuperat marfa care a intrat în Statele Elnite, nu?

— Da, cu ajutorul tatălui tău.

— Şi cu ajutorul tău.

— *Oui*. Dar lipseşte o bună parte din ea. Kilograme. Aici, în Montréal. Elndeva. Le căutăm de luni întregi. Am apelat la toţi informatorii noştri. Şi nimic. Când otrava aia o să ajungă pe străzi…

Lăsă fraza neterminată, neştiind cum să continue.

— E o substanţă oribilă, Annie.

— Ştiu.

Jean-Guy clătină din cap.

— Crezi că ştii, dar nu ştii. Imaginează-ţi ce e mai rău. Cel mai rău.

Ea se conformă.

— Va fi de o mie de ori mai rău, spuse el.

Annie zâmbi, crezând că glumea. Exagera, fără îndoială. Apoi zâmbetul îi dispăru.

Chiar aşa de rău era.

— Eu cred că ştiu şi ei că, odată ce drogurile ajung pe străzi, o să intrăm în rahat până la gât. Caută un ţap ispăşitor.

— Ei?

— Ăia, răspunse el ridicând mâinile. Nu ştiu. Eu nu mă pricep la jocurile de culise. Asta era treaba tatălui tău.

— Crezi că e o chestie politică?

— Da. Nimănui nu-i pasă de amărâţii care vor consuma otrava aia. Vor doar să-şi acopere spatele.

— Tata ştie?

— Eu cred că bănuieşte. Dar încă încearcă să recupereze drogurile. E cu gândul în altă parte. Când am ajuns acolo azi-dimineaţă, chiar am crezut că mă vor anunţa că urmează să

termine ancheta şi să-l repună în funcţie.

— Şi acum? întrebă Annie.

— Nu ştiu, răspunse el, lăsându-se greu pe speteaza scaunului. M-am

săturat de toate astea, Annie. M-am săturat.

— Ştiu. E o porcărie. Mulţumesc că-l sprijini pe tata.

Jean-Guy clătină din cap, dar nu zise nimic.

îi veni din nou în minte vocea liniştitoare a lui Mărie: Depinde de tine, domnule inspector-şef. Semnează, şi viaţa ta va fi la fel ca înainte.

Capitolu l 7

Benedict, Myrna şi Armând se uitau la foaia de hârtie din faţa lor.

Apoi ridicară privirile şi se uitară unii la alţii.

Pe urmă se întoarseră toţi deodată spre Lucien.

— E o glumă, nu-i aşa? întrebă Myrna în timp ce, lângă ea, Armând îşi scoase ochelarii de citit şi se uită la notar.

— Eu nu înţeleg, spuse Benedict.

— E totul foarte clar, replică Lucien.

— Dar e o aiureală, răspunse Myrna. N-are nicio logică.

Armând se mai uită o dată la documentul pe care îl avea în faţă. Ajunseseră la articolul 8 al testamentului, după ce notarul le citise cu o voce răsunătoare pe toate cele anterioare, fiecare clauză, fiecare cuvânt. Cu oboseala produsă de stresul dimineţii, masa pe care tocmai o luaseră, căldura sobei şi acum vocea monotonă a lui Lucien, abia reuşeau să rămână treji.

Armând observase că, nu o dată, Benedict închisese ochii şi îi picase capul de somn, apoi reuşise doar cu greu să rămână atent. îşi deschidea larg ochii, după care pleoapele grele i se închideau din nou.

Dar acum era foarte treaz. Ca şi ceilalţi.

— Scrie aici, zise Myrna urmărind rândul cu degetul în timp ce citea. „Las fiecăruia dintre cei trei copii ai mei suma de cinci milioane de dolari”.

Ridică privirea şi îi aruncă o privire tăioasă lui Lucien.

— Cinci. Milioane. De. Dolari, repetă ea. Pentru tine înseamnă ceva?

— Fiecăruia, sublinie Benedict. Asta înseamnă... 15 milioane.

— Cinci milioane, 15 milioane, 100 de milioane, tot un drac, spuse Myma. E absurd.

— Poate bani Canadian Tire-{1}-, îşi dădu cu părerea Benedict, încercând să fie util.

Nu era.

— Şi noi ce-ar trebui să facem cu ăsta? întrebă Myrna.

Arătă spre testament, apoi apelă la Armând, care se întoarse spre notar şi ridică din sprâncene.

— Are banii ăştia? întrebă el.

— Bertha Baumgartner? exclamă Myma. Am fost în

aceeaşi casă azi-

Capitolul 19

— dimineaţă, nu? Femeia asta, care pare să fi avut o imaginaţie bogată, e clar că n-a fost milionară.

— Poate o fi fost o... cum îi zice? spuse Benedict.

— Avară? întrebă Armând.

— Nebună, completă Benedict.

— încă n-am terminat, interveni Lucien.

Notarul continuă să citească pe tonul lui monoton, dar acum ceilalţi îl urmăreau cu atenţie în timp ce enumera legatele.

Casa din Elveţia urma să fie vândută, la fel şi imobilul din Viena. Câştigurile urmau să fie împărţite între copiii şi nepoţii ei. Iar un milion de dolari revenea adăpostului, de animale din localitate.

— Drăguţ din partea ei, remarcă Benedict.

Articolul 8, se gândi Armând, citind cifrele de pe pagină. în armata americană, acesta era articolul referitor la persoanele declarate inapte mintal. Poate că Benedict găsise exact cuvântul potrivit.

— „Bineînţeles, titlul va reveni fiului meu cel mare, Anthony", continuă să citească notarul.

— Hă? întrebă Myrna.

Cum nu-şi mai găsea cuvintele, acum scotea doar nişte sunete.

— Titlul? întrebă Benedict. Ce-i asta?

— Probabil titlul de proprietate, spuse Armând.

Luminile din bucătărie începură să pâlpâie.

Toţi cei prezenţi amuţiră, cu ochii la candelabrul de deasupra mesei de pin, rugându-se să nu se stingă.

Dar, aşa cum constatau şi în cazul lui *madame* Baumgartner, nu era de ajuns să doreşti ceva ca să se şi întâmple.

Luminile pâlpâiră din nou, apoi îşi reveniră.

Se uitară unii la alţii, răsuflând uşuraţi.

Apoi, brusc, se stinseră toate.

Fără să mai pâlpâie de data asta. Se stinseseră pur şi simplu.

Şi odată cu ele dispăru şi zgomotul de fond. Bâzâitul frigiderului, vuietul cazanului. Ticăitul ceasului. Stăteau în jurul mesei din bucătărie în tăcere. Lumina zilei încă răzbătea prin ferestrele bucătăriei. Dar era slabă. Ca şi când se luptase îndelung şi din greu să ajungă până acolo.

Curând avea să moară şi ea.

Armând scăpără un chibrit şi aprinse lămpile cu gaz aflate în capetele mesei, în timp ce Myma aprinse lumânările de pe insula din bucătărie,

aşezate acolo pentru orice eventualitate.

— Eşti bine? întrebă Armând ducându-se la uşa dintre bucătărie şi living.

Văzu focul din cămin şi o lampă deja aprinsă.

— Nicio grijă, răspunse Reine-Marie. Şi nici vreo surpriză.

— Aproape am terminat. Venim şi noi în câteva minute.

Armând luă câţiva buşteni mai mici din stiva ordonată aflată în bucătărie şi îi băgă în sobă, acum principala lor sursă de căldură. Deocamdată, nu era cazul să se panicheze. Dar dacă pana de curent se prelungea mai multe ore, poate chiar zile, iar temperatura continua să scadă şi focul se stingea...

— Ce frumos, comentă Benedict uitându-se înjur la petele de lumină.

— Eu zic să ne oprim aici, spuse Armând.

Lucien protestă, dar Myrna se ridică de pe scaun şi plecă din bucătărie. Cu berea în mână, se duse să stea cu Reine-Marie în living.

Benedict o urmă.

Armând întinse mâna, invitându-l pe Lucien să li se alăture. După un moment de ezitare, acesta se ridică fără tragere de inimă.

Odată instalată, Myma întrebă:

— Cum să executăm un testament care nu are niciun sens? Nu putem să împărţim nişte bani care nu există.

— *Madame* Baumgartner şi-a supraestimat activele? întrebă Reine- Marie.

— Cu vreo douăzeci de milioane, răspunse Myrna.

Reine-Marie făcu o grimasă de uimire.

— Este enorm.

— Presupunem doar că nu avea bani ăştia, spuse Lucien. Poate totuşi a fost bogată.

— Crezi? întrebă Armând.

— Conrad Cantzen.

— Poftim? întrebă Armând.

— Conrad Cantzen, repetă notaml. Tata mi-a povestit despre el. *Monsieur* Cantzen a fost un actor mărunt care a jucat pe Broadway în anii 1920. Cerşea bani şi căuta prin

Capitolul 18

gunoaie după mâncare. Când a murit, a lăsat un sfert de milion de dolari. E o sumă considerabilă azi. Dar pe vremea aceea era o avere.

Ceilalţi au reflectat în tăcere.

— Nu se ştie niciodată, spuse Lucien.

Capitolul 9

— Armand, eşti treaz?

— Hmmm.

Se întoarse pe-o parte, cu faţa spre Reine-Marie. Aerul era rece, dar pilota ţinea bine de cald. îi căută mâna pe dedesubt.

Mutaseră salteaua în bucătărie şi dormiseră lângă sobă, ca să se poată ridica în timpul nopţii să pună lemne pe foc.

— După-amiază, când ai auzit că viscolul a cuprins mare parte din Quebéc, păreai încântat.

— Uşurat, recunoscu el.

— De ce?

Greu de explicat, îşi zise el.

Henri şi Gracie, cuibăriţi pe podea lângă ei, începură să se foiască, apoi, după câteva mângâieri liniştitoare din partea lui Armand şi Reine-Marie, adormiră din nou.

— Ieri după-amiază trebuia să mă duc la o şedinţă la şcoala de poliţie, spuse Armand în şoaptă. Le-am spus să nu facă nimic până nu ajung eu. Apoi a venit furtuna şi s-au întrerupt liniile telefonice şi mi-a fost teamă că o să înceapă fără mine. Dar, cum viscolul se extinsese atât de mult, am ştiut că nu se va întâmpla nimic. Erau înzăpeziţi şi ei.

Iar el se putea relaxa. Ştiind că, pentru următoarele câteva ore, cât dura furtuna, lumea rămânea în aşteptare, încremenită, îngheţată.

în ritmul trepidant al vieţii, adesea frenetic, să nu poţi face nimic era ceva profund liniştitor. Fără internet, fără telefon, fără televizor, fără lumină.

Viaţa devenea simplă, elementară. Căldură. Apă. Hrană. Companioni.

Armand se dădu jos din pat şi imediat simţi că îngheaţă, căldura pilotei fiind înlocuită de frigul muşcător.

Păşind peste o altă saltea aşezată pe jos în bucătărie, mai puse nişte lemne pe foc.

înainte să se întoarcă la căldură, Armand se uită prin ferestrele cu menouri la întunericul de-afară. Apoi se aplecă să o înveleasca mai bine pe Reine-Marie.

Chiar atunci, din beznă se auzi pe neaşteptate o voce ascuţită.

în seara dinainte, cei care nu erau înzăpeziţi îi deszăpeziseră pe cei care erau, săpând poteci de la uşa casei până la drum.

După aceea soţii Gamache îi invitaseră pe la ei pe Gabri şi Olivier, dar aceştia refuzaseră.

— Vrem să ţinem bistroul deschis, a explicat Olivier.

— Şi avem oaspeţi neaşteptaţi la pensiune, a strigat Gabri prin viscol. Nu-şi pot scoate maşinile ca să se întoarcă acasă.

— Nici nu le găsesc, a spus Olivier arătând cu lopata spre ceva ce semăna cu nişte movile funerare care înconjurau parcul satului.

— Crezi că-i putem convinge pe copii să ne dea o mână de ajutor? Să le spunem că e un joc? a strigat Gabri spre Olivier. Primul care dezgroapă o maşină câştigă un premiu?

— Pentru asta, premiul ar trebui să fie un creier, i-a răspuns Olivier.

Săpaseră o potecă până acasă la Ruth, iar Reine-Marie se dusese să-i bată
la uşă, dar bătrâna refuzase să deschidă.

— Vino la noi la masă, i-a strigat Reine-Marie prin uşă. Adu-o şi pe Rosa. Avem destulă mâncare.

— Şi băutură?

— Da.

— Nu, nu vreau să ies.

— Ruth, te rog. N-ar trebui să stai singură. Vino. Avem scotch.

— Nu ştiu ce să zic. Ultima sticlă avea un gust ciudat.

Reine-Marie îi simţea frica din voce. O femeie bătrână căreia i se propunea să iasă din casă pentru a se aventura prin viscol. Instinctul de conservare îi striga să n-o facă. Chiar dacă Ruth Zardo nu avea nişte instincte de conservare ieşite din comun, reuşise totuşi să se agaţe de viaţă şi să ajungă la optzeci de ani.

Şi nu înfruntând viscole.

în cursul serii se perindaseră toţi pe la uşa lui Ruth, dând la o parte zăpada proaspăt căzută. Şi rând pe rând fuseseră refuzaţi.

— Gata, ajunge, spusese Armând ridicându-se.

A luat o pătură cumpărată de la Hudson Bay şi s-a îndreptat

spre uşă.

— Ce vrei să faci? l-a întrebat Reine-Marie.

— Vreau s-o aduc pe Ruth aici, chiar de-ar fi să-i sparg uşa.

— Vrei s-o răpeşti? a întrebat Myrna.

— Nu e împotriva legii? a întrebat Reine-Marie.

— Este, a spus Lucien, care nu sesiza niciodată sarcasmul. Cine este Ruth? De ce e atât de importantă?

— E o persoană, a spus Armând, care deja îşi pusese canadiana şi ghetele.

Myma şi-a mişcat buzele spre Reine-Marie, fără să scoată un sunet:

— Oare?

— Să ştii că dacă o răpeşti, nimeni n-o să plătească răscumpărarea, l-a avertizat Reine-Marie. Şi-o să rămânem cu ea pe cap.

— Ruth nu e chiar atât de rea, a spus Myrna. Pe mine raţa mă îngrijorează.

— Ce raţă? a întrebat Lucien.

— Vin şi eu, domnule, s-a oferit Benedict.

— Nu crezi că pot s-o aduc singur? a întrebat Armând amuzat.

— Ba da, a spus Benedict. Dar raţa?

Armând l-a privit o clipă, apoi a izbucnit în râs. Spre deosebire de Lucien, Benedict se strecurase fără probleme în conversaţie. înţelesese când era caterincă şi când era serios.

Benedict şi-a pus ghetele, canadiana, căciula şi mănuşile, iar Gamache a deschis uşa. Dar în secunda următoare s-a dat înapoi surprins.

în pragul uşii stătea Ruth, acoperită de zăpadă, iar prin paltonul gros se vedea o umflătură care se zvârcolea.

— Am auzit că pe-aici se găseşte scotch, a spus ea trecând pe lângă cei doi ca şi când ei erau musafirii, iar ea, stăpâna casei.

Şi-a amncat pe jos din mers căciula, mănuşile şi paltonul. Cizmele ei imense au lăsat băltoace pe podea.

— Ăştia doi cine sunt? a întrebat Ruth arătând cu Rosa spre Lucien şi Benedict.

Reine-Marie a făcut prezentările.

— Ei nu beau scotch, a precizat ea, presupunând, pe bună dreptate, că asta o interesa pe Ruth.

în celălalt capăt al livingului, pe masa luminată de lămpi şi lumânări, era întins un bufet cu pâine, brânză, pui rece, friptură de vită şi produse de patiserie.

— Numele de Bertha Baumgartner îţi spune ceva? a întrebat-o Armând, întinzându-i o farfurie pe care i-o pregătise şi aşezându-se lângă ea pe canapea.

— Nu, a răspuns Ruth.

De la bufetul aranjat pe masa lungă, Myrna s-a apropiat de Armând şi i-a şoptit la ureche:

— Pe ea n-o interesează decât Johnnie Walker sau Glenfiddich. Priveşte şi ia aminte.

întorcându-se la masă, Myrna şi-a pus pe farfurie un copan de pui, nişte brânză camembert şi o bucată de baghetă.

— Bertha Baumgartner? a spus ea. Olivier tocmai a primit o ladă. Douăzeci şi cinci de ani vechime. Maturat lent în coajă de stejar. O bunătate.

— Bertha Baumgartner e băutură? a întrebat Ruth, căreia conversaţia îi trezise brusc interesul.

— Nu, nu e, beţivană bătrână, a răspuns Myma. Am vmt doar să-ţi atragem atenţia, aşa oscilantă cum e ea.

— Eşti o femeie nemiloasă, a spus Ruth.

— Am fost însărcinaţi să-i lichidăm succesiunea, a explicat Armând. Iar noi nici măcar n-am auzit de ea. Dar a locuit în zonă.

— într-o fermă veche, spre Mansonville, a adăugat Myrna.

— Bertha Baumgartner? Nu-mi spune nimic, a spus Ruth. Tu eşti notarul?

— Eu? a întrebat Benedict cu gura plină de pâine.

Din nou.

— Nu, nu tu, a spus Ruth cercetându-l cu privirea din cap până-n picioare, inclusiv frizura. Constat că Gabri are acum concurenţă pentru titlul de idiotul satului. Cu el vorbeam.

— Cu mine? a întrebat Lucien.

— Da, cu tine. Am cunoscut un Laurence Mercier. A venit să discutăm despre testamentul meu. Era taică-tău?

— Da.

— Semeni cu el, a remarcat ea.

Şi n-o spusese că pe un compliment.

— Ţi-ai făcut testamentul? a întrebat Reine-Marie care, cu farfuria în mână, s-a întors la locul ei de lângă cămin.

— Nu, a spus Ruth. Am renunţat. Oricum, n-am nimic de lăsat moştenire. Dar am lăsat nişte instrucţiuni scrise pentru înmormântare. Flori. Muzică. Defilare. Elogii funerare ca la demnitari. Grafica timbrelor comemorative. Lucruri obişnuite.

— Şi data? a întrebat Myrna.

— Uite numai pentru asta şi n-o să mor niciodată, a replicat Ruth.

— Doar dacă nu găsim un ţăruş de lemn sau un glonţ de argint.

— Nu-s decât zvonuri.

Ruth s-a întors spre Armând.

— Şi zici că această Bertha v-a făcut executori, iar voi nici n-o cunoaşteţi. O ţăcănită. îmi pare rău că n-am cunoscut-o.

— Nu că ar fi prima care lasă instrucţiuni ciudate în testament, a intervenit Reine-Marie. Nu era ceva de genul ăsta şi în testamentul lui Shakespeare?

— *Oui,* a spus Lucien, în sfârşit pe un teritoriu familiar. Era un document destul de obişnuit până la final, unde a scris: „îi las soţiei mele al doilea cel mai bun pat al meu".

Au râs, apoi au rămas în tăcere, întrebându-se, aşa cum făcuseră exegeţii secole de-a rândul, ce voia să spună această frază.

— Dar Howard Hughes? a întrebat Myrna. El n-a murit fără să lase un testament?

— Bine, el chiar a fost nebun, a spus Ruth.

— Are un citat care mie îmi place foarte mult: „Eu nu sunt un milionar paranoic şi ţăcănit. Eu sunt miliardar, ce Dumnezeu", a adăugat Reine- Marie.

— Ei, asta îmi sună cunoscut, a spus Ruth.

— Testamentul lui a fost până la urmă executat, a intervenit şi Lucien.

— O, da, a replicat Ruth. După vreo 30 de ani.

— Aoleu! a exclamat Benedict întorcându-se spre Armând. Sper că nouă n-o să ne ia atât de mult.

— în cazul meu, mă îndoiesc, a spus Armând făcând în minte un calcul rapid.

în timp ce în cameră se făcea tot mai frig, s-au apropiat de foc şi l-au ascultat pe Lucien Mercier povestindu-le despre bărbatul care a lăsat câte un cent fiecărui copil care a venit la înmormântarea lui şi despre soţii care, de dincolo de mormânt, şi-au pedepsit soţiile şi copiii.

— „Te otrăvesc cu răul lor, tatăl tău şi mama ta. / Poate n-au vrut, dar asta au făcut", a recitat Ruth.

— Ştiu poezia asta, a spus Benedict şi toţi ochii s-au îndreptat spre el. Dar nu este aşa.

— Nu zău? a zis Ruth. Eşti expert în poezie?

— Nu, deloc. Dar pe asta o ştiu, a insistat el.

Sesizează sarcasmul, dar măcar nu e sensibil la el. O trăsătură de caracter folositoare, şi-a zis Armând în sinea lui.

— Şi cum zici tu că e? a întrebat Reine-Marie.

— „Te învelesc seara la culcare, tatăl tău şi mama ta", a recitat tânărul, turuind cuvintele cu uşurinţă. „Şi îţi citesc din Peter Rabbit".

în jurul căminului, toţi au ridicat din sprâncene.

— „îţi dau toate defectele lor", a continuat Ruth luând poziţie în faţa lui Benedict, ca o duelistă. „Şi alte câteva în plus, numai pentru tine".

— „îţi dau toate bunătăţile lor / Şi alte câteva în plus, doar pentru tine", a replicat Benedict.

Ruth l-a fulgerat cu privirea. Ceilalţi, uluiţi, urmăreau scena.

— Continuaţi, i-a îndemnat Reine-Marie.

Ruth nu s-a lăsat rugată a doua oară.

> *— Omul transmite nefericirea*
> *altui om, şi nefericirea se-*
> *nmulţeşte.*
> *Fugi de-acolo cât de tare poţi Şi*
> *nu-ncerca s-aduci pe lume plozi.*

Toţi ochii s-au întors spre Benedict.

> *— Omul transmite fericirea altui*
> *om şi fericirea se-nmulţeşte.*
> *Iubeşte-ţi părinţii cât de mult*
> *poţi, şi-adu şi tu pe lume niscai*
> *plozi.*

— Cine mai e şi ăsta? a întrebat Ruth, întorcându-se la scotch-ul ei.

Focul trosnea în cămin, afară sufla vântul, iar viscolul se instalase şi-i
ţinea pe toţi închişi în casă.

Armând şi-a zis în sinea lui că întrebarea era foarte bună. Cine era Benedict?

Hotărâseră ca Lucien, Myrna şi Benedict să rămână acolo peste noapte, ca şi Ruth. Ea şi Rosa au fost instalate pe salteaua

cea mai apropiată de soba din bucătărie.

Spre dimineaţă, după ce a aţâţat focul, Armând s-a aplecat şi a învelit-o mai bine pe Reine-Marie.

Omul transmite fericirea altui om

şi fericirea se-
nmulţeşte.

în mod ciudat, versiunea celebrei poezii recitate de Benedict alunga din mintea lui originalul.

Apoi a auzit pe cineva foindu-se pe cealaltă saltea şi o voce care venea din întuneric.

— Cred că ştiu cine a fost Bertha Baumgartner, a spus Ruth.

Capitolul 9

Cu ochii cârpiţi de somn şi încă pe jumătate adormită, Reine-Marie întinse mâna sub pilotă spre Armând şi simţi denivelările saltelei gonflabile.

Partea lui de pat era rece. Nu doar călduţă. Rece.

Deschise ochii şi văzu lumina palidă a zorilor ce pătrundea pe ferestre.

Flăcările dansau vesele în sobă. Focul fusese aţâţat de curând.

Se ridică într-un cot. Bucătăria era pustie. Nici urmă de Ruth şi Rosa. Sau de Henri şi Gracie.

După ce îşi puse halatul şi papucii, încercă întrerupătorul. Tot nimic. Atunci observă biletul de pe masa de pin.

Draga mea,
Am plecat cu Ruth, Rosa, Henri şi Gracie la bistrou să vorbim cu Olivier şi Gabri.
Vino şi tu dacă poţi.
Te pup.
Armând
(06:50)

Reine-Marie se uită la ceasul de la mână. Acum era ora 7:12.

Se duse la fereastră. Zăpada ajunsese până la jumătatea ei, blocând o bună parte din lumină şi aproape că nu se mai vedea deloc afară. Dar Reine- Marie constată că viscolul încetase şi, aşa cum se întâmplă adesea în cazul celor mai rele furtuni, lăsase în urma lui o zi luminoasă.

Dar, după cum bine ştie orice locuitor al Quebecului, era o iluzie. Un soare cu dinţi, nimic mai mult.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Reine-Marie, cu răsuflarea întretăiată, în clipa în care o învălui căldura bistroului. De ce-om trăim noi aici?

Era roşie la faţă şi ochii plini de lacrimi avură nevoie de câtva timp ca să se adapteze la lumina slabă dinăuntru. Drumul scurt de acasă până la bistrou, prin soarele strălucitor, aproape că o orbise. Nu era de ajuns că iarna nemiloasă voia să-i omoare, trebuia să-i mai şi orbească înainte.

— Minus 35, anunţă Olivier cu mândrie, de parcă era

Capitolul 10

meritul lui

personal.

— Dar e uscat, comentă Gabri. Şi nu bate vântul.

Era refrenul lor când încercau să se consoleze la începutul unei zile îmbietoare şi aspre totodată.

— Miroase ceva, spuse Reine-Marie după ce îşi scoase paltonul, căciula şi mănuşile.

— Nu eu, ripostă Ruth.

Dar Rosa părea cam sfioasă, aşa cum li se întâmplă deseori ratelor.

— Mă întrebam ce v-a determinat pe voi doi să înfruntaţi frigul ca să veniţi aici, spuse Reine-Marie, lăsându-se condusă de nas şi de aromă până la masa pe care erau nişte farfurii goale cu urme de sirop de arţar pe ele.

Armând îi răspunse cu o ridicare din umeri exagerată.

— Pentru unele lucruri merită să-ţi rişti pielea.

Olivier ieşi din bucătărie cu o farfurie pe care erau clătite calde cu afine, cârnaţi, sirop de arţar şi o cafea cu lapte.

— Ţi-am păstrat şi ţie, anunţă Gabri.

— Armând ne-a obligat, adăugă Ruth.

— O, Doamne, spuse ea aşezându-se şi strângând cana în mâini. *Merci.*

Apoi îi veni un gând în minte.

— Voi aveţi curent?

— *Non.* Ein generator.

— Şi espressorul e branşat la el?

— Şi cuptorul, şi frigiderul, răspunse Gabri.

— Dar nu şi becurile?

— Chestie de priorităţi, spuse Oliver. Te plângi?

— *Mon Dieu,* nu, răspunse ea.

Privirea i se opri la Armând. Lăsând gluma ia o parte, ştia că soţul ei n-ar scoate o femeie bătrână din casă pe un ger ca ăsta fără să aibă un motiv întemeiat.

— Tu n-ai venit aici cu Ruth doar pentru clătite, nu?

— *Non.* Ruth ştie cine a fost Bertha Baumgartner.

— De ce nu ne-ai spus aseară?

— Pentru că abia azi-dimineaţă mi-am amintit. Dar nu eram foarte sigură, răspunse Ruth.

Reine-Marie ridică din sprâncene. în general, Ruth era foarte sigură de ea. De alţii se îndoia.

— Trebuia să vorbesc cu Gabri şi Olivier, să văd ce zic şi ei, explică

Ruth.

-Şi?

— Ai auzit de Baroană? întrebă Gabri aşezându-se lângă Reine-Marie.

îi suna vag familiar. Ca amintirea unei amintiri. Dar era atât de îndepărtată, încât Reine-Marie înţelese că nu va ajunge niciodată la ea.

Clătină din cap.

— Ne-a fost prezentată când ne-am mutat aici, spuse Olivier. Cu ani în urmă. De către Timmer Hadley.

— Femeia care deţinea fosta casă Hadley, preciză Reine-Marie.

Arătă spre casa elegantă de pe deal, care domina sătucul. Casa unde locuise cândva familia de „bogătaşi" care, cu un secol în urmă, priveau cu dispreţ spre plebea de dedesubt.

— Am cunoscut-o pe Baroană acasă la Timmer, îşi aminti Ruth.

— A venit şi pe la noi, spuse Gabri. Când am deschis pensiunea.

— Clientă obişnuită? Prietenă? întrebă Reine-Marie.

— Femeie de serviciu.

— Grăbeşte-te! strigă Myrna, trăgându-l pe Benedict de braţ.

Lucien era cu câţiva paşi mai în faţă, dar Benedict se oprise şi Myrna trebuise să se întoarcă din drum să-l ia.

Parcă ar fi intrat într-o clădire în flăcări.

Avea faţa aşa de îngheţată, că o ardea. Frigul îi pătrunsese prin mănuşile groase şi îi îngheţau degetele. Miji ochii în lumina orbitoare a soarelui.

Dar Benedict, în loc să se grăbească spre bistrou ca orice locuitor al Quebecului zdravăn la minte, se oprise. Cu spatele la magazine, cu imensul său fes roşu cu alb atârnând până la pământ, se uita la cei trei pini uriaşi, încărcaţi de zăpadă, şi la căsuţele care înconjurau parcul satului.

— Ce frumos!

Cuvintele îi ieşiseră într-un nor de aburi care semăna cu bula

de dialog dintr-o bandă desenată.

— Da, da, frumos, foarte frumos, confirmă Myma trăgându-l de braţ. Acum grăbeşte-te, altfel îţi dau un şut unde te doare mai tare.

Ajunseseră acolo în plin viscol, aşa că Benedict încă nu văzuse Three Pines. Cercul format din case. Fumul care ieşea pe hornuri. Dealurile şi pădurile.

Stătea şi admira un peisaj care nu se schimbase de secole.

După care a fost luat de-acolo cu forţa.

Câteva minute mai târziu, în faţa focului mai fusese trasă o masă şi se bucurau şi ei de un mic-dejun şi o cafea.

Clara, văzându-i pe ceilalţi alergând spre bistrou, venise şi ea.

— Dac-o să fie aşa de frig la carnaval, nici nu mă gândesc să mă dezbrac, spuse ea frecându-şi braţele.

— Poftim? întrebă Armând.

— Nimic, nimic, interveni Gabri. Nu contează.

— Despre ce vorbeaţi când am intrat eu? întrebă Clara, primind o cană de cafea fierbinte. Păreţi cu toţii în stare de şoc.

— Ruth şi-a adus aminte cine era Bertha Baumgartner, explică Armând.

— Cine era?

— îţi aduci aminte de Baroană? întrebă Gabri.

— O, da. Cum s-o uit?

Clara lăsă furculiţa jos şi o privi pe Ruth direct în ochi.

Apoi îşi îndreptă privirea spre ferestre. Dar nu vedea soarele care bătea în geamurile îngheţate. Nu vedea satul acoperit de zăpada mare şi nici cerul albastru, incredibil de limpede.

Vedea o femeie în vârstă, durdulie, cu ochii mici, cu zâmbetul larg şi un mop pe care îl ţinea ca un explorator care se pregăteşte să înfigă un steag la Polul Nord.

— O chema Bertha Baumgartner? întrebă Clara.

— Doar nu credeai că o chema „Baroana”, nu? spuse Ruth.

Clara se încruntă. De fapt, nici nu se gândise.

— Ştii de ce i se spunea „Baroana”? întrebă Armând.

Ceilalţi se întoarseră spre Ruth.

— De unde dracu’ vrei să ştiu? N-a lucrat niciodată pentru mine.

Se întoarse spre Myma.

— în afară de tine, n-am avut altă femeie de serviciu.

— Eu nu sunt... dădu Myrna să spună, apoi se opri. Ce rost are?

— Atunci de ce crezi tu că această Bertha şi Baroana sunt una şi aceeaşi persoană? întrebă Armând.

— Ai spus că stătea spre Mansonville?

El încuviinţă.

— O fermă veche lângă Glen?

— *Oui.*

— Odată am lăsat-o pe Baroană acolo, când a rămas în pană cu maşina, cu ani în urmă, explică Ruth. Pare să fie acelaşi loc.

— Cum era? îţi aminteşti?

Bineînţeles că Ruth îşi amintea tot.

Toate mesele, toate paharele cu băuturi, toate imaginile, toate jignirile, reale, imaginare sau inventate. Toate complimentele. Toate vorbele rostite şi nerostite.

Reţinea tot şi transforma aceste amintiri în sentimente, iar sentimentele, în poezie.

M-am rugat să fiu bună, puternică şi înţeleaptă, pentru pâinea cea de toate zilele şi pentru izbăvire, pentru iertarea păcatelor cu care m-am născut şi Vina transmisă dintr-o veche moştenire.

Armând nu trebui să se gândească prea mult ca să înţeleagă de ce îi venise în minte această poezie a lui Ruth, care era relativ obscură.

— Avea o casă micuţă, cam întortocheată, dar primitoare, spuse Ruth. Jardiniere cu panseluţe la geamuri şi butoaie unde plantase flori de-o parte şi de alta a treptelor de la verandă. Am văzut şi o pisică tolănită la soare. în curte erau tot felul de camioane şi maşini agricole, cum vezi mereu în fermele astea vechi.

După ce dădu la o parte stratul de zăpadă şi îndreptă casa strâmbă în mintea sa, Armând văzu ceea ce văzuse şi Ruth: casă, aşa cum fusese altă dată. într-o zi de vară. Cu o Ruth şi o Baroană mai tinere.

— N-aţi mai văzut-o în ultimul timp? întrebă el.

— Nu, de ani întregi, răspunse Gabri. N-a mai venit să lucreze şi noi am pierdut legătura cu ea. Nici n-am ştiut c-a murit. Tu ştiai?

Clara clătină din cap şi lăsă ochii în jos.

— Mama mea a fost femeie de serviciu, spuse Reine-Marie, care interpretase corect sentimentele Clarei. Era apropiată de familiile pentru care lucra cât timp era în serviciul lor. Dar apoi le pierdea urma. Sunt sigură că mulţi au murit şi ea nici n-a ştiut.

Clara încuviinţă, recunoscătoare că Reine-Marie le atrăsese atenţia că era o chestiune de reciprocitate.

— Crezi că dacă Baroana Baumgartner i-ar fi scris lui Justin... începu Gabri.

— *Non.*

— Cum era? întrebă Armând.

— O personalitate puternică, răspunse Olivier. îi plăcea să se audă vorbind. Vorbea despre copiii ei.

— Doi băieţi şi o fată, continuă Gabri. Cei mai grozavi copii de pe pământ. Frumoşi, magnifici. Inteligenţi şi buni. „La fel ca mama lor", zicea ea, apoi râdea.

— Iar noi trebuia să spunem întotdeauna: „Nu râdeţi. Asta-i adevărul", spuse Olivier.

— Şi aşa făceaţi? întrebă Reine-Marie.

— Dacă voiam curăţenie în casă, da, replică Gabri.

în timp ce descriau personalitatea Baroanei, Clara o şi vedea cu ochii minţii. Aproape mereu cu un zâmbet pe buze. Uneori caldă şi amabilă. Adesea cu un strop de şiretenie. Dar niciodată răutăcioasă.

O femeie care nu aducea nici pe departe cu o baroană.

Şi totuşi Clara îşi amintea de o femeie care se sprijinea în mop sau în mătură. Muncea din greu.

Cu o oarecare nobleţe.

Clara se întrebă de ce nu se gândise niciodată să o picteze pe Baroană. Ochii ei mici şi strălucitori, buni şi totodată dornici de afecţiune. Vicleni, dar şi gânditori. Chipul şi mâinile ei muncite.

Avea un chip remarcabil, plin de generozitate şi amărăciune. Bunătate şi judecată.

— De ce întrebi? zise Gabri. Contează?

— Nu chiar, răspunse Armând. Doar că unele dispoziţii din testamentul ei sunt puţin ciudate.

— Ooo, ciudate, făcu Gabri. îmi place.

— Ţie îţi place să fie dubios. Deteşti ce e ciudat, remarcă Ruth.

— Aşa e, recunoscu el. Şi ce e ciudat în testamentul ăsta?

— Banii, spuse Benedict.

— Banii? întrebă Olivier, aplecându-se în faţă.

Lucien le vorbi despre bunurile lăsate moştenire.

Figura expresivă a lui Olivier trecea de la consternare la

amuzament şi din nou la consternare.

— Cincisprezece milioane? De dolari?

Se întoarse spre Gabri, care rămăsese şi el cu gura căscată.

— Ar fi trebuit să păstrăm legătura.

— *Oui,* comentă Lucien, încântat de reacţie. Şi o casă în Elveţia.

— Şi încă una în Viena, adăugă Myrna.

— întotdeauna mi s-a părut puţin cam ţăcănită, dar probabil că nu mai avea toate ţiglele pe casă, comentă Gabri.

— Nu. Tatăl meu nu i-ar fi permis sub nicio formă să semneze testamentul dacă ar fi crezut că nu era zdravănă la minte.

— O, zău aşa, spuse Ruth. Până şi eu îmi dau seama că e o nebunie. Şi nu mă refer doar la bani. Dar să aleagă trei necunoscuţi să-i fie executori testamentari? De ce nu doar pe unul dintre noi?

Armând se uită la Gabri, Olivier, Ruth şi Clara.

O cunoscuseră şi n-o cunoscuseră.

O cunoşteau pe Baroană, nu pe Bertha Baumgartner.

Să fie asta explicaţia?

El şi Myrna nu aveau idei preconcepute. Vedeau în ea o femeie, nu o femeie de serviciu, şi cu atât mai puţin o baroană.

Dar de ce ar conta asta?

Poate că voise să le exploateze competenţele. El era poliţist, anchetator. Myma era psiholog. Ştia să citească dincolo de aparenţe. Amândoi ştiau. Dar, încă o dată, cu ce o ajută asta în executarea testamentului?

Cum se face că ştia de ei, când ei nici măcar nu auziseră de ea?

Şi ce să mai zici de...? Armând se întoarse spre Benedict. Cum să-ţi explici că îl alesese pe el executor?

— Cine au fost martorii? întrebă el aplecându-se înainte.

— Nişte vecini, spuse Lucien. Dar, evident, ei nu au văzut conţinutul testamentului.

Armând se uită la ceasul de la mână. Se apropia de 8:30. Curentul încă nu fusese restabilit, dar nu de puţine ori sătucul Three Pines era printre ultimele de care îşi amintea Hydro-Quebec.

— Trebuie să pleci? întrebă Reine-Marie, amintindu-şi de

discuţia din seara precedentă.

— Mă tem că da.

— Şi noi? întrebă Lucien.

— Vă duc eu înapoi la fermă. Putem să deszăpezim maşinile împreună.

— Trebuie să contactez moştenitorii, spuse Lucien. Voi încerca să stabilesc o întâlnire pentm azi după-amiază. N-are rost să mai aşteptăm.

— Eu n-am nimic împotrivă, răspunse Benedict. Armând încuviinţă.

— Doar să-mi spuneţi unde şi când.

Vina transmisă dintr-o veche moştenire, se gândi el în timp ce se îndrepta spre maşină, cu cizmele scârţâind pe zăpada bătătorită.

Asta ascundea vechea fermă? Vină şi păcate de la naştere?

Capitolul 10

— Intraţi, intrată, spuse vecina poftindu-i înăuntru. Nu staţi în frig.

Era tânără. *În jur de 30 de ani,* se gândi Gamache. Doar puţin mai mare decât fiica lui, Annie. Şi probabil n-ar trebui să invite nişte străini în casă.

Dar, după felul cum îl privise când deschisese, Gamache bănuia că nu era un necunoscut pentru ea. Ceea ce i se confirmă puţin mai târziu, când, în holul îngust, el îşi scoase mănuşile şi îi întinse mâna.

— *Désolé,* spuse el. îmi pare rău că trebuie să vă deranjez, mai ales pe o vreme ca asta. Mă numesc Armand Gamache. Locuiesc în apropiere, în Three Pines.

— Da, ştiu cine sunteţi. Eu sunt Patricia Houle.

Ea îi întinse mâna, apoi se întoarse spre Myrna.

— Şi pe dumneavoastră vă cunosc. Sunteţi proprietara librăriei.

— Aşa este. Aţi venit pe-acolo de câteva ori. Nu pentru romane. Pentru cărţi despre grădinărit. Dar şi biografii.

— Eu sunt aceea.

Lucien se prezentă la rândul său, apoi se întoarse spre Benedict.

— Benedict Pouliot, spuse el. Antreprenor în construcţii.

— Poftiţi, veniţi să vă încălziţi.

O urmară până în inima casei, în bucătăria cu o uriaşă sobă pe lemne în care duduia focul.

Ca şi locuinţa ei, *madame* Houle nu era o femeie pretenţioasă. Părea să fie o persoană care nu simţea nevoia să impresioneze şi tocmai asta o făcea impresionantă. Asemenea locuinţei ei, simplă şi bine clădită.

— Tocmai am făcut nişte ceai. Doriţi şi dumneavoastră?

— Eu, nu, mulţumesc, răspunse Myma.

Şi ceilalţi refuzară.

— Nu vrem să vă răpim prea mult timp, spuse Armand. Am vrea doar să vă punem câteva întrebări.

— *Oui?*

— O cunoşteaţi pe vecina dumneavoastră? întrebă

Capitolu l 11

Myrna.

— Pe Baroană? O, da. însă nu foarte bine. De ce?

Deşi remarcase privirile schimbate între musafirii ei, nu înţelesese importanţa răspunsului ei. Patricia Houle tocmai confirmase că Ruth avea

dreptate. Bertha Baumgartner era Baroana.

— Nimic, spuse Myrna. Continuaţi.

— Pentru că i-am zis Baroana? întrebă Patricia, uitându-se de la unul la altul. Nu noi i-am dat porecla asta. Credeţi-mă, i-am fi ales alta. Ea îşi zicea aşa.

— De cât timp o cunoşteaţi? întrebă Lucien.

— De câţiva ani. S-a întâmplat ceva?

Se întoarse spre Armând.

— Nu sunteţi aici în calitate oficială, nu-i aşa?

— Nu în sensul în care credeţi dumneavoastră, răspunse el. Suntem executorii ei testamentari.

— A murit?

— Da, chiar înainte de Crăciun, răspunse Lucien.

— N-am auzit, spuse Patricia. Ştiam că s-a mutat într-un cămin de bătrâni în urmă cu doi ani, dar n-am ştiut că a murit. îmi pare rău. M-aş fi dus la înmormântare.

— Aţi fost martoră la semnarea testamentului ei? întrebă Armând.

Femeia încuviinţă.

— Vi s-a părut că era în deplinătatea facultăţilor mintale? continuă Armând.

— O, da, răspunse Patricia. Absolut. Era puţin excentrică, e adevărat. Insista să i se spună Baroana. Dar cu toţii avem excentricităţile noastre.

— Pun pariu că pot să ghicesc care sunt ale dumneavoastră, spuse Myma.

— Sunt convinsă, replică Patricia.

— Vă pasionează plantele otrăvitoare. Aveţi probabil un strat cultivat cu astfel de specii.

— Aşa e, recunoscu Patricia râzând.

— Cum v-aţi dat seama? întrebă Benedict.

— După cărţile pe care le-a cumpărat, explică Myrna. Dacă nu mă înşală memoria, *Grădina otrăvitoare* a fost una dintre ele. Alta era...

Myma încerca să-şi amintească.

— *Cele mai periculoase plante de grădină,* spuse Patricia. Se întoarse spre Armând şi înclină capul.

— E şi ăsta un indiciu.

Armând zâmbi.

— Aşa am cunoscut-o pe Baroană şi aşa am aflat despre grădinile cu

— plante otrăvitoare. Avea şi ea una. M-a invitat s-o văd şi m-a învăţat că degeţelul-roşu este digitalină. Letală. Avea şi omag, lăcrămioare şi hortensii. Toate plante toxice. Sigur, cultiva şi alte plante perene. Dar, culmea, cele otrăvitoare sunt cele mai frumoase.

Myma dădu din cap. Şi ea se ocupa cu grădinăritul, chiar dacă ei nu-i trecuse prin minte să amenajeze un strat cu plante care ucid. Cu toate astea, amatorii erau destul de numeroşi pentru a justifica publicarea unor cărţi pe acest subiect. Iar Patricia Houle avea dreptate. Plantele letale erau cele mai frumoase. Şi, printr-un fel de efect pervers, cele mai rezistente.

— Chiar există plante care ucid? se minună Benedict.

— Se pare că da, spuse Patricia, deşi n-aş şti cum să extrag otrava din ele. Probabil îţi trebuie o diplomă de chimist.

— Şi voinţă, adăugă Gamache.

În ciuda tonului său plăcut, o cercetă mai atent pe Patricia Houle şi îşi corectă prima impresie despre ea. Femeia degaja un aer de încredere în sine, dar şi de competenţă.

Armând îi remarcase maşina parcată afară, complet deszăpezită. Zăpada din jurul ei fusese tăiată cu lopata în linii drepte, precise.

Când făcea ceva, făcea bine şi temeinic.

Dacă era nevoie, ştia cum să extragă otrava dintr-o narcisă, presupunea
el.

După ce i-au mulţumit pentru ajutor şi ospitalitate, s-au

îndreptat spre casa de alături.

Casa Berthei Baumgartner părea că se înclinase şi mai tare sub greutatea zăpezii proaspăt căzute. Era o adevărată nebunie să se apropie de ea, iar Gamache îşi notă în minte să sune la primărie şi să le ceară s-o împrejmuiască cu bandă de semnalizare. Şi, cât mai curând posibil, să trimită un buldozer.

Au deszăpezit maşina Myrnei şi pe cea a lui Lucien, dar după ce au curăţat camioneta lui Benedict, Armând nu l-a lăsat pe tânăr să se urce în ea.

— Nu poţi să conduci fără cauciucuri de iamă.

— Dar trebuie. Lăsaţi, o să fiu în regulă.

Acestea erau, Gamache ştia prea bine, ultimele cuvinte ale multor tineri.

— Da, o să fii în regulă. Pentru că n-o să pleci niciunde cu asta.

— Şi dacă o să plec la drum aşa? întrebă Benedict. Ce-o să faceţi? O să chemaţi poliţia?

— Nu-i nevoie s-o cheme, interveni Lucien şi constată că Benedict tot nu pricepuse. Tu chiar nu ştii cine e?

Benedict scutură din cap.

— Sunt şeful Sûreté du Quebéc, spuse Armand.

— Inspectorul-şef Gamache, adăugă Lucien.

Benedict exclamă ceva din care nu se înţelese decât cuvântul *merde.*

— Pe bune?

Gamache încuviinţă.

— *C 'est la vérité*[1]*-**-.

Benedict se uită la camioneta din spatele său şi mormăi ceva de genul „Băga-mi-aş ce noroc pe mine".

Gamache zâmbi. Şi el avusese norocul ăsta când era de vârsta lui Benedict. îi luase mult timp până să-şi dea seama că era într-adevăr noroc.

— Presupun că n-am de ales, zise Benedict.

— *Bon.* Imediat ce se restabilesc liniile telefonice, suni la asistenţa rutieră. O remorchezi până la un garaj şi îţi pui nişte cauciucuri decente. Nu de-alea ieftine. *D'accord?*

— Am înţeles, mormăi Benedict cu ochii la zăpada de pe bocancii lui.

— Nicio grijă, spuse Gamache pe un ton scăzut. Plătim noi cauciucurile.

— O să vă dau banii înapoi.

— îmi dai lecţia de condus pe zăpadă pe care mi-ai promis-o şi suntem chit.

— *Merci.*

— în regulă.

Gamache se întoarse spre Lucien.

— Să mă anunţaţi când vom avea întâlnirea cu copiii doamnei Baumgartner.

— Contaţi pe mine, răspunse notarul.

înainte să se întoarcă împreună cu Benedict în Three Pines, Myrna aruncă o privire la zăpada înaltă din curte. Şi se gândi la plantele otrăvitoare îngropate acolo. îngheţate, dar nu moarte. Doar în aşteptare.

Deşi, se gândea Myrna, adevărata ameninţare nu venea de la

florile otrăvitoare. Pe acestea le vedeai. Le cunoşteai. Şi măcar erau frumoase.

Nu. într-o grădină, adevăratul pericol era volbura. O plantă care creştea pe sub pământ, apoi ieşea la suprafaţă şi invada totul. Sufocând plantele sănătoase una câte una. Omorându-le încetul cu încetul. Fără niciun motiv aparent, decât acela că asta era natura ei.

Apoi dispărea din nou sub pământ.
Da, adevăratul pericol provenea întotdeauna din ceea ce nu se vedea.

Capitolul 11

— Care-i problema?

— Ce te face să crezi că am o problemă? întrebă Armand.

— Nu-ţi mănânci... eclerul.

Articula cuvintele cu grijă, dar ele tot sunau înfundat, învelite parcă în prea mult efort şi vatelină.

Şi mişcările ei, inclusiv cea a mâinii cu care ducea prăjitura la gură, erau calculate. Deliberate. Precise. Lente.

Gamache o vizita cel puţin o dată pe săptămână pe Isabelle Lacoste în Montréal. Când vremea era frumoasă, ieşeau la o scurtă plimbare, dar de cele mai multe ori, cum era astăzi, stăteau de vorbă în bucătărie. Căpătase obiceiul de a discuta cu ea evenimentele curente. De a-i cere punctul de vedere. Părerile şi sfaturile ei.

Ea era unul dintre ofiţerii săi superiori.

Ca de fiecare dată, Armand căuta şi acum semne de ameliorare. Reale, de preferinţă, dar s-ar fi mulţumit şi cu unele imaginare. I se păru că mâinile ei erau mai sigure. Cuvintele mai clare. Vocabularul mai bogat.

Da. Fără îndoială. Poate.

— Din cauza anchetei interne? întrebă ea şi muşcă din cremşnitul pe care Armand i-l adusese de la brutăria Sarah, ştiind că era prăjitura ei preferată.

— Nu. De altfel, se apropie de final.

— Totuşi, nu s-ar zice că se grăbesc. Care e problema?

— Ştim amândoi care e problema, răspunse el.

— Da. Drogurile. Nimic nou în privinţa asta?

îl studie cu atenţie. Căuta semne de ameliorare. Motive de speranţă că totul se va termina în curând.

Şeful părea relaxat. încrezător. Dar el era întotdeauna aşa sau aproape întotdeauna. Ceea ce nu lăsa el să se vadă o preocupa pe ea.

Isabelle se încruntă, concentrată.

— Te obosesc, spuse el, şi dădu să se ridice. îmi pare rău.

— Nu, nu, te rog, răspunse ea făcându-i semn să se aşeze la loc. Am nevoie de... stimulare. Copiii nu s-au mai dus la

Capitolul 12

şcoală din cauza furtunii şi au hotărât că trebuie să învăţ să număr până la... 100. Asta am făcut toată dimineaţa, pe urmă i-am trimis afară la joacă. Am încercat să le explic că

ştiu să număr. Ştiu de... câteva luni, dar ei tot insistau.

Se întoarse spre Armând.

— Ajutor!

Vorbise pe un ton comic de jalnic, voit exagerat. Şi totuşi lui îi frânse inima.

— Glumesc, şefu', zise ea, mai mult simţind decât văzând amărăciunea lui. Îţi mai pun cafea?

— Da, te rog.

O urmă până la blatul din bucătărie. Isabelle avea mersul lent. Ezitant. Prevăzător. Şi categoric îmbunătăţit, mai mult decât s-ar fi aşteptat oricine, inclusiv medicii.

Fiul şi fiica lui Isabelle erau afară şi construiau fortăreţe de zăpadă împreună cu copiii din cartier. Prin ferestre se auzeau ţipete stridente, semn că o „armată" îi luă cu asalt pe cei care deţineau fortul.

Aşa cum se jucase şi Armând când era copil. Aşa cum se jucase şi Isabelle, 25 de ani mai târziu. Jocuri de cucerire şi de război.

— Să sperăm că nu vor şti niciodată... cum... e în realitate, spuse Isabelle, stând la fereastră, lângă şeful şi mentorul ei.

Armând încuviinţă.

Exploziile. Haosul. Mirosul acru al fumului de armă. Praful orbitor produs de pietrele, cimentul şi cărămizile pulverizate. Aerul înecăcios.

Ţipetele. Aerul înecăcios.

Durerea.

Se prinse mai tare de blat, în timp ce imaginile îl inundară. Măturându-l. Răscolindu-l şi învolburându-l. înecându-l.

— încă îţi tremură mâna? întrebă ea încetişor.

El se reculese şi încuviinţă.

— Uneori. Când sunt obosit sau deosebit de stresat. Dar nu ca înainte.

— Şi şchiopătatul?

— La fel, mai ales când sunt obosit. Aproape că nici nu-l mai observ. Au trecut nişte ani.

Spre deosebire de rănile lui Isabelle, care n-aveau decât

câteva luni. Nu-i venea să creadă. Părea că trecuse un car de vreme şi totodată parcă fusese ieri.

— Te gândeşti la ce s-a întâmplat?

— Când ai fost rănită?

Se întoarse spre ea. Faţa aceea, atât de familiară dincolo de atâtea

cadavre. De după atâtea birouri, mese de conferinţă. Din atâtea posturi de comandă improvizate prin subsoluri, hambare şi cabane de pe tot cuprinsul Quebécului. De când anchetau împreună crime. Isabelle. Jean-Guy. Şi el.

Pe Isabelle Lacoste o luase sub aripa lui pe vremea când era o tânără agentă de nici 25 de ani. Respinsă de propriul ei departament pentru că nu era suficient de dură, suficient de cinică, suficient de maleabilă pentru a şti ce era bine şi a face greşeli.

El era atunci şeful serviciului Omoruri şi îi încredinţase un post în serviciul său, cel mai prestigios din Sûreté du Quebéc. Spre uimirea foştilor ei colegi.

Şi Isabelle Lacoste urcase pe scara ierarhică, ajungând chiar să-l înlocuiască pe Gamache când el preluase conducerea Academiei de Poliţie, apoi pe cea a întregii Sûreté. Post pe care el încă îl ocupa.

într-un fel.

Isabelle îmbătrânise, desigur. Mai repede decât dacă n-ar fi recrutat-o el. Dacă el n-ar fi făcut-o inspector-şef. Şi dacă n-ar fi fost ultima acţiune împotriva cartelurilor, în urmă cu doar câteva luni.

— Da, răspunse el. Mă gândesc.

Isabelle căzând la pământ. împuşcată la cap. Ceea ce păruse a fi ultima ei operaţiune le dăduse lor o şansă. De fapt, le salvase viaţa. Şi totuşi fusese un coşmar sângeros.

Gamache îşi amintea această operaţiune, cea mai recentă. Dar la fel de clar îşi amintea toate raidurile, asalturile, arestările. Anchetele derulate de-a lungul anilor. Victimele. Toţi

ochii care priveau fără să vadă. De bărbaţi, femei, copii, ale căror morţi le investigase. De-a lungul anilor. Ai căror criminali îi urmărise.

Toţi agenţii pe care îi trimisese, adesea îi condusese, în fumul armelor de foc.

Şi îşi amintea de mâna lui ridicată, pregătită să bată la uşa închisă. Bătaia Doamnei cu Coasa. El însuşi se pregătea să ucidă. Nu fizic, dar Armand Gamache era suficient de realist ca să ştie că era tot o formă de ucidere. Purta cu el peste tot chipurile taţilor, mamelor, soţiilor şi soţilor, întrebătoare. Curioase. Deschideau politicoase uşa şi-l priveau pe străinul din faţa lor.

Apoi, în timp ce el rostea cuvintele fatidice, chipurile lor se metamorfozau. Iar el vedea cum lumea lor se prăbuşeşte şi-i prinde sub dărâmături. îi zdrobea sub greutatea unei dureri atât de mari, încât

majoritatea nu mai ieşeau de-acolo niciodată. Iar cei care totuşi ieşeau rămâneau năuciţi într-o lume schimbată pentru totdeauna.

Persoana care fusese înainte de venirea lui era moartă. Dispărută definitiv.

Când se comitea un omor, nu murea un singur om.

Da. Armând îşi amintea.

— Dar încerc să nu mă gândesc prea mult, îi spuse el lui Isabelle.

Sau, mai rău, să zăbovească acolo. Să-şi stabilească reşedinţa în tragedii, în durere, în suferinţă. Să-şi facă o casă în iad.

Dar şi să plece îi era greu. Mai ales când era vorba despre agenţii săi, bărbaţi şi femei care îşi pierduseră viaţa pentru că îi urmaseră ordinele. îl urmaseră pe el. Mult timp simţise că le era dator să nu plece din acel loc al suferinţei. Să le ţină companie acolo.

Prietenii şi psihoterapeuţii îl ajutaseră să înţeleagă că aşa le făcea un deserviciu. Vieţile lor nu puteau fi definite prin felul în care muriseră. Locul lor nu era într-o durere permanentă, ci în frumuseţea scurtei lor vieţi.

Incapacitatea lui de a merge mai departe îi condamna să rămână veşnic în acele ultime momente terifiante.

Armând o privi pe Isabelle cum încerca să aşeze cu grijă cana pe masa din bucătărie. La doi-trei centimetri deasupra mesei, îi alunecă din mână şi cafeaua se vărsă. Nu multă, dar îi văzu furia. Frustrarea. Jena.

îi oferi batista lui ca să şteargă lichidul.

— *Merci.*

Ea o luă şi şterse blatul. Armând întinse mâna s-o ia înapoi, dar ea refuză să i-o înapoieze.

— Am s-s-s-o spăl şi ţi-o dau altă dată!

— Isabelle, spuse el pe un ton calm, dar ferm. Uită-te la mine.

Femeia ridică ochii de la batista murdară spre chipul lui.

— Şi eu l-am urât, a zis Gamache.

— Ce anume?

— Corpul. L-am urât pentru că nu m-a ascultat. Pentru că a permis să se întâmple asta.

îşi trecu degetele peste cicatricea de la tâmplă.

— Pentru că nu s-a mişcat suficient de repede. Pentru că nu s-a aşteptat. Pentru că era la pământ, incapabil să se ridice ca să-mi protejeze agenţii. L- am urât pentru că nu se vindeca suficient de repede. L-am urât când mă poticneam. Când Reine-Marie trebuia să mă ţină de mână ca să-mi păstrez

echilibrul. Vedeam cum se uita lumea la mine cu milă când şchiopătam sau îmi căutam cuvintele.

Isabelle încuviinţă.

— Voiam să-mi recapăt corpul pe care îl aveam înainte, zise Armând. Cel puternic şi sănătos.

— înainte.

— înainte, confirmă el.

Tăcură amândoi. Nu se auzea decât râsul îndepărtat al copiilor.

— Exact aşa simt şi eu. îmi urăsc... corpul. Urăsc faptul că nu pot nici să-mi ridic copiii în braţe sau să mă joc cu ei, iar dacă o fac, trebuie să mă ajute ei să mă ridic. Am oroare de asta. Urăsc că nu pot... să le citesc o poveste înainte de culcare şi că obosesc aşa de uşor, şi că îmi pierd şirul gândurilor. Urăsc că în unele zile nu sunt în stare să fac adunări şi în alte zile... scăderi. Şi uneori...

Isabelle se opri un moment ca să-şi revină. îl privi pe Armând în ochi.

— Uit cum îi cheamă, *patron,* şopti ea. Pe copiii mei.

Nu avea niciun rost să-i spună că înţelege. Sau că se va rezolva. Isabelle merita mai mult decât un răspuns facil.

— Dar ce îţi place, Isabelle?

— *Pardon?*

Gamache închise ochii şi ridică faţa spre tavan.

— „Farfuriile şi ceştile albe, strălucitor de curate, / Bordate cu dungi albastre; şi pulbere de zâne, uşoară ca un fulg; / Acoperişurile ude, în lumina lampadarelor; coaja tare / A pâinii prieteniei".

Deschise ochii, se uită la Isabelle şi zâmbi, cu riduri adânci în jurul ochilor şi peste chipul brăzdat de timp.

— Aş putea continua, dar mă opresc aici. Este o poezie de Rupert Brooke; a fost soldat în Primul Război Mondial, în

iadul din tranşee, îl ajuta să se gândească la lucrurile frumoase care-i plăceau. Şi pe mine m-a ajutat. Făceam în minte liste cu lucrurile şi cu oamenii care îmi plăceau şi le urmăream până mi-am revenit. Şi încă o fac.

O văzu că reflectează.

Ce-i propunea el nu era un leac magic pentru un glonţ care-i ajunsese în creier. O aştepta multă muncă, durere, fizică şi emoţională. Dar putea la fel de bine să meargă pe un drum însorit.

— Acum sunt mai puternic şi mai sănătos decât eram înainte să se întâmple toate astea, spuse Gamache. Fizic. Emoţional Pentru că n-am avut

încotro. Şi tu vei fi la fel.

— „Lucrurile sunt mai puternice acolo unde s-au rupt”, recită Lacoste. Agentul Morin a spus asta.

Lucrurile sunt mai puternice acolo unde s-au rupt.

Armând auzi din nou eterna şi incredibila voce tinerească a lui Paul Morin. De parcă era acolo cu ei, în bucătăria însorită a lui Isabelle.

Şi agentul Morin avea dreptate. Dar vai, ce dureros era drumul până la vindecare!

— într-un fel, sunt norocoasă, mărturisi Isabelle după câteva momente. Nu-mi amintesc nimic din ziua aceea. Nimic. Cred că asta mă ajută.

— Şi eu cred la fel.

— Copiii mei insistă să-mi citească… *Pinocchio*. Are legătură cu ce s-a întâmplat, dar a naibii să fiu dacă îmi dau seama care. *Pinocchio, patroni*

— Uneori, e o binecuvântare să fii împuşcat în cap.

Isabelle începu să râdă.

— Tu cum reuşeşti?

— Să-mi amintesc?

— Să uiţi.

Gamache inspiră adânc, lăsă privirea în jos spre picioare, apoi o ridică din nou spre ea.

— Am avut un mentor cândva…

— O, Doamne, sper că nu ăla care te-a învăţat poezie, răspunse ea în glumă, cu o panică prefăcută.

Armând îşi luase aerul „liric”.

— Nu, dar, dacă insişti, spuse el, şi îşi drese vocea. „Naufragiul lui Hesperus”.

Deschise gura ca pentru a se lansa în recitarea poemului, dar în loc de asta zâmbi şi văzu că Isabelle surâse şi ea.

— Ce voiam să spun este că mentorul meu avea o teorie: viaţa e ca o casă lungă de aborigeni. Cu o singură cameră imensă.

întinse braţul pentru a sugera mai bine dimensiunile.

— Zicea că, dacă încercăm s-o compartimentăm, nu facem decât să ne amăgim singuri. Oamenii pe care îi întâlnim,

cuvintele pe care le rostim, lucrurile pe care le facem sau nu le facem, toate locuiesc în casa noastră. Cu noi. Mereu. Nimic nu este evacuat, nimic nu este pus deoparte.

— Ce idee groaznică, spuse Isabelle.

— *Absolument.* Mentorul meu, primul meu inspector-şef, îmi zicea:

„Armând, dacă vrei să nu pută în casa ta, trebuie să faci două lucruri... ”

— Să n-o laşi pe Ruth Zardo să intre? întrebă Isabelle.

Armand râse.

— Prea târziu. Şi pentru mine, şi pentru tine.

într-o fracţiune de secundă, se întoarse din nou cu mintea la faţa locului. Alerga spre ambulanţă. Isabelle pe targă, inconştientă. Mâinile osoase ale bătrânei poete le strângeau pe ale lui Isabelle. Vocea ei imperturbabilă îi repeta lui Isabelle la ureche singurul lucru care conta.

Că era iubită.

Isabelle nu-şi va aminti asta niciodată. Armand nu va uita niciodată.

— *Non,* răspunse el. „Fii foarte, foarte atent pe cine laşi în viaţa ta. Şi învaţă să faci pace cu tot ce se întâmplă. Trecutul nu poate fi şters. Rămâne prizonier acolo, cu tine. Dar poţi să faci pace cu el. Dacă nu, adăugă el, vei fi într-un război veşnic”.

Amintirea îi aduse un zâmbet pe buze.

— Cred că ştia că avea de-a face cu un idiot. A văzut că mă pregăteam să-i enunţ propria mea teorie despre viaţă. La douăzeci şi trei de ani. Mi-a arătat uşa. Dar, chiar când să ies, a spus: „Şi duşmanul cu care te lupţi vei fi tu”.

Gamache nu se mai gândise la întâlnirea aceea de ani buni. Dar, începând de atunci, îşi văzuse viaţa ca pe o casă lungă.

Iar acum, privind în urmă, în casa lui lungă îi vedea pe toţi agenţii tineri, pe toţi bărbaţii şi femeile, băieţii şi fetele ale căror vieţi le influenţase.

Şi mai vedea stând acolo oamenii care îl răniseră. Grav. Aproape îl omorâseră.

Toţi trăiau în casa lui.

Şi, deşi ştia că niciodată nu se va împrieteni cu multe dintre aceste amintiri, aceste fantome, se străduise din răsputeri să facă pace cu ele. Cu ceea ce făcuse el şi cu ceea ce îi făcuseră alţii.

— Şi opioidele sunt acolo, *patron?* în casa ta lungă?

întrebarea lui Isabelle îl aduse brusc la realitate, în casa ei confortabilă.

— Le-ai găsit?

— *Non,* nu pe toate. Ultimele dintre ele au dispărut aici, în Montréal, recunoscu el.

— Cât?

— Destul pentru a produce sute de mii de doze.

Isabelle rămase tăcută. Se abţinu să spună ceea ce el ştia mai bine decât oricine.

Fiecare dintre doze putea să ucidă.

— *Merde,* înjură ea în şoaptă, apoi îşi ceru imediat scuze. *Désolé.*

Rareori i se întâmpla să înjure şi aproape niciodată în faţa şefului. Dar de
data asta îi scăpase, purtată de un val de repulsie.

— Dar asta nu e tot, spuse ea studiindu-l cu atenţie pe bărbatul pe care ajunsese să-l cunoască atât de bine, mai bine decât pe propriul ei tată. Mai e ceva care te frământă.

Care îl apăsa, mai degrabă, dar ea nu-şi găsise cuvintele.

— *Oui.* E vorba de academie.

— Academia de Poliţie?

— Da. E o problemă. Vor să exmatriculeze un cadet.

— Se întâmplă, răspunse Isabelle. îmi pare rău, *patron,* dar de ce te preocupă pe tine chestia asta?

— Cea în legătură cu care mi-a telefonat comandantul şi pe care vor s-o exmatriculeze este Amelia Choquet.

Isabelle Lacoste se lăsă pe speteaza scaunului şi îl privi cu atenţie.

— Şi? De ce ţi-ar telefona în legătură cu asta? Tu nu mai eşti şeful academiei.

— Aşa e.

Şi Isabelle înţelese că Gamache nu era doar apăsat de problema aceasta. Era aproape zdrobit.

— Ce este, *patron?*

— Au găsit opioide în posesia ei.

— Drace! exclamă Isabelle şi de data asta nu-şi mai ceru scuze. Cât?

— Prea mult pentru consum personal.

— Face trafic? La Academia de Poliţie?

— Aşa se pare.

Acum Isabelle tăcea. Asimila vestea. Reflecta.

Armand nu o grăbi.

— Drogul provine din încărcătura ta? întrebă ea.

Nu intenţionase să îi atribuie lui posesiunea, dar aşa îi ieşiseră cuvintele. Şi amândoi ştiau că el era responsabil, dacă nu pentru drogurile propriu- zise, pentru situaţia creată.

— încă nu au fost trimise la laborator, dar e posibil, da, răspunse el lăsând privirea spre mâinile împreunate. Trebuie să iau o decizie.

— în legătură cu Amelia Choquet?

— *Oui.* Şi, sincer, nu ştiu ce să fac.

Isabelle ar fi dat orice ca să îl ajute.

— îmi pare rău, şefu', dar asta e treaba comandantului. Nu a ta.

Privindu-l pe inspectorul-şef Gamache, Lacoste nu reuşea să ghicească la
ce se gândea. Părea că îi cere ajutorul şi totodată îi ascunde
nişte informaţii.

— îmi ascunzi ceva.

— Dă-mi voie să te întreb un lucru, Isabelle, răspunse el ignorându-i remarca. Ce-ai face dacă ai fi în locul meu?

— Dacă un cadet ar fi găsit cu droguri asupra sa? L-aş lăsa pe comandantul academiei să decidă. Nu e treaba ta, *patron.*

— Ba e, Isabelle. Dacă drogurile aflate în posesia ei sunt opioidele mele, cum ai zis tu.

— De unde a făcut rost de droguri? întrebă Isabelle. Ţi-a spus?

— Comandantul încă n-a discutat cu ea. Din câte ştie, Amelia Choquet habar n-are că a fost descoperită. Acum mă duc acolo. Dacă o exmatriculează, o să moară, sunt sigur.

Lacoste încuviinţă. Ştia şi ea. Ce nu ştiau cei mai mulţi era de ce o acceptase Gamache pe Amelia Choquet la Academia de Poliţie. De ce această tânără cu probleme, cu antecedente de abuz de droguri şi prostituţie obţinuse unul dintre locurile atât de râvnite în această scoală.

Dar Isabelle ştia. Sau credea că ştie.

Din acelaşi motiv pentru care o salvase pe ea când era în fundul prăpastiei profesionale şi îi oferise un post.

Din acelaşi motiv pentru care întinsese mâna şi îl trăsese după el pe Jean- Guy în clipa când el însuşi era să fie concediat.

Din acelaşi motiv, inspectorul-şef Gamache se gândea acum să-l convingă pe comandant să n-o dea afară pe Amelia Choquet.

Era un om care credea cu tărie în a doua şansă.

Numai că, în cazul Ameliei Choquet, nu era o a doua şansă. Ci a treia.

Şi asta, după părerea lui Lacoste, era prea mult.

Să acorzi a doua şansă era un gest de graţie, s-o acorzi pe a treia era o prostie. Poate chiar mai rău.

Era sau putea fi de-a dreptul periculos. Să crezi că o persoană se poate îndrepta când ţi-a dovedit deja că nu e capabilă.

Amelia Choquet nu fusese prinsă copiind la un examen sau furând un flecuşteţ de la un coleg. Fusese prinsă în posesia unui drog atât de puternic, atât de periculos, încât îi putea ucide aproape pe toţi cei care îl luau. Iar Amelia Choquet ştia. Ştia că face trafic cu moarte.

Inspectorul-şef Lacoste îl privi pe bărbatul ferm din faţa sa, care credea că toţi semenii săi puteau fi salvaţi. Credea că-i poate salva el.

Era principala lui calitate şi totodată punctul lui slab. Şi puţini ştiau mai bine decât Isabelle Lacoste ce însemna asta. Unele lucruri se prăbuşeau, altele alunecau. Dar niciodată nu ieşea ceva bun dintr-un punct slab.

Isabelle observă că mâna dreaptă a lui Gamache nu mai tremura. îşi încleştase pumnul.

Capitolul 12

— Ia loc.

Nici comandantul Academiei de Poliţie, nici inspectorul-şef Gamache nu se ridicară când intră în birou cadetul Choquet.

Sfidătoare ca de obicei, Amelia aşteptă lângă uşă, apoi se apropie şi se trânti pe scaunul ce-i fusese indicat, încrucişându-şi braţele la piept. Privea drept înainte cu un aer furios. Arăta exact aşa cum şi-o amintea Gamache.

Acelaşi păr negru ca pana corbului şi ţepos. Cu o tunsoare poate mai puţin belicoasă. Bănuia că nu se înmuiase, ci mai degrabă se mai maturizase. Sau poate că se obişnuise el cu înfăţişarea ei.

Amelia Choquet era cadet în ultimul an şi mai avea câteva luni până la absolvire.

Era mică de înălţime, dar dădea impresia de forţă. Nu prin statură, ci prin prezenţă. Iradia agresivitate.

„Du-te dracului".

Cuvintele păreau să emane din ea, vibrante, ca o aură spinoasă.

Când o cunoscuse Gamache, Amelia le şi rostea. în faţa lui, în faţa tuturor. Dar acum se mulţumea să le gândească. Această femeie micuţă degaja atâta forţă, încât aveai senzaţia că le strigă.

Totuşi, *e un progres. Cât de cât,* se gândi Gamache.

Ea îl salută cu un gest scurt din cap.

„Du-te dracului".

Gamache nu-i răspunse la salut. Se mulţumi s-o privească.

Piercingurile erau la locul lor. în sprânceană, în nas şi în obraz. în lungul cartilajului urechii.

Şi...? Da. Era acolo.

Clic-clic-clic – piercingul de pe limbă, pe care Amelia îl împingea în sus şi-n jos, lovindu-l de dinţi.

La un joc de poker ar fi fost considerat un tic care o trăda.

Clic-clic-clic. Codul Morse inconştient al Ameliei.

într-o zi, poate o să-i spună despre acest tic. Dar nu acum. în acest moment, îi era de folos. Pentru scopul său.

Clic-clic-clic.

S.O.S.

Cearşafuri curate, se gândi Gamache. Mirosul fumului de lemn. Greutatea capului lui Henri pe papucii mei. îşi recită propriul său cod secret. Un fel de rozariu.

Croasante pufoase.

— Ştii de ce te afli aici? o întrebă comandantul.

Când părăsise Academia de Poliţie pentru a prelua funcţia de şef al Sûreté du Quebéc, Gamache discutase îndelung cu succesorul său despre viitorii poliţişti. Chiar îi recomandase să le permită să-şi exprime personalitatea. Amelia Choquet categoric asta făcea. Cu vârf şi îndesat.

— Nu, nu ştiu de ce aţi cerut să mă vedeţi.

După o mică pauză adăugă:

— Domnule.

Comandantul luă un plic de pe birou şi scoase din el o punguţă.

— Recunoşti asta?

— Nu.

Răspunsul venise prea repede ca să crezi că fusese surprinsă. Ştia exact de ce se afla aici. Şi ce era în punguţa de plastic.

Gamache o cunoştea suficient de bine pe Amelia ca să ştie că se pregătise pentru întâlnire. Poate puţin cam prea mult. Nu manifesta curiozitatea firească, uimirea chiar a unei persoane nevinovate.

în schimb, dădea răspunsurile gata pregătite ale unui om vinovat.

Aruncă o privire spre comandant să vadă dacă observase şi el. Da, bineînţeles.

Gamache simţea cum îi creşte pulsul pe măsură ce se apropia de punctul de la care nu mai exista cale de întoarcere. Hotărâse ce măsură să ia, chiar dacă inima lui încă nu părea convinsă. Dar ştia că trebuie să meargă până la capăt.

Amelia Choquet respira acum mai scurt, mai rapid.

Şi ea simţea apropiindu-se punctul de unde nu mai exista cale de întoarcere. Era chiar acolo. La orizont. Se apropia. Cu viteză.

Acel clic-clic-clic încetase. Devenise vigilentă. Un animal care, după ce trăise printre creaturi mai mici, descoperea brusc o lume de giganţi. Descoperea brusc că era mai mică decât îşi imaginase. Mai vulnerabilă decât ştiuse. Mai ameninţată decât crezuse că era

posibil. O creatură care căuta scăpare şi nu găsea decât o stâncă.

— Era în camera ta, sub saltea, spuse comandantul.

— Mi-aţi percheziţionat camera? întrebă ea indignată şi Gamache

aproape îi admiră această ultimă încercare de revenire.

Aproape.

— Nu asta e problema, nu-i aşa, domnişoară Choquet? întrebă comandantul lăsând punguţa pe birou. Ăsta este un stupefiant. O cantitate suficientă pentru a face trafic.

— Nu este a mea. Habar n-am de unde a apărut. Dacă aş face greşeala să am prostii la şcoală, aş găsi o ascunzătoare mai bună. Camera altcuiva, de exemplu.

— Vrei să spui că altcineva ţi le-a pus acolo? întrebă Gamache.

Ea ridică din umeri.

— Intenţionat? insistă el. Că a încercat o înscenare? Sau a vrut doar să nu fie în camera lui?

— Alegeţi voi. Tot ce ştiu este că nu-mi aparţin.

— Am prelevat amprente...

— Deşteaptă treabă.

Comandantul o fulgeră cu privirea. Amelia, Gamache ştia, avea un talent ieşit din comun de a-i provoca pe oameni. Totuşi greu de spus ce anume o determina să se comporte aşa.

— ... şi vom avea rezultatele cât de curând. De unde ai drogul?

— Nu. Este. Al. Meu.

Zgomotul din gură începuse din nou. Devenise un ţăcănit menit să-i irite pe interlocutori.

Din ce vedea Gamache, comandantul se abţinea cu greu să nu se întindă peste masă şi s-o apuce de gât.

Iar Amelia Choquet nu mişca niciun deget ca să-şi salveze pielea. Dimpotrivă. îi luă în balon. Arogantă, îngâmfată, aproape sigur pornită să-i mintă, părea să le ceară să se îndoiască de ea. Ba mai rău de-atât.

Un cadet nevinovat, căruia i se găsesc în cameră droguri de mare risc, şi- ar susţine cu vehemenţă nevinovăţia şi ar încerca să colaboreze cu ei pentru a afla ale cui sunt.

Un cadet vinovat aproape sigur ar mima aceeaşi reacţie. Dar ea nu făcea niciuna, nici alta.

Dintr-o făptură vulnerabilă, încolţită şi speriată, se transformase într-o agresoare care scotea pe gură minciuni

sfruntate ridicole.

Amelia Choquet era cadet în ultimul an. Se maturizase devenind un lider, nu o brută, aşa cum se temuse Gamache.

Era isteaţă, ageră. O persoană pe care alţii ar fi vrut instinctiv s-o

urmeze.

Motiv pentru care, ca traficantă de droguri, Amelia Choquet era cu atât mai periculoasă. Date fiind antecedentele ei, ideea nu era întru totul imposibilă.

Aplecându-se spre ea, Gamache îi observă tatuajele de pe încheieturile mâinilor şi de pe antebraţe, acolo unde i se ridicaseră mânecile uniformei. Apoi privirea lui iscoditoare urcă spre faţa ei şi atunci văzu altceva. Ceva ce putea fi o explicaţie pentru lipsa ei de judecată, pentru comportamentul straniu, autodistructiv de care dădea dovadă în această întâlnire.

Reacţiile ei erau exagerate. Imprevizibile. Reacţiile unui drogat.

Nu cumva... ?

Gamache căscă ochii. Numai puţin.

— Tâmpito, tâmpito ce eşti, mârâi el.

Apoi se întoarse spre comandant.

— Trebuie să-i facem un test de sânge. E drogată.

— Du-te dracului!

Gamache o fulgeră cu privirea.

— Când ai luat ultima doză?

— N-am luat nimic.

— Uită-te la ea, îi atrase atenţia Gamache comandantului, după care se întoarse spre Amelia. Ai pupilele dilatate. Crezi că nu ştiu ce înseamnă asta? Percheziţionaţi-i camera încă o dată, spuse el, şi comandantul dădu un telefon. Am de gând să-i pun capăt chiar acum, continuă el, întorcându-se din nou spre Amelia.

— Să nu îndrăzneşti! Am ajuns deja mult prea departe. Mai avem puţin. Pot s-o fac.

— Ba nu poţi. Ai dat-o-n bară. Eşti terminată. Ai mers mult prea departe.

— Nu, nu. Sunt picături de ochi. Doar picături de ochi, protestă ea pe un ton aproape rugător. Pare că sunt drogată, dar nu sunt.

— Spune-le agenţilor să caute picături de ochi, zise Gamache care voia aproape cu disperare s-o creadă.

Să creadă că nu luase şi ea drogurile.

— N-o să găsească nimic, spuse Amelia. Le-am aruncat.

Se lăsă tăcerea, iar Gamache privi adânc în ochii Ameliei.

Văzând expresia de pe chipul lui, aceasta se întoarse spre comandant.

— Dacă mă credeţi în stare să fac trafic cu rahatul ăla, înseamnă că nu vă pricepeţi la oameni aşa cum credeam.

— Drogurile îi schimbă pe oameni, zise comandantul. Dependenţa, la fel. Cred că ştii foarte bine.

— N-am mai folosit de ani întregi, insistă ea. Nu sunt drogată. De ce mama dracului m-aş fi înscris la Academia de Poliţie dacă mai eram narcomană?

Gamache începu să râdă.

— Pe bune? Ai armă de foc şi acces la oricâte droguri pofteşti. Dar majoritatea agenţilor corupţi au măcar bunul-simţ să aştepte până obţin diploma şi ajung să patruleze pe străzi înainte să se apuce. Ca să nu mai spun că majoritatea nu sunt dependenţi când ajung aici.

— N-am fost niciodată dependentă, ştii foarte bine, i-o întoarse Amelia aproape ţipând. Am consumat, da. Dar n-am fost dependentă. M-am lăsat. La timp.

Propriile cuvinte părură s-o pună pe gânduri când îşi aduse aminte cum şi de ce se lăsase. La timp.

Datorită acestui om. Care îi oferise un cămin aici. Un scop şi un sens. O şansă.

— Nu fac trafic, spuse ea cu o voce mai calmă. Nu consum.

Gamache o analiza. O studia. Totul depindea de decizia lui.

încă de când o acceptase la Academia de Poliţie ştiuse că, dacă reuşea s- o termine, avea potenţialul de a deveni un ofiţer de poliţie remarcabil. Un copil al străzii, o consumatoare de droguri devenită poliţistă.

Asta îi oferea un avantaj enorm. Ştia lucruri pe care alţi agenţi n-aveau de unde să le ştie. Le cunoştea nu doar cu mintea, ci şi visceral. Avea contacte, credibilitate, limbajul străzii imprimat pe propria piele. Putea să ajungă în locuri şi la oameni la care nimeni altcineva nu putea să ajungă.

Şi cunoştea disperarea celor care trăiau pe străzi. Moartea rece şi solitară a celor dependenţi de opioide.

Gamache sperase ca Amelia Choquet să împărtăşească dorinţa lui profundă de a pune capăt acestui flagel. Dar acum se întreba cât de tare se înşelase. Şi dacă era pe cale să comită o gravă eroare.

Cât trăise pe străzi, Amelia Choquet citise poeţi şi filosofi. Era o

autodidactă, care învăţase singură latină şi greacă. Literatură. Poezie.

Da, dacă ar reuşi, ar ajunge departe. în Sûreté. în viaţă.

Dar Gamache mai ştia şi că, în caz contrar, eşecul ar fi la fel de spectaculos.

Şi, după toate aparenţele, aproape de linia de sosire, Amelia Choquet

eşuase. Spectaculos.

Când intrase în acest birou, ea ştia sigur că îi găsiseră drogurile.

Simplul fapt că le ţinea acolo era un act de autodistrugere.

Gamache închise ochii. Trebuia să ia o decizie. Nu, îşi zise el, nu e bine. Decizia pe care o luase deja trebuia aplicată. Oricât de mult i-ar displăcea.

Acolo, în biroul comandantului, simţea miros de lână udă şi auzea căzând fulgii de zăpadă.

Deschise ochii şi se întoarse spre comandant.

— Avem nevoie de un test de sânge pentru confirmarea bănuielilor şi construirea cazului împotriva lui Choquet.

— Mai dă-mi o şansă, insistă ea. A fost o greşeală.

— O greşeală? repetă Gamache. Aşa consideri tu? O amendă pentru parcare ilegală este o greşeală. Asta e...

Căută cuvântul potrivit.

— O mizerie. Ţi-ai distrus viaţa. Şi de data asta nu există o a doua şansă. Vei fi arestată şi acuzată. Ca oricine altcineva.

— Te rog.

Gamache se uită la comandant, care făcu un gest abia perceptibil. Se lăsa pe mâna lui.

— De unde ai marfa? întrebă Gamache.

— Nu pot să vă spun.

— O, eu cred că poţi să spui, şi o să şi spui. Vorbeşte şi poate o să fim îngăduitori cu tine.

Urmă un moment de tăcere, în care totul atârna în balanţă.

Apoi Amelia Choquet înclină balanţa.

— De la tine o am.

Gamache o privi furios, cu ochii uşor măriţi. în semn de avertisment.

Nu forţa limita.

Miros de croasante proaspete. S-o ţin pe Reine-Marie în braţe, în pat, într-o dimineaţă ploioasă. Să merg cu maşina pe podul Champlain şi să văd panorama Montrealului.

— Ce-ai... dădu să spună comandantul.

Amelia nu-l lăsă să termine fraza.

— Nici măcar nu ştii, este? i se adresă ea lui Gamache. Nu

ştii dacă e din rahatul pe care l-ai lăsat tu să treacă. I-ai pierdut urma, nu-i aşa?

Se aplecă spre Gamache, cu pupilele dilatate.

— La ce dracu' te aşteptai după ce-ai luat decizia aia? De-asta eşti atât

de furios? De-asta vrei să mă pedepseşti? Pentru greşeala ta?

— Asta nu e o pedeapsă, cadet, este o consecinţă. Dacă vreau să găsesc drogurile? Da, categoric. Dar nu mi-am imaginat niciodată că la tine o să le găsim.

— Scuteşte-mă. Ştiai cine sunt când m-ai primit.

— în cazul ăsta, ar trebui să ne considerăm norocoşi că n-ai dat foc şcolii.

— De unde ştii că n-am făcut-o?

Cuvintele ei îl făcură pe Gamache să încremenească preţ de o secundă.

— De unde le ai? Cine ţi le-a vândut? întrebă el, de data asta cu glas ameninţător.

— Ca inspector-şef, te-ai făcut de rahat.

— Cadet! o atenţionă comandantul.

— De ce naiba vă mai sfătuiţi cu el? îl întrebă ea pe comandant, arătând cu degetul spre Gamache. E suspendat din funcţie. Acum eşti un nimeni, *patron.*

Ultimul cuvânt îl rosti cu dispreţ. Şi în liniştea care urmă se auzi din nou acelaşi clic-clic-clic. De data asta rar, ca un metronom. Numărând secundele. Gamache rămase perfect nemişcat.

— Dacă mă duc la vale, nu fac decât să vin după tine, spuse Amelia aplecându-se şi mai mult în faţă. Eşti terminat, bătrâne.

Cred că şi-a pierdut minţile, se gândi comandantul. Drogată. Sinucigaşă. Nebună.

— Te simţi mai bine? întrebă Gamache pe un ton imperturbabil. Ţi-ai vărsat furia? Ai scuipat pe altcineva?

— Măcar am ales pe unul de teapa mea, răspunse Amelia.

— Bine. Poate-acum putem să discutăm rezonabil.

Deşi inspectorul-şef Gamache adoptase un ton calm, comandantul îi simţea forţa personalităţii. Mult mai puternică decât cea a tinerei. Ştia că, dacă voia, Gamache putea s-o zdrobească.

Dar ceea ce simţea venind dinspre inspectorul-şef nu era ceea ce se aştepta el – mânie, furie.

Sigur, şi acestea erau prezente, dar mai era ceva. Ceva mult

mai puternic.

îngrijorare. Mult mai mare decât furia era grija lui Gamache pentru tânăra din faţa lor.

Dumnezeule mare, îşi zise comandantul. Vrea să convingă o drogată să gândească raţional.

Dar comandantul se înşela.

— îi vom face un test de sânge, propuse Gamache.

— Nu vă dau permisiunea! ripostă Amelia. Nu scoateţi nimic din mine decât dacă mă legaţi. Şi vă dau în judecată.

Gamache încuviinţă.

— înţeleg, spuse el, şi se întoarse spre comandant. Propun să aştepte afară, sub supraveghere, cât timp discutăm noi.

Când sună telefonul, Myrna lăsă jos croasantul cu şuncă.

Bine instalată în fotoliul confortabil din librărie, se uită spre aparat. Apoi se ridică mormăind şi se duse spre tejghea.

— *Oui, allô.*

— Am vorbit cu fiul cel mare. Anthony Baumgartner. A stabilit cu fratele şi cu sora lui să se întâlnească toţi la el acasă astăzi, la ora 15:00.

— Cine e la telefon? întrebă Myrna amabil, deşi ştia foarte bine cu cine stătea de vorbă.

— Sunt Lucien Mercier. Notarul.

Prin vitrina prăvăliei, Myrna Landers vedea pale de zăpadă aruncate în aer, care apoi cădeau pe nămeţii uriaşi care înconjurau parcul. Erau atât de înalţi, încât Myrna nu reuşea să vadă cine dădea la lopată. Vedea doar lopata roşie şi norul de zăpadă.

Avea impresia că era încercuită de un lanţ de munţi proaspăt format.

— Ora 15:00, repetă Myma notându-şi pe hârtie.

Apoi se uită la ceas. Acum era 13:30.

— Dă-mi adresa.

îşi notă din nou.

— îi spun lui Armând că ne întâlnim toţi acolo.

Myma închise telefonul şi se întoarse încă o dată spre fereastră să se uite la micile erupţii care se produceau de jur-împrejurul parcului.

Apoi îi dădu un telefon scurt lui Armând ca să-i transmită ora şi locul întâlnirii cu familia Baroanei. După ce înfulecă şi restul croasantului, ieşi din nou.

— E rândul meu, spuse Myrna luând lopata de la Benedict,

care era şi transpirat, şi îngheţat.

— Dumnezeule, făcu Clara sprijinindu-se în lopată şi măsurând cu privirea suprafaţa care mai rămânea de curăţat. De ce-om trăi noi aici?

Ziua avea sclipiri de gheaţă, le curgea nasul, le îngheţau picioarele şi

stratul de haine pe care îl aveau pe interior li se lipea de corp din cauza transpiraţiei, în timp ce stratul exterior era îngheţat bocnă. Iar ei deszăpezeau satul.

Myma o auzi pe Clara bombănind lângă ea. Fiecare cuvânt era punctat de un nor de abur şi însoţit de o lopată de zăpadă.

— Barbados.

— Santa Lucia, spuse Myrna.

— Jamaica, veni răspunsul.

— Antigua, rostiră ambele femei dublându-şi eforturile.

După ce au rămas fără insule caraibiene, au trecut la mâncare.

Cremşnit.

Homar. Cremă cu lămâie.

Lucruri care le plăceau.

Armând închise telefonul chiar când comandantul se întorcea în birou.

— Stă pe banca din anticameră şi o supraveghează asistentul meu.

— Asistentul tău are un Taser?

Comandantul izbucni într-un râs scurt şi îşi trase un scaun în faţa lui Gamache.

— Deci ce facem cu ea?

— Tu ce propui? întrebă Gamache. E academia ta. Studenta ta.

Comandantul reflectă o clipă, uitându-se la inspectorul-şef.

— Pe bune, Armând? Eu am impresia că-i a ta.

Gamache zâmbi.

— Crezi că a fost o greşeală că am admis-o la şcoală?

— O fostă consumatoare de droguri care a practicat prostituţia şi care vinde opioide în Academia de Poliţie? Glumeşti? E o încântare.

Armând chicoti nu tocmai amuzat.

— Şi totuşi nu toată lumea vede lucrurile aşa, spuse el, după care redeveni serios.

— Ştii, adevărul e că, până să se întâmple asta, Amelia Choquet a fost un cadet de excepţie. Nonconformistă. Al dracului de enervantă. Dar strălucită. Şi niciodată înclinată spre înşelătorie. Sau cel puţin aşa am crezut.

Comandantul se uită spre uşă, imaginându-şi-o pe tânăra altă dată promiţătoare aşteptând dincolo de ea.

încă o dată, soarta unui tânăr nesăbuit urma să fie decisă de nişte oameni în vârstă, în spatele uşilor închise. Chiar dacă niciunul dintre ei nu era foarte

bătrân, se gândi el, fără îndoială atinseseră o vârstă pe care ea n-o va atinge vreodată.

Cadetul Choquet nu dăduse dovadă doar de indisciplină. Inspectorul-şef Gamache avea dreptate. Prin acţiunile ei îşi distrusese viaţa. însă ruinele, cu mari eforturi, puteau fi restaurate. Sau se puteau prăbuşi de tot, rănindu-i pe cei care încercau să ajute.

— La ce te gândeşti? întrebă comandantul.

Pentru că Gamache se gândea la ceva. îi venise o idee.

— Ce s-ar întâmpla dacă am elibera-o? întrebă Gamache.

— S-o exmatriculăm adică?

Sigur, asta era una dintre opţiunile pe care le aveau.

Comandantul trecu în revistă toate posibilităţile. Puteau să-i dea Ameliei Choquet un avertisment şi să uite tot ce s-a întâmplat. Să ascundă totul sub preşul deja bombat al academiei.

Tinerii făceau greşeli şi n-avea niciun rost să-i nenoroceşti pentru tot restul vieţii din cauza acestora. Deşi în cazul de faţă nu era vorba despre o simplă „greşeală".

Sau puteau s-o dea afară din academie.

Sau puteau s-o aresteze şi s-o acuze de posesie şi trafic de stupefiante.

Inspectorul-şef Gamache se gândea la o opţiune intermediară. Care ar fi, pentru oricare alt cadet, o reacţie rezonabilă, chiar blândă. Ar fi o sancţiune, o consecinţă care nu i-ar distruge viaţa.

Numai că de data asta era vorba despre Amelia Choquet. O tânără cu antecedente de prostituţie. De consum de droguri. Care revenise la vechile obiceiuri.

Comandantul reflectă.

— Am început să caut centre de dezintoxicare. Indiferent ce cale alegem, va avea nevoie de aşa ceva.

Cum nu primi niciun răspuns, se întoarse spre inspectorul-şef care îl privea fix.

Comandantul făcu ochii mari.

— *Non?* Dar dacă nu...

Dădu înapoi mental până la ultima răscruce, apoi alese cealaltă cale.

Figura i se întunecă, golită de orice expresie, în timp ce privea spre viitorul Ameliei Choquet. Dacă urmau calea aceea.

— Ai face asta? întrebă el cu glas scăzut. Fără să încerci să-i dai o mână de ajutor?

— Am ajutat-o o dată şi uite unde-am ajuns. Dacă vrea ajutor, n-are decât să vină să-l ceară. E mai eficient aşa. Ştii şi tu la fel de bine ca mine.

— Nu. Tot ce ştim este că avem de-a face cu o toxicomană care a recidivat. Noi suntem responsabili pentru ea, Armând. Trebuie s-o ajutăm.

— Nu e pregătită. Vezi şi tu. Am irosi un loc preţios dintr-un centru de reabilitare. Un loc de care ar putea să profite un alt copil. Un copil care e pregătit.

— Tu vorbeşti serios? abia reuşi să îngaime comandantul. Pecinevrei să convingi că îi faci o mare favoare? Pe mine sau pe tine?

— Nu-i facem o favoare dacă o ducem în braţe.

— Când ai fost rănit, ai fost dus undeva în siguranţă. Nu aaşteptat nimeni să te târăşti de unul singur până la camera de gardă.

Gamache stătea nemişcat, cuprins de furnicături în tot corpul. Sub efectul adevărului rostit de celălalt. Dar trebuia să rămână ferm. Hotărât.

— E rănită, Armând. Rănită adânc. La fel de sigur de parcă ar fi fost atinsă de un glonţ. Are nevoie de ajutorul nostru.

— Are nevoie să ştie că poate şi singură. Dacă reuşeşte, nu va mai recidiva. Ăsta e ajutorul pe care i-l dăm acum.

— Dumnezeule, Armând! Dacă o laşi să plece acum, o condamni la moarte sigură. Ştii bine.

— Nu. Dacă o las baltă, îi permit să-şi ia viaţa în propriile mâini. E în stare. Sunt convins.

— Şi cum ai ajuns la concluzia asta? Sorbind dintr-un pahar de scotch în faţa focului la tine acasă?

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul. Ce spusese comandantul nu era departe de adevăr. Armând stătuse în living, cu Henri aşezat cu capul pe picioarele lui, cu Reine-Marie ocupată să citească dosarele de arhivă în faţa lui. în timp ce afară ningea liniştit. Iar inspectorul-şef Gamache se gândea la soarta tinereţii nesăbuite.

Amelia. Şi alte mii ca ea. Poate sute de mii.

îşi cântărise opţiunile. în faţa şemineului.

Teafăr şi sănătos. La căldură şi iubit. Reflectase asupra opţiunilor pe care le avea şi a atrocităţii pe care urma s-o comită.

Douăzeci de minute mai târziu stăteau în holul lung de la intrare şi ieşire al Academiei de Poliţie.

Amelia Choquet, în civil, veni spre ei, încadrată de doi membri ai

. personalului. Avea pe umăr un imens sac plin cu singurele lucruri pe care le considera demne de păstrat, bănuia Gamache văzând unghiurile ascuţite care împungeau pânza.

Cărţi.

O urmări apropiindu-se şi, când trecu pe lângă el, niciunul dintre ei nu rosti niciun cuvânt.

Amelia se întorcea în stradă, desigur. în şanţ. La droguri şi la prostituţie, ca mijloace necesare pentru a-şi procura următoarea doză. Apoi pe următoarea.

Câţiva paşi mai încolo, fata se opri. Băgă mâna în sac, apoi, cu o singură mişcare fluidă, se întoarse şi aruncă ceva înspre ei. Obiectul se răsuci prin aer cu aşa mare viteză, încât comandantul, care stătea lângă Gamache, abia avu timp să se ferească.

Dar reacţia instinctivă a lui Gamache fu alta.

El nici nu tresări. Ridică mâna dreaptă şi, chiar înainte ca obiectul aruncat să-l lovească în faţă, îl prinse.

Ultimul lucru pe care îl văzu la Amelia Choquet fu un zâmbet răutăcios pe care i-l aruncase înainte de a-i întoarce spatele, arătându-i degetul mijlociu, şi de a păşi în noua ei viaţă. Vechea ei viaţă.

Gamache rămase pe loc, contemplând dreptunghiul de lumină până se închise uşa şi se făcu din nou întuneric. Abia atunci se uită la obiectul pe care îl ţinea în mână. Era o cărţulie pe care el i-o dăruise în prima ei zi la Academia de Poliţie. în urmă cu o viaţă de om. Cartea lui. Marcus Aurelius. *Gânduri către sine însuşi.*

Amelia îi refuzase oferta, cu un zâmbet dispreţuitor. Acum, Gamache se uită la volumul subţire pe care îl ţinea în mână. Amelia sedusese şi îşi cumpărase propriul exemplar. Şi i-l aruncase în faţă.

— *Excusez-moi,* îi spuse comandantului care se uita la el cu un fel de aversiune. îmi dai voie să-ţi folosesc biroul? în particular?

— Desigur.

Gamache formă un număr de telefon, dar uşa rămăsese

întredeschisă, iar comandantul auzi. Pentru că trăgea cu urechea.

— A plecat. Urmăriţi-o.

Comandantul înţelese atunci ce făcuse Gamache. Ce făcea. Ce plănuise, aproape fără îndoială, de la bun început.

Inspectorul-şef Gamache o eliberase pe tânără în jungla oraşului. Şi unde se va duce ea? înapoi în stradă, bineînţeles. Şi acolo, în mizerie, va căuta

din nou droguri.

îi va conduce la traficant. Şi poate la restul opioidelor pe care şeful Sûreté du Quebéc le lăsase să intre în ţară.

Inspectorul-şef va recupera drogurile şi va salva vieţi. Dar pentru asta va trebui să calce peste cadavrul Ameliei Choquet.

în timp ce îl privea pe Gamache plecând de la academie, comandantul se întrebă dacă îl admira mai mult pe şeful Sûreté du Quebéc. Sau mai puţin.

Nutrea şi un gând scandalos. Şi, oricât încerca să şi-l alunge din minte, nu-i dădea pace.

Comandantul se întrebă dacă nu cumva chiar inspectorul-şef plantase drogurile în camera tinerei. Ştiind ce se va întâmpla.

în maşină, înainte să se îndrepte spre întâlnirea cu Myrna şi cu ceilalţi, Armand îşi scoase mănuşile, îşi puse ochelarii de citit şi luă cartea în mâinile lui mari.

Apoi o deschise, recitind pasajele familiare. Parcă revedea un vechi prieten.

în timp ce răsfoia paginile cu colţurile îndoite, găsi nişte rânduri subliniate.

„Nu de moarte ar trebui să se teamă omul, ci de faptul că nu va începe niciodată să trăiască".

Şi se gândi la acel clic-clic-clic pe care îl auzise când Amelia trecuse pe lângă el pe culoar. Obiceiul care o trăda.

Salvează sufletele noastre.-{2}-

Capitolul 13

— Armând, trebuie să auzi şi tu.

Gamache abia ajunsese acasă la fiul cel mare al Berthei Baumgartner, că Myma îl şi trăgea în living, unde se adunaseră toţi.

îşi scosese paltonul, căciula, mănuşile şi cizmele, iar acum stătea în şosete, uitându-se rapid prin cameră. Cel mai îndepărtat perete era acoperit cu rafturi de bibliotecă, cu cărţi, fotografii înrămate şi amintirile pe care au obiceiul oamenii să le strângă. Pe ceilalţi pereţi erau tablouri. Nimic avangardist, doar nişte acuarele modeste, câteva picturi în ulei şi nişte reproduceri. Ferestrele dădeau spre curtea din spate, cu copaci şi o peluză acoperită cu un strat gros de zăpadă strălucitoare. în cămin ardea focul.

Camera era zugrăvită în tonuri liniştite, uşor masculine, de bej şi albastm. Era o cameră, un cămin care respira confort şi bunăstare.

— Armând Gamache, spuse el întinzând mâna spre cei trei moştenitori Baumgartner. Sincere condoleanţe.

Aceştia avură o uşoară ezitare când îl priviră. Se uitau la el cu acea binecunoscută privire de surprindere pe care o au oamenii când cineva pe care obişnuiau să-l vadă în sufragerie la televizor apare pe neaşteptate în sufrageria lor în persoană. Tridimensional.

Mergând şi vorbind.

îşi strânseră mâinile.

Anthony, Caroline şi Hugo.

înalţi, cu încheieturi fine şi cu tenul sănătos al unora care mănâncă bine şi se îngrijesc.

Mai puţin Hugo.

El părea să semene cu mama lui. Era scund, rotund şi rumen la faţă. Un biet răţoi printre lebede. Deşi semăna mai degrabă cu un broscoi.

Anthony Baumgartner avea 52 de ani şi era cel mai mare, urmat de Caroline şi apoi de Hugo. Deşi Hugo arăta mult mai în vârstă decât ceilalţi, cu trăsături care păreau tăbăcite de vânt şi soare. O statuie de gresie lăsată prea mult afară, sub influenţa intemperiilor. Avea părul cărunt. Dar nu ca tâmplele grizonante

Capitolul 14

ale lui Anthony, care-i dădeau acestuia un aer distins, sau ca părul lui Caroline, vopsit într-o nuanţă delicată de blond.

Anthony se mişca degajat, chiar cu o anumită graţie. Dar Caroline a fost

cea care s-a apropiat prima, cu mâna întinsă.

— Bine aţi venit, domnule inspector-şef! îl întâmpină ea menţionând gradul lui Gamache, deşi el n-o făcuse.

Avea o voce caldă, aproape muzicală.

— Nici n-am ştiut că mama vă cunoştea. N-a pomenit niciodată de dumneavoastră.

— Ceea ce, pentru ea, este ciudat, spuse Hugo.

Glasul lui era neaşteptat de grav şi sonor. Dacă un şanţ săpat în pământ ar putea vorbi, probabil că aşa ar suna.

— De fapt, nu ne-am cunoscut, răspunse Armând. Niciunul dintre noi trei n-a cunoscut-o.

— A, nu? se miră Anthony uitându-se de la unul la altul. în cazul acesta, de ce v-a ales ca executori?

— Speram să ne lămuriţi dumneavoastră, răspunse Myrna.

Fraţii se consultară din priviri perplecşi.

— Sincer, interveni Anthony, am crezut că noi vom fi executorii. A fost o surpriză când ne-a telefonat *maître* Mercier.

— Probabil că Baroana a avut motivele ei, spuse Caroline. Nu lăsa niciodată nimic la voia întâmplării. Fără îndoială că există o legătură.

— *Madame* Landers şi cu mine locuim într-un sat care se cheamă Three Pines, explică Gamache. Cred că mama dumneavoastră a lucrat acolo.

— Aşa este, confirmă Hugo. Zicea că este un sătuc simpatic, aflat într-un fel de scobitură în pământ.

în timp ce vorbea, făcu mâinile căuş.

Deşi cuvântul „scobitură" nu sugera nimic atrăgător, gestul în sine produse exact efectul opus. Mâna lui puternică făcută căuş nu sugera un gol, ci lăcaşul unui obiect preţios. Apă pe timp de secetă. Vin la o sărbătoare. Sau o creatură pe cale de dispariţie care avea nevoie de protecţie.

Armând se minună să descopere cât de expresiv era acest om la prima vedere grosolan. Cu un gest mic şi banal evoca o lume de înţelesuri.

Ca şi Armând, Myrna îi observa cu atenţie. Nu cu suspiciune, ci mai degrabă cu un interes profesional pentru dinamica lor. De grup. De familie. Şi ce se întâmplă în momentul când printre ei

apar nişte necunoscuţi.

Cei trei păreau să se simtă bine împreună. Deşi exista o ierarhie, în vârful căreia trona în mod clar Anthony.

— Doriţi ceva de băut? îi întrebă Caroline pe oaspeţi. Cafea, ceai? Un pahar de tărie, poate?

— Eu zic c-ar trebui să începem, propuse Lucien.

— Eu am să-mi iau o bere, zise Hugo îndreptându-se spre bucătărie.

— Un ceai, vă rog, răspunse şi Myrna.

Armând ceru la fel.

— Aş vrea şi eu o bere, dacă aveţi, spuse Benedict.

În timp ce Caroline şi Anthony îl urmară pe Hugo în bucătărie, Armând se duse lângă Myrna, în faţa bibliotecii.

— Ziceai că trebuie să aud ceva. Ce este?

— E vorba despre Baroană. De ce i se spune aşa.

— Serios?

Myma îl privi cu o expresie atât de îndurerată, încât Armând se întrebă dacă nu cumva o lovise bmsc o suferinţă acută. Se dovedi că aşa era, numai că suferinţa nu era de natură fizică.

— Nu pot să-ţi spun.

— De ce? Tocmai mi-ai spus că trebuie să aud asta.

— Aşa e, dar mai bine să auzi de la ei, spuse ea înclinând capul spre bucătărie. O poveste incredibilă. Mă întreb dacă e adevărată.

— Haide, zi, insistă Armând. începi să devii enervantă.

— Scuze, dar nu terminaseră de povestit când ai ajuns tu.

Mai aruncă o privire spre bucătărie.

— Cum ţi se par?

— Familia Baumgartner? întrebă Armând aruncând şi el o privire spre bucătărie. încă nu mi-am format o părere. Mi se par destul de cumsecade. Ţie?

— Eu caut mereu semne de psihoză, recunoscu Myrna. Am petrecut prea mulţi ani sondând minţile oamenilor. Dacă sapi suficient de mult timp şi suficient de adânc, sigur găseşti ceva. Chiar şi în persoanele cele mai echilibrate.

îl privi cu subînţeles şi el zâmbi larg.

— Mă bucur că acum e rândul lor. Şi? Ai descoperit simptomele vreunei psihoze la oamenii ăştia cumsecade?

— Nici măcar unul. Ceea ce mă nelinişteşte.

Armând izbucni în râs.

— Nicio grijă. Un testament scoate cel mai bine la iveală nebunia.

— Avem destule exemple, recunoscu ea. Crezi că îi deranjează că am fost desemnaţi noi executori?

— Nu-mi dau seama. în orice caz, au fost surprinşi. Mă întreb de ce nu

le-a spus mama lor că i-a înlocuit.

— Eu mă întreb de ce a făcut-o, spuse Myrna aruncând o privire în bucătărie prin uşa întredeschisă. Crezi că vreunuia dintre ei îi fileză o lampă? întrebă ea ridicând o mână la tâmplă şi rotind-o. Iar ea n-a putut să-i excludă doar pe el, aşa că i-a înlocuit pe toţi trei?

— Pe el? Te gândeşti la cineva anume? Cumva Hugo?

— Pentru că arată cum arată? Bietul de el. Imaginează-ţi cum e să creşti alături de un frate şi o soră care arată superb. Asta poate perverti un om. Dar eu pariez pe Anthony.

Armând îi privi pe cei trei Baumgartner, ocupaţi să pregătească băuturile. Caroline şi Anthony pregăteau ceaiul şi puneau nişte fursecuri pe o farfurie. La capătul tejghelei, Hugo, singur, turna două beri în pahare.

între ei domnea buna înţelegere. Cel puţin aşa părea la suprafaţă. Şi totuşi abia dacă schimbau o vorbă.

— De ce Anthony? întrebă el.

— Pentru că nu l-ai bănui. întotdeauna îmi trezesc suspiciuni oamenii care par prea echilibraţi.

— Uneori, un trabuc nu e altceva decât...

Myma începu să râdă.

Armând observă ceva în spatele ei, pe un raft al bibliotecii, şi întinse mâna să-l ia.

Era o mică fotografie. Rama de argint îşi pierduse luciul şi poza alb- negru se decolorase, dar recunoscu personajele şi locul unde fusese făcută poza.

Cei trei copii Baumgartner – doi slăbănogi, unul grăsan – stăteau în faţa fermei, ţinându-se lejer de după umeri. Era vară, iar ei purtau costume de baie lălăi şi zâmbeau cu gura până la urechi.

în spatele lor, în grădină, Armând observă lăstarii înalţi de degeţel-roşu şi omag, uşor de recunoscut.

— Ce-i asta? întrebă el arătând spre un alt pâlc de plante.

— Hm, făcu Myrna. După câte văd, Baroana era o mare grădinăreasă. N- aş fi zis că planta asta creşte pe la noi, dar presupun că o protejează casa. Sau poate că o răsădea în fiecare an. E o solanacae letală. îi mai zice şi mătrăgună.

Armând puse la loc fotografia cu cei trei copii care se înălţau ca buruienile printre plantele otrăvitoare.

— Poftiţi, spuse Caroline în timp ce Anthony intra aducând tava cu ceai.

Hugo venea în urma lui cu berile.

Acesta era locul lui firesc, începea să înţeleagă Gamache. La câţiva paşi în spatele fratelui şi surorii sale. Separat de ei. Doar puţin. Suficient de aproape pentru a le vedea intimitatea, dar suficient de departe pentru a nu fi inclus.

— Putem să continuăm? întrebă Lucien, care nu acceptase nimic de băut.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem puţin în urmă, acum, că e şi Armând aici, propuse Myrna. El n-a auzit ce spunea Caroline înainte să vină.

— N-are nicio legătură, replică Lucien. Suntem aici ca să citim testamentul, atât.

— Tocmai ne spuneaţi de ce mamei dumneavoastră îi plăcea să i se spună Baroana, o îndemnă Myrna pe Caroline.

— „îi plăcea”? repetă Anthony aruncând încă un lemn pe foc. Nu-i „plăcea” să i se spună Baroana, insista.

Se aşeză la loc pe scaunul lui.

Caroline se întoarse spre invitaţi, netezindu-şi fusta. Cu genunchii apropiaţi, cu gleznele încrucişate. O distinsă doamnă făcând conversaţie de salon.

— Mama noastră îşi spunea Baroana, pentru că asta era.

Armând se holbă la ea, apoi la ceilalţi. Nu rămăsese chiar cu gura deschisă, dar ochii cu siguranţă îi făcuse mari.

Myma se întoarse către el surâzând. Dacă încântarea ar fi putut produce o combustie spontană, Myrna ar fi fost acum în flăcări. Ceea ce începuse ca o corvoadă, să accepte să devină executori ai testamentului unei necunoscute, devenea repede nu doar ceva interesant, ci şi de-a dreptul fabulos.

O baroană, spuneau ochii ei strălucitori. O femeie de serviciu de viţă nobilă. Ce poţi cere mai mult de-atât?

în faţa lor, fraţii Baumgartner reacţionau, fiecare în felul său. Anthony, care părea să guste comicul situaţiei, ridicase sprâncenele ca şi cum ar fi zis: *Părinţii. Ce să-i faci?*

Caroline stătea netulburată, dar tenul o trăda: pe obraji îi apăruseră mici pete rozalii.

Iar Hugo...

— Poate că era, spuse el. Nu ştim.

— Ba cred că ştim, interveni Anthony. Trebuie să acceptăm realitatea, Hug. Oricât de neplăcută ar fi ea.

îi pronunţase numele „Ug” şi se uita la fratele său.

— N-am cunoscut niciodată o baroană adevărată, mărturisi Benedict. Ce tare!

— Şi nici acum n-ai cunoscut, replică Myrna.

— Ce anume o făcea să creadă că era baroană? întrebă Armând.

— Ei bine, numele de familie, printre altele, răspunse Anthony.

— Baumgartner? se miră Benedict.

— Nu, răspunse Caroline. Acesta a fost numele tatălui nostru. Numele ei de domnişoară a fost Bauer. Dar bunicul ei, străbunicul nostru, a fost un Kinderoth.

îi privi atentă, aparent aşteptând o reacţie.

— Kinderoth, repetă Hugo.

— Am auzit, spuse Myrna. încercaţi să ne spuneţi ceva? Benedict miji ochii şi ridică degetele, mişcând buzele în tăcere. Evident, încerca să găsească o legătură.

— Kinderoth, zise el în cele din urmă. Child roth.

— Child roth, repetă Armând, apoi se opri. Roth child? Rothschild?

Hugo încuviinţă.

— E ridicol, pufni Lucien.

Apoi se întoarse spre fraţii Baumgartner.

— Doar nu vreţi să spuneţi că Bertha Baumgartner a fost o Rothschild?

Anthony se lăsă pe speteaza scaunului, aparent distanţându-se de această
afirmaţie.

Caroline avea un aer de sfidare politicoasă, ca şi cum îi invita să conteste acest lucru. Iar Hugo era de-a dreptul triumfător.

— Ba da.

— Rothschild? făcu Myrna. Bancherii? Miliardarii?

— în fine, o ramură a familiei, preciză Caroline. Cea care s-a stabilit în Canada în anii 1920 şi a decis să investească totul la bursă.

— Ei au fost norocoşii, zise Anthony. Cel puţin au scăpat cu viaţă.

— Şi n-au investit „totul”, adăugă Hugo. Au venit aici pentru că li se furase totul. *Ni* se furase totul.

— Ajunge, interveni Anthony, ridicând mâna. Am trecut prin asta toată viaţa noastră. I-a bântuit pe părinţii noştri, pe bunicii noştri. Aproape că au înnebunit de atâtea resentimente. Hai să încetăm.

— Anthony are dreptate, zise Caroline. Chiar dacă este adevărat, nu mai putem face nimic.

— *Maman* zicea... începu Hugo.

— *Maman* era o bătrână amărâtă care născocea lucruri ca să se consoleze pentru că trebuia să spele toaletele altora, îi răspunse Caroline. Ne-a crescut cu dragoste şi cu ciudă şi ne-a cerut să promitem că vom lupta mai departe. Dar eram copii când am făcut promisiunea.

— *Kinder,* spuse Benedict.

Caroline se întoarse spre el, vizibil deranjată.

— De unde ştii cuvântul ăsta? întrebă Myrna.

— *Kinder?* repetă Benedict. Părinţii prietenei mele sunt germani. în engleză, grădiniţă se spune *kindergarten,* nu?

Kindergarten, se gândi Gamache întorcându-se spre biblioteca unde se afla fotografia decolorată. Fotografia unor copii într-o grădină letală.

— Nu suntem germani, preciză Hugo. Suntem austrieci.

— Ahh, făcu Benedict, apoi coborî glasul. Erau condamnaţi?

— Normal că nu, răspunse Caroline.

O clipă, îl priviră toţi lung, apoi Myrna înţelese despre ce era vorba.

— Austrieci, nu australieni. Ca familia Von Trapp.

Cum tânărul o privea în continuare cu un aer tâmp, ea continuă:

— *Sunetul muzicii?* Armând, ajută-mă.

— O, cred că te descurci de minune şi singură.

Din dreapta sa se auzi o voce care fredona câteva acorduri de *Edelweiss, Edelweiss...* şi care se stinse treptat.

Se uitară într-acolo şi Hugo lăsă capul în jos, părând să-şi studieze mâinile.

— Ni-l cânta *maman,* explică Anthony. Cred că am văzut filmul de o sută de ori.

Şi Armând îl văzuse. De atâtea ori, încât pierduse şirul numărătorii, împreună cu copiii săi. Acum, cu nepoţii. Şi el le cântase acest cântec obsedant seara, înainte de culcare.

Edelweiss. Pleoapele grele li se închideau. *Edelweiss.*

— Putem să continuăm? întrebă Lucien.

împărţi exemplare din testamentul Berthei Baumgartner şi

copiilor ei, în timp ce executorii testamentari şi le scoaseră pe ale lor.

— Vă rog să daţi la pagina 15, îi îndemnă Lucien. Am să trec în revistă principalele dispoziţii. Lasă câte cinci milioane de dolari fiecărui copil, precum şi imobile în Geneva şi Viena. Iar titlul îi revine fiului cel mare, continuă el cu seriozitate, ca şi când titlul chiar exista.

Se întoarse spre Anthony.

— Adică dumneavoastră.

— *Merci,* spuse acesta.

Răspunsul ar fi putut trece drept sarcastic, dar bărbatul părea doar trist. Şi nu era singurul. Armând se uită la ceilalţi – tristeţea lor era palpabilă.

Poate că Baroana avusese mania grandorii. Poate că fusese plină de resentimente. Dar îşi iubise copiii şi o iubeau şi ei.

Lucien citi restul documentului şi, când termină, îi privi pe rând.

— întrebări?

Benedict ridică mâna.

— Din partea familiei, preciză Lucien.

— Cum se procedează? întrebă Caroline. Ţinând cont că nu există nimic din toate astea?

— Şi ce se întâmplă cu ce există? întrebă Anthony. A avut câteva mici investiţii, nişte bănuţi la bancă. Şi casa? N-am vândut-o cât ea a fost în viaţă. Din respect. A sperat tot timpul că o să se întoarcă acolo.

— Mă bucur că aţi adus vorba de fermă, zise Gamache. Am fost acolo ieri. Este într-o stare foarte proastă şi probabil că ar trebui demolată.

— Nu, ripostă Hugo. Sunt sigur că poate fi salvată. Armând clătină din cap.

— E prea periculos. Mai ales cu cantitatea de zăpadă care a căzut. Mă tem că va trebui să dau un telefon pentru a cere să fie inspectată şi probabil demolată.

— Eu n-am nimic împotrivă, spuse Caroline. Nu ne rămâne decât să vindem terenul. Mama n-a mai locuit acolo de vreo doi ani. Sentimental, nu mă mai leagă nimic de acel loc.

— Aţi crescut acolo? întrebă Myrna.

Rareori copiii, indiferent de vârstă, nu mai simţeau absolut niciun ataşament faţă de casa în care au copilărit. Decât dacă fuseseră nefericiţi acolo.

— Tatăl dumneavoastră... începu ea.

— Ce e cu el? întrebă Anthony.

— Mama dumneavoastră era văduvă, aşa scrie în

testament.

— Da, a murit acum 30 de ani.

— 36, precizã Hugo.

— într-un accident la fermă, adăugă Caroline. Călcat de combină în timp ce strângea fânul.

Myma tresări. Chipul lui Armând rămase impasibil, dar îşi imagină scena.

— Tony l-a găsit, explică Hugo. Ieşise să-l caute când am văzut că nu venea la masă. A murit pe loc. Probabil n-a simţit nimic.

— Probabil că nu, spuse Armând sperând ca tonul lui să nu fi trădat ce credea de fapt.

— Atunci a trebuit Baroana să-şi caute de lucru, continuă Caroline. Ca să ne întreţină.

— Eu m-am angajat ca ambalator la IGA, povesti Anthony. Tu, Caroline, ai lucrat ca bonă.

— îţi aminteşti de cuplul care te-a angajat să le supraveghezi caprele? întrebă Hugo râzând.

— Doamne Dumnezeule, da, răspunse Anthony râzând şi el împreună cu Caroline. Puseseşi un afiş la biserică, în care ziceai că îţi plac copiii mici şi ai vrea să te ocupi de ei.

— în orice caz, iezii ăia erau mult mai bine-crescuţi decât puii de om, comentă Caroline.

Stătea relaxată pe scaun, cu un zâmbet larg şi ochii strălucitori.

— Mai puţin când loveau cu copita, comentă Hugo. îmi aduc aminte că am mers cu tine de câteva ori ca să te ajut.

îşi frecă fluierul piciorului.

— Pur şi simplu nu te plăceau pe tine.

Armând îi asculta pe cei trei fraţi vorbind despre un subiect evident familiar. O parte din ritualul familiei. Aceleaşi poveşti, reluate la nesfârşit. Pentru o clipă, semănaseră cu copiii din fotografie.

în ceea ce-l privea, Armând nu îl scăpa din ochi pe Anthony Baumgartner. Probabil că n-avea mai mult de 16 ani când îl găsise pe tatăl său pe câmp.

O imagine care nu putea fi ştearsă din memorie. O amintire care ocupa un spaţiu deloc neglijabil în casa lungă a lui Anthony. Care înghesuia în colţuri alte amintiri frumoase din copilărie.

Armând îşi pierduse ambii părinţi în copilărie, într-un accident de maşină. Şi în ziua de azi îşi amintea toate detaliile din timpul vizitei făcute de poliţişti.

Ziua aceea, momentul acela îi afectase fiecare secundă din tot

restul vieţii sale.

Şi nu el îşi găsise părinţii. Nu le văzuse trupurile neînsufleţite. îşi

amintea mirosul biscuiţilor cu unt de arahide care se coceau la cuptor şi chiar şi acum i se făcea greaţă când îl simţea.

Iar omul acesta îşi amintea corpul însângerat şi mutilat al tatălui său.

— Eu cred c-ar trebui să încercăm să salvăm casa, spunea Hugo.

— Atunci rămâi puţin după ce pleacă invitaţii noştri, propuse Anthony. Putem să discutăm.

— în ceea ce priveşte celelalte bunuri, reluă Lucien, vom face un inventar pe care dumneavoastră nu trebuie decât să îl semnaţi.

— Aveţi fotografii cu mama dumneavoastră? întrebă Armând.

îl urmă pe Anthony până la şemineu, unde se afla o fotografie înrămată.

— îmi permiteţi?

Anthony încuviinţă şi Armând o luă în mână.

— A fost făcută anul trecut, de Crăciun, spuse Caroline, care venise lângă ei.

Armând recunoscu şemineul în faţa căruia stătea. în fotografie era decorat cu ghirlande de pin şi funde de un roşu aprins, iar în fundal se vedea un pom de Crăciun împodobit cu globuri, şiraguri de popcorn şi acadele în formă de bastonaşe. Sub brad erau îngrămădite cadouri ambalate în hârtie viu colorată. Dar în centrul fotografiei, motivul pentru care fusese făcută, era o femeie în vârstă, aşezată într-un fotoliu. Nişte copilaşi se îngrămădeau peste el şi în jurul ei, iar în spate stăteau cei trei copii ai ei. Toată lumea zâmbea. Unii chiar râdeau.

Baroana purta o coroană de hârtie şi afişa un zâmbet radios. Semăna puţin cu Margaret Rutherford.

Păr alb. Guşă. Ochi albaştri strălucitori, cu pleoape lăsate ca la un *bloodhound.* Piept şi trunchi enorme, mâini făcute pentru a frământa aluat de prăjituri şi a îmbrăţişa copii.

Privind-o, Armând aproape că simţea mirosul esenţei de vanilie.

Se pomeni zâmbind, apoi i-o întinse Myrnei.

— Marea ducesă Gloriana, sugeră el, iar Myma încuviinţă şi zâmbi larg.

— *Un şoricel pe luna*[lM}-.

Apoi, în timp ce privea fotografia care ocupa un loc de cinste în sufrageria fiului Bertei, expresia Myrnei deveni melancolică.

— *Sau Harvey.*

— îi luaţi şi pe dânşii, da? întrebă Lucien câteva minute mai târziu, când se pregăteau să plece.

Era mai degrabă o afirmaţie, nu o întrebare. „Dânşii" fiind Myrna şi Benedict. Nişte saci cu sare, cum s-ar zice. Dar mai puţin utili.

— Mai am de stabilit câteva lucruri cu Anthony Baumgartner, preciză notarul.

— *Oui,* răspunse Armând.

Caroline plecă odată cu ei, însă Hugo rămase să discute cu Anthony despre viitorul fermei.

Puţin mai târziu, Myma, Benedict şi Armând stăteau împreună cu Reine- Marie în faţa focului în bistrou. Clara, Ruth şi Gabri li s-au alăturat şi au comandat toţi de băut.

Acum aveau curent, iar telefoanele funcţionau.

— Vin abia mâine după-amiază, anunţă Benedict după ce dăduse un scurt telefon de la barul bistroului.

— Cine? întrebă Clara.

— Cei de la garaj. Camioneta mea a rămas la ferma lui *madame* Baumgartner. Trebuie remorcată şi are nevoie de cauciucuri noi.

Aruncă o privire spre Armând, care încuviinţă.

— Am telefonat la primărie şi le-am recomandat ferm să trimită nişte inspectori acolo, anunţă Armând. Cred că ferma trebuie demolată.

— Ar putea fi salvată, interveni Benedict. Dacă vor moştenitorii să- ncerc.

— Nici să nu te gândeşti, ripostă Armând. Caroline avea dreptate. Ar trebui s-o demoleze şi să vândă terenul.

Soarele apunea, iar ceml căpătase o culoare albastră delicată înainte de lăsarea întunericului.

— Mai rămâi o noapte la noi, îl îndemnă Reine-Marie pe Benedict.

— Dar nu am haine.

— Îţi dăm noi, zise Gabri, măsurându-l pe tânăr din priviri. Cred că porţi aceeaşi mărime ca Ruth. Doar că ea e puţin mai masculină.

în timp ce îşi savurau băuturile, executorii le-au povestit celorlalţi despre întâlnirea cu familia Baroanei şi că ea părea să creadă că e cu adevărat nobilă. Descendentă a familiei Rothschild.

— Ce mai decădere, comentă Ruth.

— Dar, chiar dacă este adevărat, spuse Reine-Marie, nu înseamnă neapărat că au existat un titlu sau bani.

— Sau poate că da, interveni Clara. Cum o să aflaţi?

— Verifică Lucien, răspunse Myma.

— Mi se pare ciudat să aud că i se spune *madame* Baumgartner, zise Clara. Pe Baroană o ştiu, dar această Bertha Baumgartner este o necunoscută pentru mine.

— Mi-a plăcut observaţia ta, comentă Myrna întorcându-se spre Armând. Chiar semăna cu Margaret Rutherford.

Ruth pufni în râs şi vărsă gura de scotch înapoi în pahar.

— Da, aşa e. La ea mă ducea şi pe mine cu gândul.

— Şi totuşi, îi spuse Armând Mymei, cred că tu ai fost cel mai aproape. Apropo de personalitatea ei, nu de înfăţişare.

— Adică? întrebă Gabri.

— *Harvey,* replică Myma. Toată întâlnirea cu familia mi-a adus aminte de filmul ăsta.

Clara zâmbi.

— Elwood P. Dowd.

— Mi se pare o prostie, zise Ruth. Baroana nu semăna deloc cu Jimmy Stewart.

Văzând expresia nedumerită de pe chipul lui Benedict, Reine-Marie explică:

— *Harvey* este un film vechi. Era vorba despre un tip...

— Elwood P. Dowd, completă Myrna.

— ...al cărui prieten era un iepure alb de 1,80 metri, continuă Reine- Marie.

— Harvey, precizează Myma.

— Erau nedespărţiţi, continuă Reine-Marie. Dar, în afară de el, nimeni nu putea să-l vadă.

— Normal, comentă Ruth. Era un iepure de 1,80 metri.

— Şi toţi încercau să-l convingă pe Elwood că Harvey nu există, adăugă Clara.

— Credeau că e nebun, interveni Ruth mângâind-o pe Rosa. Au încercat să-l închidă într-un azil.

— Ideea e că, dacă cineva este fericit aşa, poate că asta e tot ce contează, spuse Reine-Marie. Ce e rău să crezi într-un iepure mare şi alb?

— Sau într-un titlu nobiliar, zise Clara ridicând pahaml, în cinstea Baroanei!

— în cinstea Baroanei! răspunseră ceilalţi.

— Dar nu e vorba numai de titlu, le reaminti Benedict. E

vorba şi de bani. Milioane. Mă întreb ce rău e să crezi într-o avere care nu există.

— Ai multe de-nvăţat, tinere, îi răspunse Ruth citând o replică din film. Şi sper să n-o faci niciodată.

Capitolul 14

— Şi ce ai de gând să faci? întrebă Annie în timp ce maşina cobora prudent dealul spre Three Pines. O să-i spui?

— La ce te referi? întrebă Jean-Guy. La anchetă sau la...

Simţea că spatele maşinii începe să alunece într-o parte pe şoseaua acoperită cu zăpadă şi gheaţă şi tăcu, încercând să se concentreze. Cu ochii aţintiţi la drum, atent. Cu mâinile aşezate lejer pe volan.

Aruncă o privire rapidă în oglinda retrovizoare şi îl văzu pe Honoré prins în centurile scăunelului pentru maşină, uitându-se pe geam.

— Cred că asta vom decide noi mai întâi, nu? răspunse el într-un târziu, când, ajunşi tară probleme la poalele dealului, ocoleau parcul satului.

Din cauza troienelor care se înălţau de-o parte şi de alta a drumului, nu se vedeau decât luminile de la casele ascunse în spatele lor.

Jean-Guy nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Era frumos şi totodată terifiant. Reconfortant şi amenințător. Ca şi când natura nu se hotărâse dacă să protejeze sau să înghită micul sătuc.

Trase maşina în deschizătura dintre nămeţi, un tunel care ducea spre casa lui Gamache. Dar, în loc să coboare, Annie rămase în maşină, cu faţa scăldată de lumina farurilor reflectată de zăpadă.

— Totul va fi bine, spuse ea, şi, aplecându-se, îl sărută pe obraz.

Un gest de o asemenea simplitate, încât Jean-Guy ar fi putut cu uşurinţă să-i treacă frumuseţea cu vederea.

Să fie sărutat. Aşa, tară niciun motiv.

Pentru un bărbat raţional, era tulburător.

— Cum a decurs întâlnirea de ieri? întrebă Gamache când se instală împreună cu Jean-Guy în birou.

Terminaseră cina: plăcintă ciobănească şi tort de ciocolată. Honoré dormea în camera lui.

Oaspetele inedit al familiei Gamache, tânărul cu tunsoare ciudată, Benedict, plecase la bistrou să bea ceva. După ce le

Capitolul 15

fusese prezentat lui Annie şi lui Jean-Guy, mai mult se jucase cu Honoré. Apoi, după cină, când copilul fusese dus la culcare, Benedict îi anunţase că ar vrea să iasă la o bere.

— Un băiat drăguţ, comentă Jean-Guy.

— Aşa e, confirmă Armand.

— Ce ştii despre el? întrebă Jean-Guy pe un ton dezinvolt.

Dar Armand îl cunoştea prea bine ca să se lase păcălit.

— Adică dacă ar putea să ne omoare în somn?

— Mă-ntrebam şi eu, spuse Jean-Guy.

Doar nu-l găsiseră făcând autostopul, cu faţa acoperită de o mască de schi şi o macetă în mână. Dar, în fond, ce ştia Gamache despre el?

— L-am verificat sumar, răspunse socrul său. Este cine zice că este. Un antreprenor în construcţii. Locuieşte în Montréal, cu prietena lui, se pare.

— Se pare?

— Da, e puţin ciudat, recunoscu Gamache în timp ce se aşezau. Gând s-a întrerupt curentul şi telefoanele n-au mai funcţionat, Benedict n-a părut deloc stresat că n-a putut să-şi contacteze prietena să-i spună unde se află şi că e teafăr. Sau să se asigure că ea este bine. Dacă eu aş fi fost în locul lui şi n-aş fi putut să iau legătura cu Reine-Marie pe timpul unei furtuni, aş fi mutat munţii ca să mă asigur că este bine.

Jean-Guy încuviinţă. La fel era şi cu el şi Annie. Nici măcar nu era deliberat, era ceva instinctiv.

— Poate că nu se iubesc, spuse el. Crezi că e altceva?

— Cred că s-ar putea să fie o născocire convenabilă, zise Armand zâmbind. Cred că e un puşti frumuşel care caută o cale de ieşire din situaţii jenante.

— Aşa că şi-a inventat o iubită? întrebă Jean-Guy, privindu-l cu atenţie pe socrul lui. Nu-mi zice că ai făcut şi tu la fel vreodată.

Armand începu să râdă.

— Când eram tânăr, am avut şi eu câteva iubite fictive. Problema era să găsesc una reală.

— înţeleg de ce ţi-a fost greu ţie, dar de ce-ar inventa puştiul ăsta o iubită? Mă îndoiesc că are probleme să-şi găsească o fată.

— Poate tocmai de-asta. E un mod de a evita avansurile

nedorite.

— Iubita imaginară. Deşteaptă chestie.

îi părea rău că nu-i venise şi lui ideea asta pe vremuri. Să refuze invitaţiile la evenimente sociale la care nu voia să se ducă, dând vina pe iubita lui.

Drace! Dacă aşa era, acest Benedict era mai inteligent decât părea. Ceea ce nu era prea greu.

— Dar, dacă fata nu există, cum explici tunsoarea aia? a întrebat Jean- Guy. Ea l-a tuns, nu?

— Greu de explicat. Dar n-ai văzut puloverul pe care îl purta ieri. Ea i l-a făcut, cu fir metalic.

— înseamnă că fata există. Ce nu face un tânăr pentru sex? îmi aduc aminte că...

Se opri la timp, dându-şi seama cu cine stătea de vorbă.

— Vrei să-l verific, *patron?*

— Nu, lasă-l în pace. Nu-i treaba noastră.

— Bineînţeles, cealaltă întrebare este de ce a fost desemnat executor pentru testamentul femeii, spuse Jean-Guy. De ce tu şi Myma. Crezi că femeia aia a fost într-adevăr baroană?

— Nu, răspunse Armand. Nu cred. Cred că fiica ei avea dreptate. A inventat titlul ca să se consoleze. Cu toţii avem tot felul de fantezii, mai ales în copilărie. Dar, când ne maturizăm, le lăsăm în urmă. Cred că *madame* Baumgartner n-a reuşit niciodată să scape de ele.

— Şi le-a transmis această închipuire şi copiilor ei.

— Nu sunt foarte sigur. Cred că fiica a lăsat-o baltă. Anthony, fiul cel mare, părea amuzat. Dar Hugo, cel mic... Nu ştiu.

— Poate că de-asta v-a ales pe tine şi pe Myrna. într-un moment de luciditate şi-a dat seama că prea le-a împuiat capul cu fanteziile ei. îţi imaginezi ce scandaluri ar fi fost dacă îi executau testamentul copiii?

— Dar asta nu explică de ce tocmai noi, replică Armand. Şi, mai ales, de ce Benedict?

— într-adevăr, spuse Jean-Guy reflectând un moment, în orice caz, Honoré l-a plăcut.

Părea să nu aibă nicio legătură, dar Armand ştia că nu era aşa. Observase şi el. Ar fi o nebunie să te încrezi în instinctele unui bebeluş, dar totodată ar fi o greşeală să nu ţii deloc cont de ele.

Armand se foi în scaun, apoi întrebă:

— Cum a mers întâlnirea de ieri?

— Cu anchetatorii?

Urmă o pauză şi Jean-Guy îşi dădu seama imediat că făcuse o greşeală. Punând această întrebare, lăsase să se înţeleagă că mai avusese şi altă întâlnire.

Beauvoir aşteptă întrebarea socrului său.

„A mai fost şi altă o întâlnire?”

Dar Gamache nu întrebă. Se mulţumi să încrucişeze picioarele şi să aştepte.

— A mers bine.

— Nu uita cu cine stai de vorbă.

Vorbise pe un ton calm, conversaţional. Dar avertismentul era clar.

Să nu minţi.

Prin uşa închisă se auzeau voci în camera de alături. Annie şi Reine- Marie.

Nimic nu era mai liniştitor, se gândea Jean-Guy, decât să-i auzi pe oamenii la care ţii vorbind încet într-o altă cameră.

Dacă vreodată ar avea nevoie de ajutor ca să adoarmă, în locul unui emiţător de zgomote albe sau al unei înregistrări cu ploaia ori valurile oceanului, ar prefera conversaţia dintre aceste două femei. L-ar fura somnul, purtat de murmurele neinteligibile, repetate în buclă. Amintindu-i că nu mai este singur.

Şi adevărul era că nu dormise bine în noaptea dinainte. Avea de luat o decizie şi era îngrijorat.

Beauvoir rememoră întâlnirea cu anchetatorii de la Süreté din ziua precedentă. Voia să fie cât mai exact.

— Au fost prietenoşi, spuse el rar şi prudent. Dar mi-au dat impresia că îmi ofereau o poartă de scăpare. O barcă de salvare.

— Şi tu nu ţi-ai dat seama că nava se scufundă?

Beauvoir încuviinţă.

— Credeam că s-a terminat. Sincer. Mă aşteptam să mă duc la întâlnire şi să mi se spună că totul s-a rezolvat. Că tu vei fi repus în funcţie.

— Chiar te aştepţi la asta?

— Tu nu?

Gamache reflectă puţin. Poate, la început, se gândise la această posibilitate.

Apoi, pe măsură ce i se puneau noi şi noi întrebări, când el le explicase de atâtea ori ce se întâmplase şi de ce, a început să vadă cum li se învârteau rotiţele în creier. Parcă şi auzea totul din punctul lor de vedere.

Toată această poveste îi oferise o perspectivă interesantă asupra statutului de suspect. Cum e când încerci să explici lucruri care, la lumina rece a zilei, păreau inexplicabile.

Chiar dacă gândirea lui fusese clară tot timpul.

— în acest moment, cred că este posibil orice, îi spuse el lui Jean-Guy.

De cealaltă parte a uşii se auzeau în continuare vocile. Râsete uşoare, când una sau cealaltă spunea ceva amuzant.

în cămăruţă se instală liniştea. O linişte cum Jean-Guy rareori cunoscuse, deşi îi amintea puţin de timpul petrecut într-o mănăstire izolată. Saint- Gilbert-Entre-les-Loups. Unde tăcerea era atât de profundă, încât i se păruse neliniştitoare.

îi venea să întrerupă această linişte, dar instinctul îi spunea că ar face bine să se abţină.

Aşa că aşteptă.

Gamache stătea în fotoliul său familiar şi totuşi, pentru o clipă, nimic nu i se mai păru familiar. Iar el îşi dădu seama că, de fapt, nutrise speranţa că va fi exonerat.

Că Jean-Guy avea să-l sune după întâlnirea de ieri cu anchetatorii ca să-i spună că s-a terminat. Şi apoi ar fi primit un telefon de la premier, care avea să-i spună că fusese declarat nevinovat şi că avea să fie repus în funcţie.

Nu primise acel telefon. Dar, cum serviciile telefonice nu funcţionaseră, păstrase vie această umbră de speranţă.

Gamache zâmbi în sinea lui şi o înţelese puţin mai bine pe *madame* Baumgartner. Toţi avem iluzii.

Acum îşi dădea seama cât de mult greşise.

Cineva trebuia scos ţap ispăşitor. Dacă drogurile ajungeau în stradă – aşa cum se putea întâmpla în orice moment –, pe el îl vor pedepsi. Şi de ce nu? La urma urmei, el era singurul vinovat.

Măcar asta îl consola. Când se va scufunda corabia, nu va trage pe nimeni la fund odată cu el. Va fi consecinţa propriilor decizii. Un glonţ fratricid.

O revăzu pe mama lui îngenunchind lângă el ca să-i potrivească mănuşile şi căciula. Legându-i fularul la gât şi netezindu-i-l înainte să plece la şcoală prin gerul din Montréal. Se uitase la el şi îi spusese: „Nu uita, Armand. Dacă vreodată dai de belea, să cauţi un poliţist”.

îl privise în ochi, mai serioasă ca oricând, şi nu-i zâmbise decât după ce el îi promisese solemn.

Jur pe roşu. Pe cuvântul meu.

Şi iată că acum, cincizeci de ani mai târziu, stătea în casa lui

şi simţea aromă de biscuiţi cu unt de arahide.

Apoi auzi prin uşă râsul uşor al soţiei şi fiicei sale. Se gândi la nepotul său care dormea. Se gândi la fiul său, Daniel, la nora sa şi la cei doi nepoţel

care locuiau la Paris.

Se uită în ochii ginerelui său. Mâna lui dreaptă. Prietenul său.

Era în siguranţă. Şi nu avea regrete.

Apoi Armând se uită la cartea de pe biroul său. Cea care, literalmente, îi fusese aruncată în cap ceva mai devreme în ziua aceea.

Nu de moarte ar trebui să se teamă omul, ci de faptul că nu va începe niciodată să trăiască.

— Fosta ta cameră, spuse proprietara.

Mâna ei durdulie, cu degetele îngălbenite de nicotină, se sprijinea pe uşă când aceasta se deschise, lăsând să iasă un miros stătut.

în ciuda nopţii geroase, în cameră era o căldură înăbuşitoare. Caloriferele vechi de fier nu erau reglate, radiind o căldură care nu făcea decât să grăbească degradarea camerei. Mirosea a ceva în descompunere.

Foarte puţine lucruri se schimbaseră de când plecase Amelia din pensiunea aflată în estul Montrealului.

Tot duhnea a urină. încă se auzeau gemetele şi mormăielile bărbaţilor. în timp ce viaţa le scăpa printre degete, scurgându-se la canal.

Proprietara se îngrăşase şi mai mult, arăta şi mai rău. Singurul dinte pe care îl mai avea în gură, atârnat de un fir de gingie, se clătina când chicotea, iar respiraţia îi mirosea a abator.

Uşa se închise şi Amelia o auzi îndepărtându-se pe hol, târşindu-şi picioarele.

Respirând pe gură, Amelia îşi lovi dinţii cu şurubul din limbă şi goli sacul plin cu cărţi pe patul îngust, pentru o singură persoană. Regreta că aruncase cu cartea în Gamache. Nu gestul violent în sine. îi făcuse bine. Regreta că nu-l mai avea pe Marcus Aurelius să-i ţină companie.

Când deschise uşa ca să plece, Amelia aproape că se împiedică de mop şi de găleată. Probabil că proprietara le lăsase acolo; în schimbul camerei, Amelia trebuia să facă

menajul. La prima vedere, nu mai făcuse nimeni curăţenie de când plecase ea.

— Băga-mi-aş! spuse ea lovind găleata cu piciorul şi privind clăbucul scurgându-se pe coridor.

Să mai aştepte. Ea avea lucruri mult mai urgente de făcut decât să zăbovească în haznaua asta.

— Vino cu mine, îi zise Gamache.

Spre surprinderea şi dezamăgirea lui Jean-Guy, văzu că Armând nu îl invita în bucătărie la încă o felie de tort.

Gamache se îndreptă spre uşă şi îşi luă canadiana din cuier.

— Unde vă duceţi? întrebă Reine-Marie întorcându-se să se uite după ei.

— Ieşim să facem câţiva paşi.

— Vă duceţi la bistrou? întrebă Annie ridicându-se ca să-i însoţească.

— Nu, prin parc.

Ea se trânti la loc pe canapea.

— Pa!

Henri şi Gracie dădură fuga la uşă, sperând la o nouă plimbare, dar Armând le explică frumos că era prea frig pentru ei.

— Nu şi pentru noi? întrebă Jean-Guy, dar tot îl urmă pe Armând.

Odată ajunşi afară, trecură prin tunelul de zăpadă până la drum. N-aveau
nevoie de lanternă. Era o noapte senină şi liniştită. Nu se auzea decât scârţâitul ghetelor grele pe zăpadă.

Şeful spunea adesea că totul se poate rezolva în timp ce te plimbi. Beauvoir însă era convins că totul se poate rezolva în bucătărie, la o felie de tort.

— Gata?

— Hm? Cum?

— Ştii bine că o să dăm ocol pe-aici până îmi spui ce te mai frământă.

— Tu…

— Ahhh, îl avertiză Armând.

— Ahhh nimic, spuse Beauvoir. Nu-mi mai simt picioarele şi mi-au îngheţat degetele. Mi se lipesc nările de frig şi îmi lăcrimează ochii de tare ce mă dor sinusurile.

— în cazul ăsta, probabil că eşti gata să vorbeşti.

— Asta e tortură, comentă Jean-Guy.

— înseamnă că nu mă pricep prea bine, replică Armând pe un ton prietenos. Din moment ce sunt şi eu tot aici.

Scârţ. Scârţ. Scârţ.

Gamache mergea cu pas măsurat, cu mâinile în mănuşi, strânse la spate. Ca şi când afară nu erau minus o mie de grade. Ca şi când gerul nu-i zdrelea faţa ca lui Jean-Guy.

— Mai e ceva, nu-i aşa? A mai fost o întâlnire.

— Doar cu banca. Ne gândim să ne cumpărăm o casă.

Scârţ. Scârţ. Scârţ.

— I-auzi, ce interesant!

Scârţ.

— Nu voiam să-ţi spun înainte să fie stabilite toate detaliile, spuseJean-Guy, dorindu-şi să nu mai vorbească, să nu mai mintă.

— înţeleg.

Armând se opri şi lăsă capul pe spate.

— Priveşte, Jean-Guy.

Şi el se uită.

Se vedeau luminile nordului. Aurora boreală. Luminile verzi supranaturale, plutind pe cerul nopţii.

Când Jean-Guy coborî privirea, constată că Armând se uita la el. Chipul i se vedea clar în jocul uluitor de lumini.

Iar în ochii aceia blânzi se văzu reflectat pe el.

Şi înţelese că, atunci când îl privea, socrul lui vedea un omîntr-o barcă de salvare. îndepărtându-se tot mai mult.

Capitolul 15

— Se duce careva să-l trezească pe Benedict? întrebă Jean-Guy întorcând costiţa cu o furculiţă în tigaia de fontă.

în bucătărie mirosea a costiţă afumată cu lemn de arţar şi a cafea proaspătă. Nu mai rămâneau decât ouăle de prăjit.

Era ora 8:15 şi soarele răsărise. Doar Benedict mai dormea.

— Mă duc eu, spuse Armand.

Tocmai ieşise din birou, după ce dăduse un telefon. Urcă scările uşor distrat, cu mintea în altă parte.

îl auziră ciocănind la uşa dormitorului şi strigând:

— Benedict! Micul-dejun e gata.

Apoi ciocănind din nou:

— Hopa sus şi hai la masă!

Reine-Marie zâmbi. De câte ori îl auzise pe Armand spunând aceste cuvinte? *Hopa sus şi hai la masă.* în faţa uşii fiului lor, Daniel.

Deşi în ultimele luni petrecute de Daniel acasă nu fuseseră deloc amuzante, ţinând cont de motivul pentru care dormea dus la 10 dimineaţa. Şi îşi aduse aminte de furia lui Daniel când intrase taică-su în camera lui ca să-l trezească.

Fusese la limita violenţei.

Şi totuşi Reine-Marie zâmbi. La început, fusese ceva normal, firesc, ca un tânăr să doarmă până târziu. Şi aşa fusese mult timp. Până se schimbase totul.

— Puteţi să veniţi puţin? le strigă Armand celor de jos.

Se uitară unii la alţii, apoi Annie îl luă pe Honoré în braţe şi urcară toţi scările.

— Nu-i aici, spuse Armand dându-se la o parte ca să-i lase să privească înăuntru prin uşa deschisă.

Nu doar că Benedict nu era acolo, dar aşternutul era neatins. Armand intră în cameră şi se uită înjur.

— Obiectele personale? întrebă Jean-Guy.

— Sunt tot aici.

Camera era exact aşa cum o lăsase Benedict în seara precedentă.

— Mă duc să dau câteva telefoane, zise Reine-Marie.

Coborî scara, intră în living şi ridică receptorul, în timp ce Armând şi Jean-Guy îşi puseră paltoanele, căciulile, mănuşile şi ghetele.

Armând ieşise deja dimineaţă să dea un tur în jurul parcului cu Henri şi Grace. Dar soarele nici nu răsărise bine şi era posibil să nu fi observat ceva. Pe cineva. într-un nămete de zăpadă.

Gerul se mai înmuiase şi acum era doar frig. Când ieşiră din casă, Armând aruncă o privire spre termometrul de pe verandă. Minus 6 grade Celsius. Destul de frig.

Porniră cu pas grăbit, Armând arătând într-o parte a parcului şi pornind în direcţia opusă.

Se sili să meargă mai încet, pentru că nu voia să-i scape ceva.

Privirea lui ageră cerceta împrejurimile. Mintea lui căuta un indiciu, încerca să separe acţiunea de emoţie, încerca să nu şi-l imagineze pe Benedict încovrigat pe marginea drumului.

Dacă aşa era, n-aveau de ce să se mai grăbească şi totuşi se grăbeau. Poate...

Jean-Guy apăru din cealaltă parte.

— Nimic, *patron.*

Mai dădură un ocol parcului, de data asta mai încet. Nămeţii de zăpadă erau abrupţi, dar, cu ajutorul lui Armând, Jean-Guy reuşi să se caţăre până pe creastă şi să meargă pe muchia denivelată ca un acrobat pe sârmă. Uitându-se de o parte şi de alta.

Apăru şi Clara din căsuţa ei. Apoi Myrna, din librărie, îşi făcu apariţia până şi Ruth.

— A sunat Reine-Marie, spuse bătrâna poetă. Aţi găsit ceva?

— Nimic.

Li se alătură şi Reine-Marie.

— Tocmai am vorbit cu Olivier. Benedict a fost aseară la bistrou. A băut câteva beri, dar nu era beat.

Ştia la fel de bine ca Armând că uneori oamenii deveneau dezorientaţi din cauza frigului şi a întunericului. Ajutaţi de mult ori de alcool şi de droguri.

— Nimic aici, anunţă Jean-Guy lăsându-se să alunece de

pe troian.

— Trebuie să ne despărţim, zise Armând. Verificaţi drumurile care intră şi ies din sat.

— Eu o iau pe Old Stage Road, anunţă Clara îndreptându-se într-acolo fără să mai aştepte răspuns.

împărţiră între ei drumurile, iar Ruth intră în bistrou ca să discute cu Olivier.

După câteva minute, auziră un fluierat ascuţit: îi chema Ruth la bistrou.

Când intrară la căldură, începură să simtă furnicături pe piele.

— A fost aici aseară, confirmă Olivier. Eu nu l-am văzut plecând...

— Dar l-am văzut eu, spuse Gabri ştergându-şi mâinile de şorţ. A plecat cu Billy Williams. Au stat de vorbă, după care au ieşit împreună.

— Unde s-au dus?

— N-am idee, dar am văzut camioneta lui Billy îndepărtându-se. Nu ştiu dacă puştiul era cu el.

Gabri luă telefonul de la bar şi formă un număr. Ceilalţi îl văzură dând din cap, ascultând, apoi închizând.

— Billy zice că l-a dus pe Benedict până la ferma lui *madame* Baumgartner.

Myma, care îşi freca mâinile lângă foc, se opri şi se întoarse spre el:

— De ce să-l ducă acolo?

— Benedict l-a mgat, zise Gabri. Zicea ceva de camioneta lui. Lui Billy îi era în drum, aşa că la dus cu maşina.

— Şi l-a lăsat acolo? întrebă Clara.

— Cred că da, răspunse Gabri.

Deşi lui Billy nu-i stătea în fire să facă asta. Se ocupa cu întreţinerea drumurilor şi făcea diverse treburi ocazionale în zonă, aşa că era perfect conştient că frigul ucide.

— Asta-i tot ce ştie.

— Probabil că Benedict s-a întors cu maşina lui la Montréal, sugeră Olivier.

— Posibil, răspunse Armand.

— Ce este? întrebă Clara când Myrna se duse la librărie să aducă documentele de la notar, unde figura şi numărul de telefon al lui Benedict.

— A promis că nu se urcă la volan, spuse Armand. De-asta am lăsat camioneta acolo. Nu avea cauciucuri de iarnă.

— Să nu-mi spui că a avut cineva îndrăzneala să te mintă! exclamă Ruth scoţând în afară buza de jos şi făcând o figură tristă. A zis *Jur pe roşu?*

Pe cuvântul meu.

Spre surprinderea lui Armand, nu mai continuă. Se părea că Ruth avea totuşi un filtru mental.

— Dar nu ne-ar fi spus dacă se întorcea la Montréal? întrebă Reine-

Mărie.

— Probabil că încă doarme la el acasă, sugeră Clara. O să vă sune când se trezeşte.

— Ei bine, eu n-am de gând să aştept, spuse Myma fluturând hârtiile pe care le recuperase şi îndreptându-se spre telefon. îl sun pe mobil.

Formă numărul de telefon, iar ceilalţi rămaseră privind-o şi aşteptând. Şi tot aşteptând.

Rosti ceva în receptor, apoi închise.

— A intrat căsuţa vocală. I-am lăsat mesaj să sune aici.

— E singurul lui număr de telefon? întrebă Jean-Guy uitându-se în hârtii peste umărul Myrnei. Niciun număr de-acasă?

— Tinerii de azi nu mai au telefon acasă, nătărăilor, îi explică Ruth lui Jean-Guy. Voi sunteţi bătrâni, n-aveţi de unde să ştiţi.

— Trebuie să mergem la fermă, spuse Armând îndreptându-se spre uşă. Să ne convingem.

— Vin cu tine, zise Myrna. Suntem o echipă. Executorii testamentari rămân împreună.

Apoi, înfruntând privirea lui Armând:

— Ce? E o vorbă.

— E o prostie, replică Ruth.

— Ştiu, zise Myma răspunzând mai degrabă privirii lui Armând decât vorbelor lui Ruth.

Gamache încuviinţă. Amândoi ştiau ce ar fi putut să găsească la fermă. Şi, din tot grupul, el şi Myma erau cei mai apropiaţi de Benedict. Tânăml îţi stârnea un fel de complicitate, o afecţiune aproape imediată. Şi Myma avea dreptate. Formau o mică echipă neobişnuită.

— Vin şi eu, anunţă Beauvoir îndreptându-se spre maşină împreună cu
ei.

— Şi eu, zise Reine-Marie.

— Nu vrei să rămâi tu acasă? o întrebă Armând. în caz că sună acolo?

— Să mă ţii la curent, mai zise ea în timp ce ei urcau în

maşină.

— Dumnezeule! exclamă Myrna aplecându-se spre parbriz şi forţând centura de siguranţă când cotiră şi văzură ferma.

— Eu sun la 911, anunţă Jean-Guy.

Armând scoase lopata din portbagajul maşinii.

Camioneta lui Benedict era parcată unde o lăsaseră, iar Armând se duse

repede să se uite în cabină.

Goală. Cheile erau în contact, iar motorul fusese pornit, dar probabil se oprise când se terminase benzina. Armând luă cheile şi le băgă în buzunar.

— Echipa de intervenţie e pe drum, spuse Beauvoir venind lângă el.

— Nu-i nimeni aici, strigă Myma.

Stătea lângă o altă maşină parcată în curte, pe care Armând n-o mai văzuse.

— Asta nu era aici când am plecat noi ieri, nu?

— *Non,* confirmă Armând.

Beauvoir scosese o lopată din nămetele de zăpadă de lângă treptele verandei şi acum o ţinea ca pe o armă.

Myma se apropie şi contemplară toţi trei scena.

Casa lui *madame* Baumgartner se prăbuşise.

Acoperişul şi etajul cedaseră: o parte se prăbuşise peste parter, iar restul rămăsese suspendat, abia ţinându-se laolaltă.

— Mai sună o dată şi spune-le să vină cu câini, îi zise Gamache apropiindu-se încet.

Beauvoir făcu întocmai.

— O fi înăuntru? întrebă Myrna în şoaptă.

— Cred că da, răspunse Gamache întorcându-se să amnce o privire spre cealaltă maşină. Şi nu e singur.

îşi scoase căciula şi ciuli urechile spre casă.

— Aţi auzit?

Jean-Guy şi Myrna îşi scoaseră căciulile şi ascultară şi ei.

Nimic.

Gamache se duse până la maşina lui şi apăsă pe claxon. De două ori, scurt. Apoi ascultă.

Doar o linişte sinistră.

Nimic. Absolut nimic.

Ceva.

Un ciocănit. O trosnitură?

Se uitară unii la alţii.

— Poate e o grindă care cedează, *patron.*

— Sau poate e Benedict, replică Myma. Sau altcineva care încearcă să transmită un semnal. Ce facem? Nu putem sta

cu braţele încrucişate.

Ajutoarele erau pe drum, dar nu ajungeau decât peste 20-30 de minute. Pe frigul ăsta, diferenţa între viaţă şi moarte. Dacă era cineva care

supravieţuise după o noapte geroasă, probabil că nu mai rezista mult.

— Trebuie să ne asigurăm că e cineva în viaţă acolo înainte să hotărâm ce avem de făcut, spuse Armând.

Făcu mâinile pâlnie şi strigă:

— Benedict!

— *Allâ!* strigă şi Beauvoir.

Tăcură şi ascultară.

Se auzi un ciocănit. Clar, de data asta. Apoi încă unul. Cioc, cioc, cioc. Nu era nicio îndoială. Era cineva în viaţă. Şi speriat.

Pentru o fracţiune de secundă, lui Gamache îi aminti de altcineva. De Amelia şi de piercingul ei din limbă. Clic, clic, clic. Sunetul care o trăda.

S.O.S. Save Our Souls.

— Trebuie să se oprească, spuse Myrna cu ochii mari şi respirând precipitat. O să dărâme toată casa.

Strigă:

— Opreşte-te!

— Te auzim, spuse Gamache. Venim acum. Nu mai bate.

Se întoarse spre ei şi le văzu expresiile temătoare.

— Trebuie să intrăm, nu? întrebă Beauvoir.

Armând încuviinţă. Teama lor, pe care o împărtăşea şi el, era că locul în care se pregăteau să intre se va prăbuşi complet. Dar, în timp ce el şi Myma se temeau, Jean-Guy era îngrozit.

Suferea de claustrofobie. Era, la propriu, coşmarul lui.

Beauvoir dădu scurt din cap, strânse mai tare lopata în mână şi făcu un pas spre ruină.

— Cred că tu ar trebui să... începu Gamache, dar se opri când auzi un zgomot.

Se întoarseră. Pe alee intrase o camionetă. Jean-Guy lăsă lopata jos şi aproape plânse de uşurare.

Ajutoare. Salvatori. Care ştiau ce au de făcut. Care puteau să intre în locul lor.

Camioneta se opri şi din ea coborî un singur om. Lui Beauvoir

iar îi venea să plângă.

Nu erau salvatorii. Era Billy Williams.

— Am auzit că băiatul a dispărut. Am venit să văd dacă vă pot ajuta cu ceva.

Stătea lângă maşină şi se uita lung la casă. Apoi rosti ceva care lui

Gamache i se păru a fi *Whale oii beefhooked.*

Gamache se întoarse spre Myrna.

— Ce-a zis?

Din motive care îi scăpau, Gamache părea singura persoană care nu înţelegea niciun cuvânt din ce spunea Billy Williams. Absolut niciunul.

— N-are importanţă, îi răspunse ea.

— Băiatul e încă în viaţă acolo?

— Aşa credem, spuse Myrna. în orice caz, e cineva. Benedict sau altcineva. Asta era aici când l-ai adus aseară? întrebă ea arătând spre maşina parcată lateral.

— N-am remarcat, răspunse el întorcându-se din nou spre casă. Era întuneric. Bun. Ar trebui să intru să-l scot. E vina mea că e aici.

Gamache, care încerca să urmărească dialogul, se întoarse spre Myrna:

— întreabă-l dacă este instruit pentru genul ăsta de intervenţie. Pentru scoaterea victimelor din clădiri prăbuşite. Ştie ce are de făcut?

De data asta Billy se întoarse spre Gamache.

— Crezi că nu înţeleg ce spui? înţeleg perfect.

Billy avea faţa aşa de tăbăcită, că era imposibil să-ţi dai seama dacă avea 35 sau 75 de ani. Era subţire, însă chiar şi prin hainele groase de iamă se ghicea un corp plin de muşchi încordaţi şi tendoane.

Dar ochii lui erau blânzi când se uită la Gamache, cu o expresie duioasă. Billy zâmbi.

— într-o bună zi o să mă înţelegi, bătrâne.

Dar Gamache înţelegea deja.

Ce înţelegea el, şi înţelesese din clipa când îl cunoscuse pe acest om, era că Billy Williams înţelegea mai bine decât mulţi divinul.

Billy studie ruinele casei cu o figură din ce în ce mai gravă, apoi se întoarse din nou spre Armând.

— Când o să se termine totul, spuse el luând un levier uriaş din camionetă, îmi datoraţi o tartă cu cremă de lămâie şi bezea.

Myma nu se sinchisi să traducă.

Billy făcu un pas în faţă şi Gamache întinse mâna să-l oprească, dar bărbatul îl dădu la o parte.

— L-am lăsat pe puşti aici aseară. I-am dat curent ca să pornească maşina, apoi am plecat. N-ar fi trebuit să plec. Aşa că m-am întors. Să-l iau. Să-l aduc acasă.

De data asta, Gamache nu mai avea nevoie de traducerea Myrnei. Nu

conta ce spunea Billy. Tot ce conta acum era să acţioneze.

— Nu se poate să intri singur. Ai nevoie de ajutor. Vin cu tine.

Armând se întoarse spre Jean-Guy şi Myrna.

— Voi aşteptaţi echipa de salvare. Trebuie să sosească. Spuneţi-le ce se întâmplă.

— Dacă te duci tu, vin şi eu, insistă Myrna.

— în niciun caz.

— Sunt doi oameni prinşi sub dărâmături, insistă ea. Aveţi nevoie de ajutor.

Văzând că Gamache încă ezita, continuă:

— Nu hotărăşti tu, Armând. E decizia mea. Oricum, sunt mai puternică decât par.

El ridică din sprâncene. Părea a fi destul de puternică.

în cele din urmă, încuviinţă. Avea dreptate. Aveau nevoie de ea. Şi nu era decizia lui.

— *Patron?* i se adresă Jean-Guy, care părea chinuit.

— Tu te ocupi de înălţimi, iar eu de goluri, *mon vieux,* şopti Armând. Ţi- aduci aminte? Aşa ne-am înţeles.

— Veniţi? strigă Billy care deja ajunsese în faţa scărilor verandei. Haideţi odată.

Beauvoir se dădu înapoi.

— Zice să ai grijă, spuse el.

Dar Armând deja se strecurase în casă prin intrarea pe jumătate prăbuşită, în urma lui Billy şi a Myrnei.

înăuntru era mai întuneric, deşi prin deschizăturile din acoperiş pătrundeau coloane de lumină care cădeau pe podea. Prin spărturi, zăpada curgea ca o pulbere fină.

Şi era linişte. Nu se auzeau decât respiraţia şi paşii lor în timp ce se strecurau prin spaţiile înguste dintre dărâmături.

Se mişcau cât puteau de repede şi fără zgomot.

Apoi se opriră.

O cameră de baie de deasupra se prăbuşise peste bucătărie. Dărâmăturile, inclusiv o cadă cu picioare, le bloca trecerea.

Gamache bătu uşor cu lopata în cadă şi aşteptă.

Linişte. Chiar când voia să renunţe, descurajat, se auzi un ciocănit. Apoi altul.

Billy arătă în direcţia de unde venea zgomotul.

Exact spre dărâmăturile care le blocau drumul.

Billy murmură câteva cuvinte pe care Gamache le înţelese fără probleme. Unele înjurături nu aveau nevoie de traducere.

Apoi Gamache văzu cu surprindere că Billy se lasă în genunchi. Uitându-se la Myrna, constată că şi ea se pregătea să facă acelaşi lucru.

Oare omul se ruga? Armând nu avea nimic împotrivă, dar poate că momentul nu era bine ales. în plus, presupunea că Dumnezeu ştia exact ce simţeau ei şi care era rezultatul pe care şi-l doreau.

Dar ştia şi că scopul rugăciunii era mai degrabă să-l liniştească pe cel care se ruga decât să informeze divinitatea.

Apoi Armând observă că Billy băgase ranga sub cadă şi încerca să o urnească. Puse lopata jos şi se duse să-l ajute. Se aplecară amândoi, iar Armând se încordă, apăsând cu toată forţa.

Cada de fontă se mişcă, dar foarte puţin.

— Stai puţin, spuse Armând dându-se un pas înapoi ca să-şi tragă sufletul.

Apoi îi făcu semn lui Billy şi încercară din nou.

Dar cada, pe care căzuseră tone de moloz, nici nu se clinti.

— Puteţi să-mi daţi o mână de ajutor? întrebă Myrna.

— Un. Moment, îi răspunse Armând cu dinţii încleştaţi.

împinse. împinse. După care se dădu înapoi obosit, înfrânt. Uitându-se la bariera de netrecut dintre ei şi persoana încă în viaţă aflată de cealaltă parte.

Se auzi un scârţâit, un geamăt.

Peretele de moloz se mişca. Se deplasa.

Gamache se dădu puţin înapoi, trăgându-l şi pe Billy cu el.

Se întoarse să o avertizeze pe Myrna. Dar se opri, uluit. Părea că Myrna ridica dărâmăturile cu o singură mână. Apoi se uită mai atent.

în timp ce el luase lopata şi Billy ranga, Myrna, fără să scoată o vorbă, luase cricul din maşina lui Armând, îl băgase sub o grindă şi acum se sprijinea de braţul lui.

Grinda se ridica centimetru cu centimetru.

— Am nevoie de ajutor, strigă ea.

Cei doi bărbaţi apăsară pe braţul cricului. O dată. De două ori. De deasupra începu să cadă zăpadă şi se opriră. Trei.

Se auzi un trosnet când se mişcară căpriorii şi grinzile. Cu răsuflarea tăiată, privind şi ascultând atent, Gamache aşteptă – fie se prăbuşea, fie se

stabiliza.

Apoi, prin zgomotul făcut de deplasarea dărâmăturilor, auzi din nou nişte bătăi. Din ce în ce mai frenetice.

— Opreşte-te! strigă el.

Scurt şi sonor. Bătăile se opriră.

Cu ajutorul lor, Myrna ridicase grinda cât de mult îndrăzneau. Deschizătura avea cam jumătate de metru.

Gamache se uită la ea, apoi se întoarse spre Myrna.

— Să nu mă lăsaţi în urmă, le ceru ea, citindu-le gândurile.

— Nu încapi pe acolo.

— Şi tu încapi?

Armând îşi scoase canadiana groasă.

— Da.

— Atunci o să trec şi eu. Mergem împreună.

îşi scoase paltonul şi îl strânse în braţe.

— Chestie de orgoliu? întrebă Armând.

— Spirit practic, replică ea. Ai nevoie de mine.

— Dac-ar fi să aleg, aş merge oricând cu ea, nu cu tine, interveni Billy zâmbind către Myrna. E o femeie de toată isprava.

— Ce-a zis? întrebă Armând.

Ea îi repetă.

— Probabil că n-ai auzit bine, comentă Armând.

Dar zâmbea şi el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Billy. Hai să mai încercăm. încă cinci centimetri şi ar trebui să fie de ajuns.

Apucă levierul şi împinse. Armând şi Myma i se alăturară.

Alte gemete. Unele ale casei. Cele mai multe, ale lor.

Grinda se deplasă. Suficient. Cel puţin aşa credeau ei. Sau aşa sperau.

— Trec eu primul, se oferi Armând.

Se uită în urma lui, la culoarul îngust şi presărat de moloz prin care veniseră. îşi dădu seama că se aflau în ceea ce fusese bucătăria casei. Se îndreptau spre living. Prin baia de la etaj.

Se întoarse din nou spre deschizătura pe care o făcuseră. Semăna cu o gură, gata să se închidă oricând. Instinctul de

supravieţuire striga la el să nu rişte.

Se întinse pe spate, cu faţa în sus, şi se târî prin deschizătură. Cu ochii la doar câţiva centimetri de aşchiile de lemn şi cuiele mginite, care arătau ca

nişte dinţi. întorcând capul şi închizând ochii, expiră ca să fie cât mai plat. Mai înaintă câţiva centimetri.

Miros de iarbă proaspăt cosită. La plimbare pe malul Senei, ţinându-le de mânuţă pe Flora şi Zora. Reine-Marie în braţele lui într-o dimineaţă tihnită de duminică.

Intrase cu faţa. Apoi cu gâtul. îşi răsuci umeri. Reuşi să intre cu pieptul.

Apoi se înţepeni. Cămaşa i se agăţase în cuie.

De la distanţa asta, Myrna şi Billy nu aveau cum să-l ajute.

Casa se mişcă din nou şi o simţi cum se lasă. La fiecare respiraţie, oricât de superficială, cuiele îi atingeau acum pieptul.

— Armand? strigă Myma.

— Un moment, răspunse el.

închizând din nou ochii, se strădui să-şi liniştească respiraţia. Şi mintea.

Rufe pe sârmă la uscat. Mirosul lui Honoré. Să beau un ceai cu gheaţă în grădină. Reine-Marie. Reine-Marie. Reine-Marie.

împinse din nou şi simţi cuiele rupându-i cămaşa.

Bucăţele de moloz îi căzură pe faţă, presărându-i cu praf pleoapele şi buzele. Când respira, îi intra în nas şi simţea că îi vine să tuşească. îşi înăbuşea acest impuls, îl reprima, se abţinea cât putea, cu disperare.

Materialul agăţat în cuie se rupse şi Armand se eliberă.

Se ridică în genunchi şi, aplecându-se, începu să tuşească.

— Armand? strigă Myma, mai insistent de data asta.

— Sunt bine, spuse el cu glas răguşit. Aşteptaţi.

Se uită înjur şi găsi o bucată de beton pe care o folosi ca să bată cuiele.

— Acum cred că e mai bine.

Cu oarecare efort, Myrna reuşi să se strecoare după el, urmată de Billy, care împinse şi canadienele lor înaintea lui.

— Ce-i asta? întrebă Myrna înălţând capul şi

adulmecând aeml.

Armand simţise şi el. Un iz înţepător. Un miros familiar. Reconfortant
chiar. Numai că...

De lemn ars. Lemn care ardea.

Armand şi Myrna se uitară unul la altul, apoi la Billy care, pentru prima oară, părea de-a dreptul alarmat.

Gamache simţi că i se zbârleşte părul la ceafa.

Casa ardea.

— Trebuie s-o luăm din loc.

— Haideţi, haideţi, spuse Jean-Guy cu ochii aţintiţi la casă.

Era atât de concentrat, încât aproape că uitase să mai respire. Nici nu mai clipea. Nu auzea nici maşinile echipei de intervenţie apropiindu-se.

Nu mai vedea nimic în jurul lui. Doar casa.

Nu mai aveau timp de precauţii.

— Hei! strigă Myma. Unde eşti?

— Aici, sunt aici, veni răspunsul.

Vocea era răguşită. Necunoscută.

Se uitară în direcţia de unde venea strigătul. Mai era o barieră de moloz între ei şi voce.

Cu mâinile goale, îndepărtară bucăţile de beton şi lemn până reuşiră să facă o deschizătură. Armând se întinse pe burtă şi se uită înăuntru.

Văzu vârful lung şi subţire al unei căciuli.

Apoi o figură familiară.

— E Benedict, le strigă el celorlalţi.

— O, slavă Domnului, zise Myrna şi îl îmbrăţişă pe Billy.

Benedict stătea cu spatele lipit de cadrul unei uşi. Avea ochii mari şi nu-i venea să creadă că rugăciunile îi fuseseră ascultate, că ajutorul după care strigase era acolo.

îşi duse mâna la faţă, neputând să-şi reţină lacrimile.

— Aţi venit. Aţi venit.

Billy lărgi deschizătura şi, când Armând se târî înăuntru, Benedict îl strânse cu putere în braţe, suspinând.

Armând se abandonă o clipă în această îmbrăţişare, apoi se dădu înapoi ca să-i vadă faţa şi corpul. Părea să fie teafăr.

— Mai e cineva aici, spuse Gamache. Unde e?

— Da? se miră Benedict. Nu cred. Nu-mi vine să cred că aţi venit...

— Mai e o maşină pe alee, îi explică Myrna, care ajunsese şi ea, împreună cu Billy.

— Da, am văzut, dar, când am intrat în casă, am strigat şi nu mi-a răspuns nimeni.

Armând observă pe podea un mic cerc de lemne care ardeau

mocnit. Benedict supravieţuise nopţii geroase făcând focul cu toate lemnele pe care le găsise.

De-aici şi mirosul pe care îl simţiseră. Casa nu ardea, slavă Domnului.

Tocmai voia să-i arate Mymei, când Billy îi puse mâna pe braţ, făcându-i

semn să nu facă zgomot. Cu capul ridicat, Billy ciuli urechea ca să asculte.

— Vin salvatorii? întrebă Myrna.

— Salvatorii? întrebă Benedict. Dar credeam că voi sunteţi...

— Ssst, făcu Billy şi tăcură toţi.

Billy se uita fix la plafon. Apoi Armând îl văzu făcând ochii mari şi în acelaşi timp auzi un zgomot puternic, ca şi cum se crăpa ceva. Ca un şuierat. Casa urla.

— Nu! strigă Jean-Guy.

Dădu să se apropie, dar nişte mâini îl ţinură pe loc. Se răsuci, luptându- se să scape.

Membrii echipei de salvare a poliţiei locale îl trăgeau înapoi, în timp ce ferma dispărea într-un nor de zăpadă.

— Doamne Dumnezeule, şopti unul dintre agenţi.

în timp ce structura se prăbuşea, Benedict îl trase pe Armând înspre el.

— Sub tocul uşii! strigă tânărul.

Billy o prinse pe Myrna şi reuşi să ajungă la timp, înaintea unui trosnet infernal.

Se lăsară în genunchi, cu ochii strâns închişi. Ţinându-se unii de alţii. Violenţa era copleşitoare. Vacarmul, asurzitor. Derutant. Bubuituri. Scârţâieli. Ţipete. Ale casei. Ale lor. Casa se prăbuşea peste ei.

Armând simţi cum cădea molozul peste el, împingându-l într-o parte, dar nu mai avea unde să se ducă. Ruinele, dărâmăturile îi înconjurau acum din ambele părţi. Ţintuindu-i acolo. Zdrobindu-i.

Benedict îl trase mai aproape şi Armând auzi suspinele tânărului, care avea corpul îndoit peste el. încercând să-l protejeze de inevitabil.

Acum abia mai respira. Nu mai avea loc decât pentru un singur gând. Un singur sentiment.

Reine-Marie. Reine-Marie.

Apoi urletul diabolic se stinse. Se auzeau zgomote înfundate, bufnituri, când mai cădea câte o grindă. Şi se stabiliza. Dar

zgomotul cel mare al prăbuşirii se diminuase.

Armând deschise ochii, clipind din cauza prafului, înălţă capul şi începu să tuşească.

Se văzu chipul lui Benedict.

Pe fruntea acoperită de praf de tencuială şi de ciment, se prelingea un fir

de sânge. Frumosul tânăr semăna cu o statuie care crăpase.

Dar avea ochii strălucitori. Şi clipea.

— Myma? spuse Armând răguşit, abia recunoscându-şi vocea.

— Aici.

O simţi mişcându-se în spatele său, dar nu se putea întoarce. Erau ţintuiţi acolo.

— Billy?

Se auzi un cuvânt pe care Armând nu îl înţelese. Vocea, în schimb, o recunoscu.

Supravieţui seră cu toţii.

Benedict închise ochii, ca să şi-i ferească de praful din aer. Dar Armând rămase cu ei deschişi. Se uita lung. Se chinuia să vadă undeva, în spatele tânărului care încă îl îmbrăţişa. Deşi îi lăcrimau ochii şi îl usturau, zări cadrul uşii care le salvase viaţa şi semnele familiare făcute pe el cu zeci de ani în urmă pentru a marca înălţimea copiilor.

Anthony. Caroline. Care creşteau văzând cu ochii. Şi Hugo, care mai mult stătea pe loc.

Dar Armând se uita dincolo de semnele făcute cu creionul pe lemn. Se uita la o mână cenuşie care ieşea dintre dărâmături.

Capitolul 16

Amelia se trezi, chinuindu-se să revină la suprafaţă, la lumina zilei. Capul îi bubuia şi avea mintea înceţoşată. Iar ochii refuzau să focalizeze.

Privi în jurul ei clipind, până când reuşi în sfârşit să identifice ce vedea. Şi ce nu vedea.

Nu era dormitorul ei. Nu semăna nici pe departe cu camera mică şi ordonată de la Academia de Poliţie, în care locuise în ultimii doi ani.

Dar nu era nici haznaua de la pensiune.

Era cu totul altă hazna.

Apoi îşi aminti. Lăsându-se înapoi în cearşafurile murdare, cu faţa vlăguită, închise ochii.

— Ce-am făcut?

— Ce-ai făcut, guriţă?

îmbrăcat în lenjeria de corp murdară şi lălâie, Marc se aşează pe marginea patului. Ochii îi străluceau în orbitele înfundate. Ca o lumină într-o fântână adâncă.

Copilărise împreună cu Marc în acelaşi sat. Frecventau aceleaşi locuri de joacă, aceeaşi şcoală. Aceleaşi străzi.

Marc venise la Montréal primul. Tânăr, gay, proaspăt şi plin de viaţă. Frumos şi în formă. încântat că plecase din sat. îşi găsise un rost în viaţă. Practica prostituţia, mai precis. Dar curat şi prudent. Şi avea un mic apartament.

Visul lui era să-şi găsească un iubit putred de bogat şi să se aşeze la casa
lui.

Ea îl urmase pe Marc la Montréal. El o îndrumase. Spre cei mai buni dealer! Cei care nu alterau rahaturile pe care le vindeau cu alte rahaturi şi mai rele. Când ea căzuse destul de jos, îi arătase cele mai bune colţuri de stradă. Şi o protejase. Era ca un frate mai mare pentru ea.

Era destul de prudent, rămas la limita dependenţei, dar având grijă să nu o depăşească. Se menţinea prezentabil. Pentru restaurantele bune, cluburile private şi călătoriile în străinătate care, era convins, îl aşteptau în următoarea maşină. La următorul colţ de stradă.

Când Gamache o dăduse afară de la Academia de Poliţie,

Capitolul 17

Amelia se duse la singura persoană despre care ştia că poate s-o ajute să găsească

ce-i trebuia.

Se uitaseră unul la altul peste prag. Abia se recunoscusem. Nu doar că Marc avea părul slinos, dar începuse să-i şi cadă. Pe alocuri i se vedea pielea capului acoperită de cojiţe. Avea buzele crăpate şi pete pe piele.

Când îi zâmbi, Amelia observă că nu mai avea toţi dinţii.

— Aşa de rău arăt? întrebă el, citindu-i expresia de pe chip.

— Nu, nu. Dar eu?

Se şi vedea cu ochii lui. O necunoscută. Respingător de curată. Cu părul negru lucios. Cu tenul neted.

Nu mai erau frate şi soră. Aproape că nici nu mai făceau parte din aceeaşi specie.

— Ce cauţi aici? întrebă el, blocând uşa cu mâna.

— Am nevoie de ajutorul tău. M-au dat afară de la academie.

— De ce?

— Pentru posesie. Posibil trafic.

El râse, uşurat.

— Posibil?

Deşi Amelia părea că aparţine altei specii, împărţeau până la urmă acelaşi ADN. Şi ea se întorsese acasă. La el. În stradă. Acolo unde îi era locul.

— Ce? întrebă el lăsând braţul jos şi permiţându-i să intre. Heroină? Oxicodonă?

— Fentanil.

— Marfa bună.

Amelia încuviinţă.

— Mai ai?

Marc întinse mâinile murdare spre ea. Amelia făcu un pas înapoi, împiedicându-se de un maldăr de haine aruncate pe podea, dar se redresă repede.

— Normal că nu. Mi-au confiscat tot. Trebuie să mai caut. Dar e ceva şi mai bun. încă n-a ieşit pe stradă, dar o să iasă. Pe ăla îl vreau. Ai auzit ceva?

— Da, zvonuri, dar sunt aiureli. Nu e nimic.

Marc se uită lung la musafirul lui neaşteptat.

— Tu ştii ceva, guriţă?

— Ştiu că nu sunt aiureli. Un poliţist le-a lăsat să-i scape printre degete. Şi e marfa bună, Marc.

— Pe bune?

— Foarte bună. Mult mai bună decât fentanilul. Cine o are o să facă avere. O să aibă tot ce-i pofteşte inima. Până la sfârşitul zilelor.

— Tot ce-i pofteşte inima?

Ea încuviinţă.

— Până la sfârşitul zilelor?

Ea încuviinţă din nou.

— Gata cu haznalele. Gata cu trotuarul. N-o să ne mai întrebăm de unde să facem rost de următoarea doză. O să avem de toate, din belşug.

— Noi?

— Am nevoie de ajutorul tău. Uite, am învăţat câte ceva la academie. Lucruri utile. Cum să organizez, cum să mă bat. Cartelurile au dispărut. Se descurcă fiecare cum poate, nu?

Marc încuviinţă.

— Eu pot să preiau controlul.

— Tu?

Se uită la fetiţa din fata lui şi râse.

— Nu contează talia câinelui care luptă... spuse ea, ştiind că era zicala lui preferată.

— ... ci spiritul de luptă din el.

O studie o clipă.

— Ce javră eşti!

Amelia râse.

— Mă ajuţi?

El o privi cu speranţă, dar şi cu suspiciune.

— Tu cunoşti oameni, Marc. Eu am fost plecată prea mult timp.

— Nu doar c-ai fost plecată. Ai fost poliţistă.

— Nu chiar, îl corectă Amelia. Şi de când nu pot poliţiştii să vândă droguri? Au mai fost cazuri. Mă ajuţi sau nu?

Marc se uită pe fereastră, apoi din nou la ea.

— Străzile nu mai sunt cum le ştiai tu.

Amelia nu avea nevoie de alte dovezi, în afară de ce avea în faţă. Nici el nu mai era cum îl ştia ea.

— Nu vrei să te amesteci în ce-i acolo, Amelia.

Marc deschise braţele larg, ca să-i arate. Consecinţele. Când a fost atins un punct critic... şi depăşit.

— Du-te acasă, guriţă.

— Sunt acasă.

O privi din nou atent. Creierul lui obosit cântărea situaţia.

— Tot ce ne pofteşte inima?

— Tot, repetă ea. Nu trebuie decât să găsim rahatul ăla.

Marc încuviinţă, hotărându-se brusc.

— La naiba! N-am nimic de pierdut. Poate că asta ar trebui să fie deviza noastră.

— Poate, bombăni Amelia.

Din cauza lui Gamache, nici ea nu mai avea nimic de pierdut. îşi dădu seama că noua ei situaţie îi oferea o mare putere.

— Hai cu mine, spuse el.

Marc nu minţise. Străzile din cartierele defavorizate ale Montrealului se schimbaseră. Nu fuseseră niciodată sigure, niciodată curate, niciodată vesele, dar acum erau cu mult mai rău. Mai întunecate, mai murdare. Pline de excremente şi vomă.

Feţele pe care le întâlnea erau cenuşii. Dar privirile erau precaute. Amelia era o străină pentru ei, chiar dacă garanta Marc pentru ea.

— Să nu spui nimănui unde-ai fost până acum, îi şopti el.

— Nu, zău?

— Dacă întreabă cineva, le spun că ai trăit pe străzi în Vancouver.

Se apropiară de un grup de dealeri care o priviră lung, încă mai avea ceva carne pe oase. Culoare în obraji. Haine care nu se întăriseră din cauza crustei de vomă îngheţată. De urină. De spermă.

— Dac-a fost în Vancouver, de ce s-a-ntors? îl întrebă unul dintre dealeri pe Marc, ca şi când ea n-ar fi fost de faţă.

— Sunt aici, belitule, spuse ea. Vorbeşte cu mine.

Amelia era cu cel puţin 20 de centimetri mai scundă decât el. Trebuise să dea capul pe spate ca să-l privească în faţă.

Individul se apropie, împingând-o cu pelvisul. înghesuind-o în zidul de cărămidă care mărginea aleea. Apoi începu să se frece de ea.

Avea cel mult 25 de ani, dar părea bătrân. O creatură deshumată dintr-un cimitir primitiv. Toţi arătau aşa. O groapă

comună, acoperită de câteva micrograme de fentanil, pe străzile Montrealului.

Respiraţia îi duhnea a ouă stricate. A sulf. A heroină.

— Ştii foarte bine de ce sunt aici, mârâi ea, tară să se sinchisească să-l îndepărteze. Ştii ce vreau. Ce nu găsesc în Vancouver.

Individul se lipi cu tot corpul de ea.

— De-asta ai venit aici, nu? spuse el făcând mişcări circulare din pelvis. Mi-amintesc de tine, fetiţo. Amelia.

îi pronunţă numele tărăgănat, târându-l parcă prin noroi.

— Ai ceva ce vreau, zise ea strecurându-şi mâna între picioarele lui. Dar nu asta.

îl strânse de boaşe şi i se părură moi. Parcă avea o mănuşă în pantaloni.

— Aşa, fetiţo. Strânge mai tare.

Amelia îşi mută mâna de la şliţ la gâtul lui şi îl prinse exact aşa cum o învăţase instructorul de arte marţiale.

Apoi strânse.

— Aşa? îl întrebă.

Tipul făcuse ochii mari, iar Amelia strânse şi mai tare de gât.

Bărbatului îi ieşiseră ochii din orbite, dar ea continuă să strângă.

— Amelia, zise Marc. îl omori.

— Mare pagubă, mârâi ea.

Strânse până simţi că laringele individului începe să cedeze.

— Vreau marfa aia nouă. De-aia m-am întors. Şi dacă n-o găsesc, am să iau altceva. Doar. De. Plăcere, adăugă ea strângând tot mai tare cu fiecare cuvânt.

în ochii bărbatului se citea groaza.

Toţi se dădură înapoi, inclusiv Marc, în timp ce dealerul scoase un sunet gâtuit.

— Poftim? Ce-ai spus? întrebă ea.

Cu mâna liberă îl căută prin buzunare, în timp ce el mai avea puţin şi dădea ochii peste cap.

Găsi pliculeţe cu pilule. Pacheţele cu prafuri. Nimic din ce căuta ea. îndesă prada în buzunar. Apoi îl eliberă.

Bărbatul tuşi şi scuipă, apoi se năpusti asupra lor. Amelia se dădu într-o parte, împingându-l cu faţa în zid, şi îl ţintui acolo.

— Nu sunt o fetiţă, cap sec. Sunt o căţea afurisită, îi şuieră ea în urechea murdară. Dar ştii cine mai sunt eu, băi, rahat cu ochi?

îi întoarse capul, obligându-l s-o privească în faţă.

— Eu sunt Chiorul. Spune-i asta furnizorului tău. Spune-

i să aibă grijă.

După încă un brânci, se răsuci pe călcâie şi plecă. Marc fugi ca un şoricel
după ea.

— Ce-a fost asta? întrebă el. Ce-ai făcut? O să te omoare.

— Poate da. Poate nu. Nu-mi pasă.

îi dădu lui aproape toate pliculeţele.

— Unul pentru tine. Restul, vinde-le.

— Şi tu?

Marc abia se ţinea după ea, alunecând pe strada înzăpezită. îşi ţinea braţele încrucişate la piept, peste paltonul prea subţire pentru a-i ţine de cald pe o noapte atât de geroasă.

— Aştept să găsesc ceva mai bun.

în dimineaţa următoare se trezi în camera lui Marc, în patul lui Marc. Iar el o privea fix.

— Doamne, fată, ce naiba ai făcut aseară? Când te-am lăsat, căutai marfa aia nouă. Ai găsit-o?

Ea clătină din cap.

— Cum am ajuns aici?

— Te-am cărat eu. Erai pe o alee. Juram că erai moartă. Dar erai doar leşinată. Ce-ai luat?

Amelia îşi frecă faţa cu mâna, simţind pe obraji urme de salivă sau de lacrimi uscate.

— Nu ştiu.

Nu era prima oară când se drogase. O făcuse de multe ori. Dar niciodată ca acum. Simţea că-i crapă capul şi se chinuia să respire.

încercă să-şi aducă aminte ce se întâmplase aseară. Dar nu vedea decât nişte imagini fugare care se tulburau şi se deformau în memoria ei. Răscolindu-i stomacul până simţi că îi vine să vomite.

O imagine îi revenea mereu în minte.

O fetiţă. Avea şase sau şapte ani. Cu o căciulă roşie pe cap, cu sigla echipei de hochei Montréal Canadiens. Purta mănuşi cu elani şi ţinea în mână o punguţă cu droguri.

Fetiţa se legăna pe picioare şi privea drept în faţă.

Dar Amelia ştia că nu era o amintire, ci o halucinaţie. Declanşată de dealerul ăla nenorocit care îi zisese „fetiţo"

— Ai făcut o impresie supertare, spuse Marc băgându-se în pat lângă ea şi trăgând pătura ca să se învelească. Toată lumea vrea să ştie cine eşti.

— Şi tu ce le-ai răspuns?

Marc o cuprinse cu braţul şi o strânse la pieptul lui osos. Cu gura în părul murdar al Ameliei, rosti cu glas înăbuşit:

— Le-am spus că tu eşti Chiorul.

Capitolu l 17

Armând se străduia să ajungă la mână. Şi la corpul de care era ataşată.

— Ce este? strigă Myrna.

Ţintuită în spatele lui, nu putea să vadă ce face sau de ce se mişcă. însă îi simţea mişcările aproape frenetice.

încercă să deschidă ochii, dar nu putea, din cauza prafului. în faţa ei, şi Billy ţinea ochii închişi. Iar mâinile lui le strângeau pe ale ei.

Doar Armând stătea cu ochii deschişi, aţintiţi asupra mâinii. Spera, spera din toată inima să vadă o mişcare în timp ce întindea braţul spre ea.

Se aplecă înainte cât de mult putea. Dar nu reuşi să ajungă.

— Ce e? întrebă Benedict. Ce se-ntâmplă?

— E cineva sub dărâmături lângă noi. Văd o mână.

Benedict începu să tuşească şi Armând se potoli. îşi dăduse seama că îl sufoca pe Benedict. Vătăma un om viu ca să ajungă la cineva care aproape sigur era mort.

De deasupra lor se auziră strigăte şi lovituri de lopată.

Totuşi, Armând întinse mâna. Reproducând involuntar scena din *Crearea lui Adam.* Două degete, aproape atingându-se. Dar Michelangelo zugrăvise începutul vieţii, în timp ce Armând ştia că aici era sfârşitul. Sfârşitul cuiva.

— Cine este? întrebă Armând.

Jean-Guy închise portiera după el şi se aşeză pe bancheta din ambulantă.

Armând fusese ultimul examinat de paramedici pentru că aşa insistase el. Pe Benedict îl duseseră la spital pentru investigaţii amănunţite, din cauza rănii la cap. Cât despre Myrna şi Billy, după ce fuseseră examinaţi, li se recomandase să meargă şi ei la spitalul BMP, dar amândoi refuzaseră.

— Nu vreau decât să mă duc acasă, spusese Myma. Să fac o baie. Să-mi văd prietenii.

Jean-Guy se aşeză faţă în faţă cu Armând care continua să clipească des din cauza inflamaţiei provocate de particulele mici de praf, deşi paramedicii îi clătiseră ochii de mai multe ori.

Avea faţa mânjită de murdărie, transpiraţie şi apă de la spălături. Dar nu de sânge.

Capitolul 18

Lui Jean Gay nu-i venea să creadă. Nu doar Gamache era în viaţă. Toţi

erau. Salvaţi de un cadru de uşă solid.

— Şi de Benedict, a spus Armând tuşind puţin şi folosind un şerveţel de hârtie ca să-şi şteargă saliva murdară de la gură. El ne-a tras în cadrul uşii. Şi pe urmă m-a protejat pe mine.

Parcă simţea şi acum ploaia de moloz care îi lovea braţele şi picioarele, îl zdrobea, îi zdrobea pe toţi din toate părţile. îi comprima pieptul, făcându-l să respire cu dificultate.

Şi îl simţea, deşi nu-l vedea, pe Benedict. Care îl proteja cu corpul lui.

îi auzise suspinele care până la urmă se transformaseră în scâncete.

Tânărul era îngrozit. Ştiind că va muri. Şi totuşi el alesese, prin ceea ce părea a fi un ultim gest, să încerce să salveze un cvasinecunoscut, aproape sigur cu preţul vieţii sale.

Jean-Guy dădea din cap aprobator.

Fusese unul dintre primii care ajunseseră la ei. Reuşise să scape din mâinile care îl ţineau şi se căţărase pe mormanul de dărâmături, alunecând şi poticnindu-se pe zăpadă şi pe resturile instabile.

Apoi îi auzise. Strigând, cerând ajutor. Billy, Myrna, Benedict. Dar vocea pe care dorea cu disperare s-o audă tăcea. Cuprins de panică, începuse să sape cu mâinile goale. Aruncând la o parte bucăţi de moloz pe care în mod normal n-ar fi putut să le urnească.

Până când i s-a rupt pielea mănuşilor. Până i-a găsit.

Mai întâi pe Billy, apoi pe Myrna şi apoi pe Benedict. Şi, în sfârşit, o altă faţă s-a întors spre el, cu ochii mijiţi în lumina soarelui.

— Jean-Guy, mai e cineva aici, îi spusese cu vocea răguşită.

în timp ce echipa de salvare, însoţită de câini, săpa să scoată cadavrul, Jean-Guy ajutase la eliberarea celorlalţi.

Myma avea câteva vânătăi pe picioare, iar Billy avea o gleznă scrântită. Benedict era lovit la cap şi era posibil să aibă şi alte răni de când se prăbuşise etajul şi după o noapte petrecută în ger.

Iar Armând ieşise practic nevătămat.

Se pare că ghetele şi hainele grele, căciulile şi mănuşile groase îi protejaseră în cea mai mare parte. La fel şi cadrul uşii. Şi Benedict.

Armând clipi din nou, încercând să-l vadă mai bine pe Jean-Guy, care stătea la doi paşi de el în ambulanţă.

Parcă cineva îi frecase ochii cu vaselină amestecată cu pietricele. Totul era opac. Particulele grosiere aproape îl orbeau...

Şi el refuzase să fie dus la spital şi nu voia decât să plece acasă.

Dar, în timp ce Billy şi Myrna fuseseră conduşi înapoi în Three Pines, Armând rămăsese. Trebuia să afle mai multe despre cel pe care-l găsiseră.

— Tocmai au scos cadavrul, spuse Jean-Guy şi îi întinse un portofel.

Armând îl deschise şi văzu permisul de conducere, dar nu reuşi să
citească. închise ochii strâns, sperând să-şi limpezească vederea, dar scrisul şi figura rămâneau neclare.

1-l înapoie lui Jean-Guy.

— Vrei să-mi citeşti tu?

Myma se lăsă mai jos în cadă, până când apa fierbinte îi ajunse sub bărbie şi spuma se ridică atât de sus, încât nu mai vedea înjur.

— O, Doamne, şopti ea în timp ce frigul şi spaima începeau să se estompeze.

Ce nu reuşiseră baia fierbinte, parfumul de lavandă şi negresa cu ciocolată făcea paharul imens de vin roşu.

Din spatele uşii de la baie se auzea muzică de Bach. Concert pentru două viori. Şi în plan îndepărtat, neinteligibilă, dar recognoscibilă vocea murmurată a Clarei. Şi încă un sunet foarte, foarte slab:

— *Fuck, fuck, fuck.*

închise ochii.

Billy Williams nu se dădea în vânt după băi calde şi niciodată nu făcea băi cu spumă.

Nu pentru că le considera mai puţin masculine, ci pentru că pur şi simplu nu le luase în considerare.

Dar *madame* Gamache îl invitase să intre să se spele şi să se încălzească. Şi să rămână la masă. Deşi îi era frig şi foame, tocmai se pregătea să refuze când simţise mirosul de trandafiri şi, şchiopătând, o urmase până la baia mare din capătul holului. Cada era umplută cu apă şi plină cu spumă care mirosea ca grădina de trandafiri a bunicii lui.

Era atât de tentantă, încât nu putuse să refuze.

— Te las să te relaxezi, spuse ea. Eu mă duc să văd ce

face Myrna.

— Spune-i că... începu Billy, apoi făcu o pauză ca să se gândească. Salut-o din partea mea.

— Aşa am să fac. Vezi că ai nişte haine curate pe pat şi tocana se încălzeşte în cuptor.

După ce plecă *madame* Gamache, el intră în cadă şi se aşeză. Se cufundă

în apa fierbinte. Simţea cum i se relaxau muşchii încordaţi, în timp ce apa, spuma şi parfumul de trandafiri îi învăluiau corpul dureros.

Pe o măsuţă de lângă cadă găsi o bere, cea care îi plăcea lui. Şi o bucată mare de tartă. Din cea care îi plăcea lui.

Cu cremă de lămâie şi bezea.

Billy închise ochii şi oftă.

Amelia Choquet era la duş. încă slăbită. Cu mintea înceţoşată.

Ar fi vrut să facă o baie. Lungă şi fierbinte. Dar baia lui Marc era dezgustătoare, cada, cu o dungă de jeg de jur-împrejur, vasul de toaletă, murdar. Scurgerea era înfundată cu fire de păr lungi şi drepte, scurte şi creţe. Nu voia decât să stea cât mai puţin timp acolo.

închise ochii şi simţi apa caldă curgându-i în cascadă peste capul care îi bubuia de durere. Se spălă pe corp şi pe cap cu o bucată crăpată de săpun ieftin. îşi imagina că, atunci când va deschide ochii, va vedea că se află în duşurile strălucitor de curate de la Academia de Poliţie.

Rămase în această fantezie cât mai mult timp posibil. Apoi deschise ochii şi începu să se frece bine, bine, bine pe tot corpul.

Abia atunci observă că avea ceva scris pe braţul stâng. Un nou tatuaj printre celelalte.

Se uită cu atenţie. Nu, nu era un tatuaj. Era ceva scris cu marker.

David.

Atât. Doar David. Şi un număr: 14.

Nu era scrisul ei. Scrisese altcineva.

Se frecă şi mai tare. Aproape să-şi jupoaie pielea de pe braţ.

Dar scrisul nu se lua.

David. 14.

Capitolul 18

Jean-Guy închise telefonul din bucătărie, apoi îi ceru socrului său permisiunea de a-l folosi pe cel din birou.

— Bineînţeles.

Armând îl privi îndepărtându-se, apoi se întoarse spre ceilalţi din cameră.

Reine-Marie. Billy. Annie.

Benedict.

Armând şi Jean-Guy se duseseră direct la spital şi îl găsiseră pe tânăr la triaj. Cu vânătăi. Lihnit. Cu un bandaj pe frunte, aproape de linia părului.

— A avut noroc băiatul ăsta, spusese doctorul. N-are fracturi, nici hemoragie internă. Nici vreo comoţie. Fiul dumneavoastră? îl întrebase pe Jean-Guy, care se uitase la el oripilat.

— Nu, nu-i fiul meu, se răstise el şi văzuse că Armând zâmbea. E nepotul dumnealui.

— Nu e chiar aşa, replicase Armând, dar nici nu negase explicit.

Doctorul se uitase la cei doi bărbaţi murdari şi răvăşiţi. Apoi la Benedict.

Murdar şi la fel de răvăşit. Şi nu i se păruse necesar să lungească discuţia.

— în cazul ăsta, vi-l las dumneavoastră.

Apoi îl luaseră pe Benedict acasă. Acasă la Gamache.

Aici, îmbăiaţi şi cu haine călduroase, se aşezaseră cu ceilalţi la masă, la o tocană cu carne de vită şi o tartă de mere caldă, cu multă frişcă. Mâncăruri reconfortante, care rareori dădeau greş.

Era după-amiază şi stăteau să se încălzească lângă soba din bucătărie.

întrebaseră, desigur, despre cadavru. Despre bărbatul mort. Voiau să ştie cine era. Dar Jean-Guy le explicase că nu putea să le spună până nu era anunţată familia.

Acesta fusese motivul pentru care telefonase.

Când reveni, după câteva minute, se aşeză lângă Annie şi, după ce aruncă o privire scurtă spre Armând, anunţă:

— Bărbatul mort este Anthony Baumgartner.

Capitolul 19

— Cum? exclamă Benedict. Dar numai ce l-am văzut ieri.

— Baumgartner? întrebă Reine-Marie. Rudă cu Baroana?

— Fiul ei, răspunse Armând.

— Bietul om, spuse Annie. Avea familie?

— *Oui,* răspunse Jean-Guy. Am anunţat-o pe fosta lui soţie şi ea le va spune copiilor. Adolescenţi mari.

— Ce căuta acolo? întrebă Reine-Marie.

— Asta e întrebarea, răspunse Jean-Guy.

Deşi telefonul pe care tocmai îl primise îi ridicase şi alte semne de întrebare. La fel şi cel pe care îl dăduse.

— Eşti sigur că nu l-ai văzut şi nu l-ai auzit când ai ajuns acolo aseară? îl întrebă Jean-Guy pe Benedict, care însă clătină din cap.

— Şi n-ai mai văzut pe nimeni altcineva?

Benedict clătină din cap încă o dată, în timp ce Armând se uită cu interes la ginerele său.

— Am văzut maşina, răspunse Benedict. Dar abia când am reuşit, împreună cu Billy, să pornim camioneta. în lumina farurilor. Ştiind că va mai dura ceva timp până se încălzea camioneta, am intrat în casă, să nu mai stau în frig.

— Şi eu te-am lăsat acolo, spuse Billy. îmi pare rău.

— N-ai de ce. Nu e vina ta. Eu am fost prost. N-ar fi trebuit să intru.

— Uşa era descuiată? întrebă Armând.

— Da.

Armând îşi şterse lacrimile care îi curgeau întruna din ochii iritaţi, apoi aruncă şerveţelul ud în sobă.

Medicul îl sfătuise să nu se frece la ochi. Praful putea să-i zgârie corneea şi să-i provoace leziuni permanente.

Dar ochii cereau să-i şteargă şi îi era aproape imposibil să reziste.

Văzându-l, Reine-Marie îi luă mâna şi i-o ţinu într-a ei, în timp ce Armând o ţinea pe cealaltă sub coapsă.

— Putem să venim şi noi? se auzi o voce din living şi chiar atunci intrară Myma şi Clara. Am auzit că ai fost externat.

Myma îl îmbrăţişă pe Benedict.

— Eşti bine?

Billy sări în picioare şi îi oferi Myrnei scaunul său, făcând în

aşa fel încât să nu-l ocupe Clara. Reine-Marie, căreia i se aprinse o luminiţă în ochi, zâmbi către Armând.

— Doar un cucui, răspunse Benedict.

— *Un chiuchiu, spuse Clara. Muimuţelule[f]—k*

Benedict se uită la ea cam cum se uita Armând la Billy când vorbea.

— Nu cred că v-aţi cunoscut, interveni Myrna. Ea este Clara Morrow, o vecină.

— încântat, răspunse Benedict, articulând clar, cu voce tare.

— N-ai văzut niciodată *o împuşcătură în întuneric?* întrebă Clara.

Apoi se întoarse spre Myrna.

— încă un film pe care ar trebui să-l revedem.

— Bună idee.

— Clouseau? îl întrebă Clara pe Benedict, care continua s-o privească cu capul înclinat, de parcă aşa putea să priceapă mai bine ce bălmăjea această persoană cu părul vâlvoi.

— „Mâinile mele sunt arme letale", cită Clara o replică din film şi făcând o figură de karate.

Dar Benedict, vizibil alarmat, se dădu înapoi, ciocnindu-se de Armând.

— Stai liniştit, spuse Armând zâmbind. Le foloseşte numai ca să picteze.

— Pictură cu degetele? întrebă Benedict. Am avut o mătuşă care se ocupa cu asta. Terapie prin artă. Nu prea era zdravănă la cap.

— Că tot veni vorba, ce-ţi face capul? întrebă Myrna revenind la întrebarea iniţială.

— Mi-au făcut o tomografie. Se pare că am capul tare.

Vorbi cu atâta seriozitate, încât ceilalţi nu se putură abţine şi izbucniră în râs.

Benedict, care nu înţelese imediat, părea nedumerit. Apoi începu să zâmbească.

— Dar ai o inimă mare, îl linişti Reine-Marie bătând uşurel cu palma pe pătura de pe genunchii lui. Le-ai salvat viaţa.

— Ei mi-au salvat mie viaţa.

— Probabil că a fost foarte frig în casa aia, zise Armând. Fără niciun strop de căldură.

— Aşa e.

— Bine că ai putut să aprinzi focul să te încălzeşti.

— Pe noi ne-a speriat de moarte, zise Myma. Când am

simţit mirosul, am crezut că a luat casa foc. De parcă nu era de-ajuns că se prăbuşise.

— Acum poţi să ne povesteşti? întrebă Clara, acceptând scaunul lui Armând în timp ce el îşi aduse altul de la masa din bucătărie. Ştiţi numele victimei?

— Tocmai le-am spus, răspunse Jean-Guy. Victima este Anthony Baumgartner.

Myma îl privi stupefiată.

— Fiul Baroanei? Numai ce l-am văzut ieri după-amiază. La el acasă.

Şi Benedict spusese acelaşi lucm. Majoritatea oamenilor aveau această reacţie, Armand ştia bine. De parcă faptul că văzuseră recent o persoană trebuia să o protejeze de o moarte subită.

Se întoarse către Benedict.

— Ziceai că, atunci când ai intrat în casă, uşa era descuiată. Dar n-ai văzut nici urmă de *monsieur* Baumgartner?

— Nu, nimic. Am strigat, crezând că era cineva acolo, pentru că văzusem maşina, dar n-a răspuns nimeni. Am început să mă uit în jur, cu lanterna de la mobil. De fapt îmi omoram timpul cât aşteptam să se încălzească motorul. Dar pe urmă m-am întrebat dacă ferma putea fi totuşi salvată şi m-am dus mai departe ca să mă uit mai bine. Atunci s-a întâmplat.

Tânărul amuţi.

Armand şi Jean-Guy, amândoi familiarizaţi cu traumele, recunoşteau semnele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Armand cu blândeţe.

Psihoterapeuţii lui îl învăţaseră un lucru pe care încerca şi el să-l transmită mai departe tuturor agenţilor din Sûreté. Trebuia să vorbeşti despre ce s-a întâmplat. Şi despre rănile fizice, dar şi despre cele emoţionale.

Şi acum încerca să-l convingă pe Benedict să vorbească. Pe tânărul cu capul tare şi inima mare.

Henri, întins între Armand şi Benedict, se răsuci pe spate, iar urechile mari i se întinseră pe podea ca două covoraşe.

Benedict se aplecă şi îl frecă pe burtă, ferindu-şi privirea de ceilalţi.

— Auzeam cum trosneşte, îi povestea el lui Henri, care îl asculta cu atenţie. Am crezut că trosnea lemnul din cauza gerului. Se întâmplă la casele vechi. Nu mi-a fost frică. La început. Am crezut că ştiu ce era. Dar pe urmă s-a auzit un alt zgomot, mai puternic. Eram în bucătărie şi se auzea ceva, ca un tren care se apropie, şi casa a început să se cutremure.

Vocea îi devenise din ce în ce mai ascuţită. Myrna se aplecă

şi îl luă de mână. Nu ca să-l facă să tacă, ci ca să-l liniştească.

Benedict se uită la Myrna, apoi la Armand.

Deşi avea vederea încă înceţoşată, Gamache percepea foarte clar groaza tânărului.

— Am dat să fug spre ieşire, continuă Benedict. Dar a căzut o grindă

chiar în faţa mea. M-am oprit la timp. Şi pe urmă...

Ezită.

— Spune, îl îndemnă Armând cu blândeţe.

— Pe urmă parcă erau explozii peste tot. M-am dezorientat şi m-am blocat.

Se uită în jur, cu ochii mari, şi privirea i se opri la Jean-Guy, care nu îl privea cu milă sau cu compasiune. Nici măcar cu înţelegere. Deşi Jean-Guy înţelegea.

Expresia lui transmitea un singur lucru: linişteşte-te. Ce simţise Benedict atunci, ce simţea acum, felul cum reacţionase, ce făcuse el sau nu făcuse era ceva firesc şi normal.

Să se blocheze. Să fugă. Să strige. Să ţipe.

Jean-Guy făcuse toate astea. Şi el fusese instruit. Băiatul ăsta era tâmplar. Antreprenor în construcţii.

— Ştiu, răspunse Myrna. Şi eu am încremenit. Când a început să se prăbuşească. A fost...

— Eu eram singur.

Myma, care se pregătea să mai spună ceva, rămase cu gura căscată. Fără cuvinte.

— Eram singur, repetă Benedict cu o voce abia auzită.

Aici era diferenţa. Ca de la cer la pământ. între groaza lor şi groaza lui. Şi ei înfruntaseră moartea, dar împreună.

El fusese singur.

Lui Benedict îi tremura buza de jos şi i se încreţise bărbia în efortul de a se abţine să nu izbucnească în plâns.

— Mi-a fost foarte frică, spuse el încet. Când în sfârşit am putut să mă mişc, am văzut cadrul uşii şi m-am rugat să fie sub o grindă de rezistenţă. Am fugit şi m-am ghemuit sub el. Şi am aşteptat. în jurul meu cădea totul.

în timp ce vorbea, îşi băgase capul între umeri.

— Apoi n-a mai căzut nimic, dar eu eram blocat acolo. Am tot strigat, dar degeaba. Pe urmă s-a făcut foarte, foarte frig. Şi întuneric. Mobilul căzuse pe undeva. Nu puteam să sun sau să trimit un mesaj. N-aveam lumină. Şi apoi s-a lăsat liniştea deplină.

Se înconjurase cu braţele şi stătea cu privirea aţintită la foc.

— Dar ai avut chibrituri, îi aminti Armând.

Benedict încuviinţă.

— Uitasem de ele. Am făcut o grămăjoară de lemne. Lemnul era atât de

— vechi şi de uscat, încât s-a aprins repede. Din când. în când se mai auzeau mişcări, dar până la urmă m-am obişnuit şi după ce am aprins focul, m-am simţit mai bine. Vorbeam singur. îmi spuneam că m-am descurcat minunat. Că totul era foarte bine. Că eram deştept. Că am avut noroc. Că o să vină cineva să mă caute.

Se uită la Billy. La Myrna. La Armand.

— Şi aţi venit voi.

— Şi n-ai mai auzit nimic? întrebă Jean-Guy. Zgomote făcute de vreun om?

— Nu. Până aţi venit voi.

Ei dădură din cap, gânditori. Imaginându-şi. Aducându-şi aminte.

Şi cel puţin unul dintre ei, întrebându-se.

— De ce te-ai dus acolo? îl întrebă Armand pe Benedict.

— Ca să-mi iau camioneta.

— Bine, dar ai promis că nu pleci cu ea fără cauciucuri de iarnă. Mi-ai dat cuvântul tău. Atunci de ce?

Benedict lăsă ochii în jos.

— îmi pare rău, spuse el suspinând adânc. Acum îmi dau seama că a fost o prostie, dar după două-trei beri mi s-a părut o idee bună. E jalnic, ştiu, dar sunt două lucruri la care ţin foarte mult. Prietena mea şi camioneta mea. îmi este dor de prietena mea. Şi îmi făceam griji pentru camionetă. Când Billy s-a oferit să mă ducă, am acceptat.

Ridică ochii spre Armand.

— Aveam de gând să vă sun dimineaţă. Să vă spun unde sunt. îmi pare rău. Foarte rău.

Era exact genul de comportament imprudent pe care Armand, ca poliţist şi tată de băiat, îl cunoştea foarte bine. Dădu din cap, dar nu-l pierdu din ochi pe Benedict. Nu era greu de crezut că acest tânăr putea fi uneori lipsit de judecată. Ca dovadă, tunsoarea, puloverul şi cartea de vizită. Şi nici că uneori putea fi imprudent. Ca dovadă, faptul că încercase să înfrunte iarna aspră din Quebéc fără cauciucuri de iarnă. Dar îi venea greu să creadă că Benedict îşi încălca promisiunile. Mai ales o promisiune care ştia că era luată în serios.

Şi totuşi o făcuse.

Ceea ce, Armand era foarte conştient de asta, însemna că se înşelase în privinţa tânărului. în legătură cu chestiunea asta. Oare şi în legătură cu altele?

Soarele începea să coboare spre apus şi Annie se ridică încet de pe scaun ca să aprindă câteva lumini.

— Mai vrea cineva ceva de băut? întrebă ea.

— Da, te rog, spuse Myrna ridicându-se.

— Vă ajut şi eu, se oferi Clara.

— Putem să discutăm ceva? îl întrebă Jean-Guy pe Armând. în biroul tău.

Ajunşi acolo, Jean-Guy închise uşa după el.

— Mai e ceva, *patron.* Ceva ce încă nu le pot spune celorlalţi. Medicul legist nu crede că Anthony Baumgartner a murit când s-a prăbuşit casa.

— Atunci cum?

— Avea craniul zdrobit. Avea praf de ciment şi rigips pe rană, dar numai la nivel superficial.

— Hemoragie internă?

— Deloc.

— Plămânii?

— Curaţi.

Gamache înclină scurt din cap, făcându-i semn lui Beauvoir spre un scaun, apoi se aşează şi el.

— Era mort înainte de prăbuşirea casei, spuse Gamache înţelegând imediat ce însemna. Ar fi putut fi un infarct sau un AVE?

— Doctoriţa Harris a luat în considerare ambele variante, dar nu crede, răspunse Beauvoir. După părerea ei, cauza morţii a fost lovitura la cap, înainte de prăbuşirea casei.

— De-asta ai dat telefonul ăla.

— *Oui.* Am decis că este vorba de un omor şi l-am desemnat pe inspectorul Dufresne să se ocupe de caz. Eu am să conduc ancheta.

— Bine, răspunse Gamache.

— Ce-mi poţi spune despre întâlnirea cu Baumgartner?

Gamache reflectă o secundă. îi povestise deja lui Jean-Guy despre întâlnirea din ziua precedentă şi despre testament, dar nu detaliat. Fusese doar un episod neobişnuit. Nu-l privise ca pe

unul premergător unei crime.

Dar acum era de altă părere.

îi descrise întâlnirea, casă, persoanele prezente. Reacţiile lor când s-a citit testamentul

— Deci a întrebat de ce eşti tu executor testamentar?

— Da. Crezuse că vor fi ei trei. Aşa le dăduse de înţeles mama lor.

— înseamnă că s-a întâmplat ceva, s-a schimbat ceva, dacă nu i-a mai desemnat pe ei.

— Şi totuşi le-a lăsat lor tot, spuse Gamache. Dacă s-ar fi certat, nu doar că nu i-ar mai fi numit executori, i-ar fi şi dezmoştenit.

Beauvoir dădea din cap gânditor.

— Ai mai remarcat ceva ciudat, *patron?*

Remarcase? Atunci nu. Dar acum, privind în urmă?

îşi dădea seama cât era de uşor, chiar tentant, să acorzi o importanţă exagerată unor detalii nesemnificative.

Priviri. Inflexiuni ale vocii. Izbucniri. La momentul acela, erau doar musafiri care nu ştiau că vor deveni martori.

Acum încerca să fie cât mai exact. Se spuseseră lucruri sau existaseră gesturi care să fi dus, câteva ore mai târziu, la moartea lui Anthony Baumgartner?

Era întrebarea pe care şi-o punea de fiecare dată când îngenunchea lângă un cadavru.

De ce a murit această persoană?

Asta se întreba şi acum. De ce murise Anthony Baumgartner? Ce se întâmplase?

— Mi se pare o coincidenţă prea mare, recunoscu el. Acum se citeşte testamentul şi, după câteva ore, unul dintre moştenitori este omorât. Dar nici în ruptul capului nu-mi amintesc să se fi întâmplat ceva care să ducă la asta. Totuşi, când am plecat noi, Hugo şi notarul au mai rămas cu Anthony. Trebuie să se fi întâmplat ceva după ce am plecat.

— Ce părere ai despre testament, *patron?*

— Din punctul nostru de vedere, a fost ceva inedit, o ţăcăneală chiar, dar trebuie să recunosc că moştenitorii, inclusiv Anthony, n-au părut deloc surprinşi. Ar fi fost şi mai surprinşi dacă nu le-ar fi lăsat banii şi proprietăţile alea.

— Bine, zise Beauvoir ridicându-se. începem. Vom căuta să obţinem cât mai multe informaţii despre familia Baumgartner.

— Inclusiv despre Baroană, insistă Gamache. Am impresia că, dacă ea n-ar fi murit, fiul ei ar fi încă în viaţă.

Se ridică şi se duse la uşă, dar se întoarse la birou când sună

telefonul.

— *Oui, alîâ.*

Gamache îi făcu semn lui Beauvoir să se aşeze, dar el rămase în picioare.

Jean-Guy văzu că Gamache se schimbă la faţă.

— Nu, ai făcut bine. Şi ea e tot acolo?

Ascultă, lăsându-se încet pe spătar.

— Mai spune-mi o dată ce s-a întâmplat... înţeleg. Şi eşti sigur că asta a spus?

Urmă o pauză, timp în care Beauvoir văzu că buzele lui Gamache se subţiară şi se albiră.

— Continuaţi... Nu, nu. Nu faceţi nimic... Normal că ştiu că e ilegal, se răsti el, apoi se stăpâni.

Inspiră adânc şi reluă pe un ton aşezat.

— Vă las pe voi să decideţi, dar nu uitaţi că voi sunteţi acolo ca simpli observatori. Nu interveniţi.

Când închise, Jean-Guy întrebă:

— Era în legătură cu cadetul Choquet?

Gamache îi povestise ce se întâmplase în ziua precedentă la academie şi ştia că şeful ceruse ca Choquet să fie urmărită.

— Fostul cadet, îl corectă Gamache, dar încuviinţă.

— E în stradă?

— *Oui.*

Inspectorul-şef părea că nu e dispus să vorbească. Nu pentru că nu voia ca Beauvoir să ştie ce se întâmpla, ci pentru că nici el nu era sigur.

— Prietenul ei a găsit-o leşinată pe o alee şi a dus-o la el acasă.

— *Merde,* reacţionă Beauvoir, clătinând din cap. Proastă fată. Proastă.

Apoi se uită mai atent la Gamache.

— Să nu-mi spui că te surprinde, *patron.*

Aproape că-i zise şi „Ţi-am spus eu”.

Beauvoir îl avertizase pe Gamache în privinţa tinerei încă de când o primise la Academia de Poliţie.

Era singura mare divergenţă dintre ei. Era punctul slab al Şefului. Călcâiul lui Ahile.

Gamache credea că oamenii se pot schimba. în rău, da. Dar şi în bine.

însă Jean-Guy nu era naiv. Ştia din experienţă că, în esenţă, oamenii nu

se pot schimba. Nu se schimba decât capacitatea de a disimula bine
gândurile cele mai oribile. De a-şi ascunde faţa sub o mască civilizată. Dar în spatele zâmbetelor şi al conversaţiei politicoase, nevăzut în întuneric, putregaiul creştea şi, la momentul potrivit, în condiţiile potrivite, acele gânduri oribile se transformau în fapte oribile.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Beauvoir.

Cum Gamache nu răspunse, Jean-Guy îşi privi cu atenţie şeful şi mentorul. Şi înţelese.

— O urmăreşti. Nu ca s-o protejezi, ci ca să vezi dacă găseşte opioidele.

— *Oui.*

Până la urmă, nu era un punct chiar atât de slab, se gândi Beauvoir şi încercă să nu lase să i se citească pe faţă stupoarea.

— Poliţia din Montréal a trimis doi agenţi sub acoperire s-o urmărească şi să-mi raporteze, îi explică Gamache.

— Ai sacrifica-o?

— M-aş sacrifica pe mine dacă aş putea, replică Gamache. Dar ea e singura care ne poate conduce la transportul de droguri.

Jean-Guy încercă să-şi păstreze expresia civilizată, dar bănuia că tot i se ghiceau adevăratele sentimente.

Nu o dată inspectorul-şef Gamache ceruse sacrificii mari din partea oamenilor săi. De multe ori, se pusese în pericol chiar pe el.

Dar întotdeauna se întâmplase cu acordul lor, în deplină cunoştinţă de cauză. Ştiau pentru ce fuseseră trimişi.

De data asta era altceva. Cu totul altceva. Omul din faţa lui Beauvoir se folosea de un cadet cu probleme, fără acordul lui. O punea în pericol pe Amelia fără acordul ei.

Ceea ce îi demonstra lui Beauvoir două lucruri.

Cu câtă disperare îşi dorea Şeful să împiedice acele droguri să ajungă pe străzi.

Şi cât de departe era dispus să meargă pentru a reuşi. însă Jean-Guy mai vedea ceva.

Preţul imens pe care îl plătea acest om de bună-credinţă.

Beauvoir se întrebă dacă el ar fi capabil de un lucru atât de oribil.

— David? spuse drogata. Nu, niciun David.

Amelia insistă. Nici măcar nu ştia dacă David era englez sau francez. Căuta un Dei-vid. Sau un Da-viid?

Părea un amănunt nesemnificativ, dar în măruntaiele acestei lumi, amănuntele aveau importanţa lor. Ca, de pildă, înţepătura minusculă făcută de o seringă pe piele. Da, era un univers făcut

din mici înţepături şi ţepari mari.

Era foarte sigură că acest David o însemnase pentru că pusese întrebări despre marfa cea nouă. Era un avertisment. Că putea să se apropie atât de

mult de ea.

Dar Amelia n-avea de gând să se lase speriată.

Dimpotrivă. Ştia că el făcuse o greşeală. Se arătase. Iar acum ea avea o ţintă pe care s-o urmărească.

Să-l găsească pe David. Să găsească drogurile. Apoi toate grijile ei vor dispărea. Atunci o să-i arate lui Gamache de ce era ea în stare.

I se udaseră picioarele în adidaşi şi erau pline de noroi. De ce nu-şi luase ghetele când plecase de la academie? Nu-şi luase decât cărţile. Nu mai călcase pe la pensiune din ziua precedentă. Se va întoarce diseară. Marc avea nevoie de camera lui. Pentru treburile lui.

Avea şi ea treaba ei de care trebuia să se ocupe.

— îl caut pe David, îi spuse ea unei prostituate.

— Dacă nu cauţi o păsărică, nu pot să te ajut, micuţule.

Amelia se zburli, apoi îşi dădu seama că, în palton, cu căciulă şi blugi, semăna cu un băiat.

Mergea târşindu-şi picioarele pe strada Sainte Catherine, numită aşa după protectoarea bolnavilor. Trăgea cu ochiul spre aleile întunecate şi vedea drojdia societăţii, gunoaiele, bolnavii, toxicomanii, prostituatele, cei aproape morţi şi pe moarte.

Nişte copii, toţi. Majoritatea mai tineri decât ea. Ce se întâmplase în cei doi ani cât lipsise?

Dar ştia răspunsul. Opioidele, asta se întâmplase. Fentanilul. Şi urma să vină ceva şi mai rău.

Amelia aruncă privirea pe o alee întunecată şi i se păru că vede un copil. Cu o căciulă roşu-aprins. Doar o halucinaţie, era sigură. Un ecou al drogurilor pe care le luase în seara dinainte.

Armând stinse luminile din casă, dar nu se băgă în pat, deşi, după ziua aceea oribilă, abia aştepta să se strecoare sub pilotă şi s-o ţină pe Reine- Marie lipită de el. în braţele lui.

Se instală într-un fotoliu din living, cu o pernă şi nişte pături.

în capătul coridorului întunecat erau camerele unde dormeau Billy şi Benedict. Liniştiţi, spera el.

Dar dacă vreunul dintre ei se trezea chinuit de coşmaruri, Armând trebuia să fie acolo.

Clara stinse luminile în loftul de deasupra librăriei. Se asigurase că

Myma dormea şi tocmai se pregătea să plece, când se opri în capul scării şi amncă o privire înapoi.

Se gândi la toate nopţile când Myrna stătuse cu ea. După Peter. Ca să fie acolo când începeau coşmarurile.

Clara puse ibricul pe foc şi îşi făcu un ceai Red Rose tare. Apoi se instala în fotoliul mare din faţa şemineului.

Armând tresări din somn. îl trezise un zgomot. Ciuli urechile, dar în casă era linişte.

Apoi se auzi din nou. Un strigăt.

Aruncă pătura la o parte şi se duse repede în capătul holului.

— Benedict? şopti el, după care bătu la uşa tânărului şi apoi ascultă.

Se auzi din nou. De data asta, un fel de geamăt.

Armând intră, trase un scaun lângă pat şi îi căută mâna lui Benedict. O luă într-a lui şi începu să-i repete tânărului în şoaptă, cu blândeţe, că era în siguranţă. Cum nu reuşi să-l liniştească, începu să-i cânte încet. Primul cântec care îi veni în minte.

— *Edelweiss, Edelweiss...*

Până când tânărul se opri din plâns şi respiraţia i se linişti. Apoi adormi.

în camera de-alături, Billy Williams stătea treaz, cu ochii aţintiţi în tavan. în întuneric, i se părea că tavanul cade, se prăbuşeşte peste el. Se prinse cu mâinile de marginile patului şi îşi repetă că era doar o halucinaţie.

Sunt în siguranţă. Sunt în siguranţă.

Dar abia putea să respire din cauza dărâmăturilor care îl apăsau pe piept. Şi tavanul continua să se prăbuşească.

Auzi un strigăt şi simţi un val de adrenalină. Era acelaşi sunet pe care îl auzise în casa care urla. Inuman.

Apoi auzi şoapte. Murmure. Şi încă ceva. Neinteligibil, dar familiar.

Mâinile i se relaxară, pleoapele i se închiseră şi adormi în timp ce cineva cânta încetişor.

Amelia bătu cu pumnul în uşa proprietăresei. Aceasta

deschise doar atât cât ochii ei de dihor să vadă cine bătea.

— Ce dracu' vrei? întrebă femeia.

Halatul de baie pătat lăsa să se vadă mai mult decât ar fi vrut Amelia să vadă.

— Camera mea. E ocupată.

— Da. De cineva care plăteşte.

Furia proprietăresei fusese înlocuită de satisfacţie.

— Ţi-am dat camera cu condiţia să faci curăţenie. Dar n-ai făcut, este? Ai răsturnat şi găleata. A trebuit să curăţ eu.

Era o minciună, Amelia ştia bine. Găleata răsturnată şi mopul erau tot pe hol, în faţa camerei ei.

Prin crăpătura uşii, ochii mici o priveau pe Amelia.

— Cară-te până nu chem poliţia, spuse femeia şi dădu să închidă uşa, dar Amelia o împiedică.

— Lucrurile mele, dă-mi lucrurile mele, târfă bătrână şi împuţită.

— Nu sunt la mine.

— Da' unde sunt?

— Simţi căldura asta?

Bătrâna făcu o mică pauză, apoi adăugă zâmbind:

— E de la lucrurile tale.

Amelia slăbi presiunea pe uşă, surprinsă de cuvintele proprietăresei, de ce însemnau ele. în clipa aceea, uşa se închise cu zgomot şi se auzi zăvorul tras.

— Târfă ce eşti! strigă ea şi se năpusti asupra uşii.

împinse în ea de atâtea ori, până când răguşi, iar umărul o durea atât de tare, încât trebui să se oprească. Atunci se lăsă să alunece jos, epuizată.

Simţi mocheta de sub ea, atât de murdară, încât se întărise. Simţi mirosul de tutun stătut, de excremente, de transpiraţie, de urină. Simţi căldura.

Cu capul în mâini, Amelia începu să plângă. Pentru viaţa ei ruinată, pentru cărţile ei arse.

Apoi, cum căldura devenise insuportabilă, se ridică şi ieşi în frigul de- afară. în căutarea unui drog atât de nou, atât de puternic, încât putea s-o ducă departe, foarte departe de locul acela. Pentru totdeauna.

Reine-Marie îl găsi pe Armând picotind în faţa focului.

Când o văzu, se ridică şi îi povesti despre Benedict.

— Trebuie să stau aici.

— *Oui,* spuse ea.

îi potrivi perna şi păturile, apoi îşi trase un scaun şi se aşeză lângă el. îl ţinu de mână şi îi vorbi încet despre Honoré, despre nepoţii de la Paris, despre Gracie şi Henri.

Până când căzu şi el într-un somn adânc şi liniştit.

Capitolul 19

Soarele pătrundea prin ferestrele cu menouri ale bistroului, mângâind podeaua cu scânduri late, scaunele confortabile, mesele de pin şi clienţii.

Dar nu ajungea până în capătul îndepărtat, lângă şemineul imens, unde Myma, Benedict şi Armând stăteau la o masă împreună cu Lucien.

Armând îl sunase pe notar şi îi ceruse să se întâlnească cu ei acolo. Şi să aducă nişte documente.

Notarul asculta cu o figură din ce în ce mai lungă, în timp ce Myma şi Benedict îi povesteau ce se întâmplase în ziua precedentă.

— Casa în care tocmai am fost? întrebă el când aceştia terminară. S-a prăbuşit?

— Da, noi ne simţim mult mai bine, spuse Myrna, răspunzând la o întrebare pe care notarul nu o pusese. Câteva vânătăi, dar baia de aseară ne- a ajutat să ne liniştim. Mulţumim pentru grijă.

Lucien se uita la ea nedumerit.

Stăteau pe scaune cu spătar curbat, cu micul-dejun şi cafeaua cu lapte în faţă. Lângă ei, focul duduia, alimentat cu buşteni mari de stejar.

— Sub dărâmături a fost descoperit un cadavru, zise Armând. Al lui Anthony Baumgartner.

Notarul făcu ochii mari.

— *Monsieur* Baumgartner? E mort?

— *Oui.*

— Dar numai ce ne-am întâlnit cu el.

— Probabil că s-a dus la fermă după ce am plecat noi, spuse Myrna.

— Dar de ce? întrebă Lucien.

— Nu ştim.

Gamache se hotărâse să nu le spună deocamdată că Beauvoir considera moartea lui crimă. Cu cât păstrau secretul mai mult timp şi cu cât ştiau mai puţine persoane, cu atât aveau mai multe şanse de a-i prinde pe oameni cu garda jos.

Oricum, avea să se afle cât de curând.

— *Monsieur* Baumgartner ţi-a spus după ce am plecat

Capitolul 20

noi că ar avea de gând să se ducă la fermă? întrebă Gamache.

Lucien clătină din cap.

— Nu, nimic. Doar am mai discutat puţin cât mi-am pus eu în ordine actele. N-am stat mult, dar totul părea normal.

Şi Myrna, şi Armând ştiau că Lucien nu era cel mai în măsură să judece cât de normală era interacţiunea dintre oameni. Dar, dacă avusese loc o dispută între fraţi, fără îndoială că ar fi remarcat şi el.

— Ştii cumva de ce au fost înlocuiţi ca executori în testamentul mamei lor? întrebă Gamache.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Lucien. Şi de fapt nici nu ştim dacă au fost vreodată executori testamentari. Aşa credeau ei, dar cine ştie?

— Se poate ca tatăl dumitale să fi ştiut, spuse Myma. Şi trebuie să existe un testament mai vechi pe undeva.

— Dacă există, eu nu ştiu de el.

— Ai adus documentele? întrebă Armând.

Gamache îl mgase la telefon să se uite prin dosarele tatălui său şi să aducă tot ce era legat de familia Baumgartner. Acum, Lucien puse pe masă un teanc ordonat de hârtii.

— Tatăl dumitale nu era şi notarul lui Anthony Baumgartner, nu? întrebă Gamache punându-şi ochelarii de citit.

— Nu, doar al mamei lui.

— Ai citit ce scrie aici? întrebă Gamache arătând spre teanc.

Clipi de câteva ori şi miji puţin ochii, încercând să-şi limpezească vederea încă înceţoşată.

Dimineaţă, când se trezise, constatase că îl durea tot corpul şi se simţea înţepenit din cauza celor întâmplate la ferma prăbuşită, dar nu mai avea ochii atât de iritaţi. Totuşi, cuvintele din faţa lui refuzau să se vadă clar şi se chinuia să le descifreze.

— Nu, răspunse Lucien. Nici n-a fost cazul. Am găsit ce căutam.

— Un testament vechi? întrebă Myrna.

— Un testament foarte vechi, preciză Lucien. Dar nu al lui *madame* Baumgartner. Pe acesta l-am găsit când am făcut propriile cercetări. Cred că ştiu de ce Bertha Baumgartner îşi zicea Baroana.

Myma se răsuci pe scaun pentm a-l privi în faţă. Armând îşi scoase ochelarii. Şi Benedict, după ce mai luă o îmbucătură zdravănă din brioşa acoperită cu un strat de glazură, se aplecă în faţă.

Lucien făcu o mică pauză pentm a savura mai bine momentul.

— O, Doamne, ai de gând să ne spui odată? se răsti Myma.

Momentul, se pare, trecuse.

— Bine. După întâlnirea noastră de ieri cu familia şi ţinând cont de dispoziţiile testamentare extraordinare, am decis să mai încerc ceva. Am căutat testamente sub numele „Kinderoth" Mi-a luat ceva timp, dar până la urmă am găsit asta.

Luă foaia de hârtie din vârful teancului şi i-o întinse Myrnei. Era copia tipărită a unui document vechi, scris de mână şi purtând o ştampilă ce părea oficială.

— E în germană, remarcă ea.

— Da. Ştiu şi eu câte ceva, spuse Lucien. Pare a fi o contestaţie la testamentul unui anume Shlomo Kinderoth. Baronul Kinderoth.

Myma făcu ochii mari şi îi întinse foaia lui Armând, privindu-l cu subînţeles.

El îşi puse din nou ochelarii de citit şi examină foaia cu atenţie, apoi i-o întinse lui Benedict.

— Data de sus e anul 1885?

— Da. Asta, zise Lucien luând foaia din mâna lui Benedict şi întorcând- o spre ei, este o copie a documentului original depus la un tribunal din Viena în 1885. Se pare că Shlomo Kinderoth a lăsat totul celor doi fii ai săi.

— Da, încuviinţă Myrna.

— în mod egal.

— *Oui,* confirmă Armând.

— Nu m-am exprimat bine, spuse Lucien şi nu îl contrazise nimeni. A lăsat totul celor doi fii gemeni. Amândoi au moştenit titlul nobiliar, dar şi averea care, judecând după acest document, era enormă. Terenuri în Elveţia. Case în Viena şi Paris...

— Stai puţin, îl întrerupse Myma ridicând mâna. Vrei să spui că le-a lăsat acelaşi lucru amândurora?

— Exact.

— Dar cum se poate?

— Nu se poate. Tocmai asta e, zise Lucien, care deja se amuza.

— Aşa a început totul. Cred că băieţii nu s-au înţeles. S-au dat în judecată unul pe altul.

— Şi? întrebă Benedict.

— Şi nimic. Nu s-a rezolvat niciodată.

— Ce înseamnă asta? insistă Benedict.

— Doar nu vrei să ne spui că testamentul este în continuare contestat, se miră Myma. Au trecut 120 de ani de-atunci.

— 132 de ani, precizează Lucien. Şi, nu, bineînţeles că nu spun asta. Austriecii sunt aproape la fel de eficienţi ca nemţii. Nu, s-a rezolvat cu mult timp în urmă. Doar că încă n-am găsit eu decizia.

— Dar putem presupune că n-a fost în favoarea familiei din partea lui *madame* Baumgartner, spuse Armând.

— Atunci de ce credea ea că avea drepturi? întrebă Myrna.

Dar chiar când puse întrebarea şi văzu figura sobră a lui Gamache, îşi dădu seama că debitase o idioţenie.

Bertha Baumgartner se cramponase de această credinţă pentru că aşa voise ea. Servea intereselor ei.

Baroana trăia într-o lume imaginară, unde un moment de cumpănă o avantaja. O lume în care ea era victimă şi moştenitoare totodată. O baroană femeie de serviciu. O melodramă victoriană în carne şi oase.

Câţi dintre clienţii pe care îi primise Myrna în cabinetul ei se plânseseră că „li se făcuse o nedreptate”? Se cramponaseră de nemulţumirile lor până le întunecaseră judecata? Mai degrabă renunţau la sănătatea psihică decât la nedreptăţile care credeau ei că li se făcuseră.

În unele cazuri, o ţineau aşa ani în şir. Ghimpele stătea bine înfipt în coastă. Şi, în timp ce doamna doctor Landers îi asculta, îi îndruma, încerca să-i ajute să scape de suferinţă, ei lăsau rana să supureze. Până când şi-a dat seama că unii clienţi nu voiau să se elibereze de resentimente, ci căutau să le valideze.

Sentimentul de a fi îndreptăţit era un lucru îngrozitor. îl lega pe cel care îl nutrea de statutul de victimă. îl sufoca. Până când persoana ajungea să trăiască într-un vid, unde nu putea să înflorească nimic bun.

Şi Myma mai ştia că tragedia era aproape întotdeauna multiplicată. Invariabil, oamenii aceştia o transmiteau mai departe, din generaţie în generaţie. De fiecare dată amplificată.

Punctul sensibil devenea legendă de familie, mitul lor, patrimoniul lor. Ceea ce pierduseră devenea bunul lor cel mai de preţ. Moştenirea lor.

Unde pierduseră ei câştigaseră alţii, bineînţeles. Aveau pe

cine să-şi verse focul. Devenea o duşmănie ancestrală.

Myma se uită la Armând, care luase din nou documentul de la Lucien şi îşi nota ceva.

— Deci Baroana credea că familia din partea ei a fost păcălită, spuse Benedict.

Myma strânse din buze. în ciuda pregătirii ei, a doctoratului, a anilor de

studiu şi de muncă în psihologie, tânărul acesta rezumase situaţia mult mai succint decât ar fi putut ea.

Bertha credea că familia ei fusese păcălită. Timp de generaţii.

— Ce părere ai, Armand? întrebă Myma.

„...păcatele cu care m-am născut şi Vina transmisă dintr-o veche moştenire", îşi zise Armand, amintindu-şi obscura poezie a lui Ruth.

— Anthony Baumgartner nu s-a dus la fermă fără motiv.

— Poate îi era dor de mama lui, îşi dădu cu părerea Benedict.

„Poate", se gândi Gamache.

La urma urmei, în casă se afla ceva preţios. Singurul lucru care nu putea fi luat de-acolo.

Era plină de amintiri.

îi veni în minte cadrul uşii cu însemnele făcute cu creionul. Şi fotografia de-acasă de la Anthony, cu cei trei copii în grădina cu flori, magnifice şi totodată perfide.

Armand Gamache ştia că amintirile erau nu doar preţioase, ci şi redutabile. încărcate cu emoţii frumoase şi totodată perfide.

Cine ştie ce dăinuia în casa veche şi părăginită?

Gamache studie din nou copia documentului. Era în germană, aşa că nu înţelegea mare lucru. Şi, oricum, abia vedea să citească.

De la asta să fi început totul? De la un testament nebunesc scris acum 130 de ani? Şi încă unul, la fel de nebunesc, citit acum două zile?

— Unde era *madame* Baumgartner când a murit?

— într-un cămin de bătrâni. Maison Saint-Rémy, răspunse notarul. De ce?

— Cauza morţii? întrebă Gamache.

— Insuficienţă cardiacă, răspunse Lucien. Certificatul

de deces e în dosar. De ce?

— Dar nu s-a făcut o autopsie?

— Bineînţeles că nu. Era o femeie în vârstă, care a murit din cauze naturale.

— Armand? interveni Myrna, însă el se mulţumi să schiţeze un zâmbet.

— Pot să iau eu ăsta? întrebă Armand şi luă documentul.

— Nu, răspunse Lucien. Am nevoie de el pentru dosar.

— *Désolé,* dar n-ar fi trebuit să întreb, spuse Gamache împăturind hârtia şi punând-o în buzunarul de la piept. Sunt sigur, că poţi să-ţi faci altă copie.

Se ridică şi se întoarse spre Myrna.

— Librăria ta este deschisă?

— Uşa e descuiată. Ceea ce e tot aia. Ia-ţi ce ai nevoie.

Armând petrecu următoarele minute căutând prin rafturile din librăria cu cărţi noi şi de ocazie a Myrnei. După ce găsi ce căuta, lăsă banii lângă casa de marcat şi puse cartea în buzunarul paltonului.

Când se întorcea la bistrou, îl văzu pe Billy Williams îndreptându-se spre camionetă.

— N-ar trebui să conducă dacă are glezna scrântită, comentă Myrna ducându-se spre uşă.

îl strigă şi Gamache văzu că Billy se întoarse, o recunoscu pe Myma şi îi zâmbi.

— E un om de treabă, zise Armând. Un om bun.

— în orice caz, un om pe care e bine să-l ai prin preajmă, spuse Myrna. îl văzură venind înspre bistrou. Şi, deşi nu pricepea o vorbă din ce spunea Billy Williams, Armând înţelegea privirea de pe chipul lui.

Şi se întrebă dacă Myrna vedea acelaşi lucru.

Capitolul 20

Jean-Guy se uita la cadavrul lui Anthony Baumgartner în timp ce medicul legist recapitula rezultatele autopsiei.

Spre deosebire de Gamache, Jean-Guy nu îl văzuse în viaţă, dar îşi dădea seama că Baumgartner fusese un bărbat arătos, distins. Chiar şi acum inspira autoritate, ceea ce era neobişnuit pentru un cadavru.

— Un bărbat de 52 de ani, altfel sănătos, spunea doctoriţa Harris. Se vede rana de la cap.

Gamache şi Jean-Guy se aplecară să se uite mai bine, deşi se vedea perfect şi de la distanţă.

— Ai idee cu ce a fost lovit? întrebă Gamache dându-se un pas înapoi.

— După formă, aş zice cu o bucată de lemn. Un obiect asemănător cu o grindă de lemn de 5 pe 7, cu muchie ascuţită, dar mai mare, mai greu. Probabil că a fost folosit ca o bâtă de baseball, explică ea mimând lovitura. L-a lovit în partea laterală a capului cu destulă putere, dată fiind profunzimea rănii. Să fracturezi un craniu nu-i chiar aşa de uşor pe cât ai zice. Ce e?

Gamache se încrunta.

— Eşti sigură că s-a întâmplat înainte de prăbuşirea casei?

Era, bineînţeles, o chestiune esenţială. Una era un accident, alta era o crimă.

— Da, sunt sigură.

Cu ochii încă injectaţi şi lăcrimoşi, Gamache o privi cu atenţie.

Doctoriţa Harris oftă, îşi scoase mănuşile chirurgicale şi le aruncă în coşul de gunoi.

îi cunoştea bine pe inspectorul-şef Gamache şi pe inspectorul Beauvoir. Destul de bine pentru a le spune Armand şi Jean-Guy. La un pahar de băutură.

Dar în faţa unui cadavru, erau inspector-şef, inspector şi doctor.

Nu se supără că Gamache insista pe acest aspect. Şeful era un om prudent, iar prudenţa era cu atât mai necesară în depistarea unui criminal.

Deşi ştia bine că Gamache era încă suspendat, ea o să-l considere şeful Sûreté du Quebéc până când o va obliga cineva

Capitolul 21

— Anthony Baumgartner era mort de cel puţin o jumătate de oră când se să renunţe.

prăbuşise casa. îmi dau seama după starea organelor şi lipsa hemoragiei interne. în plus, a fost lovit în partea laterală a capului. în mod normal, o clădire nu se prăbuşeşte din lateral.

— Vreau să dau un telefon, zise inspectorul Beauvoir, scoţând telefonul mobil şi trăgându-se într-o parte.

— Au fost două prăbuşiri, corect? îl întrebă doctoriţa Harris pe Gamache.

— Da. Una parţială, cândva în cursul nopţii, apoi cea finală, ieri după- amiază.

— Cea în care ai fost prins şi tu. Când a apărut cadavrul.

— *Oui,* răspunse el şi-i explică pe scurt ce se întâmplase.

— Ia loc, îi ceru doctoriţa Harris, arătându-i un taburet.

— De ce?

— Ca să-ţi clătesc ochii.

— Nu-i nevoie, mi-e mai bine.

— Vrei să orbeşti?

— Doamne, Dumnezeule, nu. E posibil?

Harris îşi dădu seama că era realmente şocat.

— Slabe şanse, dar cine ştie ce materiale erau în clădirea aia? Cu cât mai repede îţi cureţi ochii de toate mizeriile alea, cu atât mai bine. E posibil să-ţi zgârie corneea. Sau, mai rău, să ajungă în spatele globului ocular.

Armând se aşează, iar doctoriţa se apleacă să-i examineze ochii, apoi îi stropi cu un jet de apă, iar el tresări când simţi apa cu presiune.

— Scuze, trebuia să te avertizez că s-ar putea să usture.

Când termină, Gamache se strâmbă, făcu ochii mari şi apoi clipi.

— Să nu te freci, îl avertiză ea examinându-i din nou ambii ochii, după care stinse lumina instrumentului. Mai bine. Mult mai bine.

Gamache nu se simţea mai bine. Acum abia mai vedea, iar ochii erau iritaţi şi îl dureau. îşi vârî mâinile sub coapse.

— Ce i-ai spus? întrebă Beauvoir, care terminase de vorbit la telefon. L- ai făcut să plângă.

Doctoriţa Harris începu să râdă.

— I-am apus că la bistrou nu mai au croasante.

— Vrei să-l omori? întrebă Jean-Guy.

— Terminaţi. Să ştiţi că nu sunt surd, interveni Gamache.

Vederea începea să-i revină şi iritaţia, să-i dispară.

— Cea spus inspectorul Dufresne?

— Agenţii caută arma crimei printre dărâmături, spuse Beauvoir. Şi încearcă să stabilească unde se afla când a fost ucis.

— Şi ei ce părere au? întrebă Gamache.

— Dufresne crede că era într-un dormitor de la etaj. Când s-a prăbuşit acoperişul, a căzut cu cadavru cu tot. Deocamdată asta ar fi ipoteza.

Doctoriţa Harris se duse la chiuvetă în timp ce Gamache se întoarse la masa metalică de autopsie. Cu mâinile la spate, se uită la Anthony Baumgartner.

Atât de diferit de mama sa, care semăna cu o actriţă britanică bătrână care juca rolul unei regine într-o comedie.

Omul acesta părea însă să fie autentic. Chiar şi mort, Anthony Baumgartner păstrase o anumită nobleţe. Gamache se întrebă în treacăt cui revenea titlul nobiliar. Lui Caroline sau lui Hugo?

Dreptul primului născut se aplică şi în cazul titlurilor imaginare?

Trase cearşaful alb peste faţa lui Anthony Baumgartner.

Gamache rămase câtva timp cu privirea la cearşaf şi la silueta de sub el, după care spuse:

— Crezi că ideea era să pară un accident?

— Mi se pare evident, răspunse Beauvoir. Da. Ar fi trebuit să credem că a fost omorât când s-a prăbuşit casa. Şi poate că aşa ar fi fost dacă nu era acolo Benedict şi nu ne-ar fi spus că nu mai era nimeni înăuntru. Nimeni în viaţă, în orice caz.

— Adevărat. Dar, ca să pară un accident, trebuia ca ferma să se prăbuşească.

— Ah, da, se auzi de la chiuvetă doctoriţa Harris, aruncând o privire peste umăr.

Beauvoir se întoarse la masa de autopsie, uitându-se întâi la Gamache, apoi la cearşaful alb.

— Aşa e, zise el, înţelegând la ce se referise Gamache.

Nu era o simplă expunere a faptelor. Era un element esenţial pentru anchetă.

Apoi doctoriţa Harris, uscându-şi mâinile, se întoarse, iar Jean-Guy constată că şi ea înţelesese ce voia să spună Gamache.

— Cum a ştiut criminalul că ferma se va prăbuşi? întrebă medicul legist.

— Nu există decât o singură posibilitate, răspunse Beauvoir.

— Criminalul a provocat prăbuşirea casei, adăugă Gamache.

— Şi deocamdată nu există în peisaj decât o singură persoană care ar fi

putut s-o facă, adăugă Beauvoir.

Gamache se îndepărtă de cadavru şi dădu un telefon.

După ce îl ascultă pe inspectorul-şef Gamache, Isabelle Lacoste reflectă puţin.

Acceptase imediat cererea lui, dar acum trebuia să se gândească cum să procedeze.

Apoi chemase un taxi, care o lăsase într-un morman de zăpadă şi de noroi.

Porni cu grijă pe trotuarul acoperit de gheaţă. Cu bastonul în mână. Şi se opri în faţa intrării în bloc.

Era o clădire joasă, cu ferestrele acoperite de un strat de gheaţă atât de gros, încât era imposibil să vezi din interior afară.

încercă uşa de la intrare. Era descuiată.

Intră şchiopătând în hol, unde trebui să ocolească o grămadă de materiale promoţionale căzute pe duşumea. Era clar că, dacă exista un administrator, îşi luase liber azi. Sau anul ăsta.

Isabelle Lacoste verifică din nou informaţia pe care i-o trimisese inspectorul-şef Gamache.

Benedict Pouliot. Apartamentul 3G.

După ce se uită înjur şi constată că nu exista ascensor, se întoarse spre scări şi, inspirând adânc, începu să urce.

După întâlnirea cu medicul legist, Jean-Guy îl lăsase pe Gamache la un mic restaurant pe rue Sainte Catherine.

— Ce speluncă! exclamase el uitându-se în jur. Eşti sigur că vrei să aştepţi aici?

— Veneam aici pe vremuri, când eram proaspăt agent, comentase Gamache. Atât îmi permiteam. Ba chiar am adus-o şi pe Reine-Marie aici.

— La întâlnire? Eşti nebun?

Beauvoir se uita la prăpădiţii trântiţi în separeuri. Locul părea totuşi relativ curat. Genul de local unde mama, tata şi fiul dealerului de droguri puteau să stea împreună la o porţie de *poutine*\

— Presupun că Reine-Marie avea o slăbiciune pentru băieţii răi, comentă Armând şi Jean-Guy începu să râdă.

— Da, nu ştiu dacă era vreunul mai dur decât tine,

patron. Acum, mai ai nevoie de ceva?

— Aş vrea să pleci.

Iar acum Jean-Guy stătea în faţa unei uşi închise din sediul central al Sûreté du Quebéc. O începere cu care se obişnuise repede. Şi pe care ajunsese s-o urască.

Ridică mâna, dar uşa se deschise înainte să apuce să bată.

— Domnule inspector, zise Marie Janvier.

— Doamnă inspector.

— Mulţumesc că ai venit.

Se dădu la o parte ca să-l lase să intre.

— Mulţumesc că mă primiţi.

Dacă Marie Janvier avea de gând să trateze această întâlnire ca pe un eveniment social, putea şi el.

— Mai avem să vă punem câteva întrebări, spuse ea arătându-i acelaşi scaun pe care stătuse data trecută.

La aceeaşi masă stăteau aceleaşi persoane, dar mai era un bărbat în vârstă, aşezat mai retras, într-un fotoliu confortabil.

De data asta, Beauvoir era pregătit. în ciuda zâmbetelor amabile, ştia ce voiau de la el.

în loc să se aşeze, trecu pe lângă anchetator şi se duse direct la omul tăcut din colţ.

— Cu cine am onoarea?

Bărbatul se ridică în picioare. Nu purta uniformă, dar avea ţinuta unui ofiţer. Din poliţie sau armată. Grad superior.

Era puţin mai scund decât Beauvoir, de vârstă mijlocie, cu un corp zvelt. Părea relaxat şi totodată precaut. Genul de atitudine care vine după nişte ani petrecuţi într-o funcţie de comandă, în situaţii dificile.

Cum era situaţia de fată.

— Francis Cournoyer. De la *Ministère de la Justice.*

Beauvoir era surprins, chiar şocat. Dar încercă să nu arate.

— Ce faceţi aici?

— Cred că ştiţi foarte bine, domnule inspector-şef.

— A devenit un joc politic.

— A fost un joc politic de la bun început. Presupun că domnul inspector- şef ştie lucrul acesta. A ştiut chiar şi când a luat decizia de a lăsa să intre drogurile. Nu vă uitaţi aşa la mine. Nu eu sunt duşmanul. Cu toţii vrem acelaşi lucru.

— Care?

— Dreptate.

— Pentru cine?

Francis Cournoyer râse.

— Bună întrebare. Eu servesc interesele locuitorilor din Quebéc.

— Şi eu la fel.

— Şi domnul inspector-şef?

Beauvoir nu reuşi să-şi stăpânească indignarea.

— După toate câte a făcut, vă mai îndoiţi?

— Trebuie să privim în ansamblu toată activitatea lui de serviciu. Da, a făcut mult bine, dar putem noi să spunem că a acţionat în interesul locuitorilor din Quebéc când a lăsat să scape necontrolat ceva echivalent cu o molimă?

— Ca să împiedice ceva mai rău.

— Dar de unde ştim noi că ar fi fost mai rău? întrebă Cournoyer. Tot ce ştim este că, dacă drogurile ajung pe străzi, zeci de mii, poate sute de mii de persoane vor muri. Fie din cauza consumului acestor substanţe, fie din cauza actelor de violenţă asociate. Unde este dreptatea aici?

Până şi Beauvoir, care nu era un animal politic, îşi dădea seama că Francis Cournoyer pregătea o argumentare care le va fi servită jurnaliştilor, în talk-show-uri şi în interviuri.

Pentru a justifica acest asasinat.

în ciuda bunelor sale intenţii, părea că şeful Sûreté du Quebéc comisese o gafa imensă. Şi trebuia să plătească.

— Şi ce vreţi de la mine?

— Aveai posibilitatea să limitezi consecinţele, domnule inspector-şef. Erai adjunctul său. Situaţia asta riscă să afecteze întreaga Sûreté, chiar când începea să-şi recâştige credibilitatea.

— Vreţi să vă spun că a fost numai decizia lui? Că el este singurul vinovat?

— Aveţi de ales. Oricum, Gamache va fi învinuit. Nici nu încape discuţie. Căderea lui era inevitabilă încă din clipa când a luat decizia. Era conştient de asta. Şi totuşi a luat-o. Dumneata nu poţi face nimic. Nu-l poţi salva. Glonţul a plecat deja. Ceea ce poţi face însă este să limitezi numărul victimelor colaterale.

— Printre care mă număr şi eu?

Francis Cournoyer se mulţumi să ridice din umeri.

— Sau prim-ministrul?

Cournoyer adoptă o figură sobră.

— Am pregătit o declaraţie, domnule inspector-şef. Ia-o cu dumneata dacă vrei. Citeşte-o. Reformuleaz-o cu propriile cuvinte, dacă vrei. Dar semneaz-o. Fă ceea ce trebuie. Nu te lăsa orbit de loialitate.

— Glumiţi, nu-i aşa? Mie îmi spuneţi asta?

Beauvoir încerca să-şi păstreze calmul şi tonul civilizat, dar nu reuşea să- şi stăpânească furia.

— Faptul că am lăsat să treacă drogurile ne-a permis să desfiinţăm cele mai mari reţele de trafic de droguri din America de Nord. Această operaţiune a Sûreté du Quebéc aproape ne-a costat viaţa unui ofiţer superior şi, în loc să ne mulţumiţi, ne trataţi pe mine şi pe inspectorul-şef ca pe nişte infractori?

Coborând tonul adăugă:

— Şi eu sunt ăla orb?

— Habar n-aveţi ce văd eu.

— O, ba cred că am. Noi suntem nişte pioni pe tabla voastră de şah, nu-i aşa?

Şi Beauvoir avu satisfacţia să vadă o clipă de ezitare în ochii lui Cournoyer. O foarte mică surpriză.

— Apreciez că, după părerea dumitale, noi avem o imagine de ansamblu, spuse Cournoyer revenindu-şi. Dar crede-mă, noi doar umblăm pe bâjbâite, reacţionăm la evenimente şi încercăm să facem ce este bine pentru cetăţenii noştri.

Beauvoir nu zise nimic, dar înţelese un lucru. Acest domn Cournoyer nu umbla pe bâjbâite.

Aşezat la masa de melamină din separeu, Gamache sorbea din paharul de apă şi se uita pe fereastră.

Atunci primi un SMS.

— Mă întorc, o anunţă pe fata care servea, dându-i o bancnotă de 20 de dolari. Păstrează-mi masa, te rog.

— *Oui, monsieur*.

Gamache îşi trase căciula peste urechi, îşi puse mănuşile şi ieşi în gerul de afară, mijind ochii în lumina puternică a zilei. Zăpada de pe trotuar scrâşnea sub paşii lui şi era depăşit de alţi trecători care se grăbeau să ajungă la destinaţie.

Dar el nu se grăbea. Mai în faţă, pe cealaltă parte a străzii, alte

două

persoane mergeau agale. Una înaltă, subţire, care părea costelivă chiar şi prin haina groasă de iamă. Cealaltă, mai scundă, mai robustă, mai sigură pe picioare.

Amelia.

Gamache îşi potrivi pasul după ele şi merse aşa o vreme; când se opriră, se trase într-o alee laterală. Acolo, ghemuit în canadiana lui, îi urmări pe cei doi, rezemat de cărămizile reci ale unei clădiri abandonate.

Observă dealeri, toxicomani şi prostituate care îşi vedeau de treburile lor în plină zi. Ştiind că niciun poliţist n-o să-i oprească.

Porţiunea aceasta din rue Sainte Catherine nu era atât o arteră, cât un intestin.

Doi bărbaţi în haine murdare şi zdrenţăroase căutau prin tomberoane, îmbrâncindu-se din când în când.

Certându-se pe cutii de conserve aruncate şi pe coji de pâine uscată.

Gamache îi privea impresionat.

Tinerii agenţi se descurcau bine. îşi luau treaba în serios. Aşa cum trebuia. în cariera lor aveau să fie puţine lucruri mai importante decât ceea ce făceau acum. Chiar dacă nu ştiau încă.

Primise un mesaj, o scurtă informare, de la unul dintre ei. îl înştiinţa unde era Amelia. Dar ei nu ştiau unde era el. Nu ştiau că şeful Sûreté li se alăturase şi o urmărea şi el.

Gamache se trase mai în umbră, în timp ce Amelia şi prietenul ei se apropiară de un dealer. Ambii bărbaţi păreau fragili, mai ales în comparaţie cu ea.

„Chiorul”, se gândi Gamache.

Apoi Amelia făcu un gest ciudat. îşi ridică mâneca stângă până la cot şi o întinse spre dealer, care clătină din cap.

Fata spuse ceva, aparent supărată, după care îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Prietenul ei se grăbi s-o prindă din urmă.

— Douăzeci de dolari pentru o muie, se auzi o voce de bărbat în spatele lui Gamache.

Făcându-se că nu aude, Gamache se uită mai departe la Amelia, până simţi un ghiont în spate.

— Tataie, cu tine vorbesc. Vrei o muie sau nu?

Gamache se întoarse şi văzu un bărbat mai tânăr decât fiul său. Cu tatuaje pe faţa răvăşită. Probabil că arătase bine cândva, se gândi Gamache. Probabil că fusese tânăr cândva.

— Nu, mulţumesc, răspunse el şi se întoarse să urmărească dialogul de pe celălalt trotuar.

— Atunci cară-te dracului de-aici.

Gamache simţi doi pumni lovindu-l în spate cu atâta putere, încât îl împinseră din alee pe trotuarul acoperit de gheaţă. Ferindu-se la timp, se izbi zgomotos cu mâinile de o maşină parcată, cât pe ce să ajungă în stradă, în plin trafic.

Un şofer îl claxonă şi îi arătă degetul mijlociu.

— Eşti bine?

Gamache simţi pe braţ o mână subţire, scheletică, şi când se întoarse, dădu cu ochii de o figură cavernoasă. Obrajii erau atât de scobiţi, încât pielea subţire abia acoperea oasele. Dar ochii, în ciuda cearcănelor întunecate şi a pupilelor dilatate, erau blânzi.

Inspectorul-şef se uită peste drum, fixând cu privirea cuplul care se îndepărtase deja.

Amelia aruncase o privire în spate când auzise claxonul, dar Gamache se întorsese deja şi se uita la persoana care îi întindea mâna.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă vocea blândă.

— *Non, non. Sunt bine. Merci.*

Femeia se uită înapoi, strigând spre alee:

— Puteai să-l omori, nemernic nenorocit!

— Du-te dracului, transsexualule! veni răspunsul din întuneric. Cară-te de pe strada mea!

Femeia se întoarse din nou spre Gamache. Era cam de aceeaşi înălţime cu el şi se vedea că altă dată fusese robustă, dar se veştejise, se împuţinase. Purta o fustă scurtă de piele şi un palton roz, cu volane. Machiajul, deşi aplicat cu grijă şi pricepere, nu reuşea să ascundă iritaţiile de pe faţă.

— Sigur eşti bine? E periculos aici, să ştii.

— Eşti foarte amabilă, mulţumesc, spuse el ducând mâna la buzunar.

— Nu te deranja, îl opri ea, punându-i mâna scheletică pe braţ.

Gamache scoase un carneţel şi un pix şi notă numărul său de telefon.

— Dacă ai vreodată nevoie de ajutor.

1-l dădu, împreună cu mănuşile lui.

— Mă cheamă Armând.

— Anita Facial, răspunse ea strângându-i mâna şi luând bileţelul şi mănuşile.

Amelia mergea mai departe cu Marc. Dormise pe hol, în faţa apartamentului lui înghesuit, încercând să nu audă ce se petrecea înăuntru.

Acum porniseră din nou. El, în căutarea următoarei partide. Ea, în căutarea lui David.

În spatele lor tocmai se auzise un claxon şi, când se întorsese, văzuse o prostituată ţinând de braţ un bărbat care aproape se aruncase în mijlocul traficului.

Privise o clipă când bărbatul îi dădea prostituatei nişte bani pentru serviciile ei. Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Amelia se târa mai departe pe rue Sainte Catherine. Cu capul plecat, ca să-şi ferească faţa de vânt, şi ochii mijiţi, recita, la fel ca în seara precedentă, poeziile cunoscute şi frazele favorite gravate în memorie. Le înşira ca pe un rozariu personal. Le repeta iar şi iar. Până când ziua aspră se stingea. Până când toxicomanii, prostituatele şi travestiţii dispăreau şi nu-i mai rămânea decât căldura cuvintelor din cărţile acum transformate în cenuşă.

Gamache se întoarse la restaurant.

Era conştient că riscase venind aici, dar voia să se asigure că Amelia era într-adevăr pe stradă şi făcea exact ce se aştepta el.

Căuta carfentanilul.

Ştia foarte bine ce se va întâmpla dacă Amelia dădea greş. Dacă el dădea greş.

Fentanilul era de o sută de ori mai puternic decât heroina. Iar carfentanilul era de o sută de ori mai puternic decât fentanilul. Era ca şi cum ai îndrepta un aruncător de flăcări spre toţi copiii de pe stradă.

Mergând încet, fără să se grăbească, se gândea la ce îi spusese Beauvoir. Că nimeni nu era mai dur decât el. Fusese o glumă, desigur, dar Gamache ştia că era adevărat.

Simţi o uşoară durere în spate, acolo unde îl lovise băiatul. Erau două puncte, unul lângă altul, care zvâcneau. Dacă i-ar fi crescut aripi, de-acolo i- ar fi crescut.

Dar Armând Gamache ştia sigur că nu era un înger. Dacă ar izbucni încă un război în cer, se întreba de care parte ar lupta.

După ce îşi reluă locul la masă şi comandă o cafea şi un

sandvici, Armând îşi puse ochelarii de citit şi deschise cartea pe care o cumpărase dimineaţă din librăria Myrnei.

Adagia de Erasmus. Colecţia de proverbe şi zicători.

Era scrisă cu caractere mici şi Armand avea încă privirea înceţoşată, dar, cunoscând bine cartea, parcurgea acum rândurile familiare.

Cu o rândunică nu se face primăvară.
Un rău necesar.
Intre ciocan şi nicovală.
O pasăre rară.

Apoi găsi ce căuta.

În împărăţia orbilor... recita Amelia în gând în timp ce mergea...
... *chiorul e împărat,* citea Gamache.

— Domnule inspector-şef?

Beauvoir se întoarse şi îl văzu pe Francis Cournoyer venind după el pe coridor.

— Două vorbe, te rog.

Jean-Guy fusese interogat o oră şi în sfârşit fusese lăsat să plece. Dar nu ajunsese prea departe pe hol, că, iată, Cournoyer îl prinsese din urmă.

Omul de la *Ministère de la Justice* se uită înjur, apoi îl trase pe Beauvoir în toalete şi încuie uşa.

— Ai uitat asta, spuse el, şi îi întinse un dosar.

Beauvoir se uită la dosar; avea în interior declaraţia.

— Nu am uitat-o. Nu vreau să semnez. N-o să semnez niciodată.

— Nu spune nimic din ce nu ştim deja, insistă Cournoyer.

— Dar, dacă aş semna-o, ar spune multe despre mine, nu-i aşa? ripostă Beauvoir. Lăsaţi-o baltă. Renunţaţi. Faceţi ce trebuie.

Cournoyer zâmbi.

— întotdeauna îţi este atât de clar ce trebuie făcut? Pentru mine nu este atât de clar. Şi nici pentru Gamache.

— E o minciună. A făcut ce trebuia.

— Atunci de ce cred atâţia oameni oneşti contrariul? Şi nu mă refer doar la ei, spuse el arătând spre sala de interogatoriu

cu un gest al capului, ci şi la alţii. Oameni cumsecade, inclusiv dumneata, n-au fost de acord cu decizia

iui

îl privi cu atenţie pe Beauvoir.

— Te surprinde că ştiu lucrul ăsta? în declaraţia lui, chiar inspectorul-şef recunoaşte că ai încercat să-l convingi să oprească transportul de opioide. Toţi agenţii din cercul său apropiat l-au rugat să renunţe la idee. Chiar el recunoaşte asta. Dar nu v-a ascultat. A lăsat drogul să ajungă în stradă, unde riscă să facă zeci de mii de victime.

— încă n-a ajuns în stradă şi el a recuperat deja cea mai mare parte.

— Dar nu toată cantitatea. Şi va ajunge în stradă cât de curând. Este iminent. El va fi singurul vinovat pentru moartea acelor tineri.

— Credeţi că nu este conştient de lucrul ăsta? Că nu suferă? Vreţi să faceţi din asta un linşaj public? E dezgustător. Sunteţi dezgustători. Eu nu vreau să am nimic de-a face cu treaba asta.

— O să te răzgândeşti. înainte să se termine totul, o să semnezi.

— Niciodată. Ce scop urmăriţi? Nu este vorba numai de a-i proteja pe politicieni.

Cournoyer descuie uşa şi, aruncând o privire spre Beauvoir, păru că ia o decizie.

— întreabă-l pe Gamache.

— Ce?

— întreabă-l. Ştie mai multe decât îţi spune.

Cournoyer aruncă pe jos dosarul care conţinea declaraţia şi plecă.

Jean-Guy îl privi lung. Apoi luă dosarul de jos.

Capitolul 21

— Se pare că acest Benedict... Pouliot nu locuieşte la 3G, spuse Isabelle Lacoste luând o îmbucătură zdravănă din hamburgerul pe care îl ţinea cu ambele mâini.

— Dar locuieşte în blocul ăla? întrebă Gamache. Cu prietena lui?

Trebui să aştepte până când Isabelle termină de mestecat.

Beauvoir, care li se alăturase în restaurantul de pe rue Sainte Catherine, îi făcu semn chelneriţei.

— Vreau şi eu la fel, te rog. Şi o ciocolată caldă.

Era greu pentru un adult să comande cu autoritate o ciocolată caldă, dar se străduise.

Armând zâmbi. Dar amuzamentul îi dispăru văzând privirea pe care i-o aruncă Beauvoir.

Şi Armând simţi un uşor frison, ca şi când se întredeschisese o uşă.

— *Oui,* răspunse Lacoste, înghiţind în sfârşit.

De mult nu mai mâncase cu atâta poftă.

— Mă rog, într-un fel. Locuiau la... 3G, dar ea s-a mutat de-acolo acum vreo lună, iar el s-a mutat într-un apartament mai mic. în acelaşi bloc. Ştiai că el e... administratorul?

Dădu să mai ia o gură din hamburger, dar Gamache îi puse mâna pe braţ s-o oprească.

— Nu ştiam. Deci nu are o iubită?

— Acum nu. Sau cel puţin aşa ştiu vecinii. Am stat de vorbă cu vreo şase dintre ei. Toţi spuneau cam acelaşi lucru. Că au locuit împreună vreo doi ani. Şi că s-au despărţit... amiabil.

Mai luă o îmbucătură. Localul nu arăta prea grozav, dar hamburgerul era proaspăt, perfect preparat la grătar şi delicios.

Isabelle nu mai povesti că urcase pe scări până la etajul al treilea, oprindu-se la fiecare pas ca să-şi tragă sufletul. Doar ca să afle că la 3G locuia acum altcineva şi că apartamentul pe care îl căuta era de fapt chiar lângă intrarea în bloc.

Futu-i. Futu-i. Futu-i, bombănise ea la fiecare treaptă pe care o cobora cu grijă.

— Ce ziceau despre Benedict? întrebă Beauvoir.

— Că este politicos, amabil, de încredere. în bloc stau multe persoane în vârstă şi se pare că toţi l-au adoptat pe Benedict.

— Are efectul ăsta asupra oamenilor, recunoscu Gamache. E om bun la toate?

— Da, răspunse Lacoste. După părerea celorlalţi locatari, pare că ştie... ce face. Dar n-a mai fost văzut de vreo două zile.

Descrierea lui Benedict nu era nici pe departe concludentă. Un om bun la toate putea să repare un robinet care curge, dar nu era neapărat şi în stare să producă prăbuşirea unei clădiri. După bunul plac.

Deşi un tâmplar ar fi putut. Un antreprenor în construcţii. Şi asta era Benedict.

— Dar, dacă Benedict l-a omorât pe Anthony Baumgartner, a dat-o în bară cu demolarea, remarcă Beauvoir. Cu siguranţă nu a prevăzut că va fi şi el prins sub dărâmături.

— Probabil nu, răspunse Gamache.

— Cum adică „probabil nu”? se răsti Beauvoir. E evident.

Lacoste şi Gamache îl priviră uimiţi.

— Te supără ceva, Jean-Guy?

Beauvoir inspiră adânc.

— Scuze. Sunt obosit şi mi-e foame.

Sponsorul său de la Alcoolicii Anonimi îl avertizase în legătură cu factorii declanşatori: foamea, furia, singurătatea şi oboseala.

Recunoştea că îi era foame şi că este obosit. Iar întâlnirea îl înfuriase, însă sentimentul de singurătate îl surprindea şi îl tulbura pe Beauvoir. După ultimul comentariu al lui Cournoyer, se simţise foarte singur.

întreabă-l pe Gamache.

— N-a fost prea greu pentru tine, Isabelle? întrebă Gamache. Să te duci până acolo?

— Glumeşti,*patron?* A fost cea mai tare... terapie din ultimele luni.

Nu le povesti că alunecase şi căzuse într-un morman de zăpadă şi că se chinuise să se ridice în picioare. Apoi aşteptase zece minute ca să găsească un taxi.

Ajunsese la restaurant îngheţată bocnă şi epuizată.

Dar de luni bune nu se mai amuzase atâta. De când fusese împuşcată.

Se temuse că va fi trasă pe tuşă definitiv. Tratată cu milă de colegii binevoitori. Că va fi privită cu condescendenţă, menajată. Şi în final ignorată.

Gamache însă făcuse altceva. îi încredinţase această misiune, iar ea îşi dovedise sieşi – şi îi dovedise şi lui – că poate s-o ducă la îndeplinire.

— Am aranjat o întâlnire cu fratele, sora şi fosta soţie a lui Baumgartner la el acasă, anunţă Beauvoir şi îşi privi ceasul. La ora 15:00. Aş vrea să vii cu mine dacă se poate, *patron.*

— *Oui. Absolument,* răspunse Gamache. Au aflat că e mort. Dar ştiu şi că a fost ucis?

— încă nu.

Deşi era posibil ca unul dintre ei să ştie foarte bine.

După ce Gamache plecă spre arhivă să caute nişte documente, Lacoste rămase singură cu Beauvoir.

— Bun, acum zi-mi ce ai pe suflet, zise ea. Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic.

— Nu mă face să-ţi scot vorbele cu cleştele, ce naiba. Te-a supărat şeful cu ceva. Care-i treaba?

Beauvoir îi povesti discuţia cu funcţionarul de la *Ministère de la Justice.*

Relatând ce se întâmplase, îi părea că totul suna absurd. Şi ar fi părut ridicol, dacă n-ar fi văzut expresia de pe chipul lui Francis Cournoyer.

Ce scop urmăriţi? întrebase Beauvoir, simţind în aer mirosul greu de dezinfectant.

Intreabă-l pe Gamache.

Cu aceste cuvinte, Cournoyer aruncase o bombă în lumea lui Beauvoir. De fapt, fusese mai degrabă o dezintegrare, nu o explozie. Acolo, în toaleta bărbaţilor. în timp ce încerca să priceapă ce auzise.

Cournoyer lăsase să se înţeleagă mai mult sau mai puţin că persoana din centrul întregii afaceri nu era un politician răzbunător. Şi nici vreun agent secret aflat în slujba guvernului.

Era Gamache. Şi nu era ţinta, ci lunetistul. Nu era victima, ci făptaşul. Şi ştia foarte bine ce se întâmpla. De ce se întâmpla. Şi încotro se îndrepta.

Iar pe Beauvoir îl ţinea în ceaţă.

Toate astea – ancheta, ascunzişurile, ameninţările – aveau

menirea să semene confuzie, să orbească. Să inducă în eroare. în timp ce se petrecea altceva.

Asta voise să spună Francis Cournoyer. în câteva cuvinte.

Intreabă-l pe Gamache.

Jean-Guy simţea primele semne ale unei migrene. Nişte pulsaţii

îndepărtate la baza craniului. Ca nişte bătăi de inimă la naşterea unor gânduri negre.

— Dar asta nu înseamnă că şefu' ştie ceva, spuse Lacoste. Poate că acest Cournoyer voia să te manipuleze. Probabil nu e prima oară când freacă creierii cuiva într-o toaletă publică.

Fără să vrea, Beauvoir izbucni în râs. Apoi suspină adânc.

îşi dorea să-i dea dreptate lui Isabelle. Dar ea nu fusese acolo. Nu văzuse aerul triumfător al lui Cournoyer.

— Gamache ştie mai mult decât spune, zise Jean-Guy.

— Şi care e problema? Tu eşti doar ofuscat că nu ţi-a spus şi ţie.

— Doar? repetă Beauvoir. Doar? Sunt fiert. Este în joc cariera mea. Iar el ştie de ce se întâmplă toate astea şi nu-mi spune?

Jean-Guy începuse să ridice tonul pe măsură ce se aprindea mai tare.

— Da, sunt al dracului de furios.

Urmă un lung moment de tăcere.

— Tu îţi dai seama că el e şeful întregii Sûreté, nu? întrebă Lacoste aplecându-se spre el, cu o voce atât de joasă încât şi Beauvoir trebui să se aplece spre ea. Normal că ştie mai multe decât tine. Sau decât mine. Sau decât oricine altcineva din poliţie. Aşa şi trebuie. El e la comandă. De ani întregi navighează prin ape tulburi. Deci, da, ştie şi vede mai multe decât tine sau decât mine. Slavă Domnului.

— Are secrete.

— Şi asta te surprinde, Jean-Guy?

— Mă manipulează.

— Sau poate te protejează. Te-ai gândit la asta? Nu vezi?

— Normal că nu văd, replică Beauvoir. Mă ţine în ceaţă. Mă lasă să mă plimb pe la interogatoriile alea ca un idiot. Sunt obosit, Isabelle. Pur şi simplu... obosit.

Şi chiar arăta obosit. Cu vârful degetului arătător împinse un cartof prăjit în farfurie, apoi ridică privirea spre femeie. Şi oftă.

— înţelegi?

Ea clătină din cap.

— M-am săturat să mă joc de-a prinselea, continuă Jean-Guy. Să mă întreb ce monstru mă aşteaptă la următoarea cotitură. Şi nu mă refer la criminali. Cu ei mă descurc. Mă refer la celelalte chestiuni. La jocuri de culise care pe mine nu mă amuză deloc.

Clătină din cap, apoi plecă ochii şi şopti:

— Nu mă pricep la aşa ceva.

— Nici nu e nevoie. Se pricepe el, spuse Isabelle şi zâmbi. Şi eşti mult mai priceput decât laşi să se vadă. Ştiu asta. O ştie şi el.

— Dar el este mai bun.

— *Monsieur* Gamache are cu 20 de ani mai mult decât tine. Este în funcţie de mai mult timp, la un nivel mult mai înalt. Dar acum tu eşti acolo şi el are încredere în tine. Şi, mai mult decât atât, ţine foarte mult la tine. îşi face griji pentru tine. Dacă nu ţi-ai dat seama până acum, nici n-o să-ţi dai seama vreodată.

Isabelle îi făcu din nou semn fetei care servea.

— Cred că ne-ar trebui nişte ceai, nu crezi?

îi zâmbi lui Beauvoir, care nu se putu abţine să-i răspundă tot cu un zâmbet.

Ceai.

în situaţii tensionate, anglofonii din Three Pines se tratau întotdeauna cu un ceai. Până şi Ruth. Deşi „ceaiul" ei, dacă te uitai mai bine, era de fapt scotch.

Lui Jean-Guy i se păruse dezgustător la început. Ceai... Cu timpul, îi prinsese gustul. Spera să i se ofere. Şi îl bea cu plăcere, fără să lase să se vadă.

Acum constata că şi numai aroma de Red Rose îl liniştea. Nici nu mai era nevoie să-l bea.

Chelneriţa se întoarse şi parfumul ceaiului îl învălui. Puternic, aromat, liniştitor. Şi totuşi Jean-Guy simţea încă durerea care-i pulsa la baza craniului, care îi cuprinsese tot capul, ca o membrană care continua să se strângă.

Trebuia să se gândească. Să fie totul limpede. Să încerce să înţeleagă ce se întâmpla în realitate şi nu ce voiau alţii să-l facă să creadă.

Dar nu-i venea în minte decât versetul 10:36 din Evanghelia după Matei.

în prima lui zi de lucru, inspectorul-şef Gamache îl chemase în biroul său.

Erau singuri pentru prima oară. Şi agentul Beauvoir sesizase imediat două lucruri.

Calmul pe care îl degaja bărbatul aflat în spatele biroului. Era

ceva neobişnuit. Majoritatea ofiţerilor superiori pe care îi cunoştea Beauvoir transmiteau o energie de genul „du-te-n mă-ta”, o atitudine pe care agentul Beauvoir învăţase s-o copieze.

Celălalt lucru pe care îl remarcase era privirea inspectorului-şef.

Inteligentă, sclipitoare. A unui om gânditor. Nimic extraordinar de neobişnuit pentru un ofiţer superior al

Sûreté du Quebéc. Dar mai era ceva în ochii aceia care îl surprinsese pe agentul Beauvoir.

Bunătate. Atât de clară, încât putea să o vadă şi un tânăr zăpăcit.

— Ia loc, îl invitase şeful.

După care îi expusese clar şi concis ce aşteptări avea de la Jean-Guy Beauvoir. Era un fel de cod de conduită, începea cu patru propoziţii care duceau la înţelepciune: Nu ştiu. Am nevoie de ajutor. Am greşit. îmi pare rău. Şi în încheiere, Gamache spusese simplu: „Matei 10:36".

— Poţi să iei în serios tot ce ţi-am spus, zisese Gamache conducându-l pe tânărul agent spre uşă. Sau nu. E alegerea ta. La fel şi consecinţele, desigur.

Jean-Guy Beauvoir era obişnuit să facă ce i se spunea. Să primească ordine. De la tatăl său. De la profesori. De la superiorii săi.

Noţiunea de alegere era ceva inedit. Şi mai ales deconcertant. La fel şi obiceiul şefului de a-şi presăra conversaţiile cu citate aparent fără legătură.

Abia câţiva ani mai târziu, după numeroase anchete oribile la care participase alături de Gamache, agentul Beauvoir catadicsise să verifice.

Matei 10:36.

Jean-Guy se aşteptase la un citat biblic edificator. Din Sfântul Francise, poate. Sau un extras din acele lungi epistole adresate celor săraci, aproape sigur analfabeţi, Corintienii.

însă cuvintele pe care le citise îi stârniseră groaza în suflet.

Şi omul îi va avea de vrăjmaşi chiar pe cei din casa lui.

Departe de a fi edificator, mesajul era un avertisment dur, rostit pe un ton blând. O şoaptă în noapte.

Ai grijă.

— Sunt sătul, Isabelle. Sătul de toate astea.

Făcu un gest cu mâna, arătând nu spre spelunca în care se

aflau, ci spre o lume invizibilă. Lumea suspiciunilor. A chestionărilor permanente. A nisipurilor mişcătoare.

Nu mai voia decât să se odihnească. Ba nu, voia mai mult. Voia să se cuibărească pe canapeaua lui, în faţa focului. Cu Annie şi cu Honoré în braţe.

Şi mai voia ca tot restul să dispară.

O duse pe Isabelle la ea acasă. în faţa uşii, ea îl îmbrăţişă şi îi şopti:

— Ai grijă.

Era ca un ecou al gândurilor lui de mai devreme care făcu să i se zbârlească părul la ceafa.

— Ştiu ce am de făcut cu Cournoyer. Nu te îngrijora.

— Nu mă refer la Cournoyer.

— La Gamache?

— Nu, la tine.

în timp mergea prin Montréal, întorcându-se să-l ia pe Gamache, simţi un miros familiar, dar foarte, foarte subtil: de apă de trandafir şi de santal.

Şi vedea din nou acei ochi plini de bunătate. Inteligenţi. Gânditori. Care încercau să-i transmită ceva unui tânăr agent tare de cap, cu o atitudine care spunea „du-te-n mă-ta”

Se uita la pietonii care săreau ferindu-se de apa murdară din băltoacele în care intrau şoferii grăbiţi. La bărbaţii şi femeile în vârstă care se ţineau unii de alţii ca să nu cadă. La oamenii al căror sex era greu de precizat din cauză că erau înfofoliţi în haine groase ca să se protejeze de frigul aprig, în timp ce ieşeau grăbiţi din magazine.

Şi Jean-Guy îşi imagina că se plimbă pe malul Senei împreună cu familia sa. Că se duce cu soţia şi cu fiul său să viziteze galeriile, catedralele şi parcurile din Paris. Că petrec weekenduri în Provence. Pe Coasta de Azur. Unde soarele se reflecta în Mediterana, nu în zăpadă.

Capitolul 22

— Ruth, ce faci acolo? întrebă Myrna.

Clara şi Gabri ridicară privirile din ecrane le calculatoarelor, oprindu-se din tastat.

Veniseră toţi patru cu maşina de la Cowansville şi acum stăteau în sala calculatoarelor de la biblioteca locală, în jurul uriaşei mese de conferinţă, fiecare în faţa unui laptop.

Veniseră nu pentru calculatoare, ci pentru conexiunea de mare viteză.

Când auzise unde se duceau, Ruth ceruse să-i însoţească.

Acum, bătrâna poetă stătea la laptopul ei, lovind rapid şi zgomotos cu degetele în tastatură şi părând mai degrabă că meşterea ceva cu ciocanul. Cu o expresie de satisfacţie care i-ar fi dat fiori reci şi lui Ginghis Han.

— Nimic, răspunse Ruth.

Departe de a fi o nepriceputâ în ale calculatoarelor, Ruth, la cei 80 de ani ai săi, acceptase intemetul.

— Un mod de a-şi extinde imperiul, îşi dăduse Gabri cu părerea.

Dacă într-adevăr ar exista *darknet,* Ruth Zardo l-ar găsi. L-ar cuceri. Ar deveni împărăteasa lui.

— Regina trolilor, spusese Gabri, iar Ruth nu-l contrazisese.

Deşi ei ştiau pe cine urmărea ea. Nu copii de şcoală. Nu oameni care erau atacaţi pentru că erau diferiţi. Ea îi viza exact pe cei care îi atacau pe aceştia. îi agresa pe agresori.

— *Madame* Zardo, i se adresase bibliotecarul aproape înclinându-se când Ruth intrase şontâcăind.

Bătrână, cocârjată, tremurând.

Dar când se aşeza la masă, în faţa laptopului „ei", devenea agilă. Puternică. Inflexibilă. Implacabilă. Niciun agresor nu se putea ascunde. Era un hacker atât de rău, că devenea personaj pozitiv.

Biblioteca se pregătea să redenumească încăperea: sala LOC DE BINE.

— Ce face? îl întrebă Clara în şoaptă pe Gabri.

— N-am idee.

— Tu ai găsit ceva? o întrebă Myrna pe Clara.

Capitolu l 23

Aceasta întinse laptopul spre ea şi Gabri.

Clara consulta registrul de naşteri, decese şi căsătorii din Austria. Dat

fiind interesul internaţional pentru genealogie, arhiva era accesibilă online.

Căuta arborele genealogic al familiei Baumgartner, cu rădăcinile şi ramurile lui, mergând înapoi în timp.

Până la altoirea cu familia Kinderoth.

Apoi îi urmărise pe ei. Să vadă când deveniseră familia Rothschild, presupunând că aşa se întâmplase.

— Interesant, dar m-am cam pierdut. Cine cu cine s-a înrudit, pe urmă schimbările de nume odată cu căsătoria, dar şi pentru a evita discriminările. Evident, numele evreieşti au devenit creştine. De fapt, nu doar numele s-au schimbat. Mulţi s-au convertit. Dar vedeţi aici?

Arătă un document vechi. Un nume schimbat din Rosenstein în Rose. Numai că deasupra noului nume, tot rămânea o stea a lui David. Şi îl urma generaţie după generaţie.

Apoi se oprea brusc. Rămânea un spaţiu alb. Excepţie făcea menţiunea „10.11.38".

— Ce-nseamnă asta? întrebă Gabri.

Myma se uita fără să zică nimic. Ştia, dar nu putea să spună. Se uita la nume. La vârste.

Helga, Hans, Ingrid, Horst Rose. Toţi născuţi în anii 1920. Cu o stea lângă numele lor.

Şi această simplă menţiune. 10.11.38.

Apoi nimic.

— Este o dată, rosti Myma într-un târziu.

Ruth se aplecă să se uite, apoi se întoarse la calculatorul ei.

— *Kristallnacht,* adăugă ea tastând şi mai tare. 10 noiembrie 1938. Când cetăţeni oneşti şi cumsecade şi-au arătat adevărata faţă şi s-au întors împotriva vecinilor lor, evreii.

— *Kristallnacht,* repetă Myrna. Noaptea de cristal. Cu referire la toate geamurile sparte.

— N-au spart numai geamuri în noaptea aia, adăugă Ruth. în Austria, pogromul a fost extrem de brutal.

Vorbea de parcă fusese acolo. în ciuda figurii inexpresive şi a vocii monotone, degetele ei loveau şi mai tare în tastatură.

— Baumgartner? întrebă Myrna. Familia Baroanei?

— Se pare că au fugit înainte de Holocaust, zise Clara,

încerc să le dau de urmă. Cel mai interesant este că nu au titlul de baron sau baroană.

— Se poate să fi pierdut procesul? întrebă Myma.

— Mai mult ca sigur, răspunse Gabri.

— Shlomo Kinderoth şi-a lăsat averea celor doi fii ai săi, spuse Myrna. Tu ai găsit ramura din care se trage familia Baumgartner. Dar cealaltă?

Clara continuă să tasteze.

— Mai durează, dar deocamdată nu găsesc nicio referire la baronul sau baroana Kinderoth.

— Doar nu crezi că... începu Gabri.

10.11.38.

— Nu ştiu.

— Tu ai găsit ceva în legătură cu testamentul? îl întrebă Myrna pe Gabri.

— Habar n-am, răspunse el. Am intrat în arhive, dar sunt în germană. Nu ştiu ce scrie.

— Nu m-am gândit la asta, spuse Myrna.

Armand Gamache stătea în cămăruţa liniştită din spatele Arhivelor Naţionale. Documentul pe care îl căuta nu era canadian şi nici din Quebéc.

îşi folosise parola pentru a accesa arhivele Interpolului. Apoi pe cele austriece. Erau mai detaliate decât cele la care avea acces publicul larg.

Dar curând întâmpină aceeaşi problemă pe care o avea şi Gabri.

Ştia să citească numele. Baumgartner. Kinderoth. Dar nu ştia să descifreze deciziile judecătoreşti.

înţelegea, în schimb, că erau decizii. Mai multe. Din 1887. Apoi 1892. Apoi alta. Şi alta. Toate privind familiile Baumgartner şi Kinderoth. Una împotriva alteia.

Dispăreau câţiva ani. Apoi ostilităţile reîncepeau. Ca un război de tranşee, cu pauze de retragere. După care combatanţii reluau focul. Mai aprig de fiecare dată, bănuia Gamache. Asta era natura umană.

Deşi înţelegea aspectele mai importante şi că era un caz care fusese rejudecat în repetate rânduri, detaliile îi scăpau. Or tocmai detaliile îl interesau pe el. Chiar dacă nu avea nicio dovadă că îl vor conduce la ucigaşul lui Anthony Baumgartner, la 132 de ani de la moartea lui Shlomo, baronul Kinderoth.

Gamache ştia că avea nevoie de ajutor. Mai făcu o căutare şi, găsind ce-i trebuia, se ridică şi începu să se plimbe agale.

Era singur în sală, nu-l vedea nimeni mormăind. Gesticulând. După câteva minute, scoase telefonul din buzunar şi formă un număr.

— *Guten Tag, spuse el, şi ceru cu Kontrollinspektor.*

— *Caut informaţii importante despre o rezoluţie.*

Vocea din telefon era gravă, calmă, aparent a unui om inteligent. Şi totuşi *Kontrollinspektor* Gund credea că avea de-a face cu un ţicnit.

— Sunteţi amabil să-mi spuneţi încă o dată cum vă numiţi? întrebă el.

Apelul îi fusese redirecţionat de subalterni. Cărora le plăcea să facă
astfel de glume în toiul nopţii, în timpul unei ture lungi. Nici măcar nu era clar dacă era un apel real, şi nu vreunul dintre agenţii lui, care încerca să vadă cât de departe putea merge.

— *Eu este Armand Gamache, şefia Sûreté du Quebéc.*

— Din Canada?

— *Aceasta este direcţia,* răspunse vocea, evident uşurată. *Canada.*

Gamache dădu ochii peste cap, conştient că era o babilonie. Ceruse, sau cel puţin aşa crezuse el, să discute cu un superior care vorbea franceza. Sau engleza. Şi îi făcuseră legătura cu o persoană care nu vorbea clar niciuna, nici alta.

Poate că secretara se gândise să facă o glumă, deşi austriecii erau renumiţi pentru orice altceva, nicidecum pentru simţul umorului.

înainte să formeze numărul, exersase şi scosese din negura timpului puţinele noţiuni de germană pe care le învăţase de la bunica lui.

El stătea la masa din bucătărie şi ea vorbea în franceză. Apoi în germană. Cu o brumă de idiş. Copil fiind, Armand nu făcea diferenţa între ele.

Plimbându-se încolo şi-ncoace în săliţa de la Arhivele Naţionale, vorbise de unul singur. Repetase expresiile şi cuvintele care îi reveneau în memorie. Se străduise să încropească una sau două fraze coerente.

în timp ce se plimba şi murmura, mirosul de prăjituri proaspăt scoase din cuptor devenea din ce în ce mai pronunţat. Ieşea la suprafaţă odată cu cuvintele. Şi imaginile.

Simţea tot mai pregnant mirosul de brioşe pe care le făcea bunica lui în fiecare vineri.

îi oferea una proaspăt scoasă din cuptor, dar nu înainte de-a o stropi cu o lingură de ulei din ficat de cod şi de-a o lăsa să-l absoarbă. Aşa încât, atunci când Armand muşca din ea, era delicioasă şi scârboasă în acelaşi timp. Reconfortantă şi greţoasă. Parcă era îmbrăţişat şi respins în acelaşi timp.

Sehr gut, meyn teyer.

— Foarte bine, dragul meu, spunea ea în idiş şi îl strângea în braţe, cu

tatuajul de pe antebraţul stâng la câţiva centimetri de ochii lui.

— Anchetez o crimă care are legătură cu un testament, spuse Gamache la telefon.

Sau cel puţin asta credea el că spune.

— Vreau să ştiu cum a fost rezolvată o succesiune. Este un caz mai vechi.

— *Eu inspecta un cadavru de crimă şi o rezoluţie este...*

Urmă o pauză, timp în care interlocutorul lui Gund se făcea că îşi caută cuvintele la telefon. Unele care să sune ridicol, Gund era convins de asta.

— *...măsură. Nu, nu-i bine. Este o...*

Gund era pe punctul de a închide. Se săturase. Şi totuşi era curios. Şi nu foarte convins că avea de-a face cu un subaltern plictisit care îi făcea o farsă.

între timp, bărbatul de la celălalt capăt al firului se chinuia să se facă înţeles.

— *...mărime. Nu. Cantitate?...*

Gund se întoarse spre calculator şi scrise: „Sûreté du Quebéc. Gamache".

— *...o parte.* Aşa. *O rezoluţie face parte.* Poate că *rezoluţie* nu e cuvântul potrivit. *Oy gevalt.* Cum se spune?

Gund citi ce scria pe ecran, ridică din sprâncene, apoi se uită la telefon şi încercă să împace cuvintele pe care le citea cu ceea ce auzea. Acum vocea gravă zicea:

— *Forţă. Nein.* îmi stă pe vârful limbii. Testament. Ăsta, da. *Gott im Himmel. Danke.*

Scoase un oftat şi continuă:

— *Testament. Un testament face parte din ea.*

— Domnule inspector-şef Gamache, începu Gund. Dacă înţeleg eu corect, doriţi să caut o decizie cu privire la un testament, nu?

Vorbea rar şi clar.

— *Ja, ja.* Corect. Este un eveniment bătrân.

Gamache făcu o grimasă, atât din cauza mirosului de prăjituri îmbibate cu ulei de ficat de cod pe care îl simţea cumva, dar şi a şirului de aiureli care îi ieşeau din gură.

— Un caz vechi, spuse Kontrollinspektor Gund.

— *Ja*

— Puteţi să-mi daţi numele decedatului şi data testamentului?

Gamache făcu întocmai, citind din hârtia pe care o avea în faţă. îi comunică lui Gund şi adresa personală de e-mail.

— Am să revin imediat ce voi găsi informaţia. Ziceţi că este vorba de o crimă?

— *Ja. Danke schon.*

— *Bitte schon.*

Gamache închise cu sentimentul că discuţia decursese bine şi totodată prost. Fusese reconfortantă şi dezgustătoare. Reuşită şi umilitoare. Şi aproape sigur nu în limba germană.

— Ce gângăveală!

Capitolul 23

Inspectorul Dufresne sosise deja cu echipa de la secţia Omoruri. Maşinile parcate discret de-a lungul străzii aşteptau semnalul inspectorului- şef Beauvoir.

Beauvoir bătu la uşa casei lui Anthony Baumgartner şi îi deschise Caroline, sora lui.

înaltă, elegantă. Doar cearcănele îi trădau suferinţa.

— *Madame,* spuse Beauvoir prezentându-se, fără să numească secţia pe care o conducea. Cred că pe *monsieur* Gamache îl cunoaşteţi.

Caroline îi strânsese mâna lui Beauvoir, dar când îl văzu pe Gamache, făcu un pas în faţă.

Şi îl îmbrăţişă.

O mişcare rapidă care o surprinsese, poate pe ea mai mult decât pe el.

Pe vremea când conducea secţia Omoruri, Gamache învăţase că oamenii reacţionau diferit în faţa morţii subite. Cei emoţionali deveneau uneori reţinuţi. Se stăpâneau, temându-se parcă de ce s-ar putea întâmpla dacă ar ceda.

Cei reţinuţi, neobişnuiţi să aibă emoţii, deveneau senii mentali.

Cei puternici se prăbuşeau. Cei slabi se întăreau.

La necaz, oamenii erau şi nu erau ei înşişi.

Caroline îl strânse în braţe.

Apoi îi conduse pe amândoi în living.

Gamache ştia că locul va fi în curând percheziţionat de agenţii de la secţia Omoruri, care aşteptau afară. Viaţa lui Anthony Baumgartner avea să fie expusă aşa cum era corpul său acum.

Inspectată. Disecată.

Desfăcută în bucăţi. în timp ce ei, asemenea legistului, căutau cauza morţii.

Doctoriţa Harris îşi terminase treaba: Anthony murise din cauza unei lovituri la cap. Munca lor abia începea.

Când intrară în living, Hugo Baumgartner se apropie şi le întinse mâna, apoi rămase pe loc ca un pitic de grădină. Ferm, mut şi urât. Şi totuşi bărbatul acesta bondoc domina încăperea elegantă.

— Cumnata mea, Adrienne Fournier, spuse Caroline. Adrienne, ţi-i

prezint pe inspectorul-şef Beauvoir şi inspectorul-şef Gamache.

Aceştia îi prezentară condoleanţe.

— *Merci.* E groaznic. Nici nu-mi vine să cred. Mă aştept să-l văd pe Tony apărând în capătul coridorului, în papuci.

Apoi zâmbi.

— Văd că sunteţi puţin nedumeriţi. Eu şi Tony eram divorţaţi de câţiva ani, dar am reuşit să rămânem prieteni. Probabil ar fi trebuit să rămânem prieteni încă de la început.

— Probabil? întrebă Caroline.

Adrienne îi aruncă o privire scurtă, dar ignoră remarca.

— însă am adus pe lume nişte copii minunaţi.

Era de înălţime medie, bine îmbrăcată. La 50 şi ceva de ani, cu părul vopsit într-un şaten bogat, machiată decent, cu o talie subţire. Hainele ei erau elegante, fără a fi ostentative.

— înainte de a începe, anunţă Beauvoir după ce luă loc pe fotoliul indicat de Caroline, am o veste pentru dumneavoastră. O veste proastă.

Hugo pufni scurt şi se întoarse spre Caroline când aceasta îi aruncă o privire.

— Ce-i? De parcă în momentul ăsta o veste ar fi putut fi bună. E de rahat.

Se întoarse spre Adrienne.

— Scuze.

Fosta lui cumnată se uita la el cu ceea ce părea a fi amuzament. Şi afecţiune, cu siguranţă.

— Ai dreptate, Hug. Totul e de rahat.

Caroline le întoarse spatele. Delimitându-se de ei. Gamache avea impresia că vede un aisberg care se desprinde de ţărm.

Care se îndepărtează plutind în derivă.

Dar bănuia că această sciziune se produsese cu mult timp în urmă. Chiar dacă se apropia, Caroline rămânea mereu separată. Expusă curenţilor şi contracurenţilor. Fluxului şi refluxului de opinii şi de judecăţi.

Din copilărie, probabil.

în spatele lor, Gamache văzu fotografiile din bibliotecă. Deşi erau prea departe şi privirea lui era încă prea înceţoşată, distingea mica ramă argintie şi imaginea vagă a trei copii care

zâmbeau. Costumele de baie ude, care atârnau pe ei. Braţele bronzate atârnate lejer pe umerii celorlalţi.

Caroline în centru, încadrată de cei doi fraţi.

Era fericită atunci? Fusese vreodată?

Sau apăreau deja fisurile? Răcirea, împietrirea. îndepărtarea.

Era în firea ei sau se întâmplase ceva?

Şi întotdeauna, dar întotdeauna în adâncul minţii lui Gamache rămânea marea întrebare.

De ce era mort unul dintre ei?

— Fratele dumneavoastră... începu Beauvoir uitându-se mai întâi la Caroline, apoi la Hugo.

După care îşi mută privirea spre Adrienne.

— Fostul dumneavoastră soţ...

Ea încuviinţă printr-un mic gest al capului.

— ... nu a murit într-un accident. Moartea sa a fost provocată.

Făcu o pauză, apoi continuă.

— A fost ucis.

Era o declaraţie scurtă, seacă.

Beauvoir şi Gamache ştiau amândoi că minţile oamenilor nu procesau cu uşurinţă realitatea morţii. Era prea mare, prea străină. Prea monstruoasă. Majoritatea se uitau fix, aşa cum se uitau ei acum la Beauvoir. în timp ce cuvintele şi semnificaţia lor îşi făceau efectul. îşi croiau drum de la cap spre inima lor.

Şi rămâneau acolo pentru totdeauna.

Crimă.

Caroline se crispă şi Hugo, după o pauză în care pe chipul lui bucălat se aşternu stupoarea, se întinse şi o luă pe sora lui de mână.

într-un gest care lui Gamache i se păru automat, spontan şi instinctiv, de susţinere reciprocă.

Adrienne, singură în fotoliul ei cu spătar curbat, strânse cotierele până când încheieturile degetelor deveniră albe ca faţa ei. Gamache avea impresia că o să leşine.

Beauvoir se ridică şi se duse în bucătărie, de unde se întoarse cu mai multe pahare cu apă. Dar nu înainte de a se duce la uşa de la intrare pentru a-i da semnalul inspectorului Dufresne.

Gamache auzi murmur de voci şi freamăt în vestibul, semn că echipa de la Omoruri intra în casă.

începea ancheta.

Hugo lăsă paharul cu apă şi se îndreptă spre bar.

— Dă-o naibii de apă, spuse el turnând trei pahare de scotch.

Cu mâinile tremurând, le întinse lui Caroline şi Adrienne. Adrienne luă o gură zdravănă din pahar şi îi reveni culoarea în obraji. Hugo îl goli pe-al său dintr-o singură înghiţitură. însă Caroline ţinea paharul în mâini, de parcă uitase cum se fac lucrurile elementare. Cum să bea. Sau să respire.

— Cum? întrebă ea.

— De ce? întrebă Hugo.

— Sunteţi siguri? întrebă Adrienne.

Ultima întrebare era cea mai firească. Chiar dacă ea ştia deja răspunsul. Evident că inspectorul Beauvoir era sigur. Altfel n-ar fi zis nimic. Dar Adrienne nu se putuse abţine să nu întrebe.

Şi totuşi ceilalţi doi n-o făcuseră. Puseseră alte întrebări absolut fireşti. Cum? De ce? în schimb, nu puseseră la îndoială afirmaţia că fratele lor fusese omorât.

— Suntem siguri, răspunse Beauvoir. Cunoaşteţi pe cineva care ar fi putut să-i vrea moartea?

în momentul acela, pe un alt continent, *Kontrollinspektor* Gund se lăsa pe spătarul scaunului.

Era aproape miezul nopţii. în circumscripţia lui fusese o seară liniştită, iar el avusese timp să facă nişte cercetări pentru comandantul acela de la poliţia din Quebéc.

Crezuse că va fi vorba despre o cercetare de rutină într-un testament, chiar dacă foarte vechi.

Un eveniment bătrân. Zâmbi când îşi aduse aminte de lupta epică pe care o dusese bietul om cu limba germană.

Dar zâmbetul îi păli când citi ce apărea pe ecran. Apoi derulă mai jos pe pagină.

Mai jos. Mai jos.

Acela era momentul când se lăsase pe speteaza scaunului şi se minunase.

— Nimeni nu are o viaţă ireproşabilă, începu Caroline pe un ton afectat. Dar nu văd cum ar fi putut Anthony să facă cuiva un rău atât de mare încât să-i dorească moartea.

— Nu neapărat că a făcut rău cuiva, explică inspectorul-şef Beauvoir. Motivele pot fi... complexe. Poate că fratele

dumneavoastră avea un lucru pe care îl dorea foarte tare altcineva. Poate a pus bețe în roate unui coleg de serviciu, de exemplu. Sau a descoperit un secret.

Gamache stătea tăcut pe margine şi asculta. Observa. Căutând indicii, reacţii.

Dar cei trei clătinau din cap.

— *Monsieur* Baumgartner lucra la Taylor and Ogilvy Investments, spuse Beauvoir. în funcţia de consilier de investiţii, mi se pare.

— Aşa este, confirmă Caroline.

— Pe scurt, investea banii unor oameni.

— Era un fel de gestionar financiar, îl corectă Hugo. El alcătuia portofoliile, le supunea aprobării clientului, apoi alţii se ocupau de tranzacţiile propriu-zise.

— înţeleg.

Un agent retras pe margine lua notiţe.

— Vom face cercetări, desigur, zise Beauvoir, dar a pomenit despre ceva neobişnuit la serviciu? Un client nemulţumit? O investiţie proastă? Aluzii la vreo neregulă?

— Absolut nimic, răspunse Caroline.

— Era bun în domeniul său?

— Foarte bun, spuse Adrienne.

— îmi cer scuze că vă întrerup, dar pot să pun şi eu o întrebare? interveni Gamache.

— Te rog, îl îndemnă Beauvoir.

— A făcut investiţii pentru vreunul dintre voi?

Cei trei se uitară unii la alţii, apoi clătinară din cap.

— De ce nu?

— Pentru mine. Cu mult timp în urmă. Ulterior ni s-a părut riscant să amestecăm afacerile cu familia, zise Caroline.

Hugo tăcea în continuare, ceea ce nu-i stătea în fire, în timp ce Adrienne stătea dreaptă, chiar ţeapănă.

— *Madame?* insistă Gamache întorcându-se spre ea.

— După divorţ, mi-am mutat banii la o altă firmă, evident.

— Deşi aţi rămas prieteni?

— Bine, asta a durat ceva timp.

— înţeleg. Şi copiii dumneavoastră?

— Ce e cu ei?

— Mă întreb dacă au investiţii, un fond fiduciar sau un fond de economii pentru studii, de exemplu.

— Da, are fiecare câte un cont.

— Administrat de tatăl lor?

— Nu.

— Şi banii aceştia au fost mutaţi?

— *Oui.*

Beauvoir observă că răspunsurile lui *madame* Fournier deveneau din ce în ce mai laconice. în ritmul ăsta, în curând avea să cadă în muţenie.

Şi, într-adevăr, în cameră se făcu linişte.

în timp ce alţi anchetatori insistau şi presau martorii în timpul interogatoriilor, mai ales când descopereau un punct slab, Gamache îşi învăţase agenţii despre virtuţile tăcerii.

Putea fi, şi deseori era, mult mai ameninţătoare decât ţipetele. Chiar dacă şi acestea aveau rostul lor. Dar nu aici. Nu acum.

în cameră se lăsase tăcerea.

Hugo se foi. Adrienne se înroşi.

Şi Caroline? Ea zâmbi.

Un zâmbet vag, fugitiv, dar vizibil.

De satisfacţie.

Hugo scoase un sunet, dar Caroline îl făcu să amuţească, scoţând şi ea un mic sunet. Ceva discret, între a-şi drege vocea şi un mormăit.

Ca şi cum fratele şi sora se înţelegeau la un nivel primitiv, unde mormăielile erau de ajuns.

Din nou, tăcerea se adânci, învăluindu-i, aşa încât până şi tânărul agent retras într-un colţ începu să se foiască.

— Ce vreţi de la mine? întrebă Adrienne într-un târziu.

— Vrem să ne spuneţi ce ştiţi, răspunse Beauvoir. Atât.

— Spune-le, Adrienne, o îndemnă Hugo. Au trecut ani întregi şi oricum vor afla. Nu-i nicio ruşine.

— Pentru tine, poate.

Se făcu din nou linişte, în timp ce toţi ochii se îndreptară spre fosta soţie a lui Anthony Baumgartner.

— Soţul meu m-a înşelat cu cineva de la el de la serviciu, răspunse ea într-un târziu. Eu am aflat şi căsnicia noastră a luat sfârşit. De aceea am retras şi banii mei, şi pe cei ai copiilor. Să nu mai am de-a face cu compania lui. Cu el.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Beauvoir.

— Acum trei ani.
— Şi ei mai erau împreună?

— Nu. S-a terminat.

— Cum o cheamă? întrebă Beauvoir.

— Contează?

— Posibil. Oamenii ţin ranchiună. Numele ei, vă rog.

Şi din nou Caroline schiţă un zâmbet uşor. Fugar, îngâmfat. Nemilos.

— îl chema Bemard.

Beauvoir ridică din sprâncene.

— înţeleg.

— Oare? făcu Adrienne. Mă întreb ce înţelegeţi. Umilinţa? Minciunile? Cele mărunte şi apoi marea minciună gogonată care a fost căsnicia noastră? Am iubit un om care nu m-a iubit, care nu era capabil s-o facă. Nu în acelaşi fel, în orice caz. Nu m-a iubit niciodată, după cum a recunoscut şi el. Nu m- ar fi iubit niciodată. Stăteam acolo, zise ea arătând spre şemineu. Acolo s-a încheiat căsnicia noastră. Chiar acolo. Când l-am întrebat, a recunoscut tot. Nici măcar n-a încercat să amortizeze şocul. A părut uşurat, atâta tot. Mie îmi fugea pământul de sub picioare şi el se simţea uşurat. Nu simţea nimic pentru mine. Sau pentru copii. Nu voia decât să scape, aşa zicea. Să scape.

— Bine, dar n-a ajuns prea departe, nu? spuse Hugo.

— Nu şi-a afişat niciodată orientarea sexuală? întrebă Beauvoir.

— Nu.'

— De ce?

Adrienne dădu să răspundă, dar se răzgândi. Umerii ei, care se ridicaseră până aproape de urechi, se lăsară încet.

Se uită la Hugo, care clătină uşor din cap în semn de susţinere. Privirea ei trecu peste Caroline, apoi se opri la Beauvoir.

— Chiar nu ştiu. N-am întrebat niciodată. Sinceră să fiu, cred că mi-a convenit că a fost discret. Pentru binele copiilor. Poate şi pentru binele meu, adăugă ea. N-am încetat niciodată să-l iubesc, să ştiţi. Aş fi rămas cu el, dacă ar fi vrut. E prima oară când recunosc asta faţă de cineva. L-am iubit, nu pentru că ar fi fost hetero, ci pentru că era Tony.

Se uită în jurul ei.

— Urăsc camera asta.

Gamache se întrebă dacă doar atât ura.

Capitolul 24

— Mă scuzaţi, spuse inspectorul-şef Beauvoir, cedându-i locul inspectorului Dufresne. Vă las cu domnul inspector şi inspectorul-şef Gamache.

Se ridică în picioare şi, după ce îl salută pe subalternul său cu o mişcare din cap, îi aruncă o privire lui Gamache.

Evident, acesta ştia foarte bine ce avea de gând să facă Beauvoir. Ce făcea şi el când era şeful secţiei Omoruri.

Beauvoir îi ascultase pe membrii familiei. Acum era timpul să-l cunoască şi pe decedat. Pe cât posibil, în orice caz.

Beauvoir aruncă un ochi în fiecare cameră. în unele chiar intră.

Agenţii făceau fotografii. Prelevau probe. Deschideau sertare şi dulapuri.

îl salutau.

— Inspectare.

Beauvoir îi saluta şi el, dar în general rămânea tăcut. Se uita. Observa. Nu le supraveghea activitatea, ci lăsa locul să i se impregneze în memorie.

întotdeauna îţi producea un sentiment ciudat să te plimbi neinvitat prin casa unui necunoscut. Să o vezi aşa cum o lăsase dimineaţa. Fără să ştie că nu se va mai întoarce niciodată. Fără să ştie că era ziua morţii sale.

Casa degaja o atmosferă de statornicie, confort şi linişte. Era un cămin, nu un trofeu.

Culorile erau blânde. Un bleu-gri delicat pe pereţi. Dar ici-colo apăreau detalii care păreau aproape jucăuşe.

Draperiile cu un desen geometric verde-lime în dormitorul mare. Posterele vintage cu Expo ’67 de pe pereţii holului.

în dormitor, câteva haine erau aruncate neglijent pe un scaun. Şerveţele făcute ghemotoc în coşul de hârtii. Ceva mărunţiş pe comodă, lângă o fotografie înrămată a lui Baumgartner cu copiii. Un băiat şi o fată.

Pe noptieră, o carte despre politica americană şi un număr din revista *L’actualité.*

Cu ajutorul unui pix, Beauvoir deschise sertarul. Alte reviste. Stilouri. Dropsuri pentru gât.

închise sertarul şi se uită în jur, căutând indicii că acolo mai locuia cineva. Sau că venea în vizită. Sau rămânea peste noapte.

Nu erau alte haine, nici altă periuţă de dinţi.

Nicio dovadă că Baumgartner ar fi avut un partener sau un iubit.

Beauvoir ieşi pe hol şi intră în încăperea pe care Baumgartner o folosea ca birou. Acolo rămase încremenit.

Nu ştia mare lucru despre artă. Nu recunoştea niciun pictor. Cu o singură excepţie. Şi acea excepţie era pe perete, deasupra şemineului din birou.

Era un Clara Morrow. Şi nu orice „Clara", era o reproducere a portretului pe care i-l făcuse lui Ruth. Şi nu era doar Ruth.

Clara o reprezentase pe bătrâna poetă dementă ca pe o Fecioară Maria îmbătrânită, uitată, amărâtă.

O mână ca o gheară strângea la gât şalul albastru zdrenţuit. Faţa ei avea o expresie de scârbă. De furie. Nu se regăsea nimic din tânăra şi blânda fecioară în această creatură bătrână şi albită.

Ruth.

Dar. Dar. Acolo. în ochii aceia. Era o sclipire, o lumină.

Toate tuşele. Detaliile. Culorile, pictura... se reduceau în final la un singur punct minuscul.

Ruth, ca Fecioara Maria, vedea ceva în depărtare. Ceva ce abia se putea observa. Abia prezent. Mai mult o părere.

în ochii aproape orbi ai unei bătrâne amărâte, Clara Morrow pictase speranţa.

Beauvoir ştia că, atunci când priveau tabloul, majoritatea oamenilor vedeau disperare. Era greu să n-o vezi. Dar nu vedeau esenţialul. Acel punct unic.

însă puţinii care îl vedeau nu îl mai uitau niciodată. Negustorii şi colecţionarii reveneau şi descopereau noi comori în portretele bizare ale Clarei, uneori fantastice, alteori de un convenţionalism înşelător.

Dar Ruth era cea care îi adusese faima. Ruth şi punctul de lumină.

Beauvoir salută portretul cu un semn din cap şi parcă o şi auzi pe bătrâna poetă mârâind: „Nătărăilor".

— Baborniţă ce eşti, murmură el.

Agenţii care lucrau în birou ridicară privirile, dar el le făcu semn din cap să continue. Inspectorul-şef Beauvoir se plimbă prin

cameră, încercând să nu-i deranjeze, şi se opri să se uite la fotografiile de pe poliţa şemineului.

Baumgartner cu nişte prieteni. Politicieni. La banchete oficiale. Alte fotografii cu copiii săi. Una cu Baumgartner şi fosta soţie. Arătau bine împreună. Un cuplu încrezător şi atrăgător. Apoi Jean-Guy luă o mică

fotografie într-o ramă de argint. O fotografie alb-negru. Părinţii lui, probabil.

Tatăl era un bărbat suplu, frumos şi sobru. Sever. Un bărbat greu de mulţumit, presupuse Beauvoir.

Iar fiul său îl moştenea, cel puţin ca înfăţişare. Şi ca personalitate? Din fotografii, nu părea aşa. El zâmbea în cele mai multe.

Pe de altă parte, Anthony Baumgartner era maestru în disimularea adevăratelor sentimente. Dovedise acest lucru.

Atenţia lui Beauvoir se îndreptă spre cealaltă persoană din fotografie. Baroana.

Orice s-ar spune, era urâtă. Fără nicio umbră de îndoială. Trupul rotund, pleoapele căzute, ca de prepelicar, şi un ten care, chiar şi în această fotografie veche, părea pătat.

Dar zâmbea şi degaja un aer relaxat aproape permanent. Avea şi o sclipire în ochi. Şi Beauvoir se pomeni zâmbind şi el.

În ciuda tuturor aparenţelor, Baroana era mult mai fermecătoare decât soţul ei.

Totodată pe faţă i se citea o oarecare trufie, o tentă de şiretenie.

În mod evident, Hugo Baumgartner aducea cu ea.

Şi Caroline Baumgartner? Ea semăna mai mult cu tatăl decât cu mama, deşi nu-i lipsea trufia Baroanei. Dar ceea ce trecea drept viclenie la mamă se transforma în cruzime la fiică.

Fotografiile erau interesante – şi chiar revelatoare, în anumite privinţe –, dar obiectul care îl interesa cel mai mult se afla pe masa de lucru: laptopul lui Baumgartner.

— Ai terminat? îl întrebă Beauvoir pe agentul care stătuse la birou şi se uitase la documente.

— *Oui, patron.*

Se ridică şi-i ceda locul superiorului său.

Beauvoir se aşeză în faţa ecranului închis.

În stânga laptopului erau nişte hârtii. Cu cifre. Şi câteva scrisori. Nu îi erau adresate lui Baumgartner, ci erau de la el.

Semnate de mâna lui. Gata să fie expediate, s-ar fi zis.

Beauvoir citi una dintre ele. Părea a fi o explicaţie relativ convenţională referitoare la nişte investiţii şi la situaţia pieţei.

Celelalte documente păreau a fi extrase de cont.

Deschise sertarele biroului. Alte documente erau îndesate acolo.

— Te-ai uitat peste ele?

— *Oui.*

Beauvoir le scoase şi începu să le răsfoiască. Dezordinea din sertare contrasta cu ordinea de pe birou, dar vieţile multor oameni arătau aşa. Camera impecabilă şi dulapul în dezordine. Blatul de bucătărie frumos rânduit şi haos în dulapuri.

Mai ştia şi că indiciile pe care le căutau anchetatorii de la Omoruri se găseau adesea în acea falie dintre viaţa publică şi cea privată.

Cu cât pătrundeau mai adânc în viaţa lui Baumgartner, cu atât golul acela dintre public şi privat începea să se îngusteze. Făcând să iasă la suprafaţă ce se ascundea în interior.

Acum Beauvoir parcurgea fiecare foaie de hârtie, le netezea pe cele şifonate şi le aşeza în dreapta laptopului.

Căuta ceva anume.

Când termină, se întoarse spre laptop şi rămase gânditor.

Fără îndoială că Baumgartner, ca mai toată lumea, îşi protejase dispozitivele electronice cu o parolă. în acea după-amiază, iPhone-ul său fusese descoperit printre dărâmăturile casei mamei lui. Zdrobit. Existau totuşi speranţe că se pot recupera informaţiile.

Beauvoir ştia că, în faţa tehnologiei moderne, oamenii făcea patru lucruri. întâi puneau parole. Apoi le uitau.

Pe urmă, nevoiţi să inventeze altele noi, simplificau lucrurile şi foloseau doar una cu care aveau acces peste tot. Şi o notau pe ceva. Apoi ascundeau hârtia undeva.

Astfel, nu trebuiau decât să-şi amintească locul unde o puseseră, nu şi parola.

Beauvoir îngenunche icnind, apoi se întinse pe covor ca să examineze biroul pe dedesubt. Nimic. Se răsuci, apoi se ridică în picioare.

— Aţi găsit ceva ce ar putea fi parola de la laptop? îi întrebă el pe membrii echipei.

— Nimic, răspunse agentul principal.

— De fapt, interveni un altul, ar fi ceva. E o bucată de hârtie ascunsă în spatele tabloului cu bătrâna nebună.

Apropiindu-se să arunce o privire, Beauvoir simţi că i se

accelerează pulsul. într-adevăr, era o bucată de hârtie lipită cu scotch pe spatele tabloului. Cu un număr. Şi cuvintele „Fecioara Maria”

— *Merde*! murmură el.

Beauvoir învăţase destule despre tablouri şi lumea artei pentru a-şi da seama că era vorba de o reproducere numerotată a Fecioarei Maria. Şi acela era numărul ei.

Revenind la masa de lucru, privirea îi căzu din nou pe documentele pe care le lăsase Baumgartner lângă laptop.

Apoi se ridică şi se îndreptă spre dormitorul mare.

— Agent Cloutier? Vrei să vii cu mine, te rog?

— *D'accord, patron.*

Femeia, în vârstă de aproape 50 de ani, păru uşurată şi totodată neliniştită că era chemată de inspectorul-şef Beauvoir.

— Hugo? spuse Gamache.

— Da?

— Eşti foarte tăcut.

— Nu am nimic de adăugat. Sora mea se descurcă foarte bine, la fel şi Adrienne. Nu văd cine ar fi putut să-i facă rău lui Tony.

— Dumneavoastră, domnule, cu ce vă ocupaţi? întrebă inspectorul Dufresne.

în privinţa lui Caroline, stabiliseră deja că era agent imobiliar. De succes, zisese ea. în primii cinci la sută.

Aflaseră ulterior că era adevărat. într-un anume sens. Primii cinci la sută din compania ei, în domeniul ei. în vânzarea de coproprietăţi. Pentru familiile tinere.

Ceea ce o plasa în ultimii cinci la sută dintre agenţii imobiliari din Quebéc.

— Sunt dealer de valori mobiliare, răspunse Hugo.

— La fel ca fratele dumneavoastră? întrebă Dufresne.

— Da.

Dar Gamache observase o foarte uşoară ezitare şi o reţinu.

— Aţi lucrat împreună?

— Nu. La firme diferite. Eu lucrez pentru Horowitz Investment.

Gamache receptă informaţia fără nicio tresărire.

Era aceeaşi firmă pe care o foloseau pentru investiţii el şi Reine-Marie. Deşi avea sediul în Montréal şi fusese fondată de *monsieur* Horowitz cu zeci de ani în urmă, societatea devenise

multinaţională, cu filiale în New York şi Paris.

— Şi cu ce vă ocupaţi acolo, domnule? întrebă Dufresne.

— Sunt prim-vicepreşedinte. Am un portofoliu de clienţi de averea cărora mă ocup.

Hugo zâmbi, ceea ce, paradoxal, îl făcu să pară şi mai urât. Semăna cu un lampion de Halloween.

în mod inconştient, Gamache îl plasase pe Hugo Baumgartner în categoria ţărănoilor. Dacă lucra pentru Horowitz Investments, era probabil într-un rol de suport, făcându-şi treaba cu amabilitate, dar cu oarecare apatie.

Fără ambiţie. Dar poate nu fără resentimente faţă de fratele său, care căzuse în butoiul cu noroc încă de la naştere. în timp ce „Oog" căzuse într- un alt butoi cu altceva.

Gamache zâmbi în sinea lui. îşi recunoştea încă o dată greşeala. De câte ori îşi avertizase agenţii să nu aibă idei preconcepute? Să nu se grăbească să tragă concluzii?

Şi iată că el exact asta făcuse.

Niciodată nu îi trecuse prin minte că acest bărbat necioplit ar putea administra averi de zeci de milioane, poate sute de milioane de dolari.

Va trebui să dea un telefon.

Dar deocamdată asta era ultima dintre grijile inspectorului-şef. în mintea lui tocmai se forma o altă întrebare, când Beauvoir apăru în capătul holului şi îi atrase privirea.

— Vii puţin? întrebă Beauvoir mişcându-şi buzele fără să scoată un sunet.

Gamache nu ştia cum să se împartă. Ardea de nerăbdare să pună întrebarea, dar totodată ştia că Beauvoir nu l-ar întrerupe dacă nu ar fi ceva important.

— *Excusez-moi,* spuse el.

Se ridică în picioare şi îi făcu semn lui Dufresne să continue.

— Ai găsit ceva? întrebă Gamache urmându-l pe Beauvoir pe hol.

— Am s-o las pe agenta Cloutier să explice.

Deşi joasă, vocea lui Beauvoir trăda agitaţie.

Gamache intră în birou şi se pomeni faţă în faţă cu nebuna Ruth. Ridică din sprâncene, apoi se uită la femeia aşezată la masa de lucru.

Aceasta se întoarse şi se ridică imediat în picioare când îl văzu pe Gamache.

— *Patron.*

— Agent Cloutier, o salută Gamache cu un gest din cap. Spune-mi ce ai găsit.

Fusese transferată relativ recent de la secţia financiară a poliţiei. Era contabilă. O birocrată. Nu un agent de teren. Nu avea experienţă în contabilitate criminalistică. Lucra la bugetul Sûreté.

Dar inspectorul-şef Gamache fusese impresionat de ea şi, după ce discutase cu inspectorul-şef Lacoste, obţinuse un transfer temporar la secţia Omoruri. Să vadă dacă era potrivită.

Aveau o întreagă secţie pentru investigarea criminalităţii financiare, dar banii, ascunşi sau nu, erau atât de frecvent mobilul crimelor, încât Gamache ajunsese la concluzia că ar fi util să aibă în secţia Omoruri o persoană specializată în acest domeniu. Şi Lacoste fusese de acord.

Isabelle fusese încântată de Cloutier. însă Cloutier avusese o reacţie diametral opusă. Să fie chemată la locul unei crime sau să fie însărcinată să caute prin casa unei victime erau pentru ea lucruri absolut străine. La cei 48 de ani ai ei, avea impresia că era răpită de extratereştri.

Nu era încântată deloc.

Cu atât mai puţin în acest moment, în faţa marelui şef. Extraterestrul-şef. Deşi nu semăna deloc cu un extraterestru. Dar, pe de altă parte, nici nu trebuia să semene, îi şoptea mintea ei zumzăind de gânduri.

Fusese copleşită de durere, îngrozită de raidul în timpul căruia şefa ei, inspectorul-şef Lacoste, fusese grav rănită.

Fusese îngrozită că se putea întâmpla aşa ceva. Că ar fi putut fi şi ea acolo. Fără să-şi dea seama că poliţia ar fi înarmat-o mai degrabă pe pisica de la sediul central decât s-o ducă pe ea într-un raid.

Şi totuşi. Asta îi dovedise negru pe alb că Sûreté nu se rezuma la nişte cifre într-un registru contabil. Că nu era vorba doar de finanţarea sau de desfiinţarea unui departament sau altul.

Erau în joc vieţi omeneşti. Se pierdeau vieţi omeneşti.

Iar ea nu voia să aibă de-a face cu luarea unei vieţi sau, şi mai rău, să şi-o dea pe-a ei.

Nu îl întâlnise niciodată pe inspectorul-şef Gamache şi habar n-

avea că el fusese în spatele transferului ei sau că de atunci îi urmărea progresele sau lipsa acestora.

însuşi Gamache trebuise să admită că transferul nu fusese un mare câştig. Se vedea că era nefericită, iar un agent nemulţumit nu dădea niciodată tot ce era mai bun. La momentul raidului, tocmai se pregăteau să

o transfere înapoi la departamentul contabil. Totul se schimbase şi în acelaşi timp rămăsese la fel.

Marea Sûreté de Quebéc era paralizată, situaţie care avea să se prelungească până se rezolva problema conducerii. Deocamdată, agenta Cloutier era blocată. Şi Beauvoir, inspectorul-şef interimar, rămânea cu un agent care şi-ar fi tăiat o mână ca să plece de la secţia Omoruri şi să se întoarcă la Contabilitate.

Dar până una alta, era încă la ei. Şi era acolo, în casa lui Baumgartner, în faţa inspectorului-şef. Aproape mută. Dar, din nefericire pentru ea, nu tocmai. Scotea un fel de bolboroseală, nişte cuvinte incoerente de om nebun, cu o lentoare îngrozitoare.

Înţelegând ce se întâmplă, Gamache încercă s-o ajute, s-o ghideze.

— Ce ai găsit, Cloutier? Era în hârtiile alea? întrebă el arătând spre teancul de pe birou.

— Alea şi astea, răspunse ea arătând spre acelaşi vraf de hârtii, ceea ce îi zăpăci pe amândoi. în fine, alea sunt astea, evident. Ha. Da, mă rog. Categoric ceva, dar nu foarte concludent.

Inspectorul Beauvoir, care era de faţă la acest schimb de replici, oftă.

Ce nu ştia el era că, puţin mai devreme, în timpul unei convorbiri telefonice cu Viena, însuşi Gamache se exprimase exact ca agenta Cloutier.

Probabil că dăduse impresia că era un idiot, dar Gamache ştia că nu era. La fel cum ştia că nici agenta Cloutier nu era o idioată.

— Are legătură cu finanţele personale ale lui Anthony Baumgartner? întrebă Gamache încercând s-o scoată din impas.

Se vedea că hârtiile conţineau o mulţime de cifre.

— Da. Nu. Chiar nu ştiu.

Acum se uitau unii la alţii şi, pentru o clipă, Beauvoir se gândi că poate ar fi bine să-i ia arma acestei femei. Nu că ar fi împuşcat

pe careva. Nu în mod voit. în niciun caz. Posibil.

Gamache zâmbi.

— Hai să stăm jos.

îi făcu semn să se aşeze pe scaunul confortabil de la birou şi trase alte două pentru el şi Beauvoir.

— Bun. Agent Cloutier, spune-ne ce anume ţi-a atras atenţia.

— Asta, răspunse ea ridicând unul dintre documentele aşezate în faţa laptopului. Pare să fie un extras de cont de la Taylor and Ogilvy.

Vocea ei devenea din ce în ce mai sigură.

— Să înţeleg că lucra pentru această firmă?

— *Oui.*

— Pentru un manager de portofolii este neobişnuit, chiar lipsit de etică să aducă acasă documente private şi confidenţiale, spuse ea. Una e să le aibă într-un calculator protejat de o parolă, şi alta să fie tipărite pe hârtie. Presupun că *monsieur* Baumgartner avea o funcţie suficient de mare ca să ştie acest lucru.

— Atunci de ce le-ar fi luat acasă? întrebă Gamache.

— Nu ştiu sigur, evident, răspunse ea. Dar există două posibilităţi. Fie avea de lucru din urmă şi s-a gândit că nu va observa nimeni sau nu se va formaliza. Fie punea ceva la cale.

— Cum ar fi?

— înainte să vă răspund, vreau să vă spun că mai e ceva ciudat. în legătură cu documentele.

Făcu o pauză, lăsându-i pe cei doi şefi să reflecteze.

— Sunt copii pe hârtie, zise Beauvoir care înţelese primul. N-ar trebui să lucreze direct pe laptop? într-un fişier electronic?

— Da, aşa s-ar putea crede. Să adune date pentru extrasele de cont. Să scrie scrisorile de prezentare. Nu să lucreze pe hârtie.

— Dar eu primesc extrasele de cont prin poştă, spuse Gamache. Nu prin e-mail.

— Da, din motive de securitate, majoritatea sunt expediate prin poştă, explică ea. Poşta electronică poate fi atacată de hackeri. Dar expedierea prin poştă este ultima etapă şi, în mod normal, de asta se ocupă un asistent. *Monsieur* Baumgartner n-ar avea niciun motiv să fie în posesia documentelor tipărite. Şi în niciun caz acasă. Nu i-ar fi de niciun folos.

— De niciun folos legitim, preciză Beauvoir.

— Exact.

— Şi la ce folos ilegitim te gândeşti? întrebă Gamache.

— Avea aceste extrase aici, acasă, preciză ea aruncând o privire spre teancul de hârtii de lângă laptop, pentru că nu voia să le vadă cineva. Mai ales asistentul lui, care şi-ar fi dat seama imediat că se întâmplă ceva.

— Şi ce se întâmpla? insistă Beauvoir.

— Nu ştiu sigur până nu mă uit în calculator. Dar, la prima vedere, îţi dai seama că sunt adresate unor persoane cu portofolii de milioane de dolari. Au fost efectuate tranzacţii. Au fost cumpărate şi vândute acţiuni. Aceste extrase par legitime.

— Dar nu sunt? întrebă Gamache.

— S-ar putea, răspunse ea. Dar nu sunt sigură.

Inspectorul-şef Gamache clătină din cap. Infracţiunile financiare erau de competenţa Sûreté. în fiecare an descopereau o mulţime de cazuri. Unele mărunte şi de-a dreptul stupide. Altele, la limita legalităţii, fără s-o depăşească totuşi. O limită despre care Gamache, într-o discuţie privată cu premierul, spusese că ar trebui modificată.

Altele însă nu încălcau propriu-zis această limită, ci se strecurau pe dedesubt ca printr-un tunel. Adânc, întunecat, trainic.

Şi, când erau scoase la lumină, se evaporau economii personale. Fondurile de pensii dispăreau. Oamenii erau ruinaţi. Adesea oameni în vârstă, care nu mai puteau să-şi recupereze capitalul.

Era tragic şi intenţionat. O fraudă, un furt comis nu numai de-a lungul anilor, ci şi la prânzuri, cine, nunţi, petreceri de bar-mitzvah şi botezuri. De un consilier. Un contabil. Un manager. Care se apropia tot mai mult de familie. Furând cu neruşinare în tot acest timp.

în fond, cine ar putea să te fure mai bine decât o persoană pe care n-ai bănui-o niciodată?

Gamache se uită la hârtii, apoi la ecranul negru. Pe urmă îşi plimbă privirea prin biroul confortabil.

în cele din urmă, se ridică în picioare.

— Ia legătura cu cei de la Taylor and Ogilvy, spuse Beauvoir ridicându- se la rândul său, împreună cu agenta Cloutier. Află tot ce poţi despre Anthony Baumgartner. Dar cu discreţie.

— Da, domnule.

— Şi află tot ce se poate despre finanţele personale ale lui Baumgartner. Conturi secrete sau la vedere.

— *Oui, patron,* răspunse Cloutier cu o voce precisă, sigură. Entuziasmată.

Treaba asta putea s-o facă. Şi s-o facă bine.

Gamache îl urmă pe Beauvoir în living.

Când fusese chemat, Gamache avea de pus o singură

întrebare. Acum avea mai multe.

Capitolul 25

Se uitau la inspectorul-şef Beauvoir de parcă îşi pierduse minţile.

De parcă vorbea, cum făcuse şi Gamache mai devreme, o limbă inexistentă.

— Tony? sărise Adrienne. Să fure de la clienţi?

Aproape că izbucni în râs.

— Niciodată.

Se uită la Caroline şi Hugo, care clătinau şi ei din cap.

— Nu l-aţi cunoscut pe fratele meu, spuse Caroline. N-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Lucra ca voluntar la un centru de îngrijiri paliative, pentru Dumnezeu!

Nu avea nicio legătură, dar nu era ilogic. Gamache înţelese ce voia să spună.

Numai un nemernic putea să fure de la clienţii săi. Fratele ei făcea un lucru admirabil lucrând ca voluntar. Deci nu putea fi un nemernic.

Numai că raţionamentul nu stătea în picioare. Surprinzător de mulţi infractori erau cetăţeni-model în alte domenii ale vieţii lor.

— *Monsieur?* zise Beauvoir întorcându-se spre Hugo Baumgartner.

Gamache asculta şi privea. Atent să nu-i scape nimic.

— Mai repede m-aş suspecta pe mine decât să-l suspectez pe Tony, răspunse Hugo. N-ar fi făcut niciodată ceva lipsit de etică, cu atât mai puţin să comită o infracţiune.

— De curiozitate, spuse Beauvoir întorcându-se spre Caroline. Până să recunoască el, aţi ştiut că era homosexual?

Ea clătină din cap, derutată de această schimbare de subiect.

Beauvoir se uită la Adrienne şi Hugo, care şi ei clătinată din cap.

— Deci s-ar putea să nu-l fi cunoscut atât de bine pe cât credeaţi.

Caroline se înroşi imediat la faţă, iar Hugo păru enervat pentru prima
oară.

— Nu-i acelaşi lucru, răspunse Hugo. într-un caz e vorba despre ceva ce vine de la natură şi nu are efect asupra caracterului. în celălalt e vorba despre o alegere. Oamenii aleg să

Capitolul 26

încalce legea. Şi nu aleg să fie homosexuali. Doar pentru că fratele meu a fost homosexual nu înseamnă că a fost şi infractor.

— Nu asta am spus, domnule, cred că ştiţi foarte bine, replică Beauvoir păstrându-şi calmul, deşi în tonul său se simţea o uşoară undă de enervare. Eu încercam să spun că fratele vostru ştia foarte bine să se ascundă. A dus o dublă viaţă privată, de ce n-ar fi făcut la fel şi în plan profesional? Aţi fi ştiut?

— Atunci de ce-aţi mai întrebat? interveni Adrienne.

Dar Gamache ştia deja răspunsul. Beauvoir pusese această întrebare, deoarece ştia că răspunsul le va dezvălui mai multe despre familie decât despre victimă.

Hugo aruncă o privire spre hol. Apoi se întoarse spre Beauvoir.

— Aţi găsit ceva în biroul lui, nu-i aşa? Daţi-mi voie să văd. Eu pot să vă lămuresc. Să vă explic tot ce ar putea să vi se pară bizar sau incriminator.

Inspectorul-şef Beauvoir reflectă un moment, apoi le ceru să vină cu el.

îl urmară toţi trei, cu Caroline în frunte.

— Un moment, *madame,* spuse Beauvoir împiedicând-o să intre în birou.

Intră primul şi schimbă câteva cuvinte cu agenta Cloutier, care vorbea la telefon. Aceasta dădu din cap, apoi ieşi din cameră. Caroline şi Hugo intrară după Beauvoir, dar Adrienne se opri în pragul uşii, fără să-şi dea seama că Gamache rămăsese în spatele ei.

Aici era spaţiul privat al lui Anthony Baumgartner. Sanctuarul său. Fotoliul de piele aşezat în faţa şemineului căpătase forma corpului său. Laptopul era pe masa de lucru. Cărţile, pe rafturi. Fotografiile cu momente intime în familie şi reuşite profesionale.

Până şi camera îi semăna. Elegantă. Masculină. Confortabilă. Uşor veselă, cu un covor cu fibre lungi de culoare oranj.

Văzând-o pe Adrienne cu umerii lăsaţi, Gamache înţelese cât de mult îl iubise pe soţul ei. *Genul de dragoste pasională care se poate întoarce împotriva ei înseşi, transformându-se în ură,* îşi zise el.

— Asta e tot ce aveţi? întrebă Hugo arătând spre documentele puse lângă laptop.

— Da, răspunse Beauvoir fără să se lase intimidat de tonul lui.

— Lucra la conturile clienţilor săi. Atâta tot.

— Acasă? întrebă Beauvoir.

— E puţin neobişnuit, recunoscu Hugo. Dar la fel de bine puteţi trage concluzia că era extrem de responsabil. Se ocupa de clienţi chiar şi în timpul său liber. Asta nu e o dovadă de activitate infracţională. Dimpotrivă.

— De ce pe hârtie?

— Poftim?

— Dacă lucra la extrasele de cont ale clienţilor, de ce n-o făcea pe calculator?

— Unii preferă să lucreze pe copii de hârtie, explică Hugo. Mai ales cei ca noi, mai în vârstă. Şi eu scot de multe ori la imprimantă tabelele. îmi e mai uşor să le studiez.

— Tabelele, da, spuse Beauvoir. Dar nu extrasele de cont. Corect?

Hugo ridică din umeri.

— Fiecare cu metoda lui. Vă uitaţi la nişte hârtii şi ajungeţi la concluzia că fratele meu era un hoţ... Nu ştiu, asta mi se pare... nedrept. El este victima. Nu infractorul.

— *Merci, monsieur*. Acum, laptopul. îi ştiţi parola?

Cei din familia Baumgartner se uitară unii la alţii şi clătinată din cap.

— Numele copiilor? sugeră Adrienne.

— Adresa casei? adăugă Caroline.

Beauvoir avu impresia că, fără să vrea, amândouă îşi dezvăluiseră propriile parole.

Şi de această dată, Hugo rămase tăcut. Privirea lui revenea fără încetare la teancul de hârtii de pe birou.

— Am o întrebare, spuse Gamache din pragul uşii şi observă că Adrienne tresări când îi auzi vocea în spatele ei. Conturile dumneavoastră, i se adresă el lui Caroline. Cine se ocupă de ele acum?

Era întrebarea care îi stătea pe buze de ceva timp. O privi pe Caroline cu atenţie.

Urmă o pauză lungă.

— Eu, domnule inspector-şef, răspunse Hugo.

— De fapt, de ce v-aţi retras portofoliul de la Anthony? insistă Gamache fără s-o slăbească din priviri pe Caroline. Spuneaţi că n-aţi vrut să amestecaţi familia cu afacerile. Evident, nu acesta este adevărul.

— Eu şi Hugo am fost întotdeauna mai apropiaţi, răspunse ea. Mi s-a părut firesc.

— Şi asta ar fi de înţeles dacă aţi fi început cu Hugo, dar

n-a fost aşa. La început aţi avut banii la Anthony, dar i-aţi retras de la el. De ce?

Tonul lui era rezonabil. Nu trăda faptul că tocmai o încolţise.

— Eu şi Anthony ne-am certat.

— în legătură cu ce?

— Contează? interveni Hugo.

— Ştiţi de ce şi-a retras banii de la Anthony şi vi i-a încredinţat dumneavoastră? întrebă Gamache concentrându-şi atenţia asupra lui Hugo, care regretă imediat că deschisese gura.

— A fost decizia ei. Eu n-am avut niciun amestec. N-am făcut absolut nimic ca s-o conving.

— Nu asta am întrebat.

Deşi răspunsul i se păruse interesant.

— Domnule?

Agenta Cloutier se întorsese. Ţinea telefonul în palmă ca să nu permită să se audă vreun zgomot.

— Nu acum, spuse Beauvoir. Aşteaptă-ne în living.

— Da, domnule.

Plecă, ţinând telefonul în faţa ei de parcă stătea să-i explodeze în mâini.

— Bun, reveni Beauvoir întorcându-se spre familia Baumgartner. Inspectorul-şef Gamache v-a pus o întrebare.

— Nu ştiu de ce mi-a transferat mie contul, răspunse Hugo.

— N-aţi întrebat? se miră Gamache.

Apoi se întoarse spre Caroline.

— Nu i-aţi spus? întrebă el fixând-o cu privirea. Bineînţeles că i-aţi spus. Oricum vom afla până la urmă. Poate ar fi mai bine să aflăm de la dumneavoastră.

— Spune-i tu, i se adresă Caroline lui Hugo. Tu ştii să explici.

— Bine, răspunse Hugo inspirând adânc. N-a fost nicio ceartă. Asta a fost explicaţia pe care am dat-o celor curioşi. Acum trei ani, fratelui meu i-a fost suspendată licenţa.

— De ce? întrebă Beauvoir.

— Bărbatul cu care a avut aventura era asistentul unuia dintre asociaţii principali. Asistentul respectiv a furat bani de la nişte clienţi. Tony l-a prins şi l-a denunţat. Banii au fost recuperaţi şi asistentul, concediat. Pe Tony l-au păstrat, dar i-au suspendat licenţa.

— De ce, dacă nu făcuse nimic rău?

Beauvoir aruncă o privire spre Gamache, care asculta tăcut.

— Exact, domnule inspector, spuse Adrienne. Exact asta ne-am spus şi noi. Tony a făcut ce trebuia şi totuşi au fost prea aspri cu el.

— De ce? repetă Beauvoir.

Hugo clătină din cap şi ridică din umeri. Aşa cum stătea gârbovit,

semăna mai puţin cu un pitic de grădină şi mai mult cu un gargui.

— Ca de obicei, a fost o chestie politică. Vreau să spun de politică internă a companiei. Asociatul nu a vrut să fie acuzat că i-a lipsit discernământul când l-a angajat pe asistentul respectiv, aşa că măgăreaţa a căzut pe Tony. L-au acuzat de neglijenţă grosolană. Că i-a dat asistentului informaţii despre clienţi care ar fi trebuit să rămână confidenţiale.

— Aducând acasă copii pe hârtie? întrebă Beauvoir.

— Nu ştiu. Tot ce ştiu este că au făcut din el un exemplu.

— Deci l-au pedepsit? întrebă Beauvoir.

— Da. După aceea cariera lui a fost relativ compromisă, cel puţin intern. N-a mai promovat la statutul de asociat. Tony a păstrat portofoliile, dar de tranzacţii se ocupa altcineva din firmă. Nu făcuse nimic rău, dar tot l-au suspendat şi l-au umilit.

încă o dată, Beauvoir aruncă o privire spre Gamache pentru a-i observa reacţia.

— Şi din acest motiv v-aţi transferat conturile? o întrebă Beauvoir pe Caroline.

— Eu n-am vrut, dar Tony a insistat. Era de părere că afacerile vor merge mai bine cu Hugo, care putea şi să mă consilieze, şi să facă tranzacţiile.

— Şi? întrebă Gamache.

Apoi, văzând privirea nedumerită a lui Caroline, preciză:

— Au mers mai bine?

— Eu cred că da, răspunse ea aruncând o privire spre Hugo.

— Fratele meu cunoştea foarte bine piaţa, domnule inspector-şef. Şi eu sunt bun, dar adevărul e că Tony era şi mai bun. A fost o mizerie că i-au suspendat licenţa.

— Şi el a văzut lucrurile la fel? întrebă Beauvoir. A rămas supărat?

— Nu, răspunse Hugo. Le-a fost recunoscător partenerilor pentru că au dat dovadă de discreţie. Ar fi putut să facă totul public. Ar fi putut să-l concedieze. După părerea mea, s-au purtat ca nişte jigodii, dar Tony era loial.

— *Merci*. Fratele dumneavoastră avea o relaţie?

— Nu, sau cel puţin nu ştiu eu, răspunse Caroline.

— Care e numele de familie al acestui Bernard?

Ei clătinară din cap.

— Cu cât ştiam mai puţin pe această temă, cu atât mai bine, spuse Adrienne când Beauvoir se întoarse spre ea.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştim? Cunoaşteţi pe cineva care ar fi avut interesul ca *monsieur* Baumgartner să dispară?

Ei reflectară un moment, apoi clătinară din cap.

— După citirea testamentului, aţi mai rămas cu fratele dumneavoastră, aşa e? îl întrebă Gamache pe Hugo.

— Da. Adesea cinam împreună. Ca doi burlaci. Eu aduceam vinul şi Tony gătea.

Lăsă ochii în jos. Poate conştientizează schimbările pe care moartea fratelui le produce în viaţa sa, îşi zise Gamache.

— Despre ce aţi discutat?

Hugo se gândi un moment. în realitate, nu trecuse prea mult timp de atunci, dar, ţinând cont de evenimente, avea impresia că trecuse o eternitate.

— Am vorbit despre mama. Despre Baroană. Nu mai găseşti una ca ea, spuse Hugo afişând zâmbetul lui de dovleac de Halloween. Am vorbit despre cât de mult ne lipseşte.

— Şi mie îmi lipseşte, adăugă Caroline.

Dar vocea spunea mai mult despre ea decât despre afecţiunea pentru mama lor. Despre nevoia de a fi inclusă şi, poate şi mai important, despre teama de a fi abandonată. Lăsată în urmă.

— La ce oră aţi plecat? întrebă Beauvoir.

— Am mâncat devreme. La ora 8:00 eram deja acasă, răspunse Hugo.

— V-a zis că intenţionează să se ducă la casa mamei?

— Nu, deşi am discutat dacă ar trebui salvată sau nu. Credeţi că de-asta s-a dus acolo?

— Posibil, răspunse Beauvoir.

Le dădu câte o carte de vizită, îndemnându-i, după procedura standard, să-i telefoneze dacă îşi mai aminteau ceva.

Apoi le ceru să predea cheile casei.

Părură surprinşi, apoi se obişnuiră cu ideea şi i le dădură.

După plecarea lor, Beauvoir şi Gamache se duseră după agenta Cloutier în living.

— A închis, spuse Cloutier. Dar a zis că pot să revin când sunteţi gata.

Formă numărul şi îi întinse telefonul lui Beauvoir.

— *Bonjour? Madame* Ogilvy? Sunt inspectorul-şef

Beauvoir. Şeful secţiei Omoruri de la Sûreté du Quebéc. Da, este vorba despre Anthony Baumgartner.

îi explică pe scurt ceea ce oricum urma să afle de la buletinele de ştiri.

Apoi întrebă:

— Avea documente acasă? întrebă *madame* Ogilvy. Extrase de cont? Pe suport de hârtie?

— Da. Vă puteţi gândi la un motiv întemeiat?

Femeia făcu o scurtă pauză, apoi răspunse:

— Nu.

— Eu cred că da, *madame*. Vă las să vă mai gândiţi. Putem să ne vedem mâine? Am să aduc cu mine extrasele de cont şi scrisorile.

Când se pregătea să închidă, Gamache îl atinse pe braţ şi îi şopti ceva la ureche.

— O ultimă întrebare, spuse Beauvoir. Aveţi printre clienţii dumneavoastră pe cineva cu numele Kinderoth?

— Avem mii de clienţi, domnule inspector-şef.

— Puteţi să verificaţi?

— Lista cu numele clienţilor noştri este confidenţială.

— Putem obţine un mandat.

— Nu vreau să vă pun beţe-n roate, dar mă tem că va trebui să obţineţi unul.

Beauvoir dădu ochii peste cap, dar înţelese că n-avea rost să insiste. Dacă se afla cumva că furnizase informaţii confidenţiale, *madame* Ogilvy trebuia să demonstreze că fusese constrânsă s-o facă.

Toţi îşi protejau spatele, iar Beauvoir ştia bine lucrul acesta.

— S-ar zice că e o boală contagioasă, comentă Beauvoir când erau în maşină.

— Ce anume? întrebă socrul său.

— Să fie suspendaţi oameni care n-au greşit cu nimic. Să se caute ţapi ispăşitori.

Se auzi un mic bombănit amuzat.

Era modul lui Jean-Guy de a se scuza. Pentru că îl repezise pe Gamache. Pentru că îl lăsase pe individul de la *Ministère de la Justice,* Francis Cournoyer, să-i strecoare îndoiala în suflet.

Bănuia acum că tocmai ăsta fusese şi scopul întâlnirii. în rest, doar figuranţi şi recuzită.

Omul tăcut din colţ era personajul principal. Iar Beauvoir era

singurul spectator.

Se simţea ruşinat. Că pentru o clipă îl crezuse pe Cournoyer când

spusese „întreabă-l pe Gamache” şi nu se gândise că singurul lui scop era „să-i frece creierii într-o toaletă publică”, vorba lui Isabelle.

Gamache se întoarse spre el şi zâmbi.

— Tu ştii că sunt vinovat de tot ce mă acuză ei. Am recunoscut. De bunăvoie. Dar, spre deosebire de *monsieur* Baumgartner, eu am puţine şanse să-mi păstrez postul.

De data asta, Beauvoir îşi ţinu respiraţia. Rămase tăcut.

— Ce vrei să spui? întrebă el într-un târziu.

— Când vor anula suspendarea, nu voi mai reveni ca inspector-şef.

— N-ai de unde să ştii.

— Ba ştiu. Sûreté nu poate fi condusă de o persoană care a încălcat legea.

Privind drept în faţă, Beauvoir reflectă la aceste cuvinte. Căldura, care era dată la maximum, topise gheaţa de pe parbriz. Băgă în viteză, dar rămase cu piciorul pe frână.

— Faptul că Anthony Baumgartner şi-a păstrat postul nu înseamnă că a fost nevinovat, spuse Gamache. Este posibil ca asistentul să fi fost acuzat în locul lui. Şi nu invers. Pe cine crezi că ar proteja asociaţii? Un tânăr aflat la început de carieră sau un vicepreşedinte de companie?

— Dar tu?

— Eu?

— Mai e ceva şi nu-mi spui? întrebă Beauvoir.

întreabă-l pe Gamache. Fără să vrea, Beauvoir tocmai îi urmase sfatul lui Cournoyer.

— Ce-ţi veni? întrebă Gamache. Asta te frământa? Ţi-a spus cineva ceva?

— Deci?

— Dacă mai e ceva, şi eu sunt în ceaţă la fel ca tine. E o chestie politică. Amândoi ştim asta. Dar până unde ajunge şi care

este scopul, asta n-am de unde să ştiu. Oricum, nici nu contează.

— Nu?

— Nu. Nu contează decât recuperarea drogurilor. Atât. O comisie de cercetare disciplinară nu mă poate judeca mai aspru decât mă judec eu pentru că le-am lăsat să-mi scape.

Jean-Guy înţelese că ăsta era adevărul. Deja se vedea efectul greutăţii apăsătoare a responsabilităţii. A vinovăţiei. A fricii.

Simţea anxietatea crescând până aproape de panică pe măsură ce şeful se

străduia să recupereze restul drogurilor.

Nu trebuia decât să se uite la ridurile din jurul gurii lui Gamache. La cutele dintre sprâncene. La mâinile care, chiar şi în timpul unei conversaţii banale, se încordau ca sub efectul unei dureri fizice.

Glonţul a plecat deja, spusese Cournoyer. Iar acum, constata Beauvoir, îşi atinsese ţinta.

— Le vom găsi, *patron.*

— Trebuie.

Vorbise cu o hotărâre rece şi Jean-Guy se întrebă până unde era dispus Gamache să meargă pentru a-şi atinge scopul. Dar apoi îşi aminti de discuţia lor. Despre Amelia Choquet. Şi încetă să se mai întrebe.

— Mergem spre casă? întrebă Beauvoir, îndreptând maşina spre Three Pines.

— Spre casă, da. Dar nu a noastră. Cel puţin deocamdată.

Jumătate de oră mai târziu, erau la Casa Saint-Remy.

Asistenta-şefa îi salută şi îi invită în biroul ei.

— Cu ce vă pot ajuta? Ziceţi că sunteţi de la poliţie?

Vorbea în engleză şi cei doi ofiţeri de poliţie se grăbiră să schimbe limba. Cât timp o aşteptaseră la recepţie, Beauvoir luase o broşură şi aflase că acolo era un cămin pentru vârstnici anglofoni. Unul dintre puţinele unde serviciile oferite erau, în principal, în limba engleză.

Spre finalul vieţii, chiar şi cei bilingvi preferau să-şi trăiască restul zilelor în limba maternă.

— *Oui,* răspunse Beauvoir. Am dori să ştim mai multe despre moartea Berthei Baumgartner.

— Contesa?

— Baroana, preciza Gamache.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Vrem doar să vă punem câteva întrebări, spuse Beauvoir. Din ce cauză a murit?

Asistenta-şefa se uită în calculator şi, după o clipă, răspunse:

— Insuficienţă cardiacă.

îşi luă ochelarii de pe nas şi se întoarse spre ei.

— E destul de vag, recunosc. Cauza decesului este aproape întotdeauna insuficienţă cardiacă. Dacă rudele nu cer o autopsie, cam asta scrie medicul. Oamenii de aici sunt bătrâni şi fragili. Inima lor pur şi simplu încetează să

mai bată.

— Era de aşteptat? întrebă Beauvoir.

— Păi, aproape întotdeauna este de aşteptat, dar în cazul acesta a fost o surpriză. Nu era bolnavă. Pur şi simplu s-a culcat şi nu s-a mai trezit. Genul de moarte la care visăm aproape toţi.

— Avea mulţi vizitatori?

— Copiii dumneaei treceau s-o vadă, dar lucrează şi era mai greu.

Beauvoir ştia să descifreze ce nu se spunea. Nu veneau prea des.

— Dar o căutau frecvent la telefon, adăugă asistenta-şefa. Spre deosebire de unii pensionari de-aici, *madame* Baumgartner avea o familie care se interesa de ea. Numai că nu puteau s-o viziteze atât de des pe cât ar fi vrut.

— Şi în ziua în care a murit?

— Trebuie să verific.

— Vă rog, spuse Gamache.

O urmară până la biroul de la recepţie, unde aveau un registru pentru vizitatori.

Asistenta răsfoi până la data decesului. Pagina era goală.

— Joseph? strigă ea spre un bărbat de vârstă mijlocie care se apropie. Domnii sunt de la Sûreté. Se interesează de *madame* Baumgartner.

— Contesa?

— Baroana, îl corectă Beauvoir care se surprinse încă o dată apărându-i titlul. Lucraţi la recepţie?

— *Oui*.

— Avea mulţi vizitatori?

— *Non*. Copiii treceau s-o vadă din când în când. Mai ales în weekenduri. Şi tânăra, desigur. Se străduia întotdeauna să treacă s-o vadă.

— Care tânără? întrebă Beauvoir. Aveţi numele ei?

— Da, desigur, răspunse asistenta întorcându-se la biroul ei. Ea este cea pe care am sunat-o când împărăteasa...

— Baroana, interveni Gamache.

— ... a murit. Da, l-am găsit, spuse ea din nou din faţa calculatorului. Katie Burke.

— Puteţi să-mi spuneţi cum se scrie? întrebă Beauvoir scoţându-şi carneţelul.

Nu vedea ce legătură putea fi între moartea naturală a unei bătrâne dintr- un cămin care, cel puţin la prima vedere, era bine întreţinut şi moartea fiului ei care survenise cu o lună şi ceva mai târziu. Totuşi, îşi notă informaţia.

— De ce i-aţi telefonat când a murit *madame* Baumgartner? întrebă Gamache. N-aţi reuşit să luaţi legătura cu familia?

— Nici n-am încercat.

— De ce nu?

— Pentru că numele lui *mademoiselle* Burke era primul pe lista persoanelor de contact. înaintea copiilor.

Capitolul 26

— Unde ţi-e şeful, puţă bleaga?

— Acasă, stă cu Ray-Ray, spuse Jean-Guy dându-i castronul cu salată lui Olivier, care stătea lângă el la masa lungă din bucătăria Clarei.

Faptul că începuse să răspundă la apelativul „puţă bleagă" i se păru puţin îngrijorător lui Jean-Guy, deşi auzise şi insulte mai rele. De la criminali, de la psihopaţi ori de la Ruth.

— Acum se ocupă de copii mici? Asta-i treabă pentru fatuci de 14 ani, comentă Ruth. Şi-a atins potenţialul maxim, după câte văd.

Iniţial, când îl invitase Clara la cină, Jean-Guy se gândise să refuze. Era obosit, iar afară se întunecase şi era frig.

însărcinase un inspector să o găsească pe această Katie Burke, apoi se apucase să citească rapoartele care continuau să vină. A doua zi dimineaţă, la prima oră, urma să se întoarcă la Montréal. Deocamdată însă nu voia decât să moţăie în faţa focului, cu picioarele sprijinite pe un taburet.

Dar apoi Annie şoptise cuvintele magice.

Coq au vin.

în casa familiei Gamache circula un zvon: Olivier preparase celebrul său fel de mâncare şi îl ducea la Clara.

— *Madame,* să nu te joci cu mine.

— Şi la desert? îngheţată cu caramel sărat... şopti ea cu respiraţia caldă şi proaspătă la urechea lui Jean-Guy.

— Nuuu, gemu el.

— ... şi smochine prăjite.

— Bine, mă bag, spuse el ridicându-se în picioare. Vii şi tu? strigă spre birou înainte să se îndrepte spre uşa din faţă.

Cum nu primi niciun răspuns, se întoarse.

— *Patron?*

Armand se uita în ecranul calculatorului, cu o carte deschisă alături.

— Ce faci?

— încerc să traduc ceva. Nu-i aşa, *mein Liebling?*

Cu Honoré pe genunchi, Gamache citea, consulta, clipea ca să-şi limpezească vederea înceţoşată şi lua notiţe într-un carneţel.

Capitolul 27

— *Ça y est, le voilà,* anunţă Reine-Marie, oprindu-se la uşă, lângă Jean-Guy.

— Ahh, deci zvonul se confirmă. Dar noi avem deja planuri pentru cină, nu-i aşa? adăugă el uitându-se la nepoţelul său. Cartofi dulci. Mi-am. Poate puţin avocado. Miam-miam. Şi o chestie gri despre care se spune că ar fi carne.

Apoi ridică ochii spre ei.

— Duceţi-vă. Noi ne descurcăm. Nu-i aşa, *meyn tayer?*

— Ah, aici erai, zise Annie, deja îmbrăcată cu paltonul şi venind să-şi sărute fiul. Să nu cumva să-l laşi să facă vreo prostie.

— Vorbeşti cu Honoré, nu? întrebă Armând.

— Da.

— Sigur nu vrei să vii cu el la Clara? insistă Reine-Marie.

— *Non, Merci,* răspunse Armând. Am planificat deja totul. Cina. O baie. Un film. O carte. Ceva lupte greco-romane...

— Ai de gând să-l şi culci la un moment dat? se interesă Jean-Guy.

— într-un final. Poate.

— Tată... îl avertiză Annie.

— Bine, fie. Dar o să citim o carte, de acord? îl întrebă el pe băieţel. Şi am să recit *Naufragiul lui Hesperus: Goeleta Hesperus, prin marea- nvolburată...*

— Doamne Dumnezeule, făcu Jean-Guy. Fugiţi! Scapă cine poate.

— Şi Honoré? întrebă Annie cu prefăcută disperare.

— Las că facem altul. Fugi, femeie, ce mai stai?

Armând dădu ochii peste cap, iar Reine-Marie izbucni în râs, întrebându- se ce s-ar întâmpla dacă cineva l-ar provoca să recite până la sfârşit această poezie plictisitoare, din care el ştia doar primele versuri.

— Ai de lucru? întrebă ea arătând cu capul spre calculator.

— Puţin.

— Vrei să rămân? întrebă Jean-Guy.

— Şi să ratezi *le coq au vin?*

— O să fie şi Ruth acolo. Se cam anulează una pe alta.

— Myma a făcut piureul ei de cartofi, spuse Reine-

Marie.

— Eşti pe cont propriu, îi strigă Jean-Guy lui Armând, chiar când îi izbi în plin un curent de aer rece.

Annie, Reine-Marie şi Jean-Guy se întoarseră şi strigară:

— închide uşa.

Un refren mai bine cunoscut decât imnul naţional.

— Frate, e un ger afară... se auzi cineva spunând în timp ce bătea din

— picioare. Şi asta mică, îl auzi Armand pe Benedict zicând, nici nu se grăbeşte să facă... să-şi facă nevoile.

Armand zâmbi. Benedict nu îndrăznise să spună „caca”, nici măcar „pipi”. Ştia că tânărul se referea la Gracie şi Armand îl compătimi. El însuşi petrecuse multe seri geroase afară, rugându-se de micuţa creatură să facă şi altceva, nu doar să-l fugărească pe Henri.

Cât timp aştepta să-i fie returnată camioneta, Benedict se angajase să scoată câinii la plimbare în schimbul mesei şi al adăpostului.

Armand avea sentimentul că îi rămâneau datori lui Benedict.

— Am să-ţi aduc şi ţie ceva, îi promise Reine-Marie sărutându-l pe Honoré pe creştetul capului, după care puse mâinile pe obrajii lui Armand şi îl sărută pe buze. *Meyn tayer,* îi şopti ea.

El zâmbi.

— E în germană? se interesă ea aruncând o privire spre ecran.

— Da. Durează ceva să citesc.

— încă te supără ochii? îl întrebă Reine-Marie examinându-i ochii injectaţi.

— Germana mea e cam ruginită.

— Ruginită? Aşa se spune în germană la „inexistentă”?

Armand râse.

— Cam aşa ceva.

Reine-Marie se uită din nou la ecran.

— E lung. De unde-l ai?

— De la un poliţist din Viena.

Femeia îşi legă fularul la gât.

— Pe curând!

— Distracţie plăcută!

Se întoarse la calculator şi, aplecându-se peste Ray-Ray, care mirosea a bebeluş, începu să citească despre o familie care se

destrăma.

Jean-Guy se uita la bucăţelele fragede de pui cu ciuperci, la sosul gros şi aromat, aflat lângă un munte de cartofi.

Bătuţi, insista Myrna. Nu doar zdrobiţi.

îi era atât de foame, încât simţea că o să înceapă să plângă.

— Vasăzică e adevărat ce se spune, comentă Ruth. Fiul Baroanei a fost omorât.

înainte de masă, Jean-Guy le luase deoparte pe Clara şi pe Myrna şi le

povestise. Vestea se răspândise, bineînţeles, pe măsură ce soseau şi ceilalţi.

— Am crezut că minţi, îi spuse Ruth Myrnei.

— De ce-aş minţi în legătură cu aşa ceva?

— De ce spui că biblioteca ta este o librărie? întrebă Ruth. Minţi aşa cum respiri.

— Dar este o librărie, protestă Myrna exasperată. Să nu crezi că nu văd când pleci cu cărţile ascunse sub palton.

— O, sunt atâtea lucruri pe care nu le vezi, replică Ruth.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi Billy Williams.

— Ba îl văd. îmi deszăpezeşte aleea şi maşina.

— Mie nu-mi deszăpezeşte maşina, murmură Clara uitându-se la Olivier şi zâmbind amândoi.

— Ce vrei să insinuezi? întrebă Myrna. E un om amabil, atâta tot.

— Atunci de ce nu e aici? ripostă Ruth.

— Aici? spuse Myma uitându-se în jur. De ce să fie aici? Avem ceva de reparat? o întrebă ea pe Clara.

— Eu aş zice că da, răspunse Ruth, iar Rosa dădu din cap lângă ea.

— Hai să schimbăm subiectul, interveni Reine-Marie.

— Păi, dacă nu putem vorbi despre crimă şi despre prejudecăţile bibliotecarei aici de faţă... începu Ruth.

— Prejudecăţi, eu? Eu nu am...

— Astăzi am văzut unul dintre tablourile tale, interveni Jean-Guy, spunând primul lucru care îi veni în minte.

— Ba ai prejudecăţi şi ştii bine că ai, insistă Ruth. Vezi doar aparenţele şi pe urmă emiţi judecăţi de valoare. Billy Williams nu este doar un om bun la toate.

— Elnul dintre tablourile mele? Serios? Elnde?

— O reproducere, de fapt, răspuns Jean-Guy. Numerotată.

— Râde ciob de oală spartă, replică Myrna. Pentru tine, Baroana n-a fost niciodată decât o femeie de serviciu. Măcar ştiai cum o cheamă?

— Când îi ceri mâna lui Gabri? îl întrebă Annie pe

Olivier, deschizând un alt subiect de conversaţie. Abia aşteptăm cu toţii.

— Ce să mai zic eu? interveni Gabri. Dacă mai aşteaptă mult, n-o să mai încap în rochia de mireasă.

— Iată şi răspunsul, zise Olivier.

— Dacă nu ştii numele unei persoane, nu înseamnă neapărat că nu îţi

pasă, spuse Ruth.

— Şi ţie ţi-o fi păsat, i-o întoarse Myrna. Măcar ai ştiut c-a murit?

— Am văzut tabloul tău acasă la Anthony Baumgartner, interveni Jean- Guy ridicând vocea.

— Mortul? întrebă Clara.

— Hei, parcă n-aveam voie să vorbim despre crimă, sări Ruth. Nu-i corect.

— Nu vorbim despre crimă, zise Jean-Guy. Eu vorbesc despre artă.

— Tu? exclamară la unison Annie, Gabri, Olivier, Clara, Myma, Ruth şi chiar Reine-Marie.

Rosa păm alarmată. Dar raţele par adesea aşa. Şi adesea din motive întemeiate.

— Ce? ripostă Jean-Guy. Sunt un om cult.

— Cu K mare, replică Annie bătându-l uşurel cu palma peste mână.

— Exact, spuse el. *Merci.*

Toţi începură să râdă, apoi Myrna se întoarse către Ruth.

— îmi pare rău că te-am repezit în legătură cu Baroana. Dar eurâtsă spui despre oameni că au prejudecăţi.

— Nu despre „oameni", preciză Ruth. Despre tine. Doar pentru că eşti o oală spartă nu înseamnă că nu...

— Ce sunt?

— Ce tablou avea? întrebă Reine-Marie.

— Cel cu... făcu Jean-Guy arătând cu capul spre Ruth. Nu originalul, bineînţeles.

— Nu, noi suntem privilegiaţi că avem originalul aici, comentă Reine- Marie.

— Eu mă refeream la tabloul original, preciză Jean-Guy.

— Ah, da? întrebă Reine-Marie şi zâmbi.

— O, aşa e, zise Clara. I l-am făcut cadou Baroanei. Uitasem.

— Annie are dreptate, să ştii, i se adresă Gabri lui Olivier. Ai face bine să pui marea întrebare mai repede, dacă

vrei un soţ încă tânăr. N-o să am la nesfârşit 37 de ani.

— Hm, ai 37 de ani de ceva timp deja, comentă Olivier.

— Presupun că i l-a dat fiului ei, spuse Clara. Ce tragedie... Aveţi idee cine l-a omorât? O, scuze, nu se discută aşa ceva la masă.

Deşi nu ar fi fost prima oară când, adunaţi în jurul mesei, la lumina pâlpâindă a lumânărilor, ar fi discutat despre crime.

— Ei bine, Ray-Ray, murmură Armand luând de pe nas ochelarii de citit şi trecându-şi mâna peste ochii obosiţi. Ce înţelegi tu din toate astea?

Mâncaseră şi îi făcuse şi baie lui Honoré, iar acum stăteau pe canapeaua din living, în faţa şemineului. Armand citea traducerea aproximativă pe care o făcuse după e-mailul trimis de *Kontrollinspektor*. Honoré, îmbrăcat în pijamaua preferată, cea cu ursuleţi, se odihnea la pieptul bunicului, flancat de Henri de o parte şi Gracie de cealaltă parte, pe canapea.

Honoré ştia exact ce să înţeleagă. Chiar dacă nu pricepea cuvintele, percepea vibraţiile calde şi profunde venite dinspre bunicul său. Absorbea fiecare cuvânt.

Erau deci în armonie.

O armonie plăcută.

Apucând mâna mare care îl ţinea cu fermitate, băieţelul simţi o mângâiere blândă. Şi un sărut pe creştet.

Şi simţea un miros familiar. Mirosul bunicului.

în timp ce bunicul citea despre un motiv de crimă.

Apoi Armand puse carneţelul deoparte şi urcă la etaj să-l culce pe Honoré. îi citi din *Winnie the Pooh* şi Honoré adormi ascultând aventurile ursuleţului şi ale prietenilor săi: Tigger, Roo şi Piglet. Şi Christopher Robin. în Pădurea de o sută de acri.

— Chiar şi-acum mi se face pielea de găină, zise Reine-Marie uitându-se la tabloul original din atelierul Clarei.

— Era să fac infarct, mărturisi Jean-Guy. Când am văzut-o pe Ruth acasă la Baumgartner. Atârnând deasupra şemineului.

— Probabil că sunt multe reproduceri în circulaţie, spuse Reine-Marie. A fost marele tău succes. Lucrarea cu care ai dat lovitura.

— Nu, răspunse Clara contemplându-şi capodopera. Galeria de artă abia a vândut câteva tablouri. Deşi a făcut multe reproduceri. Oamenilor le place să se uite la tablou. Apoi îşi iau tălpăşiţa. Pe bune, cine ar vrea să aibă aşa ceva acasă? adăugă ea arătând spre şevalet cu lingura plină de îngheţată.

— Anthony Baumgartner, se pare, remarcă Jean-Guy.

Se uitară toţi trei la femeia acră şi bătrână din tablou, apoi se dădură înapoi şi se uitară prin uşa atelierului Clarei la bătrâna acră de la masa din bucătărie.

Ruth continua să se certe cu Myrna. De data asta, se pare, pe tema

patiseriei franţuzeşti.

— De-aia li se spune „găluşte”, o auziră pe bătrână spunând.

— Găluştele din supă? Pe bune? se mira Benedict.

— Nu, nu chiar, spunea Myrna. *C-h-o-u-x.* Nu găluşte.

— N-are niciun sens.

Cei trei reveniră la tabloul atârnat pe peretele studioului.

— Mă întreb ce ne spune lucrul ăsta despre victimă, spuse Reine-Marie. Faptul că l-a atras acest tablou.

— în afară de faptul că avea gusturi rafinate în materie de pictură, vrei să zici? întrebă Clara.

— Dar nu pe el l-a atras, o corectă Jean-Guy. Ci pe mama lui. Ziceai că ea şi l-a dorit. Apoi i l-a dăruit lui.

— Iar el l-a atârnat pe perete, insistă Reine-Marie. Nu l-a ascuns la subsol.

— Adevărat, recunoscu Jean-Guy fără să-şi ia ochii de la Ruth de pe pânză. Credeţi că Baroana a înţeles semnificaţia acestui tablou? Că e vorba despre speranţă, nu despre amărăciune?

Ele se uitară la Jean-Guy cu o surprindere nedisimulată şi, i se păru lui, uşor jignitoare. Annie se apropie de soţul ei şi îl cuprinse cu braţul de talia uşor împlinită.

— O să facem din tine un fan al artei, îl ameninţă ea.

— Fan, repetă el. Ăsta nu era un fel de îngheţată italienească?

— Tu nu iei parte la conversaţia care trebuie, replică Annie. Cred că o vrei pe cea de-acolo.

Arătă spre trioul format din Myrna, Ruth şi Benedict. Care acum discutau despre diferenţa dintre semafor şi *petit four*[1]*—K*

— Nu, mulţumesc, spuse Jean-Guy. De altfel, ştiu tot ce am nevoie să ştiu despre artă. *Chiaroscuro.*

Rostise cuvântul cu un aer triumfător, de parcă ar fi declarat deschise Jocurile Olimpice sau ar fi lansat o navă la apă.

— Poftim. E singurul jargon din domeniul artistic pe care îl posed, dar dau pe spate pe oricine.

— Ce cuvânt era ăla? întrebă Gabri, care mai scotea îngheţată din congelator.

— Te rog, nu-i spune, insistă Olivier.

— A mai rămas ceva de mâncare? întrebă Reine-Marie îndreptându-se spre bucătărie. Aş vrea să-i duc şi lui Armând.

Olivier arătă o caserolă de pe blat, plină cu *coq au vin* şi piure.

— Ţi-am pregătit deja.

— *Merci, mon beau.*

— Deci, îi explica Ruth lui Benedict, dacă îţi oferă cineva un semafor, nu-l mânca.

— *Dar un petit four?*

— Pe ăla mi-l dai mie.

Benedict clătina din cap, în timp ce Myma şi Rosa, nedumerite, urmăreau toată scena.

Jean-Guy îl bătu pe Benedict pe umăr.

— Vino să mă ajuţi la vase.

Jean-Guy le spăla, iar Benedict le ştergea.

— De ce ai minţit? întrebă Beauvoir cu glas scăzut.

— în legătură cu ce? întrebă Benedict luând un pahar ud şi cald.

— în legătură cu prietena ta.

— A, asta.

— Spune-mi adevărul, insistă Jean-Guy.

— Contează? întrebă Benedict.

— Anchetăm o crimă. Totul contează. Mai ales minciunile.

— Dar omul care a murit n-are nicio legătură cu mine.

— Eşti sigur? întrebă Beauvoir. Trebuie să execuţi un testament în care el era unul dintre principalii moştenitori. A fost omorât la câteva ore după citirea testamentului. Cadavrul lui a fost găsit într-o casă abandonată unde ai fost găsit şi tu. Te-ai aflat acolo în acelaşi timp cu el.

Beauvoir îl lăsă să digere aceste cuvinte.

— Dar n-am ştiut, se apără Benedict.

— Şi de unde ştiu că nu
minţi? Din nou? îl privi pe
Benedict direct în faţă.

— înţelegi acum de ce contează să spui adevărul? Poate că nu minciuna în sine contează, dar asta ne arată că ceea ce spui nu este întotdeauna demn de încredere. Că tu nu eşti întotdeauna demn de încredere.

— Ba sunt, spuse Benedict cămia obrajii i se făcuseră roşii ca focul. Eu nu mint. De obicei. Dar... nu-mi place s-o spun cu voce tare.

— Ce?

— Că m-a părăsit. Că ne-am despărţit. E prea curând.

— Au trecut deja două luni.

— De unde ştii?

— Sunt şeful interimar al secţiei Omoruri de la Sûreté du Quebéc, răspunse Jean-Guy întinzându-i lui Benedict o farfurie plină de spumă. Tu chiar credeai că n-o să ne interesăm?

— Atunci înseamnă că trebuie să ştiţi că relaţia mea nu are nicio legătură cu ce s-a întâmplat.

— A, da? L-ai minţit şi pe *monsieur* Gamache când te-a întrebat de ce te- ai dus la fermă seara trecută. Ai spus că îţi era dor de prietena ta şi voiai să te întorci acasă. Dar nu era adevărat, nu?

Benedict se concentră pe paharul pe care îl ştergea.

— Ba este adevărat. Parţial. Nu ştiţi cum e să ai inima frântă şi să fii înconjurat de oameni fericiţi.

Se uită la Jean-Guy.

— Tu. Soţia ta. Ray-Ray. *Monsieur* şi *madame* Gamache. Voi aveţi tot ce îmi doresc eu, tot ceea ce mi-am dorit întotdeauna. Şi am pierdut. Era insuportabil. Mă durea prea tare. A trebuit să plec.

Benedict privea cu ochi mari. Rugători.

Ce imploră? se întrebă Jean-Guy. înţelegere? Iertare?

Nu, îşi zise el. Vrea ce voiam şi eu când aveam inima frântă. Vrea să nu mai zgândăr rana.

— /nţeleg, spuse el. Dar gata cu minciunile, bine?

— Promit.

Beauvoir se întoarse spre tânăr şi îl privi drept în ochi.

— De ce crezi că te-a desemnat *madame* Baumgartner executor?

— Nu ştiu.

— Nu se poate să nu te fi gândit. Haide, Benedict. De ce-ar face-o? Probabil ai cunoscut-o.

— N-am cunoscut-o. Vă jur. N-am întâlnit-o niciodată pe femeia asta. Pe Baroană. Puteţi să mă puneţi la detectorul de minciuni. Mai există aşa ceva? Am s-o întreb pe Ruth.

Beauvoir oftă.

— Ruth fabrică minciuni pe bandă rulantă. Nu ştie nimic despre metodele de detectare.

— Dar în mod normal n-ar trebui să recunoşti ceva ce

faci chiar tu? întrebă Benedict.

Jean-Guy trebui să accepte că era o observaţie perspicace. Şi corectă. Ruth era expertă în minciuni. Adevărul era uneori ceva care o ocolea. Şi poate îl ocolea şi pe acest tânăr plăcut.

Din cealaltă parte a camerei, Clara urmărea discuţia dintre Jean-Guy şi Benedict.

— La ce te gândeşti? o întrebă Reine-Marie.

— Că mi-ar plăcea să-l pictez pe tânărul acesta.

— De ce?

— Are ceva... un nu ştiu ce. E transparent şi totodată... cum se zice?

— Greu de cap? sugeră Reine-Marie.

Clara izbucni în râs.

— Hm, da. Şi totuşi...

Şi totuşi, se gândi Reine-Marie, privindu-şi oaspetele. *Şi totuşi, nu.*

La plecare, Ruth îi făcu un cadou lui Jean-Guy.

— O carte de poezii. Una care s-ar putea să-ţi placă. Dar să nu i-o citeşti finului meu.

— De ce nu? întrebă acesta mijind ochii.

— Vei vedea.

— E una de-ale tale? întrebă Annie privind cadoul ambalat într-un ziar vechi.

— Nu.

— Una de-ale mele? întrebă Myrna.

— Nu-i treaba ta, i-o tăie Ruth.

— Pun pariu că aşa e, murmură Myrna în timp ce-şi punea cizmele în picioare.

În faţa uşii, cele două femei se îmbrăţişară şi Myrna se oferi să o însoţească pe Ruth până acasă.

— O conducem noi, se oferi Olivier.

Din întunericul de-afară, chiar înainte să închidă uşa în faţa frigului muşcător, Clara îl auzi pe Gabri spunând:

— Ia uite! Un sloi de gheaţă. Vino, Ruth. Are numele tău pe el.

— Homalăule.

— Cotoroanţo.

Şi chiar când se închise uşa, o voce moale, adormită:

— *Fuck, fuck, fuck.*

Armând îi întâmpină la uşă.

— V-aţi distrat bine?

— A venit şi Ruth, răspunse Jean-Guy.

Armând zâmbi. Cu un aer înţelegător.

— Probabil că ai mâncat deja, spuse Reine-Marie. Dar în caz că îţi este încă foame...

îi oferi caserola.

— O, mi-ai salvat viaţa. Muream de foame.

Armând îşi sărută soţia şi se duse cu caserola în bucătărie.

— Ai reuşit să traduci e-mailul? întrebă Jean-Guy.

— Da, cred că da. Esenţialul, în orice caz.

— Adică?

Armând se pregătea să-i răspundă, dar observă că Annie îşi aştepta soţul.

— îţi spun mâine-dimineaţă. Pot să vin la Montréal cu tine?

Era o întrebare retorică, dar, spre surprinderea lui, Jean-Guy ezită.

— Nu e nevoie, spuse Armând. Sunt sigur că altcineva...

— *Non, non,* bineînţeles că te duc. Doar că după aceea nu mă mai întorc aici şi în plus am o întâlnire la prima oră. Trebuie să plecăm devreme.

— Pot să vă duc eu, domnule, se oferi Benedict, cu capul băgat în frigider, de unde ieşi cu o tartă în mână.

— Cu condiţia să mă lăsaţi să conduc maşina dumneavoastră. Chiar am nevoie de haine curate şi, oricum, trebuie să trec pe la mine, poate are nevoie de ceva vreunul dintre locatari. Pe urmă, pot să vă aduc înapoi. Poate e gata şi camioneta mea până atunci.

— Ar fi perfect, răspunse Armând. *Merci.*

— De ce te duci la Montréal? întrebă Reine-Marie.

— Iau prânzul cu Stephen Horowitz.

Se întoarse spre Jean-Guy şi adăugă:

— De la Horowitz Investment.

Jean-Guy încuviinţă. Firma la care lucra Hugo Baumgartner.

Annie şi Jean-Guy le uraseră tuturor noapte bună, iar Benedict plecă în camera lui cu o felie imensă de tartă şi un pahar cu lapte.

— Trebuie să fi fost un om interesant acest Anthony

Baumgartner, comentă Reine-Marie, care pusese la încălzit porţia de *coq au vin.*

— Ce te face să spui asta?

— Jean-Guy ne-a spus că avea tabloul Clarei în birou.

— Da. Foarte neaşteptat.

Armând se gândi la mesajul pe care încercase toată seara să-l traducă.

La fel ca tabloul, era impregnat de amărăciune. Dar şi de speranţă.

Diferită totuşi de cea din tabloul Clarei.

Era o speranţă de răzbunare. De revanşă. Duhnea a lăcomie. Şi megalomanie. Şi o convingere imensă: aceea că altcuiva i se va întâmpla ceva oribil.

Şi se întâmplase.

Speranţa în sine nu era neapărat de bine. Sau ceva bun.

Armand se întreba ce vedea Baumgartner când stătea în faţa tabloului şi se uita în ochii Fecioarei.

Izbăvire sau permisiunea de a avea resentimente?

Poate că, în figura aceea, o vedea pe mama lui. Privindu-l de sus, cu asprime.

în toată nebunia şi mania grandorii ei, dezamăgirea şi îndreptăţirea.

Poate că vedea ce se întâmplă când falsele speranţe se transmit din generaţie în generaţie.

Poate că de-asta îi plăcea.

Poate că se vedea pe el însuşi.

— Du-te şi culcă-te, o îndemnă el pe Reine-Marie. Vin şi eu imediat. Mai am puţin de lucru.

— Atât de târziu?

— Honoré a vrut să vadă *Terminator 2* şi pe urmă am dat o raită pe la cazinou, aşa că nu prea am avut timp să lucrez.

— Eşti un mare caraghios, spuse ea sărutându-l, apoi îşi trecu degetul peste cicatricea de pe tâmpla lui. Să nu stai prea mult.

îşi luă ceaiul, dar lăsă în urma ei un miros delicat de muşeţel şi trandafiri de grădină, amestecat cu aroma puternică, bogată de *coq au vin.* Rămas în bucătărie, Armand închise ochii. Apoi îi deschise din nou şi se îndreptă spre birou.

Henri şi Gracie veniră după el şi se tolăniră sub masa de lucru. Armand introduse parola şi constată că în sfârşit se descărcaseră fotografiile şi înregistrările video pe care le accesase.

Amelia şi Marc se despărţiseră devreme.

Acum se întunecase. Era momentul în care ieşeau din apartamentele închiriate şi din pensiuni oamenii flămânzi. La

vânătoare.

Pe alei şi străduţe lăturalnice, în parcări şi clădiri abandonate, pusese tot timpul aceeaşi întrebare.

— Unde îl găsesc pe David?

De câteva ori, avusese impresia că vede un licăr de interes, un semn de recunoaştere, dar când insista – „Unde este? Cum pot să dau de el?" –, i se întorcea spatele.

Atrăsese totuşi un grup alcătuit în principal din femei tinere. Prostituate. Transsexuali. Majoritatea narcomane înrăite. Care furau, sugeau şi frecau orice pentru o doză.

Veneau la ea pentru că nu le cerea nimic. Şi ştia să se lupte. Se bătuse. Şi câştigase.

Ele nu ştiuseră că era posibil să ripostezi.

Dar acum ştiau.

Armând se uita la fotografiile cu Amelia, făcute cu câteva ore mai devreme.

De la distanţă.

într-una dintre ele făcea un gest. Se ţinea de antebraţ în ceea ce, presupunea el, era un semn obscen relativ comun. îşi imagina şi cuvintele care îi ieşeau din gură.

Se uită mai de-aproape.

Era neîngrijită. Cu părul nespălat. Cu hainele murdare. Partea de jos a pantalonilor era îmbibată de zloată.

încercă în zadar să-i vadă ochii. Pupilele.

Apoi, cu un clic, porni înregistrarea video.

— Ştii, nu-i aşa, cap sec? mârâi ea. Ştii unde-i David.

— Ce ai cu el?

— Nu-i treaba ta. Spune-mi, altfel îţi rup braţul.

Dealerul îi întoarse spatele.

în spatele Ameliei se formase un semicerc de femei tinere. Aproape nişte fetiţe.

— Nu-mi întoarce spatele, secătură ce eşti!

Amelia se mişcă fulgerător. Mult mai iute decât ar fi putut s-o facă dealerul drogat. îl lipi de zid. Apoi, apucându-l de braţ, i-l răsuci la spate. I- 1 smuci în sus cu o mişcare bruscă, exersată.

Bărbatul scoase un urlet care îi împrăştie pe cei din jur. Cei care priveau de pe margine fugiră în toate direcţiile.

Dealerul, aproape un băietan, căzu plângând. Braţul îi atârna într-un unghi absolut nefiresc.

— Acum piciorul. Pe urmă gâtul, spuse Amelia.

Se aplecă lângă el şi îşi ridică mâneca, arătându-i antebraţul.

— David. Unde-i David?

Armând se muta de colo colo, ca şi când, dacă schimba poziţia, putea să vadă mai bine.

Dar corpul ei îi bloca vederea şi, cu toate că înregistrarea avea sunet, fata era cu spatele, iar Gamache nu auzea prea bine.

O văzu ridicându-se şi întorcându-l pe bărbat cu piciorul.

Îl auzi urlând de durere. Apoi Amelia şi gaşca ei ieşiră din cadru. Tinerii care fuseseră alături de dealer se îndepărtară. Şi o urmară pe Amelia.

Armând miji ochii şi se încruntă. Apoi se duse la începutul înregistrării şi o urmări de mai multe ori. Până când îi atrase atenţia un detaliu.

Opri derularea, apoi mări imaginea, care deveni tot mai puţin clară. Dar el o mări în continuare. Se apropie cu faţa de ecran până când îl atinse cu nasul.

Fata nu doar făcea un gest cu antebraţul. Privind mai atent, Armând observă că avea braţul dezgolit.

La minus 20 de grade, Amelia îşi ridicase mâneca jachetei şi a puloverului ca să i se vadă pielea. Nu-i veneau în cap decât două motive pentru care ar fi făcut aşa ceva.

Ca să-şi injecteze heroină, ceea ce nu se întâmplase. Sau să arate ceva cuiva.

Şi mai era ceva. Tatuajele ei. Armând le mai zărise ieşind de sub manşetele uniformei, dar nu le văzuse niciodată în întregime. Acum le vedea.

Lucrătura părea fină, rafinată. Nu erau desene. Doar cuvinte întrepătrunse, care se întindeau pe toată lungimea braţului. Deşi nu reuşi să le descifreze, observă că unele cuvinte şi expresii erau în latină. Altele în greacă ori în franceză şi engleză.

Ai fi zis că trupul ei era o veritabilă piatră din Rosetta, care conţinea codul, cheia Ameliei.

Îi păru rău că nu ştia să descifreze ce scria acolo.

Dar era ceva care sărea în ochi. Ceva scris cu litere groase pe pielea ei. în comparaţie cu celelalte cuvinte gravate fin, părea mai degrabă un graffiti.

Se uită mai de-aproape. Apoi se îndepărtă de ecran, sperând că distanţa îi va oferi o perspectivă mai bună, la fel ca în faţa unui tablou. Degeaba.

Mări din nou imaginea. îşi blestemă vederea înceţoşată.

Distinse un *D.* La ambele capete. Apoi trasă liniile cu vârful degetului, încet. Trebui să se întoarcă în momentul în care îşi dădu seama că o luase greşit şi pătrunsese în latină sau greacă.

V.

A.

DAVD.

— David, murmură el.

Şi alături de nume, nişte cifre.

— Unu. Patru, mormăi el.

Porni din nou înregistrarea şi filmuleţul – acum familiar –, rulă mai departe. O văzu pe Amelia folosind tehnica învăţată la şcoala de poliţie pentru a disloca umărul dealerului.

Apoi Amelia şi însoţitorii ei ieşiră din cadru. împreună cu prietenii lui. Anturajul ei devenea din ce în ce mai numeros şi acum includea şi băieţi.

Influenţa ei creştea.

Nu durase mult. Armând ar fi trebuit să prevadă acest lucru, poate chiar o făcuse, dar nu voise să recunoască.

Nu doar că lăsase stupefiante letale să ajungă pe străzile Quebecului. O mai eliberase şi pe Amelia.

Şi Amelia făcea ce ştia mai bine. îşi impunea legea.

— Ce pui tu la cale? şopti el. Şi cine-i David?

Filmuleţul continuă să ruleze, dar nu mai rămăsese decât un morman pe jos, ca o grămadă de gunoi.

Şi se auzeau nişte gemete.

Chiar când era pe punctul să oprească înregistrarea, Armând observă o mişcare. O fetiţă cu căciulă roşie. Apăru din umbră şi se opri pe trotuar. Singură. Absolut singură. Apoi se întoarse şi ieşi din cadru. Pe urmele Ameliei.

Se uită lung la ecran, palid la faţă. Cu gura întredeschisă. îngrozit să vadă un copil singur pe străzi.

Era atât de absorbit de această imagine, încât aproape că ratăfinalul.

Acum observă că acolo mai era cineva. Un bărbat. Chiar la marginea ecranului. Se rezema de zid cu un aer aproape relaxat şi cu braţele încrucişate, privind în direcţia în care

dispăruse Amelia. Şi părea căzut pe gânduri. Apoi se hotărî. Se dezlipi de zid şi se îndepărtă. Dar, în loc să-i urmeze pe ceilalţi, păşi peste dealerul care se zvârcolea de durere la pământ

şi plecă în direcţia opusă.

Armând se întrebă dacă nu cumva tocmai îl cunoscuse pe David.

Capitolul 27

Când Armand şi Benedict porniră spre Montréal a doua zi dimineaţă, Jean-Guy plecase de mult. Şi, pentru că nu era cu el, Armand nu îl văzuse oprindu-se în spatele clădirii şi privind înjur înainte să i se deschidă uşa.

Imensa sală de conferinţe era pustie când ajunse el.

Jean-Guy se aşeză, dar se ridică imediat. Agitat, începu să se plimbe de colo colo prin faţa ferestrelor. Apoi în jurul mesei. Oprindu-se să privească bine-cunoscutul tablou. O reproducere a unei lucrări clasice a lui Jean Paul Lemieux.

Apoi îşi reluă plimbarea, uitându-se pe fereastră şi admirând Montréalul învăluit într-o uşoară ceaţă îngheţată. Ca un văl de tifon. Cu mâinile încrucişate la spate, îşi umfla obrajii, apoi expira.

Acum am o familie, îşi spunea el, şi trebuie s-o pun înainte de toate.

Da. De-asta se afla acolo. Nu pentru el. Nu pentru că era un laş. Sau un iepure fricos. Sau un căcăcios.

Uşa se deschise şi, când se întoarse, îi văzu pe cei care îl interogaseră şi cu care se obişnuise deja. Care îi făcuseră oferta cu câteva zile în urmă.

N-o acceptase, iar ei fuseseră nemulţumiţi. S-ar fi zis că nu mulţi îndrăzneau să-i refuze.

Le explicase că înţelegea să-i rămână loial inspectorului-şef. Iar ei îi explicaseră avantajele şi mai ales dezavantajele pe care le presupunea respingerea ofertei.

Era uzură psihică, o tehnică pe care o recunoştea şi recunoştea şi că funcţionează.

Stând treaz în pat noaptea trecută, în timp ce Annie dormea lângă el, se uitase din nou peste hârtii. Le citise şi le recitise. Ar fi chiar atât de rău dacă le-ar semna? L-ar învinovăţi cineva?

Culmea ironiei, era genul de dilemă pe care în mod normal ar discuta-o cu Şeful. Dar nu putea. Nu de data asta. Nu acest târg.

Bineînţeles, discutase pe larg propunerea cu Annie. Opţiunile. Consecinţele.

Şi iată că acum se afla aici. Pe punctul de a face un lucru de care nu se crezuse capabil.

Capitolul 28

După ce își strânseră mâinile, se așezară. În liniștea incomodă care urmă,

în timp ce un asistent aducea cafelele, Jean-Guy arătă spre tabloul de Lemieux.

— îmi place.

— Mă bucur, spuse femeia.

— O reproducere? întrebă el.

— E chiar originalul.

— A, făcu el. *Chiaroscuro.*

Un bărbat de lângă ea zâmbi.

— Văd că sunteţi un cunoscător. Da. Nu mulţi percep jocul de lumini şi umbre, de subtilităţi şi extreme...

Beauvoir clătină din cap şi surâse. Dar, fără să ştie de ce, nu se gândea decât la îngheţată.

Când sosi cafeaua – tare şi aromată –, luă o înghiţitură zdravănă ca să prindă curaj. Era pregătit.

Şi ei erau pregătiţi, se pare.

Femeia împinse în faţa lui un mic teanc de hârtii, cu un stilou deasupra.

— Ne bucurăm că v-aţi răzgândit.

Jean-Guy ridică stiloul şi semnă repede. Nu-şi permitea să ezite acum. Era una dintre primele lecţii învăţate de la Gamache, pe atunci inspector- şef.

Odată luată o decizie, nu mai eziţi. Odată luat un angajament, nu te răzgândeşti. Şi niciodată nu priveşti înapoi.

Decizia, înţelese Beauvoir în timp ce punea capacul stiloului, fusese luată cu luni în urmă. Când fuseseră suspendaţi şi el, şi Gamache. Şi începuse ancheta. Când propriii oameni le puseseră la îndoială nu doar acţiunile, ci şi integritatea şi devotamentul lor.

Toate conduseseră aici. La acest moment. în această sală.

împinse documentul în cealaltă parte a mesei.

— Păstraţi-l, spuse femeia când Beauvoir dădu să înapoieze stiloul. Mă bucur că v-aţi hotărât să rămâneţi cu noi.

Zâmbea; toţi zâmbeau. Ea îi întinse mâna şi, după o scurtă ezitare, Beauvoir i-o strânse.

Goeleta Hesperus, auzi el vocea gravă recitând, naviga prin marea învolburată.

Nu recita niciodată mai mult, iar Jean-Guy râdea mereu la

această glumă repetată. Dar acum, în timp ce privea pe fereastră la ninsoarea de-afară şi simţea greutatea stiloului în buzunarul de la piept, îşi aminti titlul.

Şi se întrebă dacă, în efortul lui de a găsi un adăpost sigur, el de fapt nu fugea de pe o corabie care se scufunda, ci îi provoca naufragiul.

Benedict s-a dovedit a fi un şofer prudent, dar încordat.

Cu ambele mâini strânse pe volan, stătea drept în scaun şi nu-şi dezlipea privirea de la drumul înzăpezit.

Pe autostradă, maşinile îi depăşeau una după alta. Dar Armand nu se grăbea şi prefera siguranţa în locul nesăbuinţei. Şi mai ştia că prezenţa lui îl făcea pe băiat să conducă atât de precaut. Crispat, chiar.

Se va relaxa el cât de curând, îşi zise Gamache.

Vorbiră despre tot felul de banalităţi: proprietăţi funciare, slujba lui Benedict ca administrator şi ce se poate întâmpla cu clădirile. Mari şi mici.

Armand i-a povestit despre renovările pe care se gândeau el şi Reine- Marie să le facă.

— Sper să nu te superi că fac apel la cunoştinţele tale, spuse Armand. Avem destule dormitoare, dar când vin pe la noi Daniel, fiul nostru, cu soţia şi cele două fiice ale lor, Jean-Guy cu Annie şi Honoré… Suntem puţin cam înghesuiţi.

— Vă gândiţi să vă extindeţi?

Discutară posibilităţile. Benedict sugera ca în loc să se extindă pe pământ, să se extindă în sus şi să transforme mansarda în spaţiu de locuit. Şi cum să facă asta fără să se prăbuşească totul.

— E de-ajuns o casă prăbuşită, comentă Armand, iar Benedict încuviinţă.

Gamache reţinu această informaţie. Dar nu cea referitoare la renovarea pe care oricum nu avea de gând s-o facă, ci la faptul că Benedict ştia cum să prevină prăbuşirea unei case. Şi deci ştia probabil şi cum să o provoace.

Benedict îl lăsă pe Armand în faţa birourilor somptuoase de la Horowitz Investment, în centrul Montréalului, şi îi promise că vine mai târziu să-l ia.

Ninsoarea cădea liniştit. Ca în basme. Acoperind murdăria din oraş. Cel puţin o vreme.

Gamache îl privi pe Benedict cotind, apoi opri un taxi şi îi dădu şoferului o adresă de pe strada Sainte Catherine.

— Sunteţi sigur? întrebă taximetristul măsurându-l pe Armand din cap până în picioare.

Clientul său era bine îmbrăcat, cu o canadiană de calitate, cămaşă albă şi cravată care se vedea puţin de sub fular.

— Sunt sigur. *Merci.*

Se lăsă pe speteaza banchetei, iar pe chip i se aşternu o expresie gravă.

— Aşteptaţi-mă, spuse el când ajunseră.

— N-o să aştept prea mult, îl preveni şoferul.

Deşi încă nu fusese plătit, prefera să plece decât să i se fure maşina sau să fie bătut şi prădat de drogaţi.

Orice taximetrist ştia că era o zonă de evitat. Sau, dacă trebuia să vii, nu zăboveai prea mult.

încuie portierele şi ţinu maşina în viteză.

Totuşi, era curios şi îl urmări cu privirea pe clientul său, care mergea cu mai multă siguranţă decât ar fi trebuit, apoi îl văzu intrând pe o alee. înţesată de tomberoane şi prostituate.

Aşteptă un minut. Două. Apoi înaintă încet până la intrarea în alee.

Acolo îl văzu pe clientul său dând mâna cu o persoană înaltă, scheletică. O prostituată. Un transsexual.

Bărbatul îi dădea nişte bani într-un plic gros. Ciudat, femeia părea că nu vrea să-i primească, dar clientul său insista. Apoi făcu stânga-mprejur şi, văzând taxiul, îi făcu semn şoferului.

Clientul se îndrepta spre maşină degajat, autoritar. Dar, deşi şoferul era tentat să-l lase acolo după cine ştie ce lucru dezgustător se petrecuse pe alee, n-o făcu.

Armând îi mulţumi, apoi se aşeză pe bancheta din spate şi oftă privind pe fereastră. Scrutând străzile îngheţate în căutarea unei fetiţe. O copilă. Cu căciulă roşie.

Dar era încrezător că noua lui prietenă, Anita Facial, o va găsi. Şi îl va suna. Iar el va veni şi o va lua.

Ştia că vizita lui aici risca să dea totul în vileag. Riscase să fie văzut. Dar existau nişte graniţe, nişte limite. Şi Armând Gamache se săturase să le încalce. Să le depăşească. Se săturase de tirania binelui comun.

în imaginea fugitivă a fetiţei cu căciulă roşie, descoperise o graniţă pe care n-o va trece.

— *Goeleta Hesperus,* şopti el, iar răsuflarea lui aburi geamul maşinii, *înfrunta marea învolburată.*

îşi dădea seama că toată lumea îl bănuia că nu ştie decât

primele versuri. Tocmai asta era poanta. Adevărul era că o ştia pe de rost pe toată. Fiecare cuvânt. Fiecare vers. Şi, evident, îi cunoştea finalul.

— *Apără-ne, Iisuse Hristoase, de o moarte ca asta, recită el cu glas*

scăzut privind pe fereastră.

Beauvoir înfulecă repede un sandvici în birou, în timp ce citea rapoartele despre moartea lui Baumgartner. Interogatorii actualizate. Verificarea antecedentelor. Probe preliminare adunate de la locul crimei. Fotografii.

Conduse şedinţa informativă de dimineaţă cu toţi inspectorii principali însărcinaţi cu investigarea altor omoruri.

Apoi o convocă pe agenta Cloutier, ca să afle dacă mai descoperise ceva.

Agenta îşi puse documentele pe genunchi, dar le scăpă pe jos. Apoi îi căzură ochelarii când se aplecă să le adune. Beauvoir ocoli biroul ca să-i dea o mână de ajutor.

— Hai să ne aşezăm aici, propuse el, punând teancul de hârtii pe măsuţa de lângă fereastră.

Unde stătuse de sute de ori, discutând diverse cazuri cu Gamache.

— Spune-mi ce ştii, o îndemnă el.

Ea se execută.

— Aceste documente, spuse femeia punând mâna pe extrasele găsite în biroul lui Baumgartner, nu sunt corecte. Cifrele nu concordă. Tranzacţiile par în regulă până faci o verificare şi îţi dai seama că sumele de vânzare nu corespund cu cele de cumpărare.

— Şi ce înseamnă asta?

— Că e o înscenare.

— O ce?

— O scenă de teatru. O iluzie. Ceva făcut să pară real, dar care nu e. *Monsieur* Baumgartner ştia sigur că beneficiarii nu se vor uita cu atenţie. Majoritatea nu se uită. Adevărul este că trebuie să fii expert ca să-ţi dai seama, şi chiar şi-aşa îţi ia ceva timp.

— Fura de la ei?

Claritatea, simplitatea întrebării păru s-o ia prin surprindere pe agentă, care reflectă puţin, apoi încuviinţă.

— Categoric.

— Ai găsit fondurile?

— O să mai dureze, domnule. Şi un mandat

judecătoresc.

Beauvoir se duse la birou şi se întoarse cu nişte documente. Unul era mandatul care le permitea accesul la finanţele personale ale lui Baumgartner. Celălalt îi autoriza să consulte lista clienţilor de la Taylor and Ogilvy.

Le pusese în servietă, împreună cu copiile extraselor pe care i le dăduse Cloutier.

— Ne-ar ajuta dacă am putea avea acces şi la calculator.

— Mă ocup, *patron.*

Taxiul îl lăsă pe Armand în locul de unde îl luase. în faţa birourilor Horowitz Investment, pe strada Sherbrooke, nu departe de Musée des Beaux-Arts şi magazinul Hoit Renfrew. în Golden Mile din Montréal, unde turnurile din sticlă stau faţă în faţă cu vechile conace din piatră cenuşie.

O cursă cu taxiul şi ani-lumină depărtare de locul de unde venea. Gamache ştia că nu munca asiduă le separa, ci norocul, şansa. Care-i alegea pe unii, şi nu pe alţii. Care-i iniţia pe unii în consumul de opioide şi pe alţii, nu. în urmă cu cinci ani, doi ani, un an chiar, viitorul figurilor fantomatice de pe străzi arăta cu totul altfel. Pe urmă cineva le-a dat un analgezic. Un opioid. Şi toate promisiunile, tot norocul venit odată cu naşterea şi bunăstarea, cu o familie iubitoare şi cu educaţia n-au mai contat fată de ce a urmat.

Iubiţi. Bătuţi. îngrijiţi. Neglijaţi. Absolvenţi de facultate sau exmatriculaţi. Toţi ajungeau în mizerie. Din cauza fentanilului, care îi făcea pe toţi egali.

Gamache ştia că nu el era responsabil pentru situaţia actuală de pe străzi. Ci opioidele ucigaşe. Care decimau o generaţie. Carfentanilul pe care el îl lăsase să-i scape printre degete nu ajunsese încă în circulaţie.

Dar urma, cât de curând. Şi, deşi situaţia era deja proastă, avea să se înrăutăţească enorm.

Citise recent că un stat american unde era în vigoare pedeapsa cu moartea lua în calcul utilizarea lui pentru execuţii.

Era rapid, letal şi eficient sută la sută.

Când citise raportul, se albise la faţă. Nu spunea nimic ce să nu fi ştiut deja. Dar avea un nume pentru ce făcuse el. Pentru ce era.

Călăul.

— Armand.

Stephen Horowitz ieşi din birou cu mâna întinsă. Avea şi

acum un uşor accent care trăda faptul că fusese crescut în Europa.

în ciuda celor 93 de ani ai săi, era la fel de vivace ca întotdeauna. Şi bogat ca regele Cresus.

— Arăţi foarte bine, spuse Armand strângând mâna fermă ce i se

întindea.

— Şi tu la fel.

Privirea ageră îl scrută pe Gamache din cap până în picioare, cercetându- i chipul.

— Ai plâns cumva?

Armând râse.

— Mă emoţionez de fiecare dată când te văd. Ştii doar. Dar *non.* O simplă iritaţie.

— Mai degrabă. Mulţi mă găsesc iritant.

Armând nu-l contrazise.

— Am făcut o rezervare la Ritz. E prea pretenţios, dar îmi place să văd care dintre clienţii mei mănâncă acolo şi îşi închipuie că îşi permit.

Merseră pe jos până la restaurant, iar Horowitz se sprijini din când în când de braţul lui Armând, fără să se jeneze de fragilitatea fizică.

Fusese consilierul financiar al părinţilor lui Armând. De fapt, tatăl lui Armând îl ajutase pe Horowitz să-şi pună afacerea pe picioare după război, pe când era un tânăr refugiat. Un strămutat, care nu uitase niciodată prin ce trecuse. Stephen Horowitz nu uitase nici după 70 de ani acest ajutor.

Acum, la Horowitz Investments exista un cont cu o sumă şocant de generoasă pe numele lui Annie şi al lui Daniel. De care Gamache habar n- avea.

Horowitz lăsase instrucţiuni clare în testamentul său, iar familia Gamache avea să afle despre existenţa lui doar după moartea sa.

— Am auzit că încă eşti suspendat, zise Stephen lăsându-l pe chelnerul în livrea să desfacă şervetul de pânză printr-un gest energic şi să i-l întindă în poală. *Merci.*

— Aşa e, răspunse Armând.

Pe masă îi aştepta o carafa de apă minerală cu lime, alături de două pahare de scotch şi două farfurii cu stridii.

— *Merci,* spuse Armând când i se aşeză şervetul pe genunchi.

— Ce prostie din partea lor, continuă bătrânul clătinând din cap. Vrei să dau un telefon?

— Cui? întrebă Armând. Aş vrea să ştiu?
— Probabil nu.
— Ştiu că deja ai dat un telefon. îţi mulţumesc.
— Eşti finul meu, zise Stephen. Fac şi eu ce pot.

Armând îl privi cum pregătea stridiile. Cu precizie. Ştiind exact cum îi

plăceau.

Stephen Horowitz era aproape ca un tată pentru Armând. Agentul de valori mobiliare fusese dezamăgit când tânărul preferase dreptul în locul finanţelor, deşi Stephen avea trei copii cărora putea să le lase moştenire afacerea.

Relaţia dintre ei doi n-avea nicio legătură cu banii, din câte ştia Armând. Se baza pe alte forme de sprijin.

— Îl vezi pe individul de colo?

Stephen se angajase în activitatea lui preferată: să emită judecăţi.

— Conduce o oţelărie. E un dobitoc. Oamenii mei tocmai au aflat că are de gând să-şi acorde o primă de o sută de milioane de dolari în anul acesta fiscal. Mă scuzi…

Exasperat, deşi nu tocmai surprins, Armând văzu că Stephen se ridică de la masă, se duce la bărbatul respectiv şi îi spune câteva cuvinte. Bărbatul se făcu roşu la faţă, iar bătrânul se întoarse la masă, zâmbind satisfăcut.

— Ce i-ai spus? întrebă Armând.

— I-am spus că Horowitz Investments va vinde toate acţiunile pe care le deţine la societatea lui. Am dat instrucţiuni chiar înainte să plec. Priveşte.

Şi, în timp ce Armând privea, omul scoase iPhone-ul, apăsă câteva taste şi se uită atent la ecran. Palid, de data asta. Valoarea acţiunilor sale se prăbuşea.

— Le-am cerut oamenilor mei să le cumpere când ajung la limita de jos. Pe toate, spuse Stephen.

— Ai cumpărat compania? întrebă Armând.

— Participate majoritară. Va vedea şi asta în câteva minute.

— Vei deveni şeful lui.

— Nu pentru mult timp.

Stephen ridică mâna şi *maître d'* veni grăbit, se aplecă spre el, apoi dădu din cap şi plecă. Armând ridică din sprâncene, aşteptând o explicaţie.

— I-am spus lui Pierre că voi achita şi consumaţia pentru masa aceea. După tot ce o să i se întâmple, omul ăla n-o să mai aibă cu ce să plătească, iar eu nu vreau ca restaurantul

să rămână în pagubă.

— Eşti foarte grijuliu, comentă Armând, şi Stephen zâmbi cu gura până la urechi. Ştiai că va fi aici când ai făcut rezervarea?

— Azi e miercuri. Vine aici în fiecare miercuri.

— Deci ştiai.

— Da.

Complicată situaţie, se gândi Armand când sosi mâncarea. Mai ales pentru acest sărman care a avut ghinionul să-l supere pe Stephen. Sau a făcut ceva cu care n-a fost de acord.

— Ai auzit de Ruth Zardo? întrebă Armand, tăind din bibanul aşezat pe un pat de piure de conopidă cu linte înăbuşită şi garnisit cu sparanghel la grătar şi felii de grepfmt.

— Poeta? Da, cum să nu?

Lăsând cuţitul şi furculiţa jos, se uită în depărtare, încercând să-şi amintească:

— *Cine te-a rănit atât de adânc, iremediabil / încât te strâmbi la orice încercare de apropiere?*

— Da, ea.

— De ce întrebi?

— Mă gândeam că voi doi v-aţi înţelege bine.

Stephen îşi îndreptă din nou atenţia spre mâncare.

— Eşti rănit, Armand? întrebă el aplecat peste limba-de-mare din farfurie.

— Nimic iremediabil.

Stephen ridică privirea. O privire limpede, iscoditoare.

— Nu mă refer la răni fizice. Alea se vindecă. Mă refeream la ancheta Sûreté. La suspendarea asta care pare să se prelungească.

— Sunt lucruri pe care tu nu le ştii, Stephen.

— Adevărat. Dar te cunosc pe tine. Ar fi mare păcat să te pierdem de la şefia Sûreté.

— *Merci.*

— Eşti sigur că nu vrei să dau un telefon?

— Să nu cumva să îndrăzneşti, spuse Armand îndreptând cuţitul spre bătrân, într-un gest de ameninţare în glumă.

Stephen râse şi încuviinţă.

— Bine, cum zici. De ce ai vrut să mă vezi?

— E o chestiune delicată.

— Lasă-mă să ghicesc. E vorba despre Hugo Baumgartner.

— S-a terminat cu delicateţea.

— Fratele lui tocmai a murit, deci nu era greu să

ghicesc. A fost omorât, din câte-am auzit. Numai că tu nu poţi lua parte la anchetă. Eşti, după cum spuneam...

— Suspendat. *Oui.* Dar sunt executor testamentar desemnat în

testamentul mamei lui şi am ajuns în anchetă pe căi ocolite.

îi explică dispoziţiile din testament, şi Horowitz, după ce îl ascultă cu atenţie, reflectă puţin şi în final spuse:

— O chestie al dracului de ciudată.

Armând râse.

— Uite o părere bine gândită. în fine, nu te înşeli deloc. Dar aş vrea să te întreb despre Hugo Baumgartner. Este unul dintre prim-vicepreşedinţii voştri.

— Este. Urât ca dracu'. Oribil de privit. De-a dreptul dezgustător. Dar, ca mulţi oameni urâţi care arată ca nişte ticăloşi, compensează printr-o vădită onestitate. Dacă n-aş avea trei copii care să preia afacerea, la el m-aş gândi.

— E atât de bun?

— Da. Pe cât de bun este el, pe atât de slab era fratele lui care a murit.

— Deci eşti la curent.

— Da. Hugo nu mi-a spus nimic. Ca să-şi protejeze fratele. Dar umblă vorba...

— Ştie toată lumea?

— Dacă nu ştiu, înseamnă că sunt mai proşti decât credeam. Altfel de ce i s-ar fi suspendat licenţa unui prim-vicepreşedinte de la Taylor and Ogilvy? Asta e o chestie serioasă. Astfel de decizii nu se iau aşa uşor.

— Hugo pretinde că i-au forţat mâna fratelui său ca să-l pedepsească exemplar. Că de fapt asistentul furase banii.

— Da, da, ripostă Stephen agitând cuţitul şi furculiţa. Bla, bla. Ce era să spună?

Bătrânul se aplecă spre Armând.

— După părerea ta, cine ştie cel mai bine cum să fure bani din contul unui client şi să-şi acopere urmele atâtea luni? Vicepreşedintele sau asistentul? Cine are acces la toate informaţiile? Şi cine riscă să fie concediat? îţi dau un indiciu. Răspunsul la ultima întrebare este diferit de primele două.

Armând încuviinţă. Şi el ajunsese la aceeaşi concluzie.

— Ce poţi să-mi spui despre Taylor and Ogilvy?

— Este o firmă relativ nouă. Activează de vreo 30 de ani, deşi lor le place să dea impresia că a fost înfiinţată în

secolul al XlX-lea prin decret regal.

— Victoria le-a fost clientă? întrebă Armând.

— Ceva de genul ăsta. Birouri magnifice, evident menite să impresioneze.

— Dar?

— Eu devin întotdeauna suspicios în privinţa celor care simt nevoia să epateze cu decoraţiunile, şi nu cu performanţa.

— Tu eşti suspicios în privinţa tuturor, remarcă Armând.

— Adevărat, recunoscu Horowitz surâzând.

— Crezi că ascund ceva? întrebă Armând. Sunt o companie legitimă?

— A, da. Doar că se apropie puţin cam mult de limita legii.

— Dar ştii că Pământul e rotund.

— Pământul o fi, dar nu şi natura umană, care are caverne, abisuri şi tot felul de capcane.

— Taylor and Ogilvy riscă să cadă într-o astfel de capcană?

— Da, dacă angajează oameni.

— Şi tu angajezi oameni, replică Armând.

— Dar eu stau cu ochii pe ei. Iar eu sunt nemuritor.

— Şi infailibil.

— Acum începi să înţelegi.

— Hugo Baumgartner, spuse Armând. Şi el e cât se poate de uman. Este demn de încredere?

— Da, din câte ştiu eu. Doar nu vrei să-mi ceri să-i transfer lui portofoliul tău? întrebă Stephen privindu-şi finul. Nu. Tu ai îndoieli în privinţa lui, nu-i aşa, Armând?

— Desert? întrebă Armând când veni chelnerul să le ia farfuriile.

Stephen zâmbi şi acceptă meniul pentru desert. După ce comandară tartă
cu mere, îngheţată de ceai verde şi cafea, Stephen continuă:

— Testamentul mă interesează pe mine. Am văzut familii divizate din cauza unor astfel de hârtii. Aşteptările care rod. în combinaţie cu lăcomia sau disperarea, situaţia poate deveni foarte urâtă. Poate dura ani în şir.

— Generaţii, spuse Armând.

— Familia chiar crede că titlul şi toate acele proprietăţi le aparţin?

— Ei zic că nu, dar...

— Năravul din fire... comentă Stephen. Uneori avem impresia că suntem imuni la nebunia altuia până când primim dovada într-o bună zi. Sunt evrei, nu-i aşa?

— Da. Are vreo importanţă?

— Posibil. Din Austria? Viena?

— *Oui.*

Stephen clătină din cap.

— Ţi-a venit vreo idee?

— Nu tocmai. Mai degrabă un gând vag. Mă întreb dacă bătrâna – Baroana, parcă aşa i-ai zis? – nu avea totuşi dreptate, fără să-şi dea seama. Lasă-mă să mă interesez.

Făcu semn să i se aducă nota de plată.

— Asta voiai, nu? Să fac nişte săpături.

— Voiam să petrec puţin timp în compania ta, spuse Armând. Şi să iau o masă delicioasă.

— Tu ai mâncat bine, dar eu am înghiţit numai porcării, împinse tava de argint pe faţa de masă.

— Poftim. Poţi să plăteşti.

Armând zâmbi şi încuviinţă. De la bun început avusese intenţia să plătească. Aşa cum făcea întotdeauna. Iar acum, mulţumită lui Stephen, urma să plătească şi consumaţia celor patru necunoscuţi.

— Să sperăm că suspendarea asta nu mai durează mult, comentă Armând, scoţând cârdul de credit.

— De ce? Ca să poţi să plăteşti? Nicio grijă, îţi poţi permite.

— Nu de-asta.

Arătă cu capul spre magnatul oţelului care, adus în ruină în timp ce mânca nişte momiţe de viţel, ieşi aruncând o privire criminală spre Stephen.

— Ca să elucidez moartea ta.

Bătrânul izbucni în râs.

Capitolul 28

Jean-Guy îşi roti privirea prin sala de aşteptare de la Taylor and Ogilvy.

Se afla la etajul 45, dar n-ar fi zis. Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri de stejar şi picturi în ulei. Aveau chiar şi o bibliotecă cu volume legate în piele, parcă pentru a lăsa să se înţeleagă că nu aveai cum să fii păcălit de un consilier de investiţii căruia îi plăcea să citească.

Privind pe fereastră, Jean-Guy se aştepta să vadă grădina magnifică a unei proprietăţi, nu o panoramă de sus a Montrealului.

Iluzie.

Cum zisese agenta Cloutier?

O piesă de teatru. O punere în scenă. Ceva ce părea un lucru, dar de fapt era altceva. La prima vedere, părea o firmă solidă, stabilă, demnă de încredere. Dar oare era altceva?

Se uită la tablouri, apoi se ridică să privească unul mai de-aproape.

O reproducere numerotată.

Nu un fals propriu-zis, dar nici originalul.

— Vă place? se auzi o voce de femeie din spatele său.

Se întoarse, convins că i se adresase recepţionera, dar constată că era o femeie foarte elegantă şi surprinzător de tânără, care stătea în pragul uşii.

— Da, răspunse Beauvoir. Am o întrevedere cu *madame* Ogilvy.

— Bernice, vă rog, spuse ea întinzând mâna. Am înţeles eu bine? Tony a fost omorât?

— Mă tem că aşa se pare.

Femeia absorbi aceste cuvinte cu o grimasă, mijind ochii.

— Doamne Dumnezeule! Am să fac tot ce pot să vă ajut.

— *Merci.*

Femeia se întoarse şi Jean-Guy o urmă pe coridorul tăcut. Văzu pe ambele părţi birouri unde brokerii, majoritatea bărbaţi, vorbeau la telefon sau scriau la laptop.

Coridorul avea pereţii acoperiţi cu lambriuri şi opere de artă.

— Frumoase tablouri, remarcă el.

— Mulţumesc. Majoritatea sunt reproduceri, dar avem

Capitolul 29

şi câteva originale, îl asigură ea. Câteva lucrări oribile cumpărate de bunicul meu, care credea că face nişte investiţii bune. S-a înşelat. Le ţinem ascunse în

birourile partenerilor, ca să ne aducă aminte.

— Aminte de ce?

— De ce se întâmplă când avem impresia că ştim ceva, dar de fapt nu ştim.

Se opri şi îi zâmbi.

— Probabil că vă confruntaţi cu acelaşi pericol în profesia dumneavoastră, domnule inspector-şef. Numai că greşelile dumneavoastră se plătesc cu vieţi omeneşti.

— La fel şi ale dumneavoastră.

Surâsul ei păli.

— Sunt conştientă de acest lucru.

Se întoarse şi îşi continuă drumul, vorbind despre pictură. îşi dădea seama că e un discurs pregătit dinainte. O flecăreală pe care o repeta pentru oricine. Ca să-i facă să se simtă în largul lor.

— Ne specializăm în artă canadiană. Din Quebéc, pe cât posibil.

— Dar nu întotdeauna cu opere originale.

— Nu. De cele mai multe ori, originalele nu sunt disponibile. De aceea cumpărăm reproduceri în serie limitată. Dar numai numerele mici.

El râse, apoi îşi dădu seama că femeia nu glumea.

— De ce?

— Păi, pentru că sunt mai valoroase. Totul e o investiţie, domnule inspector-şef.

— Totul?

— Totul. Şi nu mă refer doar la afaceri. Oamenii nu investesc doar bani. Investim timp. Investim efort. Nu degeaba se spune aşa. Viaţa e scurtă, iar timpul e preţios şi limitat. Trebuie să alegem cu multă grijă la ce îl folosim.

— Pentru randament maxim?

— Exact. Ştiu că vi se pare un calcul rece, dar gândiţi-vă la viaţa dumneavoastră. Nu vreţi să vă irosiţi timpul cu oameni care nu vă plac sau făcând ceva ce nu simţiţi că vă împlineşte.

Beauvoir se gândi că ar trebui să dea o replică spirituală, dar nu-i venea în minte decât: *Rahaturi.*

Acum câţiva ani probabil că ar fi spus-o cu voce tare. Dar pe atunci nu era inspector-şef.

— Ce părere aveţi? întrebă ea.

— Mă gândeam că astea sunt rahaturi.

E, dacă viaţa e scurtă, ar putea şi el să spună ce gândeşte.

Femeia se opri şi îl privi lung.

— De ce spuneţi asta?

Jean-Guy se uită înjur, apoi se întoarse spre ea.

— E genul acela de lucruri pe care le auzi de la cineva care lucrează aici. Nu mă îndoiesc de sinceritatea dumneavoastră. Spun doar că majoritatea oamenilor nu-şi permit luxul de a alege cu multă grijă. încearcă doar să supravieţuiască de la o zi la alta. Acceptă prima slujbă de rahat care li se oferă. Se străduiesc să-şi păstreze familia unită. Poate cu o căsnicie de rahat, cu copii scăpaţi de sub control. Dumneavoastră, *madame* Ogilvy, trăiţi într-o lume unde aveţi de ales. Majoritatea oamenilor nu au investiţii. Au o viaţă. Şi se descurcă cum pot.

— Ca într-un joc în care pierderea e egală cu câştigul? întrebă ea. *Asta* e un rahat. Şi o aroganţă. Poate că oamenii nu au posibilitatea să aleagă să lucreze aici sau să locuiască într-un conac, dar tot au de ales. Şi timp de investit, dacă nu bani.

Se priviră unul pe altul, încordarea fiind evidentă. Lui Beauvoir nu-i păsa. Prefera să procedeze aşa. Să-şi încolţească interlocutorul. Să vadă din ce stofa era făcut.

I se părea interesant că, atunci când el devenise grosolan, îşi schimbase şi ea atitudinea. Folosise exact acelaşi limbaj ca Jean-Guy. Diferenţa era că la el suna natural. La ea, nu.

Avea de-a face cu un cameleon. Care se adapta la situaţii, la oameni.

O aptitudine utilă, care îi permitea să se apere, dar şi să atace. Menită să îl determine pe celălalt să lase garda jos. *Sunt la fel ca tine,* spunea ea. *Şi tu eşti unul de-ai noştri.*

Era un mesaj subtil şi totodată puternic. Care îl făcea pe interlocutor să se simtă relaxat şi să-i acorde încredere.

Elegantă şi rafinată când era nevoie. Cu gura spurcată dacă era cazul.

Modestă. Bătăioasă. Vulgară. Stilată.

Toate. Şi nimic. Doar calculată.

Unul dintre multele lucruri care îi plăceau la Annie era că, deşi căuta să se adapteze, rămânea întotdeauna ea însăşi. Autentică.

Femeia asta nu era aşa.

Totuşi, dacă el ştia să-şi joace bine cărţile, avea să fie o investiţie bună a timpului său.

— Aveţi vreun tablou de Clara Morrows? întrebă el când cotiră pe un alt coridor.

— Nu. Am încercat să cumpăr o reproducere după *Cele trei graţii,* dar n- am mai găsit. Nu mai era decât portretul bătrânei. M-a speriat ca dracu'.

— Ar trebui să vedeţi originalul, spuse Beauvoir. E mai eficient decât o clismă.

Ea râse şi îl invită în biroul ei.

Beauvoir avu impresia că ieşise din trecut şi păşise în viitor sau, cel puţin, într-un prezent ultramodern. Era un birou pe colţ, cu pereţii exteriori din sticlă. Acolo, sub ochii lui, se întindea Montréalul. Magnific. într-o parte se vedea podul Jacques Cartier peste râul St. Lawrence, în cealaltă, Mount Royal cu crucea sa monumentală. Şi între ele, turnuri de birouri, îndrăzneţe, strălucitoare, insolente. Montréal. Pregătit pentru viitor, cu rădăcini adânc înfipte în istorie. Această imagine îl încânta de fiecare dată. Iar vălul de ceaţă nu făcea decât să-i dea un aer supranatural.

Masa de lucru era din lemn. Simplă, dar cu linii suple. Un material vechi de când lumea, cu un design modern. Avea o canapea, nişte fotolii şi, ca peste tot, opere de artă contemporană.

— Nu sunt nume cunoscute, spuse ea în timp ce Jean-Guy îşi plimba privirea peste pereţi. Majoritatea studenţi. Finanţăm o bursă care le permite tinerilor artişti să facă un stagiu la Muzeul de artă contemporană. în schimb, le cer una dintre operele lor.

— în speranţa că într-o zi îi va creşte valoarea? întrebă el.

— întotdeauna am în vedere acest aspect, domnule inspector-şef. Dar, mai presus de toate, sper să îşi urmeze pasiunea.

— Şi dumneavoastră vă urmaţi pasiunea? întrebă el aşezându-se.

— Să ştiţi că da. Cred că m-am născut pentru asta. Investiţii, finanţe, bursă. Părinţii mei lucrează în acest domeniu.

— Tatăl dumneavoastră este CEO-ul şi mama este preşedinta consiliului de administraţie.

— Constat că v-aţi făcut bine temele.

Beauvoir simţi că se zbârleşte. Câtă aroganţă!

— Nici nu era greu. O simplă căutare pe Google. Lor le datoraţi slujba?

Putea juca şi el la fel.

— Nu este o coincidenţă faptul că mă cheamă Ogilvy. Dar biroul acesta l-am câştigat. Credeţi-mă. Investiţiile sunt pentru mine nu doar o a doua natură, ci şi un subiect care mă fascinează.

— Cum aşa?

— Am posibilitatea să schimb vieţile oamenilor. Să le garantez o pensie.

Studii pentru copiii lor. Prima lor casă. Ce poate fi mai frumos?

Adevărul, se gândi Beauvoir. Ar fi mai frumos. Ăsta era un discurs pregătit, la fel ca rahaturile debitate mai devreme pe coridor. Alte lambriuri de stejar. Alte originale false.

— Şi dumneavoastră? întrebă ea.

— Eu?

— Dumneavoastră vă place ceea ce faceţi?

— Bineînţeles.

Dar întrebarea îl surprinse. Adevărul era că nu se gândise niciodată la asta.

îi plăcea munca lui?

Dacă în toţi aceşti ani se aplecase peste cadavre şi urmărise criminali, cu siguranţă că nu o făcuse pentru glorie sau bani. Atunci de ce? Era posibil să-i placă munca asta?

Beauvoir scoase mandatul din servietă şi îl puse pe masă.

Madame Ogilvy nici nu se deranjă să se uite pe el.

— Am făcut şi eu nişte cercetări. Ieri m-aţi întrebat dacă avem vreun client cu numele Kinderoth. Răspunsul este nu. Nu mai avem. Dar am avut. Au decedat amândoi. Unul acum cinci ani, celălalt anul trecut. Erau în vârstă şi aveau o stare de sănătate precară.

— Anthony Baumgartner se ocupa de finanţele lor?

— Nu. Aveau un alt consilier. Sincer, era un portofoliu mic, aşa încât, când s-a împărţit între moştenitori, n-au primit mare lucru. Dar înţeleg că testamentul era puţin cam bizar.

Beauvoir simţi fiorul care însoţea o descoperire neaşteptată.

— în ce sens? întrebă el pe un ton care nu-i trăda încântarea.

— Nu-mi amintesc detaliile, dar le-au lăsat moştenitorilor mai mulţi bani decât aveau în realitate. Evident, l-am întrebat pe consilierul lor ce i-a făcut să creadă că aveau o asemenea avere, dar şi el era la fel de nedumerit. Am făcut propria investigaţie, însă nu am constatat nimic în neregulă cu conturile noastre.

— Ştiţi cumva dacă era vorba şi despre un titlu nobiliar?

Pusese întrebarea ca şi cum ar fi fost ceva perfect normal. Şi se pregăti să fie ridiculizat.

Dar *madame* Ogilvy nu râse. Se uita la el sincer surprinsă.

— Cum aţi ştiut? Da, aşa a fost. Am ajuns la concluzia că sufereau de demenţă sau de o formă de nebunie colectivă. *Monsieur* Kinderoth era şofer

— de taxi, iar *madame* Kinderoth se ocupase de creşterea copiilor. Aveau o căsuţă foarte modestă în East End Montréal şi o mică pensie. Şi totuşi erau convinşi că aveau milioane de lăsat moştenire, şi un titlu pe deasupra.

— Baron?

— Şi Baroană, da. Se pare că aşa îşi spuneau.

Beauvoir simţi că i se accelerează pulsul şi i se ascut simţurile, ca întotdeauna când era pe punctul de a descoperi ceva. Sau dădea peste el ceva.

Dar îşi păstră tonul neutru. Lambriul său de stejar. Furnirul lăcuit.

— Aveţi adresa copiilor?

— Mă aşteptam să mă întrebaţi. Aveau două fiice care locuiesc în Toronto. Amândouă căsătorite. Ce legătură are asta cu Tony Baumgartner? După cum spuneam, nu au fost clienţii lui.

Mâna ei rămase aşezată pe dosarul subţire.

— Mă tem că nu pot să vă spun.

Zări o umbră de iritare pe chipul ei, care apăruse rapid şi fusese ascunsă la fel de repede. Avea de-a face cu o persoană care nu era obişnuită să fie refuzată. O persoană care se hrănea cu informaţii. Nu era de mirare. Nu ajungeai într-un astfel de post fiind ignorant.

Şi nu deveneai şef interimar al serviciului Omoruri dând informaţii în stânga şi-n dreapta.

Beauvoir întinse mâna şi ea îi dădu dosarul.

— *Merci.* Nu au rude în Quebéc?

— Din câte ştiu eu, nu.

Beauvoir clătină din cap. Căutaseră numele Baumgartner şi Kinderoth în baza de date guvernamentală. Din fericire, erau două nume neobişnuite.

Deşi existau câţiva Baumgartner pe ici, pe colo, probabil veri îndepărtaţi sau persoane fără nicio legătură – agenţii încă verificau –, în Quebéc nu era niciun Kinderoth.

Mintea lui Jean-Guy lucra cu febrilitate, încercând să proceseze această nouă informaţie privind existenţa unui al doilea testament bizar. Unul care, bănuia el, era identic cu cel al baroanei Baumgartner. îi va pune pe agenţi să verifice. Testamentul Kinderoth era fără îndoială public.

— Vă mulţumesc, spuse el ridicând dosarul şi punându-l în geantă. Acum să trecem la principalul motiv al vizitei mele, Anthony Baumgartner.

— Exact. Cu ce vă pot ajuta?

— Cum era?

— Era un analist strălucit. înţelegea...

— Ajungem imediat şi acolo. Aş vrea să-mi spuneţi cum era ca persoană. Metoda lui Beauvoir era foarte diferită de a lui Gamache. Şeful prefera să rămână tăcut. Să asculte. Să-şi lase interlocutorul să se simtă în largul lui. Să-l lase să vorbească, făcându-l să uite că era vorba de un interogatoriu. El miza pe tăcere. Calm. Zâmbete liniştitoare.

Deşi era conştient de avantajele unei astfel de metode şi rezultatele obţinute cu ajutorul ei, Beauvoir prefera confruntarea. Cu scopul de a-şi destabiliza interlocutorul, astfel încât acesta să izbucnească.

Punea multe întrebări. întrerupea răspunsurile, se impunea, menţinea presiunea.

— Ca persoană? întrebă Bemice Ogilvy.

— Da, ştiţi dumneavoastră. Ca om. Nu ca investiţie.

O văzu roşind.

— înţeleg. Era amabil...

— Haideţi, puteţi mai mult. Vă plăcea?

— Dacă îmi plăcea?

— Sentimentul, spuse el. Ce simţeaţi faţă de Anthony Baumgartner?

— Era drăguţ...

— Drăguţi sunt căţeluşii. Dar cum era el? Ce simţeaţi faţă de el?

— îmi plăcea, răspunse ea răstit. Mult.

— Mult?

— Nu aşa.

— Dar cum?

— Era drăguţ...

— Haideţi. Ce reprezenta pentru dumneavoastră?

— Un angajat.

— Mai mult decât atât?

— Bineînţeles că nu.

— Ştiaţi că era gay?

— Doar după ce mi-a spus el.

— Adevărat?

— Da. N-a contat, oricum. Era...
— Drăguţ?
— Mai mult. Era ca un tată pentru mine.
Aproape că strigase. Sfidător. Provocându-l pe Beauvoir să o provoace. Ceea ce el nu făcu. Obţinuse ceea ce voia.

— Pentru dumneavoastră?

— Pentru noi toţi. Chiar şi bărbaţii mai în vârstă îl admirau.

Se uită la el, convinsă că o va întrerupe din nou. Dar Beauvoir învăţase de la Gamache când să-şi ţină gura. Şi să asculte.

— Nu uita niciodată o zi de naştere sau o aniversare importantă. Şi nu se gândea doar la asociaţi, ci la toată lumea. Asistenţi, menajere. Aşa era el.

Un om bun, se gândi Beauvoir. Sau bun doar în aparenţă.

— Când am venit la firmă, foloseam numele de domnişoară al mamei, pentru că nu voiam să ştie nimeni cine sunt. Am început ca asistenta lui Tony, care a fost răbdător şi blând. în şase luni, cât am lucrat cu el, am învăţat despre bursă mai multe decât în patru ani de facultate. Cum să interpretez tendinţele. Ce anume să caut. Să nu mă mulţumesc să studiez doar rapoartele anuale, ci şi să-i cunosc pe şefii marilor societăţi. Era strălucit.

— Şi ce s-a întâmplat când a aflat cine sunteţi în realitate?

Ea ridică din sprâncene şi strânse din buze.

— Nu prea s-a bucurat. M-a invitat la un pahar, iar eu am crezut că va fi încântat. Fusese mentorul cuiva care într-o bună zi avea să...

Ridică mâinile, arătând biroul de pe colţ.

— Dar n-a fost. Mi-a amintit că munca noastră se bazează pe relaţiile interpersonal şi pe încredere. Nu pe înşelătorie. Nu pe şmecherii. Ar fi preferat să fiu sinceră. Faptul că m-am simţit obligată să mă prefac, că nu am avut încredere în el... Şi că nu e de laudă nici pentru el, nici pentru mine. N-a spus direct, dar mi-am dat seama că îl dezamăgisem. A fost groaznic.

Şi pun pariu că în următorii ani ai încercat să te revanşezi faţă de el, se gândi Beauvoir. Să fi fost Baumgartner atât de abil? Să o joace chiar aşa? Să-i vorbească despre încredere în timp ce el o trăda?

Beauvoir scoase extrasele de cont din geantă şi le puse pe

biroul ei.

— Unul dintre agenţii mei se ocupă de aceste documente. Ceva îmi spune că veţi ajunge la aceeaşi concluzie.

Madame Ogilvy îşi puse ochelarii şi luă declaraţiile fără să spună nimic. Se scurseră unu, două, cinci minute. Jean-Guy se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin birou, examinând tablourile de pe pereţi şi obiectele de artă. Din când în când mai arunca o privire spre ea.

IPhone-ul său scoase un bâzâit şi citi mesajul. Era de la Gamache, care îl întreba dacă poate să treacă pe la Isabelle Lacoste într-o oră.

îi trimise imediat un răspuns. „Da, bineînţeles”.

În sfârşit, *madame* Ogilvy puse extrasele jos. Avea o faţă inexpresivă. Aproape neutră. Dar văzu că îi tremurau degetele, chiar înainte să strângă pumnul.

— îngrijorările dumneavoastră au fost întemeiate, domnule inspector- şef.

Tonul ei era acum golit de emoţia de dinainte. Era sec. Controlat.

— Mă bucur că mi-aţi adus aceste documente.

— Oare? întrebă el aşezându-se din nou.

Femeia zâmbea cu buzele strânse şi avea privirea rece. Nu era o femeie tânără. Era asociatul principal al unei firme de investiţii de miliarde de dolari. Care nu obţinuse slujba pentru că era fiica unui CEO, ci pentru că era competentă.

îşi însuşea rapid informaţiile. Le diseca. Vedea implicaţiile şi opţiunile. Nu se ascundea de realitate, oricât de neplăcută ar fi fost. Aptitudini care i- ar fi servit în orice domeniu de activitate. Inclusiv al lui.

— Da, răspunse ea. Oricum am fi aflat până la urmă. Mai bine să avem posibilitatea să gestionăm situaţia.

Măcar e sinceră în privinţa asta, îşi zise Beauvoir. Dar nu se lăsă înşelat de sângele-rece arătat de *madame* Ogilvy. Agenta Cloutier explicase clar că o deturnare de fonduri de o asemenea amploare, pe o perioadă probabil îndelungată, ar fi necesitat probabil complicitatea cuiva aflat foarte sus în ierarhia companiei.

Nu erau nici pe departe convinşi că Anthony Baumgartner acţionase de unul singur.

De fapt, Beauvoir începuse să formuleze o teorie.

Era evident că Baumgartner era corupt, dar fusese şi unealta cuiva. El elaborase escrocheria, regizase piesa, pentru a folosi analogia agentei Cloutier, dar altcineva era autorul scenariului.

Şi cine putea s-o facă mai bine decât fiica unui CEO? Fosta protejată a lui Baumgartner?

Oare povestea pe care tocmai i-o spusese ea nu fusese decât o minciună? se întrebă Beauvoir. Despre cum îl dezamăgise pe Baumgartner? Că el nu ştiuse a cui fiică era? Onestitatea lui?

Cum o învăţase el lucruri pe care nu le aflase de la şcoală? Cum ar fi să fure de la clienţi?

Cine, la urma urmei, era în măsură să ascundă mai bine toate manevrele?

Şi să-l protejeze dacă era descoperit? Aşa cum se şi întâmplase? în loc să-l concedieze pe el, îl concediaseră pe asistent.

Rămânea de aflat unde se duceau banii.

Stilul de viaţă al lui Anthony Baumgartner nu te ducea cu gândul la rezultatele acestor eforturi. Locuia în aceeaşi casă de ani întregi. Conducea o maşină frumoasă, dar un model de clasă medie. Nu plecase în vacanţe de lux.

Rar vedeai o persoană atât de avidă încât să fure bani de la alţii, dar atât de calculată încât să nu-i cheltuiască.

Poate că partea leului se ducea în altă parte. La altcineva.

— Şi cum o să gestionaţi această situaţie? întrebă el.

— în primul rând, răspunse ea întinzând mâna spre telefon, voi semnala acest lucru comisiei de reglementare.

— Am anunţat deja.

— înţeleg. Am să telefonez şi eu, mai târziu, zise ea lăsând receptorul jos, uşor contrariată. Bineînţeles, vom returna banii luaţi de la clienţii noştri.

— Furaţi.

— Da. ’

— Cam jenant, nu-i aşa? întrebă el. Nu este prima oară când Anthony Baumgartner deturna banii clienţilor.

— Vă referiţi la ce s-a întâmplat în urmă cu câţiva ani? Atunci n-a fost el. Sau cel puţin, nu direct. Vinovat a fost asistentul unuia dintre asociaţii principali.

— Dumneavoastră?

— Nu.

— Cei doi aveau o relaţie, cred, spuse Beauvoir.

— Aşa este. Se pare că asistentul s-a folosit de Tony pentru a-i obţine parolele şi pentru a sifona bani din diferite conturi. N-avea cum să nu fie prins. Nu foarte inteligent, sinceră să fiu. Dar manevra a ţinut ceva vreme până să fie descoperit.

— Cine l-a prins?

— Tony. Ne-a anunţat imediat, iar noi am luat măsuri.

— Concediindu-l pe asistent?

— Da.

— Şi nu pe *monsieur* Baumgartner.

— Fusese imprudent, avusese încredere în cine nu trebuia. Dar faptele lui nu erau penale.

— Şi totuşi i-aţi suspendat licenţa.

— N-am avut încotro. Ceilalţi brokeri trebuiau să înţeleagă că orice încălcare va avea consecinţe.

— Şi clienţii lui?

— Ce e cu ei?

— Au fost informaţi?

— Nu. Am decis să nu le spunem. Banii au fost puşi la loc şi am decis ca Tony să lucreze cu un alt broker, care se ocupa de tranzacţiile propriu-zise. Dar Tony continua să gestioneze portofoliile. Să ia deciziile. Am considerat că nu era necesar să ieşim cu asta pe stradă.

— Pe stradă?

— în jargonul nostru înseamnă comunitatea financiară. Strada.

Beauvoir începea să înţeleagă că singurul lucru care făcea diferenţa între
această „stradă" şi strada Sainte Catherine era o spoială de civilizaţie. Dar, odată îndepărtat acest strat, ce se afla dedesubt era la fel de brutal, de murdar şi de periculos.

— Baumgartner n-a avut nimic împotriva noului aranjament?

— A înţeles. Vedeţi dumneavoastră, nu era obligat să ne anunţe. Probabil că ar fi găsit un mijloc de a ascunde frauda. Totuşi, el a ales să stea în faţa mea, pe scaunul pe care staţi dumneavoastră, şi să-mi spună tot. Despre relaţia cu acel om. Cum a descoperit că Bernard furase codurile de acces la conturi. Şi-a oferit demisia.

— Dar n-aţi acceptat-o?

— Nu.

— De ce?

— V-am spus deja.

— Ştiţi la fel de bine ca mine că aţi fi putut să-l daţi afară. Şi, ţinând cont de ce s-a întâmplat, poate chiar ar fi trebuit, spuse el uitându-se la extrasele de cont. Vreau adevărul.

Ea inspiră adânc, continuând să-i susţină privirea.

— A fost cel mai bun consilier financiar al nostru. Un tip

strălucit. La urma urmei, rămân fiica tatălui meu, domnule inspector-şef. Ştiu să recunosc un talent şi vreau să-l păstrez. Tony Baumgartner era talentat. De aceea am ales o soluţie de mijloc. I-am suspendat licenţa – ceea ce îl împiedica să efectueze tranzacţiile –, dar l-am lăsat în continuare să gestioneze portofoliile.

— Şi atunci, dacă nu mai putea să tranzacţioneze, cum a reuşit să fure

toţi banii ăştia? întrebă Beauvoir arătând spre hârtiile de pe biroul ei.

— Nu, nu, astea sunt nişte falsuri. Tranzacţiile nu au avut loc. Tocmai asta e şmecheria. A făcut să pară că au fost făcute, dar nu sunt decât aiureli. Dacă un client s-ar fi deranjat să citească ce scrie aici – zise ea acoperind hârtiile cu palma –, n-ar fi văzut decât nişte cifre impresionante, dar îngrozitor de plictisitoare. Nimeni, în afară de un bun cunoscător de finanţe, nu s-ar fi sinchisit să le studieze mai bine.

— Şi unde au ajuns banii?

Madame Ogilvy clătină din cap şi inspiră adânc.

— Nu ştiu. Dar pare să fie vorba de milioane. Zeci de milioane.

— Mai mult, spuse Beauvoir.

După o scurtă ezitare, ea încuviinţă.

— în funcţie de când a început, da. O să dureze o vreme până aflăm.

— Dar clienţii lui nu şi-au dat seama că practic aveau conturile goale?

— Cum să-şi dea seama?

— Când voiau să retragă bani.

— Dar ei nu retrag banii. îi încredinţează brokerului şi, în cel mai bun caz, încasează dividendele sau profiturile, însă capitalul rămâne în cont. Părinţii dumneavoastră nu v-au învăţat că nu trebuie niciodată să te atingi de capital?

— Nu. Mi-au spus doar să nu mă ating de bicicleta fratelui meu.

— Am înţeles, răspunse ea zâmbind. Dar în lumea investiţiilor e de la sine înţeles că oamenii încasează profiturile, dividendele, dar lasă capitalul la locul lui.

— Deci este o schemă Ponzi?

— Nu chiar, dar e ceva similar. Genul acesta de fraudă este şi mai greu de dovedit, întrucât el a lăsat să se creadă că aceşti clienţi făceau investiţii prin intermediul Taylor and Ogilvy, ceea ce este fals. A folosit antetul nostru, formatul nostru de extras de cont. Adresa noastră. Totul. Mai puţin conturile noastre. Banii se duceau în contul personal al lui Tony.

— Unde?

— Habar n-am.

— Deci nu ştiţi ce se întâmpla?

— Nicidecum. Auditorii noştri n-ar vedea nimic, pentru simplul motiv că nu este nimic de văzut.

Beauvoir începea să înţeleagă ingeniozitatea fraudei. Simplitatea ei.

— Deci avea două grupuri de clienţi? Cei ale căror conturi le gestiona în

mod legitim şi cei de care se ocupa acasă? Cei de la care fura?

— Aşa se pare.

— Va trebui să aflăm dacă aveau şi conturi legitime la Taylor and Ogilvy.

— Bineînţeles. Pot să le păstrez? întrebă ea coborând privirea spre documentele incriminatoare.

— Da.

— îi veţi interoga pe clienţi?

— Da, răspunse el din nou.

Ea încuviinţă. La fel ca nebuna Ruth din tabloul Clarei, Bernice Ogilvy întrezărea ceva la orizont. Departe, dar apropiindu-se. Ceva care prindea viteză. Ceva ce era acolo de foarte mult timp, latent, inevitabil.

Dar acolo unde Ruth vedea sfârşitul disperării, *madame* Ogilvy vedea începutul ei.

Când se va afla – şi se va afla –, nimeni nu va mai avea încredere în Taylor and Ogilvy. Poate era nedrept, dar aşa e viaţa, mai ales când totul depinde de ceva atât de fragil cum e încrederea. Şi natura umană. Şi un strat foarte subţire de placaj de stejar.

— De aceea a fost omorât Tony? întrebă *madame* Ogilvy.

— Posibil. Va trebui să discutăm cu toată lumea. Sunteţi chiar atât de surprinsă că *monsieur* Baumgartner fura de la clienţi?

— Nu ştiu ce să mai cred.

Fusese atât de sigură de ea, dominase încăperea, îşi dominase emoţiile. Şi iată că siguranţa începea să se fisureze.

— Este posibil ca tot el să fi fost în spatele primei fraude, şi nu asistentul?

Ea încuviinţă încet. Gânditoare.

— Este posibil.

— Poate a fost un test, spuse Beauvoir. Şi a învăţat din el. Femeia clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred.

— Că a făcut aşa ceva?

— Da. Dar şi că nu mi-am dat seama de nimic. Când mă

uitam la Tony, nu vedeam decât un om bun şi onest.

— De aici şi expresia „abuz de încredere”. Totul se bazează pe încredere.

— Să presupunem că nu este adevărat...

— Este adevărat.

— Dar hai să presupunem, pentru un moment, că nu este. Că Tony a spus adevărul cu privire la asistent şi că nu el a făcut asta, insistă ea, punând palma peste extrasele de cont.

Beauvoir rămase tăcut. Nu avea de gând să hrănească această iluzie.

Era unul dintre numeroasele aspecte tragice ale unei morţi. Viaţa victimei făcea obiectul unei anchete care adesea scotea la iveală lucruri pe care oamenii preferau să nu le fi ştiut. Adesea lucruri fără nicio legătură cu moartea victimei. Dar, cu toate astea, expuse.

Şi, când se întâmpla aşa, prietenii şi rudele refuzau să creadă. Infidelitatea. Furtul. Cunoştinţele dubioase. Pornografia pe internet. Mesajele electronice suspecte.

Situaţia se complica. Emoţiile deveneau copleşitoare. Uneori situaţia devenea violentă, când rudele apărau onoarea celui decedat. Şi propriile lor iluzii.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, spuse Beauvoir ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă. O agentă pe nume Cloutier vă va contacta probabil mai târziu, în cursul zilei de astăzi.

Madame Ogilvy se înroşi la faţă. Neobişnuită să-i fie ignorate afirmaţiile.

— Aţi cerut numele şi adresa lui Bernard? Asistenta mea vi le va da la plecare.

— *Merci.* Putem să contăm pe cooperarea dumneavoastră?

— Bineînţeles, domnule inspector-şef.

N-avea de ce să nu coopereze. Răul fusese făcut. Fapta, comisă. Oricât ar fi ascuns, oricât ar fi sperat în zadar, oricât ar fi minţit, n-avea cum să oprească sau măcar să amâne ce se întrezărea la orizont, apropiindu-se cu repeziciune.

Mergând cu maşina prin Montréal, în drum spre Lacoste, Beauvoir se gândea la ultima întrebare a lui *madame* Ogilvy.

Să presupunem că Anthony Baumgartner nu furase banii clienţilor.

în cazul acesta, îi furase altcineva.

Numele lui Anthony Baumgartner figura pe extrase.

Semnătura lui, pe scrisorile de prezentare.

Beauvoir înainta pe străzile pline de zăpadă şi de maşini.

Ar trebui să fie unul dintre apropiaţii lui. Care cunoştea sistemul. Care îi cunoştea clienţii. Care avea acces la dosarele lui şi la antet. Care îl cunoştea bine.

Cineva de la Taylor and Ogilvy.

Acum Beauvoir se gândea serios la această posibilitate.

Să presupunem că Anthony Baumgartner nu făcuse nimic rău. Că nu furase. Că extrasele acelea se aflau pe biroul lui, sub nasul nebunei Ruth, pentru că îşi dăduse seama că altcineva deturna banii. Iar el le studia pentru a-şi da seama cine din companie fura milioane de dolari de la clienţii săi.

Să presupunem, se gândea Jean-Guy în timp ce intra pe străduţa unde locuia Lacoste şi căuta un loc de parcare printre troienele de zăpadă care încă nu fuseseră ridicate, să presupunem că Anthony Baumgartner era exact aşa cum îl descrisese *madame* Ogilvy.

Un om bun şi onest. Onorabil. Care intenţionase să demisioneze când altcineva fusese de vină. Care înţelegea valoarea şi fragilitatea încrederii.

Ce ar face un astfel de om dacă ar descoperi o faptă de corupţie, mai ales de o asemenea amploare?

Ar înfrunta-o pe persoana respectivă. I-ar cere explicaţii. Ar ameninţa că o denunţă.

Şi cum ar reacţiona persoana aceea?

— L-ar omorî pe Anthony Baumgartner, mormăi Beauvoir dând uşor cu spatele pentru a parca maşina într-un loc liber.

Capitolul 29

— Şi ce vreţi de la mine? întrebă Lucien uitându-se la cele două femei din biroul său.

— Aş vrea să ştiu de ce ai spus că nu o cunoşti pe Baroană, când de fapt o ştiai, spuse Myrna.

Puse agenda tatălui lui Lucien pe masa de lucru.

Alături, Clara încerca să nu se foiască. Peste tot în jurul lor erau numai teancuri de cărţi. Toate de aceeaşi înălţime. 1,80 metri. Aşezate aparent conştiincios şi strategic în jurul biroului. *Ca la o cursă de obstacole,* îşi zise ea.

Şi totuşi mai aveau ceva vag familiar. Erau aşezate în aşa fel încât să semene cu nişte vechi formaţiuni de piatră? Stonehenge? Capetele misterioase de pe Insula Paştelui?

Cutiile – pline cu dosare, constată ea – erau puse una peste alta şi păreau să stea într-un echilibru precar. De ce nu le aşezase de-a lungul peretelui, aşa cum ar face orice om rezonabil?

Dar îşi dădea seama că Lucien Mercier nu era nici pe departe rezonabil. Raţional, da. La extrem. Dar ca să fii „rezonabil" trebuie să fii şi sensibil. Ca să iei decizii bune, rezonabile, cumpătate.

Omul ăsta nu era.

Clara era omul deschis spre creativitate. Dar teancurile de cutii cu dosare care îi înconjurau nu erau opere de artă. Avea senzaţia că erau proiecţii ale unui aspect înnăscut al lui Lucien. Ceva intim, privat. Nefericit.

Suna aproape ridicol s-o spună aşa. Prea simplist. Dar cât de tăios era acest cuvânt simplu? Nefericit.

— De fapt, continuă Myrna, ai fost la ea acasă, împreună cu tatăl dumitale. Ai fost acolo când s-a discutat testamentul. Scrie în notiţele lui.

Lucien rămase complet nemişcat; doar privirea i se plimba de la una la cealaltă. Zăbovi puţin asupra teancului de cutii din spatele lor, apoi reveni la ele.

Parcă e un copil, se gândi Clara. Are impresia că, dacă rămâne nemişcat, nu va observa nimeni că mişcă ochii. Sau că, dacă închide ochii şi nu vede pe nimeni, devine invizibil.

Ştia că era o etapă de dezvoltare marcată de un egocentrism

Capitolul 30

pronunţat.

Pe care majoritatea copiilor o depăşeau.

Clara îl privea cu atenţie pe Lucien. Deschis.

Se afla acolo la rugămintea Mymei. Prietena ei avea nevoie de un martor. Nu pentru că îi era teamă de acest omuleţ, ci pentru că, după ce citise documentele tatălui, Myrna ajunsese la concluzia că fiul nu era de încredere. Că putea să spună acum ceva şi mai târziu altceva.

— Dar vreau să fii atentă, o avertizase Myma în maşină. Promite-mi.

— Ce?

— Haide, vorbesc serios. Te cunosc eu. Te comporţi ca şi cum ai fi atentă la conversaţie, datini din cap şi zâmbeşti, dar tu de fapt te gândeşti la tabloul la care lucrezi.

Myma avea dreptate, bineînţeles. în drum spre biroul notarului, Clara îşi lăsase mintea să hoinărească. îi dăduse frâu liber, curioasă să vadă ce înţelege subconştientul ei din Benedict. Băiatul cu frizura aia ridicolă şi cu zâmbetul tâmp. Şi privirea unui om fericit.

Se întreba dacă ar putea să-l picteze ca pe un fel de personaj de desene animate. în culori vii şi contururi pastel din tuşe îndrăzneţe.

Dar acum, că se afla în acest birou, stând în umbra cutiilor cu dosare, gândurile despre tânărul radios fură alungate, iar ea îl privi pe Lucien.

Şi se întrebă cum ar putea să-l picteze pe notar.

— Nu am minţit, spuse Lucien. Doar că nu mi-am adus aminte. Cunosc o mulţime de oameni.

— De ce te-ai dus acolo cu tatăl dumitale? De ce te-a luat cu el?

— Era un om prudent. întotdeauna ţinea să aibă un martor când se întâlnea cu clienţii mai în vârstă. O a doua opinie.

— în legătură cu ce?

— Să se asigure că testatorul era apt.

— Şi Baroana era?

— Bineînţeles. Altfel nu ar fi lăsat-o să facă acel testament.

Cărbune, se gândea Clara. Asta aş folosi.

Creioanele în culori vii pentru Benedict şi resturi calcinate ale unei creaturi altă dată vii pentru omul acesta.

— De ce nu-l găsesc pe David? întrebă Amelia.

Marc ridică din umeri.

Nici măcar nu se gândise la asta. Puţinele gânduri lucide care îi mai rămăseseră se concentrau pe un singur lucru: să găsească următoarea doză.

Era ca un om de Neanderthal: setat să supravieţuiască.

Deşi era conştient că, în timp ce el era obsedat să găsească o singură doză, următoarea, Amelia căuta filonul principal. Să găsească o cantitate mare de droguri, suficiente ca să consume şi să vândă. Să se drogheze şi să- şi umple buzunarele cu bani.

Şi totuşi nu putea să nu fie îngrijorat. în legătură cu următoarea doză.

în chicineta lui, Amelia pregătea nişte sandviciuri cu unt de arahide cu pâinea pe care o furaseră de la magazinul din cartier. Era râncedă şi începuse să mucegăiască. Franzelele mai proaspete fuseseră furate de alţii mai devreme.

Va trebui să ţină minte asta pentru data viitoare.

— Poftim.

îi întinse un sandvici lui Marc, care se uită la el scârbit. De luni întregi doar asta mânca. Scârboşenia asta de unt de arahide. Când simţea mirosul şi i se întorcea stomacul pe dos.

Luă o îmbucătură şi se strâmbă. Avea gustul disperării.

— E pe-acolo, pe undeva, spuse ea ducându-se spre fereastră. Dar dacă are drogul ăla nou, nu înţeleg de ce nu-l vinde? Ce mai aşteaptă?

Cu sandviciul în mână, Marc se duse lângă ea la fereastră.

Doar pentru o clipă, îşi permise să simtă aroma clătitelor şi a costiţei din dimineţile de sâmbătă.

Apoi încuie amintirea la loc. în camera secretă pe care o păstra. Se strecura în ea şi se ghemuia acolo, cu ochii închişi. Şi se aşeza la masa mamei lui. Mânca clătite cu sirop de arţar şi costiţă. încontinuu.

Se uită la drogaţii, travestiţii şi prostituatele care se adunaseră în stradă. Aşteptând-o pe Amelia. Să facă ce?

Nu voiau decât un singur lucru. Şi el voia un singur lucru. Ca durerea să înceteze.

— David ăsta nu vrea să fie găsit, spuse Amelia.

Pe bună dreptate, îşi zise. Dacă ei erau în căutarea carfentanilului, îl căutau şi alţii. Iar el nu putea să-l ţină în buzunare. Avea nevoie de o întreagă reţea.

— Un fel de fabrică, continuă ea cu voce tare, conştientă că vorbea singură. Nu? Pentru că trebuie să-l

împartă. Să-l ambaleze. Să-l pregătească pentru distribuţie. Mii şi mii de doze. Are nevoie de un spaţiu. Şi de timp. Ştie că, atunci când va ajunge pe străzi, se va dezlănţui iadul. Poliţişti, mafioţi, motociclişti. Toţi nenorociţii de pe o rază de mii de kilometri vor da

năvală să-l caute în Montréal. Ca să-l caute pe el. Nu?

Sandviciul lui Marc căzu cu un zgomot surd. Dar băiatul rămase în picioare. Legănându-se încet. Ca un animal care doarme în picioare. Fără să ştie că se află într-un abator.

— Deci o să vândă cât mai mult posibil şi cât mai repede, apoi o să dispară dracului, continuă Amelia. De-asta n-a apărut încă. David nu vrea să-l vândă până n-o să fie gata. Sigur e printr-un subsol pe undeva. O fabricuţă de droguri clandestină.

Acest David o marcase. Pentru a o avertiza. Convins că ea era o nou- venită, o drogată băgăcioasă.

Poate că nu ştia cine e David, dar era clar că nici el n-avea idee cine era ea. Şi de ce era în stare.

Capitolul 30

Inspectorul-şef Gamache venise deja când ajunse Jean-Guy la Isabelle Lacoste.

Se aşeză lângă ei la masa din bucătărie.

Se uitară unii la alţii, apoi se întrebară toţi în acelaşi timp:

— Ce-aţi mai aflat?

— Tu primul, Jean-Guy, îl invită Gamache, zâmbind către ginerele său şi preluând în mod firesc conducerea.

Scurt şi concis, Beauvoir le povesti despre întâlnirea cu Bernice Ogilvy. Şi despre ce idei îi veniseră pe drum spre ei.

— Crezi că este... posibil ca Baumgartner să nu fi ştiut nimic? întrebă Lacoste. Ca altcineva să fi furat banii... clienţilor folosindu-se de numele lui?

— Şi ca Baumgartner să fi fost ucis pentru că aflase? spuse Beauvoir. Ia urma banilor: una dintre regulile de bază ale anchetei în cazul unui omor.

Se uită la inspectorul-şef. Ca tineri agenţi în perioada de ucenicie, îl văzuseră pe Gamache fentând nu doar legea, ci şi aşa-zisele reguli de investigare a unui omor. Beauvoir şi Lacoste ştiau că tocmai de aceea departamentul lui avea o rată de rezolvare a cazurilor de omor de aproape sută la sută.

„Criminalii nu au citit manualul", le spunea el. „Banii sunt importanţi, dar există şi alte tipuri de valută. Şi de sărăcie. Şi de eşec moral şi emoţional. Aşa cum violul nu este o partidă de sex, o crimă este rareori motivată doar de bani, chiar şi când are legătură cu banii. Este o chestiune de putere. Şi de teamă. O chestiune de răzbunare, de furie. Ţine de sentimente, nu de un sold bancar. Luăm urma banilor, de acord. Dar eu vă garantez că, atunci când îi veţi găsi, vor mirosi a emoţie intrată în putrefacţie".

— Continuă, îl îndemnă acum Gamache.

— Ar fi un mobil plauzibil, spuse Beauvoir. Dacă Baumgartner îl denunţa, hoţul risca nu doar ruina, ci şi închisoarea.

— Omorându-l pe Baumgartner, îşi păstra nu doar banii, ci şi libertatea, remarcă Lacoste. Un mobil foarte bun, sunt de acord.

— Şi acum, interveni Gamache, să demontăm această

Capitolul 31

teorie. Ce puteee

slabe are?

Această provocare, departe de a-l irita pe Beauvoir, era unul dintre exerciţiile lui preferate. Se pricepea de minune să identifice lacunele, chiar şi în propriile teorii. Iar această teorie nu era una la care ţinea morţiş sau, cum ar fi zis *madame* Ogilvy, în care investise. Era interesantă, atâta tot.

— Bine, continuă el. Dacă Baumgartner nu fura de la clienţi, atunci ce căutau extrasele de cont în biroul lui de-acasă?

— Abia descoperise ce se întâmpla, sugeră Lacoste, preluând rolul de avocat al diavolului, spre încântarea lui Beauvoir. Era şocat şi furios şi trebuia să le studieze cu atenţie, ca să fie absolut sigur înainte să acuze pe cineva.

— Dar cum ştia el, numai din acele hârtii, cine era vinovatul? Pe ele apărea doar numele lui.

— E un tip inteligent, spuse Lacoste. Cunoştea bine Taylor and Ogilvy şi ştia cine ar putea cel mai bine s-o facă.

Un argument puţin convingător, recunoşteau şi ei. La tribunal, avocatul diavolului ar fi pierdut. Dar era o posibilitate.

— Şi cine ar fi? întrebă Gamache.

Nu avea obiceiul să intervină în acest exerciţiu. Prefera să asculte, să asimileze informaţiile.

Asta arăta că el credea că se aflau pe o pistă demnă de interes.

— Brokerul care se ocupa de tranzacţii pentru el, sugeră Beauvoir. Am cerut să fie convocat la audieri.

— Şi mai cine?

— Evident, Bernice Ogilvy, spuse Jean-Guy.

— Ce părere ai despre ea? întrebă Gamache.

— Este tânără, inteligentă. A ajuns în funcţia pe care o are datorită părinţilor, bineînţeles, dar are abilităţile şi temperamentul necesare ca s-o păstreze. E isteaţă. Ambiţioasă. Capabilă să se adapteze.

— Lacomă? întrebă Gamache.

Beauvoir reflectă puţin.

— Mai degrabă sigură că i se cuvine. Cred că ar face orice pentru a proteja ce-i aparţine.

— Ar fura de la clienţi şi ar arunca vina pe fostul ei

mentor? întrebă Gamache.

Jean-Guy Beauvoir simţi că roşeşte uşor când îl auzi vorbind despre trădarea unui fost mentor. Şi se întrebă în treacăt dacă Gamache ştia despre

întâlnirea de dimineaţă. Şi despre hârtia pe care o semnase.

— A înţeles foarte repede cum funcţiona frauda. Poate prea repede. Şi îmi dă impresia că se crede mai deşteaptă decât ceilalţi.

— Probabil... pentru că este, comentă Lacoste. De altfel, cine crede că va fi prins? *Madame* Ogilvy cunoaşte sistemul şi ştie cum să fenteze măsurile de control.

— Doar să creeze nişte conturi false... zise Gamache. E foarte simplu. La Taylor and Ogilvy nu le-ar vedea nimeni. Iar clienţii n-ar bănui nimic. Şi-ar primi în continuare extrasele de cont aparent legitime, cu tranzacţii reale. Dividendele şi profiturile ar fi depozitate în cont. Totul ar părea perfect normal.

— Numai că ea le-ar deturna capitalul, investiţia iniţială, în propriul ei cont, spuse Beauvoir. Şi ar plăti nişte pretinse dividende generoase, astfel încât clienţii să nu pună prea multe întrebări.

— Să fi lucrat împreună? întrebă Lacoste. Ogilvy şi Baumgartner?

— Agenta Cloutier este de părere că au acţionat două persoane, răspunse Beauvoir. Şi să nu uităm că Baumgartner nu prea cheltuia. Locuia în aceeaşi casă de multă vreme. Conducea o maşină frumoasă, dar nu extravagantă. De ce să fure şi să nu cheltuiască banii?

— Pentru pensie, îşi dădu cu părerea Lacoste. îi strângea vreun cont offshore. Apoi, într-o bună zi, dispărea.

în timp ce-i asculta, lui Gamache îi veniră în minte fotografiile din casa lui Baumgartner. Cu acesta şi copiii. Fericiţi. Radioşi, chiar. Era aceasta faţa unui om gata să le întoarcă spatele şi să nu-i mai vadă niciodată? Să dispară undeva în Caraibe? Pentru ce? Pentru o barcă cu motor şi nişte băi îmbrăcate în marmură?

— *Désolé,* se scuză Gamache. V-am deviat de la subiect. Să revenim la argumente. Vorbeaţi de posibilitatea ca Anthony Baumgartner să-l fi descoperit pe vinovat şi să-i fi cerut explicaţii.

— Exact, spuse Beauvoir concentrându-se pe ideea iniţială. Descoperă întâmplător ce se petrece. Poate primeşte un

telefon de la unul dintre clienţi sau se întâlneşte cu el la o petrecere şi omul îl întreabă despre cont. Un cont despre care Baumgartner nu ştie nimic. Baumgartner face nişte verificări, găseşte extrasele de cont false şi aduce dovezile acasă. Le analizează, apoi stabileşte o întâlnire cu suspectul...

— De ce? îl întrerupse Lacoste.

— De ce ce?

— De ce să nu se ducă direct la şeful lui?

— Poate pentru că şeful este cel care fură? întrebă Beauvoir.

— Atunci de ce să nu se adreseze autorităţii de reglementare? interveni Lacoste.

— Pentru că nu este sigur, spuse Beauvoir continuând cu supoziţiile, mai reticent de data asta. Sau este sigur şi nu-i vine să creadă. Vrea să-i dea respectivului şansa de a explica, de a se justifica. Sau poate nu-şi dă seama că vorbeşte chiar cu vinovatul.

Gamache se foi în scaun şi înclină capul într-o parte. Discuţia devenea interesantă.

— Poate că şi-a dat întâlnire cu o persoană pe care o considera un aliat, reluă Beauvoir, din ce în ce mai convins de această teorie neaşteptată. Ca să-i arate dovezile şi să-i ceară părerea.

— Şi această persoană îl omoară? întrebă Lacoste. E puţin cam... exagerat. Nu putea doar să tulbure apele sau să-l trimită pe B... Baumgartner pe o pistă falsă? Ştia că va interveni poliţia, adică noi, şi va pune întrebări.

— De ce? i-o întoarse Beauvoir.

— De ce să pună întrebări? Păi, nu aşa... rezolvăm noi cazurile de omor? întrebă Lacoste.

Armând Gamache urmărea scena. Doi anchetatori tineri şi inteligenţi, discutând despre cele mai nenorocite crime. Anchetatorii lui, protejaţii lui, care acum erau mai mult decât capabili să conducă propriile departamente.

îi lipsea această activitate. Nu doar să stea la masa din bucătărie, încercând să rezolve cazuri de crimă. Ci să lucreze cu cei doi. Cu Jean-Guy şi cu Isabelle. Care se contrau ca şi cum ar fi fost fraţi.

— Ştiu că tu preferi să arestezi prima persoană care-ţi iese în cale... într- o anchetă, zise Isabelle. Dar noi, ceilalţi, investigăm.

— *Merci,* răspunse Beauvoir cu un zâmbet vag.

îşi dăduse seama că tonul superior era o stratagemă, o încercare de-a lui Isabelle să-l enerveze. Şi îi reuşea mai des

decât lăsa el să se vadă.

— Ce voiam eu să zic e de ce să punem întrebări despre o deturnare de fonduri?

— Pentru că, îi explică ea cu extrem de multă răbdare, ancheta ar scoate- o la iveală.

— Oare? Eu aşa sper, dar nu e un dat, mai ales dacă Baumgartner nu era implicat, ripostă Beauvoir. Uite, să presupunem că Baumgartner, fără să

— bănuiască nimic, şi-a dat întâlnire cu cel care deturna fondurile — n-ar aduce cu el şi dovezile? Chiar dacă se întâlnea cu o persoană pe care o suspecta, le-ar fi luat cu el. Ca să-i demonstreze.

— Corect, spuse Lacoste pe un ton prudent, încercând să înţeleagă unde voia să ajungă. Şi?

Dar Gamache i-o luase înainte şi zâmbea uşor.

— Deci persoana aceea ştia două lucruri, răspunse Jean-Guy. Că nu exista nimic care să-l lege pe Baumgartner de acele furturi. Nici în calculatorul lui, nici în dosare, nici în altă parte. Deci o anchetă în cazul morţii lui nu ar fi dezvăluit nimic. Şi criminalul era îndreptăţit să se aştepte ca hârtiile pe care Baumgartner le avea cu el să fie singurele copii. Poate chiar l-a întrebat, ca să se asigure.

— Deci îl omoară pe Baumgartner şi distruge probele, zise Lacoste, uitând să-l mai contrazică.

— Exact.

Gamache aşteptă să vadă dacă vreunul dintre ei găsea vreo fisură în acest raţionament. Şi aşteptă.

Şi aşteptă.

— Dacă erau singura lui dovadă, întrebă Jean-Guy, ce căutau extrasele de cont în biroul lui?

Ei, uite, aici e problema, se gândi Gamache.

Dacă Baumgartner s-ar fi întâlnit cu suspectul cu intenţia de a-i dezvălui bănuielile lui sau de a cere explicaţii în legătură cu deturnarea de fonduri, ar fi adus dovezile cu el. Şi respectivul, după ce l-ar fi omorât pe Baumgartner, ar fi luat acele dovezi şi le-ar fi distrus.

Atunci de ce erau lângă calculatorul lui copiile extraselor de cont incriminatoare?

Şi teoria mai avea o hibă.

— De ce la fermă? întrebă Lacoste.

Da, se gândi Gamache. De ce să se întâlnească la fermă?

— Teren familiar, sugeră Beauvoir. Poate că oricum intenţiona să se ducă acolo, să mai arunce o ultimă privire înainte să fie demolată. Poate că citirea testamentului i-a trezit amintiri din copilărie şi a vrut s-o revadă. Din comoditate şi din nevoia să fie într-un loc în care, poate chiar inconştient, se simţea în siguranţă.

— Noaptea? Fără electricitate, fără căldură? întrebă Lacoste.

Beauvoir încuviinţă. Hugo spusese că luaseră cina împreună. Plecase

devreme, dar afară tot era întuneric.

— Şi de ce se afla la etaj? adăugă Lacoste.

— Să mai arunce un ochi pe-acolo, răspunse Beauvoir, în camera în care copilărise.

Era posibil, dar era o teorie cam trasă de păr.

— Nu uita, continuă Beauvoir, Baumgartner nu se aştepta să fie ucis. Fie credea că se întâlneşte cu un prieten – cineva care să-l ajute –, fie credea că va cere socoteală cuiva. Ştia că va fi o discuţie neplăcută. Dar e clar că nu vedea în acest om o ameninţare fizică. Altfel nu ar fi acceptat să se întâlnească cu el...

— Sau cu ea, punctă Lacoste.

— ...în acel loc.

— Mai e o problemă, interveni Lacoste. Casa care se prăbuşeşte la momentul oportun.

— Oportun pentru cine? întrebă Beauvoir. Nu prea cred, în felul ăsta, corpul lui Baumgartner a fost găsit, poate mai repede decât se aştepta criminalul. Dacă nu s-ar fi prăbuşit, poate cadavrul lui ar fi rămas ascuns mai mult timp.

— Mai e posibil ca Baumgartner să nu-şi fi dat întâlnire cu persoana respectivă la fermă, sugeră Lacoste. Poate a fost urmărit până acolo şi ucis.

— Cum adică? întrebă Beauvoir.

— Să presupunem că Baumgartner a luat legătura cu persoana pe care o suspecta şi au stabilit să... se întâlnească a doua zi, la birou. Respectivul, ştiind că a dat de belea, se duce acasă la... Anthony Baumgartner, poate cu intenţia de a-l ucide, dar îl vede plecând. îl urmăreşte până la casa abandonată şi îl omoară acolo.

— Cam prea convenabil pentru criminal, nu crezi? întrebă Beauvoir.

— Dar se leagă şi explică astfel cronologia, după testament, ripostă Lacoste, entuziasmată de această nouă teorie.

Se întoarse spre Gamache.

— Tu, Myrna şi Benedict le-aţi citit copiilor testamentul mamei lor. Ridicol... dar în stilul Baroanei. Asta îi trezeşte

amintiri din copilărie şi Anthony se hotărăşte să revadă vechea... casă înainte să fie demolată sau vândută.

Beauvoir pufni, dar Gamache înclină capul. Şi el trecea din când în când cu maşina prin faţa casei unde copilărise. Şi Reine-Marie, după moartea mamei sale, ţinuse să mai dea o raită pe la casa părintească, înainte să fie

vândută.

Din punct de vedere emoţional, scenariul lui Lacoste era plauzibil. Dar şi Beauvoir avea dreptate. Pentru criminal, ocazia era mai mult decât convenabilă. Ca din întâmplare, Baumgartner să se afle într-o casă izolată, locul perfect pentru o crimă discretă.

— *Bon,* zise el. Să trecem la teoria cea mai plauzibilă. Nu doar că Anthony Baumgartner ştia de furtul banilor, dar el era şi autorul. în cazul ăsta, cine l-a ucis?

— Una dintre ţintele lui, spuse Beauvoir. Cineva care a aflat.

— Dar de ce să-l ucidă? De ce să nu informeze firma de brokeraj sau, şi mai bine, să anunţe poliţia? întrebă Lacoste.

— Pentru că firma fusese deja informată şi nu luase măsuri împotriva lui, răspunse Beauvoir. Doar o riglă peste degete şi atâta tot. De ce să aibă încredere că Taylor and Ogilvy va acţiona de data asta, din moment ce data trecută asociaţii au stat cu mâinile în sân?

— De acord, dar întrebarea mea rămâne valabilă, insistă Lacoste. De ce să nu se ducă la poliţie sau la un avocat? De ce să nu-l dea în... judecată? De ce să vrea să-l înfrunte pe Baumgartner?

— Pentru că nu era sigur, răspunse Beauvoir. Multora nu le vine să creadă că o persoană în care au avut încredere fură. Mai întâi întreabă, apoi, dacă nu le place răspunsul, trec la pasul următor.

— Exact, încuviinţă Lacoste. Un avocat sau poliţia. Cu siguranţă planul de rezervă nu e să-l omoare. Dar tu spui că tocmai asta... s-a întâmplat. Ce ar avea de câştigat?

— A fost o lovitură la cap, spuse Beauvoir. Pare un gest comis sub imperiul furiei, nu ceva premeditat. Aşa cum Baumgartner nu se aştepta să fie omorât, pun pariu că nici celălalt nu a intenţionat să-l omoare.

Gamache asculta. Dar tot mai rămânea o mare problemă cu această teorie. Una de familie.

— De ce la fermă? întrebă Lacoste. Baumgartner chiar ar accepta să se întâlnească acolo cu un client, cu cineva de la

care fura? Chiar dacă nu ştia... despre ce e vorba, e drum lung până acolo. în mijlocul pustietăţii. Şi un loc foarte personal. Eu nu cred.

Gamache asculta, gândindu-se că nu era prea uşor să găseşti un loc unde să omori pe cineva. Nici măcar în zona rurală a Quebecului. într-o pădure, da, dar cum atragi într-o pădure un client care deja e suspicios?

— Zău, spuse Lacoste urmând acelaşi raţionament. Ce client ar fi de

— acord să se ducă la o întâlnire într-o casă izolată şi abandonată? Eu nu m-aş duce.

— De ce nu? întrebă Beauvoir întorcându-se spre Gamache. Tu te-ai dus. Când ai primit scrisoarea de la notar.

Gamache râse scurt.

— E-adevărat, dar eu nu mă duceam acolo ca să cer socoteală cuiva. Şi abia când am ajuns mi-am dat seama că era abandonată.

— Poftim! strigă Beauvoir. Nici clientul înşelat nu ştia. Făcuse deja atâta drum şi sunt sigur că Baumgartner i-a explicat că era casa mamei lui. Totul părea în regulă. Fără riscuri.

Plauzibil, se gândi Gamache, *dar prea puţin probabil.* Deşi asta explica prezenţa extraselor în biroul lui Baumgartner. El era hoţul. Şi cel care avea de gând să ucidă. Se aştepta să se întoarcă acasă.

— Aşadar, rezumă Lacoste, avem două teorii. Una că Anthony Baumgartner era hoţul şi cealaltă că nu era el.

— Altfel spus, n-am avansat prea mult, recunoscu Beauvoir.

— Haideţi să trecem de la teorii la fapte, propuse Gamache.

— *D'accord,* răspunse Beauvoir punând o foaie de hârtie pe masă. Am datele asistentului care a fost concediat. îl cheamă Bernard Shaeffer. Cei de la Taylor and Ogilvy aveau adresa lui de când a lucrat la ei, dar nimic altceva de-atunci.

— Bernard Shaeffer, repetă Lacoste luând hârtia şi introducând numele în laptopul ei. Nu şi-a schimbat adresa, îi anunţă ea citind din baza de date guvernamentală. Se pare că în prezent lucrează la... Caisse Populaire du Quebéc.

Se uită peste ecranul laptopului la colegii ei, cu sprâncenele ridicate.

— La o bancă? se miră Jean-Guy. L-au angajat acolo după ce a făcut ce- a făcut la Taylor and Ogilvy?

— Lăsaţi-mă să dau un telefon scurt, spuse Gamache scoţându-şi telefonul din buzunar.

Tastă un număr, aşteptă, apoi se prezentă şi ceru să vorbească cu Jeanne Halstrom. Preşedinta Caisse Populaire du Quebéc. După ce se interesă de sănătatea familiei ei, îi puse câteva întrebări, ascultă puţin şi îi mulţumi, apoi închise.

— Bernard Shaeffer a fost angajat pe post de consilier financiar acum un an şi jumătate. A dat numele lui Anthony Baumgartner pentru recomandări. Potrivit dosarului de personal, *monsieur* Baumgartner a garantat pentru el şi

— a spus că a fost un angajat remarcabil. Vor declanşa o anchetă asupra activităţilor lui Shaeffer şi vor cerceta dacă a deschis vreun cont neobişnuit de gras pe numele lui sau al lui Baumgartner. Vom avea nevoie de un mandat, dar Jeanne va pune deja lucrurile în mişcare.

— Poate tocmai am descoperit unde se duceau banii clientului, zise Beauvoir. Se pare că Baumgartner nu a rupt legătura cu Bernard. Dimpotrivă.

— Doar n-o fi fost atât de prost încât să deschidă conturile pe numele lui, nu? comentă Isabelle.

— Vom vedea, răspunse Gamache. Cei de la Caisse Populaire ar trebui să găsească banii, chiar dacă sunt într-un cont offshore.

— Iar eu am să mă duc să-i fac o vizită tânărului domn Shaeffer imediat ce terminăm aici, anunţă Beauvoir.

Apoi, după ce reflectă puţin, adăugă:

— Nu, mai bine îi spun agentei Cloutier să-l aducă la interogatoriu.

Dădu un telefon, apoi închise.

— Se duce acum.

— Bine, spuse Isabelle. S-a... adaptat?

— Da. în sfârşit. Dar e supărată că nu reuşeşte să acceseze calculatorul lui Baumgartner şi fişierele lui personale. Toţi suntem. însă n-am renunţat, bineînţeles. Am încercat numele copiilor lui, numele mamei. Al tatălui. Toate care păreau evidente.

— Poate că nu e un nume, sugeră Gamache, ci un număr.

— Am încercat datele de naştere ale copiilor şi a lui. Dar ai cerut fapte, *patron.* Am mai aflat un lucru de la Bernice Ogilvy, zise Beauvoir. De data asta, nu despre Baumgartner. Ci despre Kinderoth. Un cuplu în vârstă cu acest nume, care a avut un cont la Taylor and Ogilvy.

Ceilalţi tăcură o clipă, până înţeleseră.

— De care s-a ocupat Baumgartner? întrebă Lacoste.

— *Non.*

Femeia se descurajă puţin. Ar fi fost prea frumos.

Dar Gamache se înclină, atent. îl cunoştea bine pe Jean-Guy. De fapt, foarte bine. Şi îşi dădea seama că urma să le servească nu o simplă garnitură, ci poate chiar felul principal.

— Continuă, îl îndemnă el.

Şi Beauvoir le povesti ce îi spusese *madame* Ogilvy despre cuplul Kinderoth. Şi despre testamentul lor.

Beauvoir le urmărea reacţiile şi nu fu dezamăgit. Gamache zâmbea, în timp ce Lacoste aproape că dădea pe dinafară de entuziasm.

Cei trei stăteau la masa din bucătărie, aşa cum stătuseră de-a lungul anilor la multe alte mese prin tot Quebecul. Sorbind un ceai sau o cafea tare şi discutând despre crime oribile.

Multe se schimbaseră între timp, dar esenţialul rămânea.

Beauvoir se gândea la întrebarea pe care i-o pusese Bernice Ogilvy. El îşi iubea munca? Răspunsul era da, fără îndoială. Şi nu-şi iubea doar munca.

Inspectorul-şef Gamache se lăsă pe speteaza scaunului, cu o expresie de maximă concentrare pe chip. Apoi scoase un carneţel din buzunarul de la piept.

— Aseară am primit nişte informaţii, spuse el. De la *Kontrollinspektor* Gund din Viena. Îl rugasem să caute testamentul original.

— Cel de-acum o sută de ani, preciză Isabelle.

— O sută treizeci. Baronul Kinderoth, Shlomo, avea doi fii, gemeni, le reaminti Gamache. A lăsat fiecăruia întreaga sa avere. Probabil că nu vom şti niciodată ce l-a făcut să ia o astfel de decizie, dar vedem consecinţele. E clar că a produs multă suferinţă şi confuzie. Cine l-a moştenit? L-am rugat pe *Kontrollinspektor* să facă nişte cercetări în arhivele lor. Uitaţi ce mi-a trimis.

îşi puse ochelarii, în timp ce Beauvoir şi Lacoste se aplecară spre el.

— Nu vă citesc cuvânt cu cuvânt. Chiar dacă traducerea mea este destul de proastă, cred că am surprins esenţialul. Am trimis textul unei cunoştinţe care vorbeşte germana, dar deocamdată va trebui să ne mulţumim cu ce am. Cei doi fii s-au adresat tribunalului, evident, şi după câţiva ani s-a luat o decizie în favoarea geamănului care se presupunea că s-a născut primul, între timp, cei doi bărbaţi au murit. Moştenitorii celuilalt geamăn au contestat decizia. Cazul a trenat, pentru că a fost dificil de stabilit cu precizie care dintre cei doi s-a născut primul. Audierile s-au întins pe câţiva ani şi verdictul s-a dat după alţi câţiva ani. De data asta a fost în favoarea fiului

presupus mai mic. Acesta lucra la firma familiei, iar celălalt, ca să folosesc cuvintele judecătorului, era o „canalie”.

— La cât timp după moartea lui Shlomo s-a întâmplat asta? întrebă Lacoste.

— Decizia în favoarea mezinului, şi acum a moştenitorilor săi, s-a dat la 30 de ani după moartea lui Shlomo. Din nou, familia celui mai mare a contestat decizia.

— Şi banii? întrebă Beauvoir.

— Banii au rămas într-un cont fiduciar, răspunse Gamache. Se înmulţeau, dar nu se risipeau.

Lacoste făcu repede un calcul.

— 30 de ani. Deci decizia a fost dată în jurul anului 1915.

— Exact, spuse Gamache. în timpul Primului Război Mondial. După cum rezultă din arhivele consultate de *Kontrollinspektor,* aproape toţi membrii familiei au fost omorâţi, cel puţin bărbaţii tineri. Austria avea probleme serioase. Abia prin anii 1930 familia a mai încercat o dată. La acel moment, descendenţii unuia dintre fii deveniseră Baumgartner prin alianţă. Şi se stabiliseră în Canada. La Montréal. Cei cu numele Kinderoth au rămas în Austria.

— O, Doamne, făcu Lacoste.

— *Oui.* Eu nu am decât documentele judiciare. Atât am cerut. Şi nu ştiu dacă există informaţii mai detaliate, dar se pare că cel puţin un Kinderoth a supravieţuit regimului nazist şi a venit la Montréal după război. S-ar putea să mai fie şi alţii în alte părţi din Europa. *Kontrollinspektor* Gund verifică.

— De ce în Canada? întrebă Beauvoir.

— Nu doar în Canada, adăugă Lacoste, ci în Montréal.

— Unde se stabiliseră deja cei din ramura Baumgartner, răspunse Gamache. Nu poate fi o simplă coincidenţă.

— îşi căutau rudele? întrebă Lacoste. După cele întâmplate, o rudă, fie ea îndepărtată şi chiar dezagreabilă, tot era mai bună decât niciuna. O fi o chestie instinctivă.

— Posibil, răspunse Gamache. Dar eu cred că instinctele lor deja se denaturaseră şi altceva îi motiva. La scurt timp după încheierea războiului, în tribunalele austriece a fost depusă o nouă petiţie. Pentru recuperarea averii familiei Kinderoth.

— Dumnezeule! exclamă Lacoste. Oamenii ăştia nu renunţă niciodată?

— Măcar mai exista o avere? întrebă Beauvoir.

— Mă îndoiesc, răspunse Gamache, dar nu aveau de unde să ştie. Cred că se bazau pe legenda familiei.

— Sau poate ştiau ceva ce autorităţile habar n-aveau,

sugeră Lacoste. Unele familii de evrei au reuşit să-şi convertească banii în opere de artă, bijuterii sau aur, nu-i aşa? Apoi au ascuns prada sau au scos-o pe furiş din ţară.

— Da, spuse Gamache. Dar nici familia Kinderoth şi nici familia

Baumgartner n-au putut să pună mâna pe bani. Banii erau într-un cont fiduciar. Şi regimul nazist i-ar fi confiscat. I-ar fi furat.

— Deci s-au bătut pe nimic? întrebă Beauvoir. Atâţia ani?

— Nimic concret, în orice caz, răspunse Gamache. Dar cine ştie? Banii erau acolo cândva, aşa că bănuiesc că exista o posibilitate...

Lăsă fraza în suspensie.

— Şi acum? întrebă Lacoste uitându-se spre carneţelul lui Gamache şi la scrisul lui îngrijit.

— Şi acum, după cum spunea *Kontrollinspektor* Gund, urmează ca tribunalele austriece să ajungă la o decizie finală.

— Când? întrebă Beauvoir.

— Cât de curând. Gund zicea că decizia e aşteptată de un an, dar sunt multe procese nesoluţionate care datează din timpul războiului. Merge greu.

— Atât de greu? se miră Beauvoir. Cred că majoritatea petenţilor sunt deja oale şi ulcele.

— Beneficiarii sunt descendenţii, spuse Gamache. Iar austriecii vor să fie foarte prudenţi. Şi cât mai imparţiali posibil, mai ales când e vorba de populaţia evreiască şi ce i s-a furat. Nu au cum să anuleze Holocaustul, bineînţeles, dar pot măcar să încerce să le ofere despăgubiri.

— De ce familia Kinderoth şi familia Baumgartner nu împart moştenirea în mod egal? întrebă Lacoste. Ar fi rezolvat problema cu generaţii în urmă.

— Poate le sugerezi tu asta, zise Jean-Guy şi Isabelle îl fulgeră cu privirea.

— Până acum, relaţia dintre ei a fost conflictuală, dar civilizată, remarcă Isabelle. Chiar să credem că moartea lui Anthony Baumgartner...

— Poate chiar şi a mamei lui, interveni Beauvoir. A murit subit şi apoi a fost incinerată.

— *Oui*. De acord. Poate şi a Baroanei. Dar chiar să credem că au fost omorâţi din cauza unui testament de acum o sută de ani?

— Un testament în privinţa căruia urmează să se emită

o decizie, sublime Gamache.

— Şi va fi din nou contestată, spuse Beauvoir.

— *Non.* Justiţia a anunţat că nu va mai tolera niciun apel. Au prea multe cazuri vechi care trebuie rezolvate ca să le tot rejudece.

— Deci cine câştigă moşteneşte o avere, zise Lacoste.

— Reală sau imaginară, adăugă Gamache.

Şi se pare că această familie are o imaginaţie bogată, se gândi el. Se

agaţă de mitul aristocraţiei, de putere şi avere, chiar şi când conduc un taxi sau spală toalete.

Beauvoir clătină din cap.

De ce să-l omoare pe Anthony Baumgartner acum? Credeau cumva că Hugo şi Caroline îşi omorâseră fratele pentru a obţine o parte mai mare dintr-o moştenire fictivă?

îi cunoscuse pe fraţi. Păreau inteligenţi. Şi nicio persoană inteligentă nu ar crede într-un basm despre o avere de demult care supravieţuise cumva războaielor, pogromurilor şi Holocaustului ca să ajungă acum la ei.

Şi dacă o câştiga cealaltă ramură a familiei? Kinderoth? Ce-ar fi fost atunci? Un fratricid pentru nimic?

Toţi trei priveau în gol. Pierduţi în gânduri. încercând să găsească ceva prin încâlceala timpului şi a motivaţiilor.

Gamache se uită la ceas. Avea întâlnire cu Benedict în centru peste 20 de minute. Trebuia să plece curând ca să ajungă la timp.

— Şi mai e şi problema executorilor testamentari ai lui *madame* Baumgartner, zise el.

— Dubioase personaje, i se adresă Beauvoir lui Lacoste, care încuviinţă.

Gamache zâmbi răbdător.

— Nu ştim de ce am fost aleşi eu şi Myrna, dar măcar noi avem legătură cu Three Pines, unde a lucrat Baroana. Ştim de ce a fost desemnat Benedict?

— Nu, răspunse Lacoste, care primise sarcina să se ocupe de această problemă. Se pare că nu există absolut nicio legătură. El n-a lucrat niciodată în zonă. Nu s-au întâlnit niciodată. Cum de a ştiut *madame* Baumgartner de existenţa lui, ca să nu mai zic cum de a avut încredere să-l pună în testamentul ei... Rămâne un mister.

— Ai ajuns într-un punct mort? întrebă Beauvoir ca s-o şicaneze.

— Nicidecum, răspunse Lacoste. Există o explicaţie şi am s-o găsesc. Vreau să stau de vorbă cu fosta lui prietenă. S-ar putea ca această Katie să ştie ceva sau să-şi amintească ceva ce el a uitat. Eu nu l-am întâlnit pe băiatul ăsta, dar, după cum l-aţi

descris voi, pare a fi un tip cu capul în nori.

Armând simţi din nou corpul tânărului lipit de spatele său. încercând să-l protejeze de bucăţile din casa care se dărâma.

Apoi, după ce trecuse ce era mai rău şi putuse să se ridice, Armând, deşi îi intrase praf în ochi, îl văzuse pe tânărul cu căciula ridicolă. îi şiroia sângele pe faţă. Din cauza unui bloc de ciment care aproape sigur l-ar fi

lovit pe el.

Un gest de un altruism extrem. Instinctiv. Dovadă că Benedict avea o inimă mare, chiar dacă nu şi o minte tocmai ascuţită, trebuia s-o recunoască.

Gamache se ridică în picioare.

— Trebuie să mă întâlnesc cu el. Mă duce cu maşina înapoi în Three Pines. Cred că deja am întârziat.

— Vrei să te duc eu până acolo? întrebă Jean-Guy în timp ce se îndreptau spre uşă.

— Dacă nu te deranjez.

Beauvoir ieşi să pornească maşina.

Pe treptele de la intrare, Gamache îi mulţumi lui Isabelle, iar ea îi răspunse tot cu mulţumiri.

— Pentru ce?

— Pentru asta. Pentru că nu m-ai lăsat deoparte.

— Nu te-aş lăsa niciodată.

O sărută pe amândoi obrajii, apoi coborî cu grijă treptele acoperite de gheaţă. Când ajunse jos, se opri. încremeni.

Apoi, sub privirile lui Beauvoir care aştepta în maşină, Armând făcu stânga-mprejur şi se grăbi să urce scara, sărind câte două trepte odată. Şi o strigă pe Isabelle.

Beauvoir coborî din maşină şi deja ajunsese pe la jumătatea scării când Gamache ieşi din casă.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă Jean-Guy.

— Cum o chema pe tânăra care figura în capul listei de contacte a lui *madame* Baumgartner? întrebă Gamache pe un ton repezit.

Cobora grăbit treptele, probabil mai repede decât ar fi trebuit.

— De la căminul de bătrâni? Nu mai ţin minte.

— Poţi să-i găseşti numele?

— îl am în notiţele mele.

— Perfect, spuse Gamache în timp ce se instala pe scaunul din dreapta şoferului. Dă-mi-le mie, te rog.

Beauvoir îi dădu carneţelul lui şi demară, în timp ce Gamache aprinse lumina din habitaclu şi începu să răsfoiască, fără să se sinchisească să-şi mai pună ochelarii. După câteva minute, lăsă

carneţelul jos, îşi şterse ochii şi privi drept înainte.

— Katie Burke, zise el.

— Da, aşa era.

Aruncă o privire spre Beauvoir.

— Ce-ai găsit?

Se întâmplase ceva.

— Am întrebat-o pe Isabelle care este numele complet al prietenei lui Benedict...

— Katie Burke, deduse Beauvoir, iar Gamache încuviinţă. Drace! exclamă Beauvoir. Prietena lui Benedict nu doar că o cunoştea pe Baroană, dar era şi prima pe lista ei de contacte?

Era entuziasmat, dar când aruncă o privire spre Gamache, constată că, în loc să se bucure de descoperirea neaşteptatei legături, părea îngrijorat.

În timp ce rulau în tăcere pe străzile deja întunecate ale oraşului, cei doi reflectau la ce ar putea să însemne ceea ce descoperiseră.

Când opri să coboare Gamache, Beauvoir spuse:

— Benedict a minţit.

— Da.

— Vrei să fiu de faţă când vorbeşti cu el*, patron?*

— Nu, nu-i nevoie. Ai deja destule pe cap. Isabelle a spus că o să afle tot ce se poate despre Katie Burke şi o să mă anunţe.

— Măcar acum ştim cum a ajuns Benedict în testamentul lui *madame* Baumgartner, comentă Beauvoir. Dar nu ştim de ce.

— Vom afla, zise Gamache pe un ton tranşant.

O să fie un drum lung până în Three Pines, atât pentru Gamache, cât şi pentru Benedict, se gândi Beauvoir.

Nu era o idee bună să încerci să-l minţi pe şefu'.

Jean-Guy porni spre cartierul general al Sûreté du Quebéc, unde Bernard Shaeffer aştepta deja în sala de interogatoriu.

Gamache rămase pe trotuar, căutându-l din priviri pe Benedict.

Căldura din habitaclu dispăru curând, în timp ce gerul aspru care se strecura şi pe sub manşetele mânecilor, şi pe sub guler îi pişcă pielea expusă a feţei.

Dar el nu simţea nimic. Privea drept înainte. Se gândea.

încerca să găsească o punte peste prăpastia dintre ceea ce ştia şi ceea ce intuise.

— Domnule inspector-şef, se auzi o voce familiară.

Gamache se întoarse şi îl văzu apropiindu-se pe Hugo Baumgartner.

— Păreţi foarte îngândurat, spuse omuleţul urât.

Paltonul gros, căciula şi obrajii îmbujoraţi de frig nu-l ajutau cu nimic să arate mai bine.

Dar ochii îi străluceau, iar vocea lui gravă era caldă.

— Eram...

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu, doar aştept pe cineva să mă ia, *merci.*

— N-aţi vrea să aşteptaţi înăuntru? întrebă Hugo arătând cu mâna spre clădirea din care tocmai ieşise.

Sediul central al companiei Horowitz Investment.

— Nu, lăsaţi. Mulţumesc, oricum.

Dar Hugo nu dădea vreun semn că intenţionează să plece.

Stătea lângă Gamache, mutându-se de pe un picior pe altul din cauza frigului. Bătând încontinuu din mâinile băgate în mănuşi. Arăta ca un nătărău, un pugilist, un boxer ratat care îşi câştiga existenţa lăsându-se bătut la antrenamente de alţii mai pregătiţi decât el.

Gamache se întoarse spre Hugo. Era clar că avea să-i spună ceva.

— Am auzit că aţi luat masa cu domnul Horowitz.

— Aşa este. De unde ştiţi?

— Ahhh, strada. Se află tot. De exemplu, ştiu că în timpul mesei Stephen l-a abordat pe dobitocul de Filatreau şi i-a spus că vrea să renunţe la toate acţiunile deţinute la compania lui.

— Adevărat. Ştiţi cumva şi ce a mâncat *monsieur* Filatreau la prânz?

O spusese în glumă, dar Hugo răspunse numaidecât:

— Momite de viţei. Iar dumneavoastră, biban.

Gamache încuviinţă şi zâmbetul îi dispăru de pe chip. S-ar fi zis că strada era bine informată.

— Şi ce mai ştiţi, *monsieur* Baumgartner?

— Ştiu că aţi întrebat despre fratele meu şi Stephen a spus că era un escroc. Domnul Horowitz este un finanţist genial şi se pricepe la oameni. Dar şi el se înşală uneori. îşi închipuie că alţii au cele mai mârşave intenţii, în concepţia lui, lumea e plină de escroci. Sau potenţiali escroci.

— Despre dumneavoastră a vorbit foarte frumos.

— Hm, probabil că am reuşit să-l păcălesc, spuse Hugo. Fratele meu a fost un om bun. N-ar fi furat niciodată. Umblă

vorba că din acest motiv a fost omorât. Trebuie să găsiţi vinovatul, vă rog. E de-ajuns că Anthony a avut parte de o moarte urâtă. N-ar trebui să-i fie distrusă şi reputaţia.

— Ce ştiţi despre testament?

— Testamentul mamei? Ce ştiţi şi dumneavoastră. Că avea în cap nişte aiureli despre o avere din familie care ni se cuvenea nouă. Când eram copii,

ni se părea o obsesie amuzantă. Dar cu timpul a devenit plictisitoare.

— Şi totuşi, când am citit testamentul, dumneavoastră v-aţi apărat mama, în timp ce fratele şi sora dumneavoastră păreau foarte jenaţi.

— Da, am apărat-o pe ea, dar nu testamentul.

— Dacă nu mă înşală memoria, l-aţi apărat, spunând că poate a avut dreptate.

Hugo privi înjur şi din nou începu să tropăie.

— Am iubit-o pe mama şi nu-mi plăcea când oamenii îşi băteau joc de ea. Inclusiv Tony şi Caroline.

— Sunteţi un om loial.

— E un lucru atât de rău?

— Nicidecum. E admirabil. Dar loialitatea ne poate împiedica să vedem adevărul despre oameni. Chiar dacă, în acest caz, s-ar putea ca mama dumneavoastră să fi avut dreptate.

— Ce vreţi să spuneţi?

Hugo se oprise din tropăit şi se uita la Gamache.

— Cred că ştiţi foarte bine ce vreau să spun, *monsieur*. Gândiţi-vă şi daţi-mi un telefon când ajungeţi la concluzia că ştiţi.

îi dădu lui Hugo cartea sa vizită.

Chiar atunci îl văzu pe Benedict la volanul Volvo-ului său. Era oră de vârf, se întunecase şi ceilalţi şoferi începură să-l claxoneze pe Benedict, care îi făcea semne lui Gamache să se grăbească.

— încă ceva, spuse Gamache. Cine este Katie Burke?

— Cine?

— E frig şi cel din maşină o să fie linşat de ceilalţi şoferi, aşa că spuneţi- mi. Ştiţi că ştiu.

— Atunci de ce mai întrebaţi?

— Să văd cât de sincer puteţi fi. Până acum nu v-aţi descurcat prea bine.

— V-am spus adevărul despre fratele meu.

— Oare?

Urmă un moment de tăcere, în care nu se auzi decât un

concert de claxoane din ce în ce mai numeroase, un adevărat strigăt de furie care se înălţa deasupra străzii Sherbrooke.

Ţinta fiind Benedict.

— Cine este Katie Burke, *monsieur* Baumgartner?

— O vizita pe Baroană la casa de bătrâni.

— De ce?

— Nu ştiu. Dar mama o plăcea şi, mi-e ruşine s-o recunosc, ne scutea pe noi de o parte din această responsabilitate.

— Era prima pe lista de contacte a mamei dumneavoastră.

— Da?

— Nu ştiaţi?

între timp, Benedict coborâse geamul maşinii şi îl implora pe Armând să urce.

Hugo clătină din cap.

— Contează?

— Altfel v-aş mai întreba?

Armând arătă spre cartea de vizită pe care Hugo o ţinea în mână.

— Testamentul mamei dumneavoastră, *monsieur* Baumgartner. Daţi-mi un telefon când vă hotărâţi să-mi spuneţi tot adevărul. Nu aşteptaţi prea mult.

Se îndreptă spre maşină şi făcu semn spre şoferii care aşteptau în spatele lui Benedict. Câţiva îi răspunseră arătându-i degetul mijlociu.

— Slavă Domnului, spuse Benedict, răsuflând uşurat şi demarând. Cine era? Părea un personaj din *Stăpânul inelelor*.

— Hugo Baumgartner.

— A, nici nu l-am recunoscut.

Armând îşi prinse centura de siguranţă şi, în timp ce se îndreptau spre podul Champlain, se pomeni fredonând:

— *Edelweiss, Edelweiss...*

Capitolul 31

Bernard Shaeffer aştepta în sala de interogatorii mobilată auster de la cartierul general al Sûreté du Quebéc. Se uita în jurul lui. îşi tot încrucişa picioarele, încercând să găsească o poziţie confortabilă pe un scaun metalic care nu-i permitea acest lucru.

Inspectorul-şef Beauvoir îl observa prin geamul mascat de oglindă.

— A spus ceva pe drum încoace?

— *Non, patron,* răspunse Cloutier. Doar a întrebat dacă are legătură cu moartea lui Anthony Baumgartner.

— Şi tu ce i-ai spus?

— Nimic. Acesta e iPhone-ul lui.

îi întinse telefonul. Acum era primul lucru pe care îl făceau cu suspecţii: le confiscau telefonul pentru a-i împiedica să comunice cu exteriorul sau să şteargă informaţii din el.

Monsieur Shaeffer nu era aşa cum îşi imaginase Beauvoir. Se aşteptase să vadă un filfizon. Un tip stilat. Seducător.

Nu acest tânăr agitat, cu înfăţişare banală, îmbrăcat într-un costum bine croit, dar atât.

Coborând privirea, Beauvoir îi observă pantofii. Ascuţiţi şi foarte eleganţi. Exact cum se purtau acum.

Moderni şi scumpi.

Jean-Guy ştia, pentru că şi el încerca să fie în pas cu moda, dar nu-şi permitea să cheltuiască atât de mult.

Era un indiciu, dar nimic concludent. Unii oameni îşi cumpărau maşini scumpe. Alţii îşi cheltuiau banii pe vacanţe. Şi unii tineri celibatari îi cheltuiau pe haine.

Nu însemna că Shaeffer îşi permitea mai mult decât câştiga. Sau că era un hoţ.

— Bine, spuse Beauvoir. Vino cu mine.

Cloutier îl urmă în sala de interogatorii, unde Beauvoir se prezentă.

— Mă numesc Jean-Guy Beauvoir. Şeful interimar al secţiei Omoruri. O cunoşti deja pe agenta Cloutier.

Cuvintele îi fuseseră adresate lui Shaeffer, dar erau şi pentru înregistrare.

Se aşezară pe scaun, Beauvoir în faţa tânărului.

— Mulţumesc că ai venit. Vrem să-ţi punem câteva întrebări.

— Despre Tony?

— Da, în principal, răspunse Beauvoir pe un ton prietenos. Povesteşte-ne despre relaţia ta cu el.

— Am lucrat în aceeaşi companie. Taylor and Ogilvy. Asta era acum câţiva ani. Eu eram asistent, iar *monsieur* Baumgartner era prim- vicepreşedinte.

Observându-l pe Beauvoir cu atenţie, Shaeffer păru să ia o hotărâre.

— Am avut o relaţie intimă. Pe urmă eu am fost concediat.

— De ce?

Aşa cum o spusese el, părea că fusese din cauza relaţiei lor.

— Ai face bine să ne spui tot, Bernard, insistă Beauvoir zâmbind încurajator. Să nu crezi că n-am fost deja la Taylor and Ogilvy.

— Am fost acuzat că am furat din conturile clienţilor. Dar nu era adevărat.

— Atunci de ce te-au dat afară?

— Trebuiau să găsească un vinovat, nu?

— Dacă nu tu, atunci cine fura de la clienţi?

Shaeffer ezită.

— Haide, Bernard. Adevărul. E în regulă. Spune-ne.

— *Monsieur* Baumgartner.

— Anthony Baumgartner?

— Da.

— Dacă el fura, de ce s-a dus la *madame* Ogilvy să-i spună?

— A crezut că vor afla, aşa că a dat vina pe mine.

— Pe tine, iubitul lui.

Shaeffer încuviinţă.

— Şi ce-ai făcut?

— Ce puteam să fac?

— Nu ştiu. Să spui adevărul?

Shaeffer începu să râdă.

— Da, sigur. Cuvântul meu împotriva cuvântului unui

prim- vicepreşedinte. Voi ce părere aveţi, pe cine ar fi crezut?

— Aşa că ai plecat pur şi simplu?

Shaeffer încuviinţă şi Beauvoir îl privi îndelung.

— Atunci de ce l-ai indicat pe Anthony Baumgartner la Caisse Populaire du Quebéc pentru recomandări?

Shaeffer se făcu roşu la fată. Era clar că ştiau mai mult decât crezuse el.

— Tony mi-a promis că, dacă nu fac valuri, o să-mi găsească un post la Caisse şi o să garanteze pentru mine.

— Aşa că ai acceptat?

— N-aveam de ales. Şi, dacă refuzam, oricum mă dădeau afară. Eram terminat.

Eln agent intră în sala de interogatoriu şi îi spuse ceva la ureche lui Beauvoir, apoi ieşi.

— Deci, reluă Beauvoir, spui că Anthony Baumgartner era cel care fura şi tu erai complet nevinovat?

Shaeffer se îndreptă în scaun.

— Bine, ştiam ce face. Dar nu eram implicat.

— Ţi-a spus el?

— Băuse prea mult. Era relaxat şi a vorbit prea mult. Ştia că n-o să spun nimănui.

— Ce te reţinea?

— îl iubeam. Mult.

— Şi? insistă Beauvoir.

Se lăsă din nou tăcerea, iar Shaeffer începu să se foiască pe scaun.

— Şi el mi-a zis că, dacă spun cuiva, o să dea vina pe mine.

— Ceea ce a şi făcut.

— Da.

Beauvoir îl studie pe tânărul cu înfăţişare comună.

— Ai fost vreodată la el acasă?

— O singură dată. A vrut să-i dau o mână de ajutor ca să pună pe perete un tablou pe care i-l dăruise mama lui. Am crezut că era un portret al ei. Arăta ca o nebună. în fine, am agăţat tabloul deasupra şemineului din biroul lui, apoi am băut câteva pahare. M-a rugat să-l ajut să-şi configureze noul laptop, aşa că am mai băut ceva până am aranjat laptopul şi ne-am cam ameţit...

— Aţi reuşit să puneţi laptopul în funcţiune? întrebă Beauvoir.

— Da.

— Şi el a introdus o parolă?

— Da. îmi amintesc, pentru că i-a luat mult timp până să găsească una. Zicea că e în pană de idei.

— îţi aminteşti parola?

Beauvoir pusese întrebarea pe un ton relaxat, dar în încăpere se simţea

încordarea poliţiştilor.

— Nu. Nu mi-a spus-o.

— Un indiciu? O remarcă, ceva? insistă Beauvoir.

Shaeffer reflectă puţin.

— Dacă o fi spus ceva, nu-mi amintesc.

— N-ai tras cu ochiul? Nu te-ai uitat peste umărul lui când a introdus parola?

— Bineînţeles că nu.

— Bineînţeles? Haide, Bernard. Toţi facem aşa. Din curiozitate. Te-ai uitat când a scris-o?

— Nu.

— Atunci ce făceai?

— Cum?

— în birou, în timp ce *monsieur* Baumgartner introducea parola, tu ce făceai?

— Mă uitam la tablou. Nu înţelegeam de ce o persoană normală la cap ar vrea să aibă acasă chestia aia.

Beauvoir reflectă puţin. Era plauzibil. Portretul lui Ruth era pe cât de fascinant, pe atât de respingător. Aşa cum spusese şi Clara, era greu să-ţi iei ochii de la el.

Dar avea de-a face cu un tânăr inteligent şi, dacă era să aleagă între a afla parola unui laptop şi a se uita la portretul unei nebune, Beauvoir era destul de sigur ce ar fi făcut Shaeffer.

— Ce s-a întâmplat pe urmă? întrebă Beauvoir.

— Ne-am îmbătat şi am făcut sex.

— Prima oară?

— Da. Până atunci flirtaserăm puţin, dar nu eram sigur că era gay. Numai că îmi dădea mereu semnale şi atunci...

— Cum era el?

— Ca iubit?

— Ca om.

Shaeffer se gândi puţin înainte să răspundă.

— Amabil. Inteligent. Onest. Cel puţin, aşa am crezut.

— Până te-a acuzat că furi de la clienţi şi ai fost concediat.

— Da.

— După ce te-ai angajat la bancă, ţi-a cerut favoruri?
— Ce fel de favoruri?

Beauvoir îl fixă o clipă cu privirea, apoi se ridică.

— Te las să te gândeşti. Mă scuzi...

îi făcu semn din cap lui Cloutier şi ieşiră amândoi, lăsându-l pe Shaeffer să se uite la uşa care se închidea încet în urma lor. Apoi la peretele gol din faţa lui.

Ceaţa îngheţată, frumoasă când se prindea de crengi sub formă de cristale, nu mai era la fel de atrăgătoare când se aşternea pe drumuri. Şi apoi era acoperită de un strat de zăpadă proaspătă.

Benedict şi Gamache vorbeau despre tot felul de nimicuri, în timp ce tânărul conducea cu prudenţă spre Three Pines, ferindu-se de porţiunile de gheaţă neagră de pe autostradă.

Au vorbit despre ce făcuseră peste zi. Despre vreme.

Benedict a întrebat cum vede acum.

— Sunt mai bine, mulţumesc. Văd mult mai bine.

Se cufundaseră într-o tăcere care părea amicală.

Dar aparenţele erau înşelătoare.

Inspectorul-şef Beauvoir se prezentă încă o dată, apoi o prezentă pe agenta Cloutier, după care se aşezară în sala de interogatorii.

— Sunteţi Louis Lamontagne?

— Da.

— Şi lucraţi la Taylor and Ogilvy ca broker?

— Da.

Are patruzeci şi cinci de ani, poate puţin mai mult, se gândea Beauvoir. Grăsuţ, dar nu greoi. Doar puţin pufos. „Confortabil" era cuvântul care îţi venea în minte. Părul grizonant era pieptănat cu grijă.

Părea un om onest. Inteligent. Conservator din toate punctele de vedere. Dacă expresia «demn de încredere» ar avea o reprezentare fizică, aceea ar fi bărbatul din faţa mea, se gândi Beauvoir.

Şi se întrebă dacă nu avea de-a face cu o nouă reproducere numerotată. Aproape de original, dar nu ceva autentic.

— Dacă am înţeles bine, dumneavoastră vă ocupaţi de tranzacţiile lui Anthony Baumgartner.

— Da.

— Şi cum funcţiona?

— Tony era manager de patrimoniu, deci el crea portofoliile pentru

— clienţii săi. Ţinând cont de vârsta lor, de nevoi, de toleranţa la risc, el decidea în ce vehicule de investiţii să-i pună. Apoi mă însărcina să vând şi să cumpăr.

— Şi nu vă deranja?

— Absolut deloc. Era un consultant în investiţii strălucit. Sincer să fiu, dacă el cumpăra o acţiune, de multe ori făceam şi eu la fel pentru clienţii mei. Avea talentul de a vedea legături între elemente aparent disparate şi de a presimţi efectul lor asupra pieţei bursiere. E o pierdere imensă. Un sfârşit trist pentru un om minunat. Aveţi idee cine e vinovatul?

— Contăm pe ajutorul dumneavoastră.

— Orice aveţi nevoie.

Beauvoir împinse extrasele de cont spre *monsieur* Lamontagne şi îl privi în timp ce le lua în mână.

După un minut, Beauvoir îl văzu ridicând din sprâncene, apoi încruntându-se, concentrat şi consternat în acelaşi timp. Ochii lui albaştri clipeau în spatele ochelarilor şi capul i se înclinase într-o parte. Doar puţin. Rămăsese şocat.

— Oamenii aceştia nu sunt pe lista de clienţi a lui Tony. Eu n-am făcut niciuna dintre aceste tranzacţii, spuse el uitându-se la Beauvoir peste hârtii. Nu înţeleg.

— Eu cred că înţelegeţi foarte bine.

Lamontagne reluă lectura extraselor de cont, trecând de la unul la altul şi recitind scrisoarea de prezentare.

— Aş avea o bănuială, zise el, punând hârtiile pe masă. Dar nu găsesc o explicaţie.

— încercaţi totuşi.

Louis Lamontagne îi susţinu privirea lui Beauvoir, cu nişte ochi inteligenţi, pătrunzători.

— Eu cred că ştiţi deja, spuse brokerul.

Beauvoir îi susţinu privirea, dar nu zise nimic, iar Lamontagne făcu ochii mari, surprins.

— Credeţi că am avut vreo legătură cu asta.

— Ce înţelegeţi prin „asta”, *monsieur?* întrebă Beauvoir.

Urmărind cu atenţie scena, agenta Cloutier observa. Ce spunea şi ce nu spunea inspectorul-şef. Cum insinua. Cum să dai de înţeles ca să intimidezi. O dinamică subtilă şi, tocmai de aceea, eficientă.

Funcţia ei anterioară, la departamentul de contabilitate, nu-i dăduse

niciodată ocazia să ajungă într-o sală de interogatorii.

Era fascinată.

Vedea că îţi trebuiau de nervi de oţel. Şi concentrare intensă, sub o aparenţă de relaxare totală. Instinctiv, ea ar fi spus diverse lucruri. Să arate ce ştie. Acum constata cât de important era să nu spui prea multe. Să îl laşi pe celălalt să se întrebe ce ştii. Să îl laşi să fie cuprins de temeri şi să preiei controlul.

— „Asta" e o escrocherie, spuse brokerul. Cineva a creat o firmă- fantomă şi a făcut-o să pară o activitate a societăţii Taylor and Ogilvy.

— Cineva?

— Aţi vrea să vă spun că este opera lui Tony, dar ar fi putut fi oricine.

— Inclusiv dumneavoastră?

Beauvoir vorbise nonşalant, chiar cu o tentă de umor. Lamontagne zâmbi, dar culoarea din obraji îl trăda.

— Presupun că aş fi putut, dar n-am fost eu.

Beauvoir aşteptă.

— De acord, recunosc, pare a fi opera lui Tony. Numele lui apare pe extrasul de cont şi pe scrisoarea de prezentare.

— Cu antetul Taylor and Ogilvy. Clienţii ar crede că banii lor erau administraţi de companie, dar de fapt el îi fura şi le plătea nişte dividende generoase ca să nu pună prea multe întrebări.

Lamontagne încuviinţă, fixându-l cu privirea pe Beauvoir.

— Da. Exact.

Luă din nou hârtia în mâini.

— Probabil că Tony a ales clienţi care nu urmăreau evoluţia pieţei. Care cu siguranţă nu citeau niciodată presa financiară sau extrasele de cont.

— Vă surprinde? întrebă Beauvoir.

Lamontagne se foi pe scaun.

— Trebuie să recunosc că da.

— Dar aţi auzit ce se spunea despre *monsieur* Baumgartner.

— Ştiu că i s-a retras licenţa. De aceea mi s-a cerut să tranzacţionez în locul lui. A fost o sancţiune severă. Am auzit că

fusese implicat în ceva legat de banii clienţilor. Dar nu în mod direct. Se pare că un asistent era de vină şi Tony l-a reclamat. Şi şi-a asumat o parte din vină. Strada adoră zvonurile şi scandalurile, dar adoră mai ales prăbuşirile persoanelor suspuse, chiar dacă sunt nedrepte. Mai ales dacă sunt nedrepte.

— Vorbiţi de parcă strada este o maşinărie, spuse Beauvoir. Şi nu nişte

brokeri ca dumneavoastră.

— Eu n-am avut nicio legătură cu acele zvonuri.

— Dar aţi făcut ceva ca să le opriţi?

— Nu le-am alimentat.

Nu însemna că le oprise. Că-l apărase pe Tony Baumgartner.

— Aţi crezut că zvonurile erau adevărate? întrebă Beauvoir.

— N-aveam niciun motiv să le cred.

— Aţi avut vreun motiv să nu le credeţi?

— în domeniul nostru sunt destui băieţi şmecheri.

Văzând că Beauvoir părea nedumerit, Lamontagne explică:

— Mai ales bărbaţi tineri, disperaţi să dea lovitura. Să-şi facă un nume. Aruncă bani în stânga şi-n dreapta şi vorbesc tare. Au tot felul de teorii despre investiţii care par minunate, dar nu sunt decât aiureli. Sunt convinşi că sunt nişte genii. încrederea lor în sine îi convinge pe clienţi să le încredinţeze investiţiile. Sunt nişte şarlatani şi cei mai mulţi nici măcar nu- şi dau seama că habar n-au ce fac.

— Anthony Baumgartner era unul dintre ei?

— Nu, tocmai asta spuneam. Nu era. Şi, din câte mi-am dat seama, nu tolera genul acesta de oameni. De aceea l-a şi denunţat pe tânărul acela. Probabil şi-a dat seama că vor fi şi nişte consecinţe negative, că va fi şi el afectat. Ceea ce s-a şi întâmplat. A fost afectat mai mult decât şi-a imaginat.

— Atunci cum vă explicaţi asta? întrebă Beauvoir punând degetul pe extrasul de cont.

Lamontagne se uită lung la document şi oftă.

— Avea peste 50 de ani. Fusese tratat mizerabil de companie. O companie la crearea căreia contribuise şi el. De o femeie căreia îi fusese mentor. Au făcut din el un exemplu. L-au umilit. Poate că nu vedea decât un viitor sumbru şi şi-a zis: „Să-i ia dracu' pe toţi. Dacă aşa răsplătesc ei cinstea, poate e timpul să devin necinstit".

Beauvoir revedea un alt set de documente, pe care le împingea cineva spre el. Pe o masă lucioasă din sala consiliului de administraţie. Şi se vedea semnându-le. Era el atât de diferit de Anthony Baumgartner? Deziluzionat. Şi acum necinstit.

— Dar, dacă aşa s-au petrecut lucrurile, continuă Lamontagne, eu n-am văzut nimic. în toate tranzacţiile pe care le-am făcut pentru el s-a dovedit inteligent şi corect. Adesea strălucit şi vizionar. îşi ajuta clienţii să câştige o grămadă de bani.

— Vorbiţi, desigur, despre cei de la care nu fura, interveni Beauvoir.

Brokerul ezită, apoi încuviinţă.

— Da. Sincer, eu am crezut că făcea parte din tabăra băieţilor buni, spuse el zâmbind mai degrabă cu melancolie decât amuzat. Există o carte care ni se recomandă la început, când intrăm în acest domeniu de activitate. Tony mi-a dăruit exemplarul lui în semn de mulţumire că am acceptat să tranzacţionez pentru el. Se cheamă *Deliruri populare extraordinare şi nebunia maselor*. Cu toţii avem momentele noastre de delir, presupun.

— *Monsieur* Baumgartner ar fi putut să conceapă o astfel de schemă de unul singur sau ar fi avut nevoie de ajutor? întrebă Beauvoir arătând spre extrasele de cont.

— Nu, se putea descurca de unul singur. Trebuie doar puţină organizare, dar presupun că a început la scară mică, apoi s-a extins. Nu-i trebuia decât un cont secret şi nişte ţinte bine alese.

— Oameni care nu ar observa, zise Beauvoir.

— Oameni care n-ar pune întrebări, domnule inspector-şef. Şi sunt mulţi aşa.

Lamontagne se uită la extrasul de cont de pe masă. Câteva foi de hârtie, dar, la fel ca *madame* Ogilvy după-amiază, brokerul înţelegea semnificaţia lor.

Ruină.

Scandalul ar însemna sfârşitul companiei Taylor and Ogilvy. I-ar lăsa pe toţi fără locuri de muncă. Şi poate Anthony Baumgartner şi-ar lua revanşa, de dincolo de moarte.

Beauvoir îi mulţumi lui *monsieur* Lamontagne şi se îndreptă spre sala de interogatorii unde aştepta Bemard Shaeffer.

Delir şi nebunie medita el în timp ce intra în sală. în povestea asta, nu lipseau niciuna, nici alta.

Amelia simţea că era aproape.

O simţeau până şi cei din jurul ei – narcomanii, prostituatele, travestiţii –, care fuseseră atraşi de ea. Ei, care nu-şi simţeau degetele de la mâini şi de la picioare sau feţele amorţite şi

răvăşite.

îşi pierduseră toată compasiunea. Tot bunul-simţ. Până şi furia şi disperarea. îşi pierduseră familiile, îşi pierduseră raţiunea.

Dar asta simţeau.

Se pregătea ceva important.

în stradă încă nu avea un nume. Privilegiul de a-i da un nume le revenea celor care îl controlau. Deocamdată era „chestia”. Sau „rahatul nou”. Şi asta nu făcea decât să sporească emoţia, aura mistică.

Amelia ştia ce era „chestia”.

Carfentanil.

Şi mai ştia că oricine îl deţinea, oricine controla carfentanilul va câştiga. Iar ea era hotărâtă să câştige.

Dar timpul era scurt. Odată ce ajungea în stradă, ea nu mai putea face nimic.

Stătea la fereastră, dar vederea îi era obturată de un strat gros de gheaţă şi mizerie. Nu se zăreau decât halourile neclare ale felinarelor stradale.

Deşi nu-i vedea, ştia că erau acolo. O aşteptau.

Narcomanii, prostituatele şi travestiţii. Care veniseră la ea pentru protecţie. Pentru că avea muşchi, nu doar piele şi os, iar creierul ei nu era în întregime prăjit. Şi pentru că avea capacitatea de a vedea după colţuri. Ce se ascundea acolo. Ce aştepta. Ce venea.

Dormeau pe coridor, la uşa lui Marc, înarmaţi cu pistoale şi cuţite, unii cu bâte, şi o aşteptau să iasă. Şi să-i conducă.

Ochii lor aveau o sclipire pe care mamele lor n-ar fi recunoscut-o.

Nu aveau nimic de pierdut, dar aveau ceva de găsit. Chestia.

Undeva, acolo, în inima golită a Montrealului, era o fabricuţă unde se dilua şi se redilua drogul. Iar acest David ştia unde se află.

Dacă voia să găsească drogul, trebuia să-l găsească mai întâi pe David.

— Şi ia zi, guriţă, cum vrei să-i zici? întrebă Marc în timp ce se pregăteau de plecare.

— Cui?

Ieşiseră din camera lui şi Amelia văzu, de-a lungul coridorului sordid, nişte schelete care se chinuiau să stea pe picioarele subţiri ca nişte scobitori. Picioare încălţate cu ghetele furate de la prieteni morţi în urma unei supradoze.

Cadavre. Palide. îngheţate. Ridicate de furgonete negre şi

depuse pe o masă de autopsie, apoi în sertare. Anonime. Nerevendicate. De mame şi taţi, surori şi fraţi, care aveau să-şi petreacă restul vieţii întrebându-se ce s-a ales de copilul lor cu ochi senini.

— Vorbesc de rahat. De injectat, spuse Marc. Ha, mi-a ieşit şi-o rimă: rahat de injectat.

Amelia nu se putu abţine să zâmbească. Se gândi că poeta ei preferată,

Ruth Zardo, ar aprecia această mică bijuterie. Rahat de injectat.

— Când o să-l găseşti, ţie o să-ţi revină dreptul să-i dai un nume, zise Marc.

Privirea îi era goală, iar cuvintele, neclare. Molfăite. Limba şi buzele nu- i mai funcţionau normal. îşi târşâia picioarele şi vorbea nedesluşit, ca un bătrân după un atac vascular-cerebral. îi înconjură umerii cu un braţ.

— Dragon. Malefic. Suicid. Ceva terifiant. Tinerilor le place.

Amelia îi simţea oasele chiar şi prin palton.

Se împuţinase de tot. Era devorat de viu. Consumat din interior. Ca toţi ceilalţi.

Mai puţin Amelia. Cel puţin, la ea nu era vizibil. Dar tot se întreba dacă mama ei ar mai recunoaşte-o. Sau ar revendica-o drept copilul ei.

Beauvoir se aşeză în faţa lui Bernard Shaeffer şi zâmbi.

— Spune-mi.

— Ce?

— Gata cu joaca, spuse Beauvoir pe un ton rece, dar calm. Baumgartner ţi-a găsit un post la o bancă dintr-un motiv anume. Vreau să-mi spui care a fost motivul.

— N-am...

— Spune-mi.

— Era...

— Spune-mi, i-o tăie Beauvoir. Unde crezi că am fost eu acum?

Shaeffer se uita năucit de la Beauvoir la agenta Cloutier. Era clar că nici
nu se gândise. Acum se gândea.

— Nu ştiu...

— Am fost alături, într-o altă sală de interogatorii, îl informă Beauvoir fulgerându-l cu privirea. Unde am pus întrebări şi am primit răspunsuri. Acum îţi dau încă o şansă. Răspunde la ce te-am întrebat. Ce voia Baumgartner de la tine?

Tăcere.

— Acum, strigă Beauvoir, bătând cu palma în masă cu

atâta forţă, încât Shaeffer tresări speriat.

La fel şi agenta Cloutier, care scăpă pixul pe jos şi se aplecă repede să-l ridice.

— Un cont, spuse Shaeffer. Mulţumit? Voia să-i deschid un cont offshore. Şi să virez în el banii pe care mi-i trimitea.

— Pentru voi doi?

— Nu. Doar pe numele Anthony Baumgartner.

— îşi folosea numele adevărat?

întrebarea păru să-l surprindă pe Shaeffer.

— Bineînţeles. De ce nu?

— Uşor de dibuit.

— Nu se aştepta să fie prins.

— Câţi bani sunt în cont?

— Ar trebui să verific, dar cred că în jur de opt milioane, răspunse Shaeffer.

— Şi tu cât ţi-ai oprit din ei?

— Nimic.

— O, scuteşte-mă, spuse Beauvoir. Cât de prost mă crezi? Ştii bine că o să aflăm.

Se întoarse spre agenta Cloutier.

— Ea se ocupă de contabilitate judiciară pentru toată Sûreté du Quebéc. Nu-i scapă nimic. A dat jos mari afacerişti, politicieni, şefi ai mafiei. Şi ţie o să-ţi pună pielea pe băţ. înainte de micul dejun. Aşa că scuteşte-ne de deranj.

Shaeffer se uită la Cloutier, care acum regreta că băgase capătul pixului în gură şi îl rodea.

— Bine, recunoscu el. Luam o mică parte. Dar să nu-i spuneţi.

— Asta pot să-ţi promit.

Shaeffer clătină din cap.

— Scuze, am uitat că e mort.

Lui Beauvoir nu-i scăpase tonul lui Shaeffer când uitase, pentru o clipă, că Baumgartner a murit.

îi era teamă de el, se gândi Beauvoir. îi era sincer teamă. *De fapt,* îşi zise Jean-Guy în timp ce se ridica în picioare, *acest moment a fost singurul autentic din tot interogatoriul.*

— Dă-i agentei Cloutier toate informaţiile despre cont, te rog.

— Şi pot să plec?

— Mai vedem.

Erau tot mai aproape, se gândea Beauvoir în timp ce se întorcea în biroul lui. Mai aproape de deturnarea de fonduri,

dacă nu chiar de criminal. Dar ştia că Gamache are dreptate. Când vor lua urma banilor, aceştia vor fi impregnaţi de delir. De nebunie. Şi de duhoarea unor emoţii atât de putrede,

încât îi vor conduce la crimă.

Amelia auzea paşii narcomanilor, ai prostituatelor şi ai travestiţilor coborând după ea şi Marc pe scara de beton. Marc se ţinea de mâna ei ca să nu cadă.

Aerul era din ce în ce mai rece pe măsură ce se apropiau de ieşire. Amelia se pregăti să înfrunte curentul de aer îngheţat când se deschise uşa, dar tot i se tăie respiraţia şi îi lăcrimară ochii.

— Băga-mi-aş îl auzi pe Marc spunând, înainte să înceapă să tuşească, sufocat de aerul rece.

Deşi îi lăcrimau ochii, Amelia văzu o fetiţă cu căciulă roşie, cu logoul Montréal Canadians. Stătea singură, în capul unei străduţe.

Amelia distingea pe jos şi o pereche de picioare care ieşeau din întuneric. Cu ciorapi de plasă rupţi. Restul corpului era în întuneric. Dar Amelia nu avea nicio îndoială. Era un cadavru. Privirea ei se întâlni cu cea a fetiţei care părea să aibă cinci sau şase ani.

Amelia făcu un pas spre ea, dar se opri când auzi un singur cuvânt:

— David.

Un puşti de culoare, numai piele şi os, se apropie de ea. N-avea mai mult de 15 ani, se gândi Amelia. Se holba la ea cu nişte ochi mult prea mari pentru faţa lui.

— Ce-i cu el? întrebă ea şi mai mult simţi decât văzu că narcomanii, prostituatele şi travestiţi! formaseră un semicerc în spatele ei.

— Am auzit că îl cauţi. Ştiu unde este. îmi dai o pastilă şi-ţi spun.

— Da, vezi să nu. Dă-te din calea mea, stârpitură, spuse ea, şi trecu mai departe pe lângă el.

Spre fetiţa care încă stătea acolo. Şi se uita.

— David, repetă el şi îşi ridică mâneca paltonului său subţire pentru a-i arăta antebraţul. Uite.

Şi acolo, scris cu markerul, era cuvântul pe care îl descoperise şi ea pe propriul braţ. Şi care încă era. De neşters.

David.

Ca o carte de vizită.

Şi lângă nume, un număr: 13. Nu. Era 1/3.

Ea îşi ridică mâneca şi se uită mai bine la antebraţul ei. „David”, scria. Şi numărul. Nu 14, ci 1/4.

Amelia se uită lung şi îşi simţi pulsul în gât.

— Unde e?

— Tre' să-ţi arăt. Acum, până pleacă, spuse el întinzând mâna.

— Dă-i una, zise Amelia şi Marc îi dădu băiatului o pastilă. Şi o să mai primeşti una când îl găsim pe David.

Băiatul puse pastila în buzunar şi, fără să scoată un cuvânt, se întoarse şi porni pe strada întunecată.

Amelia se uită în spatele ei. Spre capul străduţei. Dar fetiţa dispăruse.

— Suntem aproape, şopti Marc în timp ce îl urmau pe băiat. Te-ai gândit la un nume?

— Guriţă, răspunse ea. Ai început să-mi zici aşa când aveam cinci ani.

— Aşa ai de gând să-i zici? Guriţă?

— Nu. O să-i spun Gamache.

— După şeful poliţiei? Tipul care te-a primit în academie?

— Tipul care m-a dat afară. Geniul care ne-a dat drogul ăsta. Merită să-i poarte numele. Să ştie că ultimul cuvânt pe care îl vor spune mii de copii va fi numele lui. Va deveni sinonim cu moartea. Gamache.

— Atât de tare îl urăşti?

— Mi-a distrus viaţa, spuse Amelia. Acum i-a venit şi lui rândul.

Capitolul 32

— Ia te uită! strigă Benedict. Cred că mi-au adus camioneta.

Ajunseseră pe vârful dealului din apropiere de Three Pines. Ferestrele
caselor erau luminate şi în bistrou se vedeau siluete mişcându-se.

Farurile maşinii lui Gamache luminau un vârtej de fulgi, iar acolo unde fasciculele de lumină întâlneau pădurea din jur, copacii apăreau când întunecaţi, când albi, cu crengile încărcate de zăpadă.

Armând ştia că în toate casele ardea focul în şemineu, inclusiv într-a lui.

Dar până să se ajungă lângă Reine-Marie la căldura căminului, mai avea ceva de făcut.

Benedict opri în spatele camionetei şi coborî să inspecteze cauciucurile.

— Sunt foarte bune, remarcă el. Cum nu se poate mai bune. Sunteţi sigur că nu trebuie să le plătesc?

— Sunt sigur, îi răspunse Gamache.

Benedict îşi înfăşură vârful căciulii în jurul gâtului şi peste umăr, apoi se uită înjur.

— O să-mi fie dor de locul ăsta. Ce s-a întâmplat?

Armând îl privea într-un mod care îl făcea să se simtă inconfortabil.

Isabelle se uita fix la ecranul laptopului.

Soţul ei se întorsese, copiii veniseră de la joacă şi în casă era haos.

Dar ea stătea la masa din bucătărie, închisă în propria mică bulă. Unde domnea o linişte adâncă. Nu erau decât ele două: Isabelle Lacoste şi Katie Burke.

— Deci tu erai, şopti Lacoste.

Şi întinse mâna spre telefon. în timp ce copiii se fugăreau prin casă, câinele lătra şi soţul ei le striga să se spele pe mâini înainte să vină la masă.

Jean-Guy Beauvoir stătea cu picioarele pe birou. Şi cu un

Capitolul 33

dosar deschis pe genunchi. Erau informaţiile despre Kinderoth, Bernard Shaeffer şi Anthony Baumgartner pe care i le oferise asistenta lui *madame* Ogilvy.

Lăsă încet dosarul jos şi îşi privi propria reflexie în geamul ferestrei. Apoi, coborând picioarele de pe birou cu o bufnitură, întinse mâna spre telefon murmurând:

— Te-am prins.

Benedict îşi recuperă cheile camionetei de la *madame* Gamache, căreia îi mulţumi călduros şi sincer pentru ospitalitate.

— Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără dumneavoastră.

— Te mai aşteptăm pe la noi, eşti binevenit. Nu-i aşa, Armând?

— Te conduc până la camionetă, spuse Gamache, în timp ce închidea uşa, auzi telefonul sunând.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, domnule.

— Mi-ai promis o lecţie de condus.

Gamache se uită în jur. Pe drum se aşternuse un strat de zăpadă de vreo zece centimetri. în curând, Billy Williams avea să-l dea la o parte, dar deocamdată zăpada se strângea.

— Ai putea să-mi mulţumeşti dându-mi această lecţie.

— Acum?

— De ce să lăsăm pe mâine ce putem face azi?

— Păi, s-a făcut noapte şi probabil sunteţi obosit.

— E 18:30. Şi nu-s chiar atât de bătrân.

— Nu... n-am vrut să spun asta, se bâlbâi Benedict.

— Treci la volan, îi zise Gamache urcând pe locul din dreapta. Facem o scurtă plimbare în afara satului. Ştiu eu un loc potrivit.

Merseră câtva timp în tăcere, apoi Gamache întrebă:

— Cine e Katie Burke?

— Cine?

Gamache rămase tăcut, privind drept înainte, la ninsoarea care cădea în vârtejuri în lumina farurilor.

— E iubita mea.

Camioneta începu să accelereze, depăşind limita de viteză admisă.

— Fosta mea iubită.

Mergeau cu o viteză din ce în ce mai mare.

— Fosta? Eşti sigur?

— Da.

— De cât timp v-aţi despărţit?

— De două luni.

— Cam de când a murit Bertha Baumgartner?

Motorul maşinii uruia, în timp ce Benedict continua să apese pedala de acceleraţie.

— Probabil. Nu ştiu.

— Katie o cunoştea pe *madame* Baumgartner?

— Normal că nu.

— Eşti sigur? Ai grijă ce răspunzi.

— Şi dumneavoastră aveţi grijă ce întrebări îmi puneţi. N-o băgaţi pe Katie în povestea asta. Aţi vrut o lecţie de condus? Poftim.

Apăsă până la capăt pe acceleraţie chiar când camioneta ajunse în vârful dealului.

— Benedict... începu Gamache.

Dar nu termină fraza.

Benedict apăsă pedala de frână şi camioneta se învârti, scăpată de sub control.

Gamache fu proiectat în portieră şi se lovi cu capul de geam. îl auzi pe Benedict gemând, în timp ce era aruncat dintr-o parte în alta.

— Lasă frâna! strigă Gamache.

Dar Benedict rămăsese cu piciorul apăsat pe pedală în timp ce învârtea de volan într-o parte şi-n alta. încercând să stăpânească maşina. Se apropiau de zidul de zăpadă de pe marginea drumului, apoi camioneta se răsuci, derapând în direcţia opusă. Spre celălalt troian de zăpadă. Şi râpa de dincolo de el.

Gamache îşi desfăcu centura de siguranţă şi se strădui să se aplece în faţă. Apucând de volan, încercă să-l rotească în direcţia derapajului, dar Benedict ţinea de el cu disperare şi acum era aproape imposibil să-ţi dai seama în ce direcţie era drumul. Şi încotro erau copacii.

Benedict împingea corpul lui Gamache, care îl ţintuia pe scaun. Pe de o parte pentru a încerca să ridice piciorul lui Benedict de pe frână, pe de altă parte pentru a-l proteja pe tânăr de impactul care acum părea inevitabil.

Gamache îl apucă de cracul pantalonului şi trase din răsputeri, încercând să-i ridice piciorul de pe frână.

Reuşi în sfârşit şi simţi că maşina se stabilizează şi încetineşte, dar ştia că era prea târziu. în lumina farurilor, văzu nămeţii de zăpadă apropiindu-se şi, dincolo de ei, copacii.

închise ochii şi se pregăti de impact.

Camioneta se cutremură, apoi încetini.

Deschizând ochii, Gamache se uită prin parbriz. Şi nu văzu pădurea, ci drumul.

Aduse schimbătorul de viteză în punct mort şi camioneta se opri treptat,

cu botul drept înainte.

Cei doi bărbaţi priveau şi ei tot înainte, încercând să-şi revină.

Gamache inspira adânc şi expira, în timp ce, lângă el, Benedict era în hiperventilaţie. Respira sacadat şi gâfâia.

— Katie Burke, zise Gamache. Spune-mi...

— N-o amestecaţi în povestea asta.

— Chiar eşti dispus să ne omori pe amândoi? Ca s-o protejezi pe ea?

— Lăsaţi-o în pace, spuse Benedict.

— A fost ideea ei sau a ta?

— Ajunge.

— Altfel ce? O să ne arunci de pe o stâncă? Alte victime? Devine din ce în ce mai uşor să omori pe măsură ce o faci? Îţi dau şansa să-mi spui tu singur.

Benedict se uita la el disperat, cu ochii ieşiţi din orbite.

— Nu vrei? Atunci am să-ţi spun eu. Katie o cunoştea pe *madame* Baumgartner. Era prima pe lista ei de contacte de la căminul de bătrâni. Aşa ai ajuns tu executor testamentar, nu-i aşa?

Benedict continua să se uite încruntat la Gamache, dar de data asta mai degrabă surprins decât ostil.

— Crimă, Benedict. Asta aţi vrut? A fost premeditată?

Dar Benedict era prea uluit ca să răspundă.

— Spune. De data asta, adevărul.

Imediat ce intrară în casă, Reine-Marie îl anunţă:

— Au telefonat Jean-Guy şi Isabelle. Te roagă să-i suni.

Din tonul lui Reine-Marie, Armând înţelese că „te roagă” era puţin spus.

— Te-ai întors, spuse Reine-Marie văzându-l pe Benedict. S-a întâmplat ceva? Eşti cam palid.

— O să se odihnească puţin, îi zise Armând, îndreptându-se spre birou. Am testat cauciucurile noi. Ne-am dat reciproc lecţii de condus în condiţii periculoase.

Benedict se prăbuşi într-un fotoliu în faţa şemineului.

— Ce i-ai făcut, Armând? întrebă Reine-Marie în şoaptă

în faţa uşii biroului.

— I-am dat o lecţie, răspunse soţul ei. Anunţă-mă dacă vrea să plece. Deşi mă-ndoiesc.

Armând agită cheile camionetei.

Apoi, ridicând receptorul ca să sune, observă că avea şi un mesaj. O voce blândă, acum familiară, îi spunea că o găsise pe fetiţă. Armând putea să treacă oricând s-o ia. Până atunci, era în siguranţă.

Acum era rândul lui Armând să se aşeze, aproape să se prăbuşească pe un scaun. închise scurt ochii şi răsuflă uşurat, murmurând:

— *Merci.*

Apoi îi telefonă lui Jean-Guy, care era în maşină.

— Sunt pe drum, *patron.* Ajung în câteva minute.

— Perfect, dar de ce?

Jean-Guy îi explică. Apoi Gamache o sună pe Isabelle.

Când ieşi din birou, îl găsi pe Benedict tot în fotoliu, cu o ceaşcă de ciocolată caldă, neatinsă, pe măsuţa de lângă el.

Privea absent la flăcările care ardeau vesel în vatră. Reine-Marie tocmai pusese încă un buştean pe foc şi Henri stătea lungit în faţa lui, în timp ce Gracie dormea pe canapea. Aparent, o scenă domestică tihnită.

Dar, după cum aflase de la Isabelle şi Jean-Guy, era vorba despre o formă de delir. Şi despre o anume nebunie.

După ce închisese, o sunase pe Myrna şi o rugase să vină.

Trebuia să audă povestea.

— Vrei să plec, Armând? întrebă Reine-Marie.

Schimbarea lui de atitudine îi dădea de înţeles că nu mai era vorba de un moment între prieteni.

— *Non,* rămâi dacă vrei.

Chiar atunci sosi Myrna, care îşi scutură căciula şi ghetele de zăpadă.

— Sper să fie ceva de bine, zise ea. Am lăsat un castron de supă şi un pahar de vin ca să ajung aici.

Dar, aşezându-se lângă foc, Myma îşi dădu seama că nu era de bine. Se întâmplase ceva grav.

— Ce e? întrebă ea uitându-se la Benedict, care părea aproape comatos. Ce s-a întâmplat?

— O clipă, spuse Armând apropiindu-se de fereastră.

Văzuse farurile unei maşini.

Un minut mai târziu, intră în casă Jean-Guy.

— V-o prezint pe Katie Burke, zise el făcând un pas în lateral.

— Katie? făcu Benedict ridicându-se în picioare.

Capitolul 33

— Tu îţi baţi joc de mine? strigă Amelia în spatele băiatului care se opri şi se întoarse spre ea.

De o oră mergeau pe străduţe lăturalnice. Marc tremura, dar nu din cauza frigului sau a fricii, ci pentru că începea să intre în sevraj. Mormăielile lui se transformaseră în scâncete.

— îmi trebuie ceva. Orice.

Luase deja o tabletă de acid, dar el era obişnuit cu ceva mai tare. Avea nevoie de ceva mai tare. Şi se simţea tot mai slăbit. Cu toţii se simţeau slăbiţi.

Narcomanii, travestiţii şi prostituatele care se ţineau după Amelia, în timp ce ea îl urma pe băiat, colindând străduţe, zone locuite sau terenuri virane. Cei mai disperaţi se despărţiseră de grup, preferând să se descurce pe cont propriu.

Cei care rămăseseră aveau creierii prea prăjiţi ca să mai ia o decizie. Se târau după ea, de teamă să nu fie abandonaţi. încă o dată.

— Nu, nu, era aici acum o oră, spuse puştiul uitându-se înjur. Mi-a spus să vin să te caut. E gata.

— Ce e gata?

— Masa. Ţi-a pregătit masa. Ce dracu' crezi că e gata? Marfa e gata.

— Atunci de ce are nevoie de mine? întrebă Amelia, simţind cum o inundă adrenalina.

— De unde vrei să ştiu eu?

Amelia se întoarse spre Marc.

Voia să-i ceară sfatul. I-ar fi prins bine sfatul oricui. Simţea furnicături în corp şi nu ştia dacă era entuziasm sau un avertisment. Ceva nu era în regulă. Instinctul îi spunea că era o capcană. Că trebuie să se oprească. Să se întoarcă. Să plece acasă.

Dar nu avea casă. Nu avea unde să se întoarcă. Pentru ea nu era drum de întors, ci doar înainte.

îşi lovea de dinţi piercingul din limbă, în timp ce se gândea ce să facă.

Puştiul o luase iar din loc, alunecând cu adidaşii prin zloată.

— Probabil c-a plecat, murmură el uitându-se în toate direcţiile.

Capitolul 34

Dar era noapte şi luminile străzii nu ajungeau pe aceste alei dosnice.

David putea să fie la câţiva paşi de ei şi să nu-l vadă nimeni.

Hotărându-se în sfârşit, Amelia îl apucă pe Marc de mână şi îl trase, clătinându-se.

Clic. Clic. Clic.

Ţăcănitul piercingului ei acompania clănţănitul dinţilor lui.

Katie şi Benedict stăteau unul lângă altul pe canapea, în faţa şemineului.

Pe măsuţa de cafea fusese aşezat un platou cu sandviciuri cu friptură de vită, pui şi unt de arahide cu miere, precum şi băuturi.

Katie purta o fustă lungă din lână peste nişte blugi roz-aprins şi un pulover care părea făcut din chiftele, dar care în realitate erau nişte pompoane. Cel puţin aşa sperau ei.

Henri se uita la ea atât de fascinat, încât considerau necesar să-l urmărească.

Katie avea aceeaşi tunsoare ca Benedict. Părul era aproape ras în creştet şi lung pornind de la nivelul urechilor.

Se ţineau de mână şi păreau nişte copii. Katie se uita la adulţii care îi înconjurau, în timp ce Benedict n-avea ochi decât pentru sandviciuri. Iar Armând îl fixa cu privirea pe Henri. în semn de avertisment.

încă o dată, Armând observă asemănarea dintre tâmplar şi câinele ciobănesc.

— Sper că ştiţi, începu el ridicând ochii spre tânărul cuplu, că nu mai avem timp pentru minciuni. Oricum, am auzit destule până acum.

Deşi cuvintele lui erau ferme, vocea era blândă. încurajatoare. Ca atunci când vrei să chemi o căprioară din pădure.

Katie încuviinţă şi Benedict îl privi în ochi pe Armând.

— Cum a început povestea asta? întrebă Gamache.

Nu încăpea nicio îndoială că întrebarea îi era adresată lui Katie.

— De fapt, totul a început înainte să mă nasc eu...

— Hai să n-o luăm de la Adam şi Eva, o opri Armând. Cum a ajuns Benedict în testamentul lui *madame* Baumgartner?

— Ştie? întrebă Myrna.

— Ştie şi de ce eşti tu, spuse Beauvoir. Nu-i aşa?

Katie încuviinţă. Deşi arăta ca o ţăcănită, avea ochii limpezi şi luminoşi, cu sclipiri inteligente.

Era, înţelese Gamache, o tânără remarcabilă. Cu siguranţă unică în felul
ei.

— Am cunoscut-o pe *madame* Baumgartner la casa de bătrâni, povesti Katie Burke. Nu ştiu dacă aveţi habar, dar nu sunt multe astfel de case pentru anglofoni.

— De ce ar conta? întrebă Jean-Guy.

Katie se uită la el răbdătoare, dar uşor plictisită, ca şi când ea era adultul şi el, un băieţel foarte mic.

— în ce limbă aţi prefera să muriţi? Contează. Am avut noroc că l-am internat pe bunicul meu acolo. Mă duceam să-l văd şi am observat că la această bătrână nu venea nimeni aproape niciodată. Copiii ei veneau când puteau şi părea că le pasă de ea, dar zilele sunt lungi când stai mereu singur, întotdeauna îmi zâmbea şi avea o figură foarte frumoasă. Puţin excentrică, ştiţi?

Adulţii încuviinţară la unison. Vedeau şi ei că această tânără era atrasă de tot ce era excentric.

— într-o zi i-am adus o cutie cu fursecuri de casă.

— Ştiţi fursecurile alea cu gaură deasupra, umplută cu dulceaţă, explică Benedict. Numai că găurile pe care le face Katie au forme diferite...

Katie îl bătu uşurel pe mână şi el se opri.

— Mulţumesc, spuse ea.

Vorbise cu blândeţe, nicidecum cu scopul de a-i închide gura.

Cu afecţiune, se gândi Gamache. Nu doar că îi asculta cu atenţie, ci îi şi observa cu atenţie. Studia dinamica dintre ei.

Adesea, detaliile care păreau evidente nu erau nicio certitudine, nici veridice.

— Am intrat în vorbă, continuă Katie, şi ea mi-a cerut să-i spun „Baroană". Mi s-a părut ciudat.

— Cui nu i s-ar părea? comentă Myma.

— Nu, mie mi s-a părut ciudat pentm că eu îi spuneam bunicului meu „Baron".

— De ce? întrebă Myrna pe un ton circumspect.

— Aşa îi plăcea lui. El era Baronul, iar bunica mea era Baroana. Am crezut că erau singurii care voiau să li se spună aşa. *Madame* Baumgartner îmi amintea de bunica mea, pe care am adorat-o, aşa că stăteam cu ea şi discutam. Apoi, într-o zi, le-am propus să se întâlnească. Baronul şi această nouă

Baroană. Bunica mea murise cu un an în urmă, iar eu ştiam că el se simţea singur.

— Ştiai cine era? întrebă Armând.

— La momentul acela, da.

— Ştiind cine era ea, le-ai propus totuşi să se întâlnească?

Armând se aplecase în faţă. Avea un ton amical, de parcă petreceau o seară plăcută între prieteni, iar deasupra lor nu plutea spectrul crimei.

— Da.

— Dar el ştia?

Katie zâmbi pentru prima oară. Era, ştiau amândoi, întrebarea esenţială.

— Ştia. Baroana Baumgartner.

Armând se lăsă pe speteaza canapelei, fără să-şi ascundă stupefacţia.

— Ea ştia cine era el?

— Nu. Mi-a fost teamă că va refuza să-l vadă. A aflat abia când am făcut prezentările.

— Cine era el? întrebă Myma.

— Baronul Kinderoth, spuse Jean-Guy. Katie e o Kinderoth.

Făcuse această descoperire când parcursese dosaml despre soţii Kinderoth de la Taylor and Ogilvy. Găsise în el informaţii despre succesiune şi identitatea moştenitorilor care primeau micile sume de bani din contul de investiţii. Soţii Kinderoth aveau două fiice. Una se căsătorise cu un Burke şi locuia în Ontario. Şi avea o fată pe nume Katherine. Katie Burke.

În timp ce Jean-Guy începuse cu soţii Kinderoth şi ajunsese la Katie, Isabelle Lacoste începuse cu Katie şi ajunsese la soţii Kinderoth.

îi telefonase şi ea lui Gamache şi îi comunicase această descoperire, confirmând ceea ce tocmai îi povestise Beauvoir.

Trasee diferite, acelaşi punct de sosire. Aici. Acum.

Myma se uită la Jean-Guy, încercând să înţeleagă. Apoi se întoarse spre Katie.

— Tu eşti o Kinderoth?

Tânăra încuviinţă.

— Şi ştiai povestea dintre familia Kinderoth şi familia Baumgartner? întrebă Myma.

— Da. Am crescut cu această poveste. Că străstrăbunicul meu a fost fiul cel mare. Că banii, titlul şi proprietăţile ne reveneau de drept nouă. Dar că familia Baumgartner – mizerabilii, cărpănoşii, escrocii şi mincinoşii Baumgartner – încerca să ni le fure de mai bine de o sută de ani.

— 132 de ani, preciză Benedict.

— Ce s-a întâmplat când s-au întâlnit? întrebă Myrna.

— L-am prezentat pe bunicul meu. Baronul Kinderoth. Era într-un scaun cu rotile, dar a reuşit să se ridice. I-a oferit florile pe care mă rugase să i le cumpăr. Edelweiss. Flori-de-colţ. Apoi s-a înclinat şi i-a spus „Baroană".

În cameră nu se mai auzea decât trosnetul focului în vatră. Umbre macabre, diforme se proiectau pe pereţi.

— Şi *madame* Baumgartner? întrebă Armand.

— L-a privit lung. Foarte mult timp, spuse Katie.

— 132 de ani, adăugă Benedict.

— Apoi s-a ridicat şi ea. Am dat s-o ajut, dar a refuzat. Stătea în picioare, cu spatele drept, şi se uita la Baron. Am crezut că o să spună sau o să facă un lucru urât. Apoi a întins mâna şi a luat florile. *Danke schön*[1]—| i-a spus.

Katie zâmbi.

— Baron Kinderoth.

Tăcuţi, ceilalţi îşi imaginară scena.

Apoi Myrna auzi pe cineva fredonând foarte încet, ca de foarte departe: *Edelweiss. Edelweiss.*

Se întoarse spre Benedict.

— *Edelweiss,* fredona el.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? întrebă Myrna.

— Aş vrea să pot spune că totul a fost dat uitării, dar n-a fost aşa, continuă Katie. De fiecare dată când mergeam în vizită, îl duceam pe bunicul meu în seră să ia ceaiul cu Baroana. Stăteau pe scaune fără să-şi vorbească. Apoi, într-o zi, i-am găsit deja acolo. Discutau liniştiţi. Am lăsat în camera fiecăruia câte o cutie cu fursecuri şi am plecat.

— S-au împrietenit? întrebă Reine-Marie.

— Le-a luat ceva timp, răspunse Katie, dar, da, s-au împrietenit.

— Şi cum au trecut peste vechiul conflict? se interesă Myrna.

Pe vremea când practica psihologia, cunoscuse clienţi care nu reuşiseră niciodată să treacă peste resentimente mult mai puţin înrădăcinate.

— Singurătatea, răspunse Katie. Aveau nevoie unul de altul. Se înţelegeau aşa cum nimeni nu i-ar fi înţeles.

— Aaaa, reacţionă Myrna.

Nimic nu vindeca rănile trecutului mai bine decât rănile prezentului.

— După o lună şi ceva, erau de nedespărţit. Mâncau împreună. Ea îl scotea în grădină, iar el o convingea să joace cribbage-{—}-,

— Le-au spus rudelor? întrebă Armand.

Dacă ştiau, fraţii Baumgartner preferaseră să nu dezvăluie nimic.

— Aşa aveau de gând, spuse Katie. Dar se temeau că resentimentele erau prea adânci. Ştiau că în curând se va anunţa decizia judecătorească de la Viena şi amândoi se temeau că familia care va avea câştig de cauză nu va dori să împartă nimic. Şi că familia care va pierde se va adânci în amărăciune pentru totdeauna. Dar găsiseră o soluţie.

— Aveau de gând să se căsătorească, interveni Benedict.

Şi nu pentru prima oară văzu un grup de oameni care îl priveau de parcă nu avea toate ţiglele pe casă.

— Să se căsătorească? întrebă Myrna. Pentru bani?

— Pentru că se iubeau, răspunse Katie. Cred că el o iubea mai mult decât o iubise pe bunica mea. îl făcea să râdă. El avusese o viaţă grea, care-l făcuse aspru. Dar, când era cu ea, putea să fie el însuşi: un baron şofer de taxi.

— Iar ea, o baroană femeie de serviciu, spuse Reine-Marie.

— Da. Credeau că, dacă îşi vor lua acest angajament, nu doar prin vorbe, ceilalţi din familie nu vor avea de ales, vor accepta situaţia şi vor îngropa securea războiului.

— Şi că vor împărţi averea? întrebă Myma. Indiferent cine câştiga?

— Da. Planul era să-şi lase moştenire unul altuia toate bunurile, cu condiţia să fie împărţite în mod egal între cele două familii, după decesul amândurora. Dar, desigur, voiau să accepte copiii lor această soluţie fără rezerve, la fel ca ei, nu cu de-a sila.

— Dar... făcu Myrna.

— Dar bunicul a murit înainte să se poată căsători.

— O, exclamă Reine-Marie de parcă tocmai primise o lovitură fizică. Cred că Baroana a suferit îngrozitor.

— Da. Nu le povestise nimic copiilor ei şi acum era prea târziu. După moartea bunicului meu, parcă a intrat în vrie. Fizic, dar mai ales mental. Era confuză. A chemat notarul cu intenţia de a-şi schimba testamentul, aşa cum discutase cu Baronul. în situaţia în care câştiga în justiţie, să se împartă totul în părţi egale între familii.

— Dar notarul a refuzat, spuse Benedict.

— A văzut în ce stare era, reluă Katie, şi a spus că n-ar avea conştiinţa curată dacă ar lăsa-o să modifice testamentul. A considerat că nu era în deplinătatea facultăţilor mintale. Cunoscând istoria familiei şi procesele, i s- a părut că s-au făcut presiuni asupra ei. Credea că Baroana, care toată viaţa ei fusese măcinată din pricina asta, nu va accepta niciodată de bunăvoie să

împartă averea cu familia Kinderoth.

— Exact reacţia de care se temuseră Baronul şi Baroana, remarcă Reine- Marie.

— Da, răspunse Katie. I s-au confirmat temerile. Dacă notarul o credea nebună, cu siguranţă familia ei ar fi crezut acelaşi lucru. Cu toate astea, i-a permis să schimbe un singur lucru.

— Executorii? întrebă Myrna. Atunci ne-a desemnat pe noi?

— Da.

— Dar de ce? întrebă Armand.

— Ca să executaţi nu doar testamentul, ci şi dorinţele ei reale. Copiii ei n-ar fi acceptat niciodată, iar ea ştia. Trecutul cântărea prea mult. Dar, cu alţi executori, problema dispărea. Notarul a avut dreptate, desigur. Era confuză. Dar un lucru îi era clar. Planul pe care ea şi Baronul îl puseseră la punct trebuia dus la îndeplinire. Devenise o idee fixă. Un fel de obsesie. Nu mai era vorba despre bani, ci despre a pune capăt vrajbei. Ea şi Baronul îşi dăduseră seama de răul pe care îl făcuseră transmiţând-o copiilor lor. Şi au vrut să îi elibereze de ea. Această libertate era adevărata lor moştenire.

— Dar, dacă era atât de important pentru ea, întrebă Reine-Marie, de ce n-a scris un nou testament pe care să-l semneze? Nu e legal?

— Un testament olograf, răspunse Armand. Da, în Quebéc legea permite acest lucru, cu condiţia să fie scris de mână şi semnat de martori. Dar notarul deja o văzuse pe Baroană şi ajunsese la concluzia că nu era în deplinătatea facultăţilor mintale.

— Exact, încuviinţă Katie şi toate chiftelele de pe puloverul ei se mişcară în sus şi-n jos.

Era amuzant, deconcertant şi uşor dezgustător. Ceva între expresie artistică şi artă culinară.

Henri sări în picioare şi începu să saliveze.

Armand îi făcu semn cu mâna să se aşeze şi ciobănescul îl ascultă fără tragere de inimă.

— Deci, spuse Myrna, singurul lucru pe care a putut să-l

facă Baroana a fost să schimbe executorii.

— Da. I-a eliminat pe cei trei copii ai ei şi v-a pus pe dumneavoastră.

— Şi totuşi, insistă Myma, de ce noi? Nici măcar n-o cunoşteam.

— Exact. Tocmai de aceea. Noi aveam nevoie de nişte persoane care nu cunoşteau povestea.

— „Noi”? întrebă Armand.

— Am vrut să spun „ea”.

— Bineînţeles, replică Armand. De-asta a schimbat executorii, dar de ce tocmai noi? *Madame* Landers şi cu mine?

— Baroana auzise că şeful Sûreté du Quebéc s-a mutat în satul învecinat. Era destul de snoabă încât s-o încânte ideea ca o personalitate atât de proeminentă să-i execute testamentul. S-a gândit şi că dumneavoastră veţi şti să-i convingeţi pe copiii ei să se conformeze. Sinceră să fiu, următoarea opţiune a fost regina, apoi papa. Dar când a auzit de dumneavoastră – Katie se întoarse spre Myrna –, a fost imediat de acord că aţi fi perfectă.

— Un ofiţer de poliţie de rang înalt şi un psiholog respectat, spuse Myma clătinând din cap. Mi se pare de bun-simţ.

— Sunteţi psiholog? se miră Katie. Se pare că *madame* Zardo i-a spus Baroanei că sunteţi femeie de serviciu. De aceea v-a ales pe dumneavoastră. Zicea că aţi înţelege-o.

Myma se uită furioasă, cu ochii mijiţi, ca să nu îndrăznească vreunul să râdă.

Armand era singurul care nu zâmbea.

— Cum i-a venit Baroanei ideea să schimbe executorii? întrebă el.

— Cum spuneam, notarul nu a lăsat-o să modifice testamentul propriu- zis şi...

— Da, am înţeles. Dar mai ştie cineva din această cameră că este posibil să schimbi executorii?

Se uită în juml lui şi toţi clătinară din cap. Inclusiv Benedict. Care, după ce fu atenţionat printr-o strângere de mână apăsată, se opri.

— Dă-mi voie să te întreb din nou, spuse Armand. Cum a ştiut o persoană vârstnică şi evident confuză să ceară alţi executori?

După o scurtă pauză, Katie răspunse:

— A fost ideea mea. M-am interesat şi i-am propus această soluţie. Baroana a fost de acord şi a spus că merită încercat.

— Şi executorii? insistă Armand.

— Ea i-a ales.

Cuvintele rămaseră undeva în aer, cu un iz de minciună. Armand lăsă tăcerea să se prelungească. Mirosul de minciună deveni pătrunzător.

— Inclusiv pe Benedict? întrebă el într-un târziu.

Reine-Marie urmărea cu atenţie. Nu pe Katie, ci pe Armand, care, cu o amabilitate aproape înspăimântătoare, dobora unul câte unul stâlpii poveştii ei. Până la prăbuşire.

— A fost ideea mea, recunoscu Katie. De fapt, Baroana a vrut ca eu să fiu al treilea executor, dar i-am spus că nu era o idee bună. Dacă aflau că numele de domnişoară al mamei mele a fost Kinderoth, familia ei m-ar fi acuzat că am influenţat-o.

Jean-Guy ridică din sprâncene, dar se abţinu să spună ceea ce gândeau toţi cei prezenţi.

— Aşa că am convenit să mă înlocuiască iubitul meu, Benedict, spuse Katie. Puteam să garantez pentru el. Un băiat bun şi onest, care va face ce este corect.

Care va face ce vrea ea, îşi zise Jean-Guy.

— Dar v-aţi despărţit, ripostă Reine-Marie. Benedict ne-a povestit.

— Aşa stabiliserăm, răspunse ea. Nu trebuia să existe nicio legătură între noi. Nici măcar notarul nu a ştiut.

— Deci, în realitate, voi nu v-aţi despărţit, i se adresă Jean-Guy lui Benedict. N-ai făcut decât să pară aşa. Altă minciună.

Strat peste strat. Minciună peste minciună. Acoperind un adevăr putred. La care încă nu ajunseseră.

— Nu v-aţi gândit că până la urmă vom afla? întrebă Armând.

— Eu nici nu m-am gândit că ne va pune cineva întrebări, răspunse Katie.

— Nu ne-am gândit că facem un lucru rău, spuse Benedict. Armând se întoarse spre el.

— Ca regulă generală, dacă eşti nevoit să minţi, s-ar putea să fi făcut ceva rău.

— Mi-aţi spus că vă place căciula mea, domnule, zise Benedict uitându- se la Gamache. Era o minciună?

întrebarea, o provocare implicită, rămase în suspensie, în timp ce Gamache se uita la el. îl evalua şi îl reevalua pe tânărul din faţa sa.

— Era o opinie, răspunse Gamache. Şi nu un fapt. Când minţi despre fapte, înseamnă că e ceva putred. Voi doi aţi înşirat multe minciuni. Şi vă mai miraţi că ne îndoim de voi?

— Aţi făcut eforturi ca s-o ajutaţi bătrână, interveni Myrna.

Gamache, care continua să-l fixeze cu privirea pe Benedict, încuviinţă.

Deşi cuvântul care îi veni în minte nu era „efort”, ci „premeditare”.

— Nu doar că voiam s-o ajut, zise Katie. Dar am văzut ce efecte a avut această vrajbă asupra mamei mele, a mătuşii mele, a bunicilor mei. Asupra mea. Să ne petrecem toată viaţa crezând că lucrurile ar putea fi, ar trebui să

— fie mai bune? Că familia Baumgartner ne-a păcălit? Aşteptând un verdict care se va da pe un alt continent? De care va depinde fericirea noastră? Era groaznic.

îşi puse o mână pe abdomen, ca şi când se simţea rău. Benedict îi puse mâna pe genunchi.

— Am fost de acord cu Baronul şi Baroana, spuse ea. Toate astea trebuiau să înceteze.

— Să vă asiguraţi că veţi moşteni ceva, indiferent de verdictul de la Viena, comentă Armând. Convenabil, nu-i aşa?

Reine-Marie observă că întrebarea fusese mai puţin politicoasă decât cele de dinainte. Dar, la urma urmei, nu se aflau la o petrecere. Scopul era să elucideze misterul unei morţi, nu să fie prietenos.

— Ştim amândoi, domnule, că nu e nimic de moştenit, zise Katie. Cel puţin, nu după atâta vreme. Cheltuielile de judecată ne-au ruinat, ca să nu mai discutăm despre ce au făcut naziştii cu bunurile evreieşti. N-aş moşteni decât indignarea. Iar eu nu vreau asta. Nici pentru mine, nici pentru familia mea.

Armând o privea pe tânără şi se întreba dacă era chiar atât de imună la această năpastă familială. La maladia insidioasă a urii. Volbura din grădină.

Benedict o mângâia pe Katie pe mână într-un mod încurajator şi intim totodată.

— Şi totuşi, reluă Armând, asta nu explică totul. Ca executori, suntem obligaţi să respectăm dispoziţiile testamentare. Nu să facem ce credem că este echitabil.

— De aceea a scris scrisoarea, spuse Katie.

— Ce scrisoare? întrebă Armând.

— Baroana a scris o scrisoare care trebuia să ajungă la fiul ei cel mare după citirea testamentului. în ea explică totul.

— De ce să i-o dea lui, şi nu nouă? întrebă Myrna.

— N-a vrut ca urmaşii ei să afle adevărul de la nişte străini. Şi credea că Anthony va înţelege.

— Va înţelege că averea trebuie împărţită? întrebă Jean-Guy.

— Că bătălia trebuie să înceteze.

— De ce credea că Anthony va înţelege mai bine decât ceilalţi? întrebă Myma.

— Zicea ceva legat de un tablou. Portretul unei bătrâne nebune care de fapt nu era nebună sau ceva de genul acesta. Se pare că toţi ceilalţi aveau

— oroare de el, dar lui îi plăcea. Chiar n-am înţeles ce voia să spună. Deja nu mai era coerentă. Cred că făcea confuzie între ea şi tablou. Nu ştiu de ce, dar tabloul era important pentru ea. Şi pentru el, presupun. Oricum, ea a decis ca fiul cel mare să primească scrisoarea.

— Şi a primit-o? întrebă Myrna.

Armand şi Jean-Guy schimbară o privire.

— Noi nu am găsit nimic printre hârtiile lui, spuse Jean-Guy.

Armand se ridică în picioare.

— Vreţi să veniţi puţin cu mine, vă rog? îi întrebă el pe Jean-Guy şi pe Myma.

Intrară în birou şi, după ce închiseră uşa, Armand dădu un telefon.

Capitolul 34

— Şti-ţi cât este ceasul? se auzi vocea lui Lucien. Gamache se uită la ceasul de la mână.

— 8:10.

— Seara.

— *Oui.* Ne cerem scuze că vă deranjăm la ora asta. Sunt cu Myrna Landers şi inspectorul-şef Beauvoir. Telefonul este dat pe difuzor. Avem să vă punem câteva întrebări.

— Şi nu puteau să mai aştepte?

— Dacă puteau aştepta, credeţi că vă mai sunam? interveni Jean-Guy.

— *Madame* Baumgartner a lăsat o scrisoare care să-i fie înmânată fiului ei Anthony? întrebă Gamache.

Volumul televizorului care se auzea în fundal tocmai fusese oprit.

— Da, a lăsat. Am găsit-o în dosarul tatălui meu, anexată la testament.

— De ce nu ne-ai spus despre ea? întrebă Myrna.

— De ce să vă spun? Treaba voastră este să lichidaţi succesiunea. N- avea nicio legătură.

— Totuşi, insistă Myrna, puteai s-o menţionezi.

— Şi după moartea lui Baumgartner? întrebă Beauvoir. Când s-a constatat că a fost omorât? Nu v-aţi gândit să ne spuneţi nici atunci?

— A căzut casa peste el, spuse Lucien. Nu scrisoarea l-a omorât.

— De unde ştii? întrebă Gamache. Ai citit-o?

— Nu.

— Adevărul, *maître* Mercier.

— N-am citit-o. Ce-mi pasă mie ce scria acolo?

Acest răspuns, cel puţin, părea adevărat.

Dacă scrisoarea nu era despre el – şi evident nu era –, pe Lucien Mercier îl lăsa rece.

— Când i-ai dat-o? întrebă Beauvoir.

— Imediat după citirea testamentului. După ce aţi plecat voi.

— Eraţi de faţă numai voi doi?

— Nu, cred că mai erau acolo Caroline şi Hugo

Capitolul 35

Baumgartner.

— Caroline a plecat odată cu noi, preciză Myrna.

— A citit scrisoarea în prezenţa dumitale? întrebă Gamache.

— Nu. Eu i-am dat-o şi am plecat. Habar n-am când sau dacă a citit-o. Ce contează?

— Contează, spuse Beauvoir, pentru că fiul doamnei Baumgartner a fost omorât. Şi dumneata i-ai dat o scrisoare cu câteva ore înainte să se producă tragedia. O scrisoare care poate l-a determinat să ia legătura cu cineva. Să se întâlnească cu cineva. Asta ar explica de ce s-a dus la fermă şi cu cine s-a întâlnit acolo. Ai idee de ce s-ar fi dus acolo?

— Nu, niciuna.

— Ştii ce conţinea scrisoarea, *maître* Mercier? întrebă încă o dată Gamache.

— Nu.

în birou, cei trei schimbară priviri între ei. Neştiind dacă să-l creadă sau
nu.

Dar neştiind nici de ce ar minţi.

— Lucien Mercier, notarul, confirmă că i-a înmânat lui Anthony Baumgartner o scrisoare de la mama sa după citirea testamentului, anunţă Armând când se întoarseră în living.

— Ştie ce conţinea scrisoarea? întrebă Reine-Marie.

— Zice că nu, răspunse Jean-Guy aşezându-se la locul său.

— Deci nu ştie nimeni ce conţinea scrisoarea? întrebă Reine-Marie.

— Cred că cineva dintre noi ştie, sugeră Armând întorcându-se spre Katie.

Aceasta se uită la Benedict, care încuviinţă.

— Aveţi dreptate, zise ea. Am fost acolo când a scris-o. în scrisoare povestea despre întâlnirea cu Baronul. Cum a ascultat şi versiunea lui. Că a văzut că nu era un monstru al lăcomiei, ci doar un om bătrân care ducea povara unei lupte de demult. Zicea ceva de un orizont. N-am înţeles prea bine despre ce era vorba. Dar spunea în scrisoare că, dacă Anthony o iubea, aşa cum ştia ea că o iubeşte, îi va face o ultimă favoare; dacă familia Baumgartner va câştiga procesul, el va împărţi moştenirea cu familia Kinderoth.

— O scrisoare frumoasă, zise Reine-Marie.

— Şi cât se poate de clară, completă Armând, care continua s-o privească pe Katie.

— Mă întreb dacă Anthony a citit-o, spuse Myrna. Şi ce impresie i-a făcut.

— Şi dacă le-a spus fratelui şi surorii lui, continuă Jean-Guy. Un mobil al crimei destul de bun. Fără Anthony şi scrisoare, banii le-ar reveni lor. Cu el, ar trebui să-i împartă. Unii sunt omorâţi şi pentru 20 de dolari. Aici vorbim de milioane.

— Care nu există, îi atrase atenţia Myrna.

— De unde să ştim noi că nu există? întrebă Jean-Guy. De unde să ştie ei? Nu ştim nici noi şi nici ei până când tribunalul nu va da o decizie. Şi de fapt nici nu contează dacă există. Contează doar dacă ei cred sau speră că există.

Myma încuviinţă. Oamenii erau în stare că creadă aproape orice. Iar speranţa era încă şi mai copleşitoare, şi mai puternică.

Reine-Marie asculta, dar îl privea pe Armând, care se ridică şi mai puse un buştean pe foc, împingându-l şi aruncând scântei pe coş. Apoi se întoarse la locul lui, cu vătraiul în mână.

— Cine a scris scrisoarea? întrebă el.

— Baroana, răspunse Katie. V-am spus.

Dar chiftelele de pe puloverul ei tremurau.

Gamache ştia că din cauza inimii. Bătea atât de tare, încât le punea în mişcare. Totuşi, Katie îl privea aparent calmă. Cu detaşare.

Are curaj, se gândi Gamache, zicându-şi şi că era păcat că avea nevoie de el. îi trebuia mult curaj ca să-l privească în ochi şi să-i spună o astfel de minciună.

— O femeie bătrână, în declin fizic şi mintal, a pus mâna pe stilou să scrie o scrisoare? Şi s-a exprimat atât de clar?

Tonul lui, în loc să fie dur şi acuzator, era rezonabil. Blând. O invita, încă o dată, să nu se mai complice.

— Da. Sub ochii mei.

Benedict îi luă mâna şi o ţinu într-a lui.

— Katie, spuse el.

Doar atât, un cuvânt.

Katie.

Fata plecă ochii spre covor. Spre câinele care se uita la ea şi saliva.

— Ea a dictat-o şi eu am scris-o.

— *Merci,* răspunse Armând punând vătraiul la locul lui şi aşezându-se. Cred că ştii şi tu ce înseamnă asta.

— înseamnă că, şi dacă veţi găsi scrisoarea, e scrisul meu. Nu există nicio dovadă că au fost cuvintele ei.

— *Oui*, răspunse Armând.

Ceea ce nu adăugă, dar era clar şi pentru el şi bănuia că şi pentru Beauvoir, era că fata nu avea nicio dovadă. Totul putea fi o mare minciună.

Reconcilierea. Planurile de căsătorie. Dorinţa de a împărţi moştenirea. Toate puteau fi nişte minciuni.

Cei care ar fi putut să-i confirme povestea erau morţi. Baronul. Baroana. Şi acum Anthony Baumgartner.

Şi încă un lucru îi devenise clar lui Armând: Benedict nu era băieţelul pasiv care părea să fie. îmbrăcat, tuns, modelat şi manipulat de Katie Burke.

Cu un singur cuvânt, o convinsese să spună adevărul. Nu pentru că Benedict credea în virtuţile adevărului, bănuia Gamache. Ci pentru că înţelesese că minciuna nu mai funcţiona.

— Şi mai era ceva în scrisoare, spuse Katie.

— Lasă-mă pe mine să le spun, interveni Benedict.

Se uită la Gamache.

— Baroana a vrut ca ferma să fie distrusă.

— De ce?

— Pentru că voia ca moştenitorii să se rupă de trecut. Să înceapă să-şi trăiască propria viaţă. Ştia că, atâta vreme cât casa va rămâne în picioare, nu vor merge mai departe. Acolo îi crescuse. Acolo le împuiase capul cu poveştile despre moştenire. Voia ca ferma să dispară.

— De aceea te-ai dus acolo? întrebă Armând.

— Da, răspunse Benedict. Am vrut să mă duc noaptea, pentru că ştiam că atunci nu voi da nas în nas cu niciun Baumgartner. Trebuia să văd cât de greu ar fi s-o dărâmăm. Ştiu că aţi spus că era condamnată, domnule, dar dacă ar fi durat prea mult sau nu s-ar fi prăbuşit? Am considerat că era de datoria mea să mă asigur că va dispărea.

— Eu i-am cerut s-o facă, adăugă Katie.

— Am găsit grinda de susţinere din bucătărie şi i-am dat câteva lovituri de baros. Doar ca să văd cât e de rezistentă.

— Şi a picat testul? întrebă Myrna.

— Hm, da. S-a prăbuşit toată casa. Asta nu prevăzusem.

Katie îl strânse de mână, în timp ce el se uita la Myrna, Jean-Guy şi Armând.

— Aţi venit voi şi m-aţi găsit. Vă mulţumesc.

— Vă mulţumim, spuse Katie.

Reine-Marie vedea în faţa ei un tânăr.

Jean-Guy vedea un potop de ciment, moloz şi zăpadă. Şi auzea zgomotul asurzitor.

Şi strigătele. Ţipetele. Ale lui. în timp ce încerca să se smulgă din braţele celor care îl ţineau pe loc.

Myma vedea grinzile şi plăcile enorme de ciment căzând în jurul ei. Simţea molozul cuprinzând-o din toate părţile, groaza copleşitoare şi şocul din clipa când a înţeles că avea să moară. Şi simţea mâna lui Billy Williams ţinând-o pe a sa.

Armând se uita la Benedict aşezat în faţa focului vesel şi simţea corpul tânărului aruncat peste al lui în încercarea de a-l proteja, în timp ce casa familiei Baumgartner se prăbuşea şi lumea se sfârşea.

Apoi vedea faţa lui Benedict acoperită de praf şi sânge. Şi dincolo de ea, mâna care ieşea dintre dărâmături.

Anthony Baumgartner.

Amelia începea să tremure aproape necontrolat.

Dura deja de câteva ore şi îşi dădea seama cu ce avea de-a face. Erau epuizaţi în mod intenţionat. Duşi de nas pe străzile îngheţate până când nu mai aveau voinţă şi putere să lupte.

Avea picioarele ude şi lângă ea, Marc plângea. Implora. Amelia nu ştia ce. Doar implora.

Probabil ca totul să se termine. Să se oprească.

Dar Amelia nu-şi permitea. Deşi ştia bine că era manipulată, trebuia să meargă până la capăt.

în faţa ei, băiatul se întoarse gesticulând.

— L-am găsit.

Capitolul 35

în esenţă, totul este simplă, se gândea Beauvoir în timp ce îl urma în bucătărie pe socrul său.

Motivele, chiar şi metoda, puteau să pară complicate până le descifrai. Şi, în cazul de faţă, începeau să le descifreze.

Armând închise uşa.

— Ce părere ai?

— Eu cred că-s baliverne. Cred că n-a existat nicio prietenie, cu atât mai puţin iubire între Baron şi Baroană. Tot ce ne-a înşirat Katie Burke e aproape hilar. Basme de adormit copiii.

— De regulă, basmele sunt destul de sumbre, comentă Armând scoţând tarta Tatin din frigider şi dându-i-o lui Jean-Guy. Tu i-ai citit basme lui Honoré? *Fata morarului,* de fraţii Grimm, începe cu o minciună şi se încheie cu o moarte.

— O să casc bine ochii după un pitic, spuse Jean-Guy.

— Un drăcuşor.

Armând băgă fierbătorul în priză şi se întoarse spre Jean-Guy, care tăia tarta cu mere caramelizate.

Chipurile, veniseră în bucătărie ca să aducă desertul, dar când Reine- Marie intră să le dea o mână de ajutor, văzu expresia de pe chipul soţului ei şi ieşi imediat.

— Cred că e gravidă, zise Armând. Katie, vreau să zic.

— Ce te face să crezi asta? Ţi-a şoptit piticul?

— Era un drăcuşor. Şi nu. Felul cum şi-a pus mâna pe abdomen când vorbea despre sfârşitul urii moştenite. Apoi Bemard a mângâiat-o cu multă tandreţe. Aşa cum am văzut că făceai tu cu Annie când era însărcinată cu Honoré. O iubeşte.

— Se iubesc, încuviinţă Jean-Guy lingându-şi degetele şi reflectând puţin. Dacă e gravidă, motivul ar fi şi mai solid.

— Dar în ce scop? întrebă Armând. Să pună capăt vrajbei sau să o întreţină? Prima variantă i-ar face fericiţi, dar ar rămâne în sărăcie. A doua le-ar aduce o avere, dar cu ce preţ? Ce îşi doresc ei pentru copilul lor? Bani sau linişte?

— Bani, răspunse Jean-Guy. întotdeauna bani. Liniştea este pentru

oamenii cu un cont în bancă. Uită-te la ei. El zice că este tâmplar, dar în realitate e administrator de bloc. Iar ea e... ce e, mai exact? Stilistă aspirantă? N-o să facă niciodată bani, decât dacă se apucă de făcut costume pentru clovni. Şi nici el. Iar acum aşteaptă un copil? Nu, singura, ultima lor speranţă este decizia judecătorească de la Viena.

— Katie zicea că nu crede că există nişte bani.

— Ce era să zică? Sigur, partea mai sănătoasă din creierul ei îi spune că nu-i nicio avere la mijloc. Dar a fost crescută cu acest basm sumbru. Despre o avere colosală care se profilează la orizont. Cine nu visează la asta? Să nu-mi spui că, în adâncul sufletului ei, Katie Burke nu crede că există această avere. Şi că e a lor.

Delir şi nebunie, se gândi Jean-Guy. Ca în mai toate basmele.

— Crede-mă, spuse el. Ăştia doi sunt amestecaţi până-n gât.

Armând îi povesti ce se întâmplase în camionetă.

— Crezi că a vrut să provoace un accident? întrebă Jean-Guy, uluit de ce auzise.

— Nu, cred că s-a simţit încolţit şi a avut un acces de furie când l-am chestionat în legătură cu Katie.

Totuşi, amândoi ştiau că furia îşi avea rădăcina în frică. Iar frica era cea care stătea la baza celor mai multe crime.

— Crezi că ei l-au omorât pe Baumgartner? întrebă Armând.

— Da. Cred că scrisoarea aceea conţinea o informaţie care l-a făcut pe Baumgartner să se ducă la fermă. Benedict l-a întâlnit acolo şi l-a omorât.

— De ce să-l omoare? întrebă Armând. Dacă scrisoarea avea ca scop să-l convingă pe Baumgartner să împartă averea, de ce trebuiau să-l ucidă?

— Pentru că în scrisoare nu se spunea asta. Katie minte. Noi nu ştim ce scria în scrisoare. Baroana putea să dicteze ceva, să-i ceară lui Anthony să împartă averea, iar Katie să scrie cu totul altceva. Că Anthony trebuia să se ducă la fermă în seara când se va citi testamentul. Ceea ce a şi făcut. Crezând că era dorinţa mamei lui.

— N-avem de unde să ştim.

— Tocmai. Nu ştim ce era în scrisoare. Poate Katie chiar spune adevărul.

Deşi era clar că Beauvoir nu credea asta.

— Tot ce ştim este că Baumgartner a citit-o, apoi s-a dus la fermă.

— O spui de parcă ar fi o relaţie cauză-efect, remarcă Gamache. Poate că s-a dus acolo din alt motiv.

— Adevărat.

— E interesant că ea ştia de portretul lui Ruth. Probabil i-a spus Baroana, altă explicaţie nu văd.

— Dar asta nu înseamnă că era vorba despre el în scrisoare.

— Nu, ai dreptate, recunoscu Gamache. Deci pe scurt, avem două teorii. Prima: Katie a scris dorinţele dictate de Baroană. A doua: nu le-a scris.

Beauvoir încuviinţă.

— Se pare că n-am avansat prea mult.

Se întâmpla aşa de multe ori în ancheta unei crime. Se întâmpla să pară că se îndepărtau de adevăr, că se pierdeau în praful ridicat de tot felul de declaraţii contradictorii. Probe. Minciuni.

Dar apoi auzeau sau observau ceva şi toate elementele care păreau incompatibile se îmbinau perfect.

— Tabloul ăla blestemat revine mereu în peisaj, spuse Jean-Guy. Chiar şi Bernard Shaeffer l-a menţionat când am discutat cu el azi.

îi povesti lui Gamache cum a decurs interogatoriul.

— Deci a fost de faţă când Baumgartner l-a atârnat în biroul lui, zise Gamache. Apoi l-a ajutat să-şi configureze laptopul.

— Oficial, ăsta era motivul pentru care se afla acolo. Apoi s-a transformat în altceva.

— Shaeffer ţi-a spus că Baumgartner încerca să găsească o parolă nouă. A găsit-o?

— Dacă a găsit-o, a fost destul de deştept să nu i-o spună lui Shaeffer.

— După spusele lui Shaeffer, sublinie Gamache.

— Adevărat. încercăm în continuare să găsim parola. Am răscolit toată casa, bineînţeles. M-am uitat chiar şi pe spatele blestematului de tablou, dar n-am găsit decât numărul de serie.

Gamache încuviinţă, apoi se încruntă.

— Ce-ai văzut acolo?

— E vorba de o reproducere în serie limitată. Se numerotează astfel încât cumpărătorii să ştie ce...

— Da, da, îl întrerupse Gamache. Ştiu. Avem şi noi câteva, inclusiv una de-ale Clarei.

Se duse spre peretele unde era masa lungă de pin. Beauvoir văzuse tabloul de multe ori, inclusiv originalul din atelierul Clarei, chiar după ce-l pictase.

Acum, el şi socrul său stăteau în faţa lui.

Clara îl intitulase *Cele trei graţii.* Dar, în loc să înfăţişeze trei tinere

frumoase, goale şi încolăcite într-o atitudine mai mult decât uşor erotică, ea pictase trei bătrâne din sat, îmbrăcate din cap până-n picioare. Printre ele, şi Emilie, fosta proprietară a casei lui Gamache.

Erau zbârcite, încovoiate şi firave şi se ţineau una de alta. Nu din teamă sau din slăbiciune. Dimpotrivă. Femeile hohoteau de râs. Tabloul degaja bucurie. Prietenie. Forţă.

— Numărul reproducerii, spuse Jean-Guy întinzând mâna să ia tabloul imens de pe perete, este scris pe spate.

— De fapt... dădu să spună Gamache.

Dar era prea târziu. Jean-Guy îl luase deja din cui şi îl întorsese.

Pe spate scria într-adevăr ceva. Dar era scrisul familiar al lui Gamache.

Pentru Reine-Marie, Graţia mea. Cu dragoste eternă, Armând.

Jean-Guy se îmbujoră şi, după ce îl puse repede la loc, se întoarse spre Armând care se uita la el şi zâmbea.

— Nu e chiar un secret, comentă Armând. Sau un cod. Uite ce voiam eu să-ţi arăt.

Gamache arătă colţul din dreapta jos al picturii, unde apăreau semnătura Clarei şi numerele 7/12.

— Am mai văzut, zise Jean-Guy. Dar am crezut întotdeauna că era data la care a fost terminată.

— Nu. Este numărul reproducerii din serie. A şaptea din douăsprezece.

— A avut doar douăsprezece?

— Era înainte să devină cunoscută. Nu credea că o să

vândă nici douăsprezece.

— Deci tabloul ăsta trebuie să valoreze...

Se opri şi se uită lung la *Cele trei graţii.* Şi la număr. Apoi bombăni.

— Hm. Atunci ce-i cu numărul de pe spatele tabloului lui Baumgartner?

Gamache ridică din sprâncene. La fel şi Jean-Guy, care se duse repede la
telefonul din bucătărie şi formă un număr.

— Cloutier? Tabloul din biroul lui Baumgartner. Da, bătrâna nebună. Are un număr pe spate. L-ai notat? Poţi să te duci până acolo să verifici? Sau, şi mai bine, adu tabloul. Nu, nu glumesc. Nu, n-am de gând să-l atârn în biroul meu. Ţine-l lângă masa ta de lucru. Bine, atunci întoarce-l cu faţa la perete. Nu-mi pasă. Ia numărul ăla şi încearcă-l pe laptop. Ajung şi eu într-o oră.

Beauvoir închise şi se întoarse spre Gamache.

— Vom afla curând. Nu ştiu ce vom găsi pe acel laptop, dar eu în

— continuare pun pariu că ăştia doi — arătă cu capul spre living — sunt băgaţi până deasupra tunsorilor lor ridicole. Cred că Anthony Baumgartner era un tip lacom. Şmecher. Un infractor. Şi nu cred că avea vreo intenţie să împartă averea cu nimeni.

— Şi crezi că de-asta a fost omorât?

— Da. Tu nu?

Gamache se uită spre uşa închisă şi Jean-Guy, care îl cunoştea bine, ghici la ce se gândea.

— *Patron,* ştiu că ai vrea să nu fie Benedict. îţi place. Şi mie îmi place. Ţi-a salvat viaţa. Dar...

— Tu chiar ai impresia că ăsta e motivul pentru care nu cred că a fost Benedict? întrebă Armând. Pentru că a făcut o faptă bună?

— O faptă chiar foarte bună, spuse Beauvoir.

— Adevărat, dar noi am arestat prea mulţi criminali simpatici ca să ne lăsăm înşelaţi. Doar că eu nu văd nicio probă. Că au minţit, da. Dar, dacă toţi cei care ne-au minţit ar fi şi criminali, ar fi măcel pe străzi. Eu nu cred.

— Nu vrei să crezi.

— Arată-mi o dovadă şi o să cred.

— Chiar tu spuneai că, în cazul de faţă, e important să separăm faptele de minciuni. Ei bine, uite un fapt: Benedict a fost la fermă în acelaşi timp cu Baumgartner. A avut ocazia şi mobilul. Pun pariu că sub mormanul ăla de dărâmături vom găsi barosul sau naiba ştie ce armă a folosit. Apoi povestea lor se va prăbuşi la fel cum s-a prăbuşit casa. Cu ei înăuntru.

Cei doi erau obişnuiţi să se contrazică. Să se conteste unul pe altul. Să conteste teorii, să pună la îndoială probe. Nu era nimic nou sub soare. Numai că, de data asta, exista o uşoară agresivitate, şi Armând ştia de ce.

Refuza el să vadă ceea ce era atât de clar pentru Beauvoir? Ceea ce ar fi atât de clar şi pentru el dacă n-ar mai simţi acel corp tremurând peste corpul său şi n-ar mai auzi ţipătul? Al unui tânăr îngrozit că va muri, dar care instinctiv îl protejează pe unul dintre semenii săi. Un necunoscut, la urma urmei.

Ar fi putut un astfel de om, cu doar câteva ore mai devreme, să curme o viaţă?

Armând cunoştea răspunsul. Da. Primul era un gest instinctiv. Al doilea, un act bine gândit. Premeditat. Şi poate, la un nivel profund, tot instinctiv.

Un părinte ar face multe pentru copilul său. Şi, dacă asta ar însemna să omoare pe cineva din familia Baumgartner – cum le spusese Katie? –, acei

mizerabili, cărpănoşi, escroci şi mincinoşi, atunci ce mai contează?

Da, Armand trebuia să recunoască. Ar fi putut fi Benedict.

Se întoarseră în living şi Jean-Guy îşi luă rămas-bun, explicându-le că trebuia să se întoarcă la Montréal.

Myma se ridică în picioare.

— Plec şi eu. Negresele alea nu se mănâncă singure.

— Parcă ziceai că ai lăsat un castron de supă ca să vii încoace, remarcă Reine-Marie conducând-o până la uşă.

— N-ai auzit tu bine, replică Myrna.

— Şi noi? întrebă Katie.

— Tu eşti liberă să pleci, spuse Beauvoir.

— Şi eu? întrebă Benedict.

După un moment de ezitare, Beauvoir încuviinţă.

Cei doi le mulţumiră soţilor Gamache pentru ospitalitate.

— Şi pentm cauciucuri, adăugă Benedict cu un zâmbet pe care Gamache, cu o zi în urmă, l-ar fi găsit dezarmant, dar care acum ştia că ar putea fi calculat. N-am să uit.

— Nici eu, îl asigură Armand, strângându-i mâna.

Apoi se întoarse spre Katie.

— Să ştii că mie chiar îmi place căciula lui Benedict.

După ce îi privi plecând, Beauvoir îi zise lui Gamache:

— Data viitoare când îi voi vedea, o să am un mandat de arestare. Gamache îşi puse cizmele, paltonul şi căciula.

— Scoţi câinii la plimbare? întrebă Beauvoir punându-şi mănuşile.

— *Non.* Merg şi eu la Montréal.

— Bine. Te duc. Rămâi să dormi la noi, dacă vrei.

— *Non, Merci.* Mă duc cu maşina mea. Mă întorc acasă după aia.

— Cum stai cu ochii?

— Sunt foarte bine.

Beauvoir ezită, privindu-şi socml cu atenţie.

— Eşti sigur?

— N-o să mă acuzi din nou că sunt orb, nu?

— Doar că nu vezi nişte lucmri evidente, care i-ar sări în

ochi până şi nepoţelului tău, spuse Beauvoir. Dar probabil că poţi să conduci.

Gamache râse şi îi ură noapte bună ginerelui său, apoi se duse să-i explice lui Reine-Marie că trebuia să se ducă până în oraş, dar că se întorcea mai târziu.

— Vrei să vin cu tine? întrebă ea.

— *Non, mon coeur...*

Chiar atunci sună telefonul.

— Răspund eu, zise el şi se îndreptă spre birou.

Când să ridice receptorul, se opri. Numărul afişat pe ecran îi era cunoscut.

Aruncă o privire în living, apoi închise uşa cu piciorul.

— *Oui, allô,* spuse el.

Propria voce îi suna ciudat în urechi. De un calm neobişnuit, în timp ce inima îi bătea cu putere.

— *Monsieur* Gamache? întrebă un bărbat de la celălalt capăt al firului. Arnold Gamache?

— Armand. *Oui.*

— Doctorul Harper la telefon. Sunt unul dintre medicii legişti de la *Montréal.* Mă tem că am să vă dau o veste proastă.

Gamache simţi că îl apucă ameţeala. Că i se face rău.

Annie? se gândi el. Honoré? Avusese loc un accident?

Deşi se ţinea drept, puse o mână pe birou ca să se sprijine. Pregătindu-se să primească lovitura.

— Spuneţi.

— Am găsit numele şi numărul dumneavoastră de telefon asupra unui cadavru care tocmai ne-a fost adus. N-avea niciun act de identitate.

— Continuaţi.

Simţea nişte furnicături în extremităţi, care îngheţară brusc. Pentru o clipă crezu că o să leşine.

— Sex masculin. Peste 1,80 metri înălţime. Slab. De fapt, scheletic, îmbrăcat în haine de femeie.

Armand se aşeză pe scaun şi închise ochii, ducând o mână tremurândă la frunte. Expiră.

Nu era Annie. Nu era Honoré.

— Pare a fi un transsexual în stadiu preoperator, continuă legistul. Avea la el datele dumneavoastră de contact pe o bucată de hârtie în geantă.

— La ea... îl corectă Gamache oftând.

— Poftim?

— La ea. Poartă un palton roz? Cu volane?

— Dacă la avut, acum nu-l mai are. E tară palton. Fără ghete, tară mănuşi. Era aproape dezbrăcat.

— Dezbrăcată.

— O cunoaşteţi?

— Era singură? întrebă Gamache, dându-şi seama de implicaţii. Mai era cineva cu ea când a fost găsită?

— Un alt cadavru, vreţi să spuneţi?

— O fetiţă. De vreo şase ani.

— Nu ştiu să vă spun. Eu n-am primit decât cadavrul ăsta.

— Atunci verificaţi, spuse Gamache forţându-se să nu se răstească. Vă rog.

În mod normal, legistul, proaspăt angajat, nu ar fi primit ordine prin telefon de la un străin, însă omul acesta vorbea cu atâta autoritate, încât se pomeni spunând:

— O clipă, vă rog.

Şi se duse să verifice.

Gamache aşteptă. Se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe. Aşteptă. Şi aşteptă. În sfârşit, doctorul Harper reveni la telefon.

— Nu. Nu e nicio fetiţă. Cel puţin, nu la morga asta. Sunteţi Gamache, şeful Sûreté?

— Da.

— Ştiţi cine este persoana decedată?

— Cred că da. Dar ar trebui s-o văd. De ce a murit?

— Pare a fi vorba de o supradoză. încă facem teste.

— Ajung într-o oră.

— Da, domnule.

Armand se îndreptă spre uşă, apoi se răzgândi şi, întorcându-se, luă nişte seringi din sertarul încuiat al biroului.

Apoi plecă.

Gamache stătea lângă masa metalică de autopsie şi se uita la hainele etichetate şi stivuite pe o măsuţă alăturată. O bluză de nailon violet-aprins, cumpărată pentru că semăna cu mătasea, presupunea el. O fustă scurtă din imitaţie de piele. Ciorapi din plasă rupţi.

Apoi îşi întoarse privirea spre trupul descărnat şi văzu toată osteneala pe care şi-o dăduse pentru oameni cărora nici nu le

păsa. Peruca blondă ciufulită îi stătea într-o parte. Stratul gros de machiaj, aplicat cu grijă în dimineaţa aceea, cursese. Oricum, nimic nu putea acoperi crustele şi rănile de pe faţă.

în locul acela mizerabil, ea ţintise frumuseţea.

Se uită pe corp în jos, cuprins de o tristeţe copleşitoare.

Legistul şi tehnicianul, auzindu-l pe şeful Sûreté murmurând ceva ce semăna cu ultima împărtăşanie, se retraseră.

Mai mult de jenă decât din respect pentru intimitate.

Gamache îşi făcu cruce şi se întoarse spre ei.

— O chema Anita Facial, spuse el.

Când tehnicianul începu să râdă zgomotos, Gamache îl reduse la tăcere cu o privire aspră.

— Sigur, nu era numele ei de naştere. Nu ştiu care era. Dacă aveţi nevoie de ajutor pentru a-i găsi cea mai apropiată rudă, să mă anunţaţi. Am să văd ce pot să fac.

Gamache observă pielea marmorată, venele albastre. Groaza din ochii injectaţi de sânge. Nu fusese o moarte liniştită. Anita nu plecase plutind pe un nor de extaz. Fusese smulsă din viaţă.

— Carfentanil, spuse el.

— Cum? întrebă legistul.

— Un stupefiant analog cu fentanilul. Un opioid.

— Are dreptate, domnule, confirmă tehnicianul, care se dusese la calculator. Ne-au venit rezultatele analizelor de sânge. Are carfentanil în sistem. Dar nu mult.

— Nici nu trebuie mult, zise Gamache.

— N-am auzit de el, spuse doctorul Harper. Dumneavoastră aveţi cunoştinţă? E un opioid nou?

— Relativ nou. Nou pe străzi.

Legistul scoase un oftat lung şi murmură:

— Droguri nenorocite.

— îmi daţi voie? întrebă Gamache înainte să atingă braţul Anitei.

Corpul ei era plin de tatuaje ce păreau făcute de nişte amatori. Inimi.

Fluturi. Pe dosul unei mâini scria *Esprit.*

Spirit.

Iar pe cealaltă, *Espoir.*

Speranţă.

Esprit. Espoir.

Dar pe Gamache îl interesa antebraţul stâng. Tot ceva scris,

mâzgălit de o mână diferită, dar familiară.
Nu un tatuaj, ci ceva scris cu markerul.

David.

Şi după nume, cifra 2.

Doctorul Harper se duse la calculator şi îi spuse ceva tehnicianului, care apăsă câteva taste.

— Drace! exclamă el întorcându-se spre legist, care se uită pe ecran, apoi se întoarse spre Gamache.

— Au fost şase decese în Montréal în ultimele trei zile. Patru de azi- dimineaţă. Toţi oameni ai străzii. Toţi narcomani. Toţi acelaşi drog. Ce substanţă e asta?

Dar Gamache nu răspunse. Oricum, întrebarea era retorică. Legistul ştia foarte bine ce era. Un coşmar.

Gamache simţi că îi stă inima în loc.

Era prea târziu. Drogul ajungea pe străzi. Deja şase morţi. Aruncă o privire spre Anita. Şapte.

Şi totuşi nu primise nicio veste de la poliţiştii sub acoperire. Amelia încă nu găsise nimic. Poate că aveau de-a face cu nişte testări, un fel de degustare.

Grosul drogurilor va ajunge în curând pe străzi. în câteva ore, poate. Dar mai avea puţin timp.

— Puteţi să-mi arătaţi fotografiile de la autopsii? întrebă Gamache apropiindu-se de calculator.

Aceştia se executară.

— Daţi zoom pe antebraţul stâng.

Mai întâi unul, apoi încă unul. Apoi încă unul.

— Drace! se miră tehnicianul. Nouă ne-a scăpat.

Gamache nu răspunse. Se uita la imaginile de pe ecran. Victimele aveau câteva lucruri în comun.

Toţi erau narcomani. Toţi muriseră din cauza carfentanilului. Toţi aveau cuvântul David scris cu grijă pe antebraţul stâng. Deşi numerele erau, în majoritatea cazurilor, diferite.

— Ce semnifică? întrebă legistul.

— N-am nicio idee, răspunse Gamache tară să-şi ia ochii de la ecran.

— Dacă un puşti ia o supradoză de carfentanil, întrebă legistul, există vreun blocant? Vreun antidot?

— Naltrexonă, spuse Gamache. O primesc Sûreté şi poliţia locală. Dar...

Dacă tot carfentanilul ar ajunge pe străzi, substanţa n-ar fi nici pe departe
suficientă. Şi nici suficient timp pentru administrare.
Carfentanilul ucidea

atât de repede, încât şansele de salvare erau aproape nule dacă nu se intervenea imediat.

Gamache se întoarse la trupul Anitei Facial. Parcă îi şi auzea vocea blândă când îi lăsase mesajul în după-amiaza aceea.

O găsise pe fetiţă. Avea să o ţină în siguranţă până venea el s-o ia. Dar el nu venise. Şi nici ea nu-şi ţinuse promisiunea. Iar acum fetiţa era tot pe străzi. Singură.

În toiul nopţii şi pe zăpadă!

— Să ne ferească Dumnezeu de o astfel de moarte, murmură el plecând de la morgă şi întorcându-se la maşină.

Dar ştia că Dumnezeu nu avea nicio legătură. El era singurul responsabil. Şi nicio rugăciune, oricât de înfocată, nu putea să oprească tăvălugul.

Odată ajuns în maşină, departe de urechi străine, dădu un telefon:

— Ce dracu' faci? se auzi o voce răguşită.

— Gamache la telefon.

— Fir-ar! Scuze, domnule, şopti tânărul. Dar nu pot să vorbesc.

— Vreun semn de carfentanil? A ajuns pe străzi?

— Nu, niciun semn. Dar toţi sunt în aşteptare.

— E o fetiţă, spuse Gamache. Cu căciulă roşie. Cinci-şase ani. Vreau s-o găseşti.

— Nu pot.

— Nu e o rugăminte, e un ordin.

— Dar, domnule, Choquet e în mişcare. Cred că l-a găsit.

— Pe David?

— Da. Nu mai pot să vorbesc. Dacă mă vede cineva…

Gamache ştia că riscase enorm sunându-l. Oamenii fără adăpost nu se plimbau pe stradă vorbind la telefon. Dar acum trebuia să facă o alegere.

Fetiţa sau drogul.

În realitate, nu avea de ales.

— Rămâi cu ea, spuse el. Vă reperăm noi. Ai naltrexona la tine?

— *Oui.*

— Baftă.

îi telefonă omologului său de la poliţia din Montréal pentru a-l pune în alertă.

— Recepţionăm semnalul telefonului mobil, îl anunţă comandantul echipei de intervenţie. Suntem gata să acţionăm imediat ce primim ordinul.

— Veţi avea nevoie de măşti.

— Avem. Acum sunteţi acolo?

— Aproape.

— Să sperăm că ăsta e momentul potrivit.

Comandantul închise şi Gamache se îndreptă spre inima putredă a oraşului pe care îl iubea.

Când Beauvoir ajunse după miezul nopţii la cartierul general al Sûreté, agenta Cloutier era încă la biroul ei.

Ruth, rezemată de perete şi strângând la gât vălul albastru şi rupt, îl întâmpină cu o privire încruntată când intră în biroul serviciului Omoruri.

— Scuze, i se adresă el lui Ruth întorcând-o cu faţa la perete.

— îl am aici, spuse Cloutier referindu-se la numărul pe care el îl văzu scris pe spatele tabloului. Dar te aşteptam pe tine.

— Mersi, răspunse Beauvoir trăgându-şi un scaun şi făcându-i semn să înceapă.

— Unde e? întrebă Amelia uitându-se înjur.

Se aflau pe o alee, pe care intraseră din altă alee, care porneadintr-o străduţă lăturalnică. Imposibil de găsit, doar dacă te rătăceai. Amelia era sigură că nu figura pe nicio hartă a oraşului.

Dar, dacă o găseai, n-o mai uitai niciodată. Şi probabil nu mai aveai nicio şansă să ieşi de-acolo.

Cu toate simţurile în alertă, îşi ascuţi privirea şi ciuli bine urechile.

— Cine? se auzi o voce.

Era profundă. Calmă. Amuzată.

Nu mai era băiatul, ci altcineva, care vorbea din pragul unei uşi.

Amelia se întoarse şi descoperi o siluetă. Un om cu braţele încrucişate. Cu picioarele depărtate. O privea.

Era tânăr, constată ea. Avea ceva ce le lipseatuturor celorlalţi care se adunaseră pe alee.

Cu excepţia ei.

Carne pe oase. Şi o voce plină de viaţă. Omul acesta era perfect viu. Şi, asemenea ei, foarte vigilent.

— David, spuse ea.

— Da, am auzit că îl cauţi.

— Tu eşti David?

El începu să râdă şi ieşi din pragul uşii. Dar în alee era întuneric şi

Amelia nu îl vedea bine. Bărbatul îi aruncă un pacheţel băiatului, care îl prinse din zbor, apoi se făcu nevăzut.

— Nu, răspunse el. Nu sunt David. îl cunoşti deja. Chiar foarte bine.

Rotiţele din mintea Ameliei se învârteau nebuneşte, îi scăpase ei ceva?

— Arătaţi-i, zis bărbatul.

Narcomanii şi dealerii rezemaţi de peretele acoperit de urină îngheţată îşi ridicară mânecile.

Toţi aveau cuvântul „David" scris pe antebraţ.

Apoi bărbatul îşi ridică şi el mâneca. în ciuda distanţei, Amelia văzu tatuajele. Dar nu şi numele.

Ce însemna asta? Mintea Ameliei căuta cu febrilitate un răspuns. Cu siguranţă însemna ceva.

Toţi ceilalţi aveau cuvântul „David" scris pe antebraţ. Inclusiv ea. Toţi, în afară de el.

Individul ăsta cu siguranţă mintea. El era David. N-avea niciun rost să-şi scrie propriul nume pe antebraţ. Nu?

Instinctiv, Amelia înţelese repede că bărbatul nu mintea. N-avea de ce. El controla situaţia.

Dacă spunea că îl cunoaşte deja pe David, trebuia să-l creadă pe cuvânt. Dar cine era David? Când se cunoscuseră? Când îi scrisese numele pe braţ, desigur. Numai că ea nu-şi mai amintea nimic de-atunci. Tabula rasa. Leşinase, mult prea drogată ca să-şi mai amintească ceva.

Se trezise câteva ore mai târziu, cu o inscripţie făcută cu markerul pe braţ.

David. Apoi cifrele 1 4. De fapt 1/4.

Oare de ce individul ăsta îşi scria numele pe narcomani?

— Dumnezeule! murmură ea.

David nu era un bărbat. Nici măcar nu era om.

David era drogul.

Capitolul 36

— Trebuie să fie! spuse Beauvoir.

Se lăsă pe speteaza scaunului cu ochii la ecranul calculatorului.

Nu funcţionase. Parola nu era numărul de pe spatele tabloului.

Şi fusese atât de sigur că o găsise! îi ceruse agentei Cloutier să-l reintroducă. De încă două ori.

Nimic.

— îmi pare rău, *patron.* Era o idee bună.

Beauvoir se gândi că situaţia era probabil disperată, din moment ce Cloutier îl trata cu condescendentă.

— O găsim noi până la urmă, continuă ea, tară să reuşească să-l consoleze. Dar am o veste. Bernard Shaeffer mi-a dat informaţiile despre contul offshore şi datele de acces. Este un cont numerotat din Liban. Stai să-ţi arăt.

Deschise pagina şi acolo, foarte clar, apăreau numele lui Anthony Baumgartner şi suma. Puţin peste şapte milioane de dolari.

Beauvoir ridică din sprâncene.

— Mult, dar mă aşteptam la mai mult.

— Şi eu. Cifrele nu corespund. Dacă ne luăm după extrasele de cont, clienţii i-au „dat" lui Baumgartner câteva sute de milioane. Unde-i restul?

— într-un alt cont, sugeră Beauvoir dus pe gânduri. Al unei alte persoane.

— Shaeffer? întrebă agenta Cloutier.

Inspectorul-şef Beauvoir dădea din cap, dus pe gânduri.

Un alt posibil mobil al crimei. Dacă Baumgartner îşi dăduse seama că fostul său iubit nu era chiar atât de prost şi nici atât de intimidat pe cât crezuse el? Dacă descoperise că Shaeffer fura de la el?

îi ceruse explicaţii lui Shaeffer. Şi acesta îl omorâse. N-avea altă soluţie dacă voia să scape de Baumgartner şi să păstreze prada.

Beauvoir se uită la tablou, apoi îl întoarse cu faţa, astfel că Ruth îl privea din nou încruntată.

— O parolă poate cuprinde şi simboluri pe lângă cifre şi

Capitolul 37

litere, nu?

— Da. Chiar e mai bună, mai sigură, dacă se folosesc şi simboluri. De ce?

— Uite, un simbol. Şi nişte cifre.
Arătă cu degetul spre colţul din dreapta jos.

Gamache conducea încet pe strada Sainte Catherine, uitându-se în stânga şi-n dreapta.

Găsi un loc de parcare, opri şi coborî din maşină. Telefonul său era conectat cu cel al agenţilor care o urmăreau pe Amelia, din ce în ce mai aproape de laboratorul clandestin.

Dar acum Gamache trebuia să găsească pe altcineva.

— O fetiţă mică, se adresă el unei prostituate. De cinci sau şase ani. Cu o căciulă Red Canadiens.

— Ţie nu-ţi trebuie o fetiţă mică, ci una mare, răspunse prostituata apucându-şi sânii cu mâinile.

— Nu la asta mă refeream, ripostă el pe un ton atât de sever, încât femeia lăsă mâinile în jos şi îşi încetă jocul.

— Eşti taică-su? întrebă prostituata. Bunică-su?

— Sunt un prieten. Ai văzut-o?

— Da, în după-amiaza asta, cu Anita.

— Anita e moartă.

— Nu se poate! Şi Anita? se miră femeia uitându-se în stânga şi-n dreapta pe stradă. Nu pot să te ajut. încerc şi eu să supravieţuiesc.

— Vrei să supravieţuieşti? întrebă el întinzându-i o bancnotă de 50 de dolari. Atunci nu mai sta pe străzi.

— Şi să mă duc unde, scumpete? La tine acasă? O să mă ajutaţi tu şi amabila de nevastă-ta? Cară-te de-aici şi lasă-mă să-mi fac treaba.

— Nu glumesc, spuse el. A apărut un nou drog care ucide. Pe Anita a omorât-o. Fereşte-te de el.

— îmi pari un om de treabă. Hai să-ţi dau un sfat. Fereşte-te de locul ăsta.

Dar el nu putea să plece, bineînţeles. Sub ochii prostituatei, o luă în sus pe stradă, apoi se întoarse pe celălalt trotuar.

îi amorţise faţa din cauza gerului. Din când în când, trebuia să se întoarcă cu spatele la vânt ca să poată respira. Dar nu renunţa.

întreba narcomani, prostituate şi travestiţi pe jumătate îngheţaţi.

Dar, deşi cei mai mulţi ştiau cine era fetiţa, niciunul nu ştia unde se află.

Apoi a văzut-o. O pată de culoare roşie. Pe o alee. Dispărând în pragul unei uşi.

Se duse repede după ea. Când ajunse la uşă, o deschise brusc şi văzu un bărbat care o ţinea pe fetiţă de mână. O ducea spre o cameră în capătul culoarului.

Gamache strigă, iar bărbatul, uitându-se în spate şi văzându-l, o împinse pe fetiţă în cameră şi trânti uşa.

Gamache o rupse la fugă după ei, dar uşa era încuiată. Bătu cu pumnul în
ea.

— Deschide!

Cum nu primi niciun răspuns, începu să împingă cu umărul. O dată. Şi încă o dată.

Până la urmă reuşi s-o spargă şi năvăli în cameră, înăuntru era un bărbat. De vârstă mijlocie, dacă nu chiar mai bătrân. Neîngrijit. Cu ochii roşii, adânciţi în orbite.

O ţinea pe fetiţă în faţa lui, strângând-o de gât cu mâna lui mare.

— Dă-mi-o, spuse Gamache înaintând spre el.

— Eu am găsit-o, ripostă bărbatul apăsând şi mai tare pe gâtul ei. E a mea.

— Trebuie să-i dai drumul.

— Nu vreau.

Gamache îngenunche şi se uită în ochii fetiţei. Dar privirea ei era goală. Se uita absentă drept înainte. Stătea cu gura deschisă şi respira sacadat. Căciula îi căzuse şi Gamache văzu că părul blond era murdar şi încâlcit.

— Vrei să închizi ochii? o întrebă el cu blândeţe.

Dar ea continua să privească în gol.

— O să fie bine. Nimeni n-o să-ţi facă niciun rău.

Dar bănuia că fetiţa mai auzise aceste cuvinte. Chiar înainte să i se facă rău. Poate un rău ireparabil.

— Am venit să te ajut, spuse el. Poate nu mă crezi, dar este adevărat. Apoi se ridică în picioare.

— Nu vreau să-i fac niciun rău, se adresă el bărbatului. Dar o să-ţi fac ţie, dacă nu-i dai drumul în clipa asta...

— Du-te-n mă...

Mai mult nu apucă să spună.

Gamache făcu iute un pas mare spre el şi îl lovi atât de tare

în faţă, încât îi sparse nasul. Bărbatul căzu, cu faţa plină de sânge, în timp ce Gamache se aplecă şi o luă pe fetiţă în braţe.

— Totul va fi bine, şopti el ţinând-o strâns şi întorcându-i privirea fixă de

la bărbatul căzut. Totul va fi bine. Eşti în siguranţă.

în spatele său se auzeau strigătele bărbatului. Pe coridor, strigătele deveniră tot mai slabe, în timp ce Gamache se îndepărtă cu fetiţa în braţe şi ieşi în noaptea geroasă.

în maşină, îi puse fetiţei centura de siguranţă şi îi oferi o ciocolată din torpedou. Jean-Guy credea nu ştie de ascunzătoare, dar se înşela.

însă fetiţa o ţinea în faţa ei. Ca un preot care ţine crucea.

— Pe mine mă cheamă Armand, spuse el întorcând maşina pe Sainte Catherine.

Avea o voce calmă. Intenţionat autoritară.

— Sunt poliţist. Acum eşti în siguranţă. îţi garantez. Am o nepoată de vârsta ta. Locuieşte la Paris. O cheamă Florence. Noi îi spunem Florie. Are o soră mai mică, pe care o cheamă Zora. Pe tine cum te cheamă?

Dar fetiţa rămase mută. încremenită. Nici nu clipea.

Chiar atunci telefonul lui Gamache prinse viaţă.

— L-am găsit, îl anunţă agentul. Laboratorul este într-o clădire abandonată, la capătul unei străduţe laterale care dă în St.-Andre, la nord de Sainte Catherine. Amelia e înăuntru. Să intrăm după ea?

Gamache trase pe dreapta şi puse mâna pe telefon, pregătit să spună nu, dar comandantul din Montréal i-o luă înainte.

— Nu, răspunse acesta scurt. Aşteptaţi-ne. Suntem la cinci minute de voi. De dumneavoastră suntem şi mai aproape, domnule inspector-şef.

Gamache ştia despre ce zonă vorbeau agenţii. Iar el era la doi paşi de ea. Se uită la fetiţă. Nu putea s-o lase singură în maşină. Dar nici nu putea s-o ia cu el.

Căutând cu privirea pe stradă, găsi soluţia.

— Domnule Gamache? se auzi impacientată vocea comandantului de operaţiuni din Montréal.

— Ajung în două minute, spuse el.

Opri maşina în mijlocul străzii şi o luă pe fetiţă în braţe, şoptindu-i calm, cu blândeţe:

— Totul va fi bine. Eşti în siguranţă.

Dar, chiar în timp ce spunea asta, se întrebă dacă nu cumva

era cea mai mare minciună de până atunci.

Deschizând uşa restaurantului, se uită în jur, apoi se îndreptă spre chelneriţa care îl servise cu două zile în urmă.

— Mă numesc Gamache. Sunt de la Sûreté du Quebéc şi trebuie să plec.

Te rog, ai grijă de ea până mă întorc eu sau trimit pe cineva de la Sûreté.

— îţi baţi joc de mine?

— Trebuie, insistă el.

O aşează pe fetiţă la o masă şi se întoarse spre chelneriţa obosită.

— Te rog.

Ea îl privi o clipă în ochi, apoi încuviinţă scurt.

— *Merci.*

Gamache scoase portofelul şi îi dădu toţi banii din el. Apoi îngenunche lângă fetiţă şi îi cuprinse obrajii murdari între mâinile lui mari. Scoţând batista din buzunar, o şterse pe faţă şi îi spuse încet:

— Totul va fi bine. Doamna aceasta drăguţă o să-ţi aducă o ciocolată caldă şi ceva de mâncare. N-o să-ţi facă nimeni nimic rău.

Ridicându-se în picioare, o privi pe chelneriţă în ochi.

— Ne-am înţeles, da?

Femeia se încruntă, părând nemulţumită. Dar Gamache îşi dădu seama că doar se prefăcea.

Fetiţa o să fie în siguranţă.

Ieşi, alergând pe stradă printre maşini, şi intră pe St.-Andre. Scoase telefonul şi îl sună pe Jean-Guy.

Sună o vreme, în timp ce el alerga.

— *Patron...*

— Au găsit laboratorul. Pe o stradă care dă în St.-Andre, la nord de Sainte Catherine. Poţi să te orientezi după semnalul meu. Şi, Jean-Guy, e o fetiţă în restaurantul la care am fost noi, pe Sainte Catherine. Spune-i lui Lacoste să se ducă s-o ia. Repede.

Fără să mai aştepte răspuns, se întoarse la harta de pe ecran şi la punctul albastru care pulsa. Şi la punctul alb. De la orizont. Care se apropia.

Beauvoir se ridică în picioare şi duse instinctiv mâna la sold. Pistolul era acolo.

— Trebuie să plec, anunţă el.

— Dar tocmai am găsit parola. Avem acces la date.

însă Cloutier vorbea deja numai cu Ruth, care continua s-o privească încruntată. Deşi părea că zăreşte ceva departe, foarte departe.

— Cum adică pleci? întrebă soţul lui Lacoste.

— Plecăm amândoi. Trebuie să... mă duci cu maşina.

în timp ce vecina lor rămase să aibă grijă de copii, ei se îndreptară spre

centrul oraşului.

— Mi se pare o zonă cam periculoasă, spuse soţul lui Isabelle uitându-se înjur.

— Se poate şi mai rău, răspunse femeia privind pe geam şi gândindu-se la colegii ei.

Ameliei îi era cald. în sfârşit.

Frigul care îi pătrunsese până la oase îşi slăbea strânsoarea. Se înmuia.

Căldura i se răspândea încet în corp, radiind prin artere şi vene.

Simţea cum i se relaxează muşchii. Se destind. Era... minunat.

Se încordase şi se zbătuse, dar o ţintuiseră la pământ. Aici. în laboratorul pe care se chinuise atâta să-l găsească.

îl urmase pe bărbat până în subsolul clădirii, unde descoperise ceva ce nu mai văzuse decât la cursurile de la academie. în filmările demonstrative cu descinderi efectuate de poliţie în diverse laboratoare clandestine.

Sute de oameni lucrau în faţa unor mese lungi. Purtau echipament de protecţie. Măşti. Mănuşi de cauciuc. Halate. Fiecare avea în faţă câte o balanţă de înaltă precizie, care măsura miligrame.

— Nu te apropia prea mult, o avertizase bărbatul. Ştiai că ruşii au folosit carfentanilul la o luare de ostatici de-acum câţiva ani? L-au pompat în sistemul de alimentare cu aer, ca să adoarmă pe toată lumea. Numai că habar n-aveau ce făceau, adăugase el râzând. I-au omorât pe aproape toţi atacatorii şi sute de ostatici.

— Ştiu doar că este folosit ca tranchilizant pentru elefanţi, spusese Amelia ţinându-se cât mai departe de mesele lungi şi movilele de praf alb.

— Era. Dar aici, zisese el arătând spre mese, avem de-a face cu o nouă generaţie. O evoluţie. Un lucru minunat, dar care te cam derutează. De exemplu, când ne-a picat rahatu' ăsta în mâini acum câteva luni, ştiam ce este, dar nu ştiam în ce dozaj se foloseşte.

Vorbea pe un ton firesc, de parcă discutau despre o reţetă de supă.

— Aşa că am experimentat. Pentru că se apropia data când trebuia pus pe piaţă, am început să-l testăm pe diverse persoane, să vedem cum reacţionează.

Amelia se uitase la braţul ei. Apoi la el.

— Am înţeles. Ai scris pe cobaii tăi.

— Da. Numele drogului, David, şi doza. Tu ai primit un sfert de gram. Alţii n-au fost atât de norocoşi. Dar acum ştim care este doza perfectă. Nu

— vrem să ne omorâm prea mulţi clienţi. Bine, dacă sunt atât de proşti şi iau mai mult de o doză... asta e. înseamnă că sunt prea dobitoci ca să trăiască. Asta înseamnă evoluţia.

— Nenorocitule! Mi-ai dat rahatul ăla?

— A cui e vina? Apari din senin. Pui întrebări. îmi baţi dealerii. Doar nu-ţi imaginai c-o să vii aici şi-o să faci tu legea? Chiar credeai c-o să te las?

începuse să râdă, apoi redevenise serios.

— Ştiu cine eşti. Nu eşti Chiorul. Eşti la fel de oarbă şi de proastă ca toţi ceilalţi, Amelia Choquet. Cadet la Academia de Poliţie.

— Fost cadet. M-au dat afară.

— Mmm, da. Pentru trafic. Şi totuşi, în loc să te aresteze, te-au dat afară. Cum vine asta?

— Tu cum crezi? O, ia stai. Crezi cumva că e o înscenare? Da, e logic după mintea ta, cap pătrat. Ăia mă dau afară, eu mă mut într-o gaură de şobolan cu un drogat şi stau pe-aici să-mi îngheţe curu\ Visul vieţii mele. Ce deştept te crezi! Dar noi doi ştim că ăsta – Amelia arătase spre mesele lungi – ţi-a căzut pleaşcă. Şi ai nevoie de ajutor ca să-l păstrezi. Când o s-ajungă pe străzi, toţi poliţiştii corupţi, capii mafiei, gangsterii şi alţii care aspiră la şefia cartelurilor vor fi pe urmele tale. Ai dreptate. Nu sunt Chiorul. Am doi ochi buni şi pe tine te văd căsăpit într-o fundătură. Ai nevoie de mine.

El încuviinţase. Apoi, uitându-se undeva în spatele ei, ridicase din sprâncene.

Amelia simţise nişte mâini care o prinseseră de umeri şi încercau s-o pună la pământ. Se zbătuse şi, la un moment dat, când credea că a scăpat, primise o lovitură care o doborâse şi

aproape că îşi pierduse cunoştinţa. Ameţită, fusese întoarsă cu faţa în sus, astfel încât să-l privească în ochi.

— Nu cred, şoptise bărbatul lăsat cu un genunchi pe pieptul ei. Eşti prea periculoasă. Trădezi pe oricine şi orice şi până la urmă o să mă trădezi şi pe mine.

Se ridicase în picioare şi îi făcuse semn unui om de-al său.

— Fă-i-o. Pe urmă arunc-o afară.

Amelia încercase să se ridice, să se zbată, ţipase. Şi simţise acul intrându-i sub piele.

Apoi simţise o căldură care devenea din ce în ce mai intensă. Până când a început să ardă. Până când sângele i s-a transformat în lavă.

Deschisese gura să ţipe, dar îşi dăduse ochii peste cap. Apoi se înroşiseră.

Gamache îi găsi pe agenţi pregătiţi, cu armele scoase.

îi făcură semn spre uşă, unde stăteau de pază doi bărbaţi înarmaţi până în dinţi.

Apoi arătară în sus. Alte gărzi stăteau pe scara de incendiu şi pe acoperişurile clădirilor învecinate.

Gamache încuviinţă, apoi se retrase pe alee. întorcându-se, dădu nas în nas cu comandantul Diviziei Tactice şi cu echipa de intervenţie.

— Doi la intrare, şopti Gamache. Doi pe scara de incendiu din faţă şi trei pe acoperiş.

Făcu un semn şi comandantul încuviinţă.

— Am înţeles, spuse acesta şi îi dădu lui Gamache o mască. Sunteţi înarmat?

— Nu.

— S-ar putea să am necazuri din cauza asta, dar...

îi puse lui Gamache o armă automată în mână.

— *Merci.*

— Intrăm noi primii.

— Bineînţeles.

Comandantul făcu un semn în spate. Armele fură ridicate şi, cu câteva focuri rapide cu amortizor de zgomot, gărzile căzură una după alta.

Chiar când se pregătea să pornească în urma comandantului, Gamache simţi o mână pe umăr.

Era Beauvoir, cu pistolul în mână.

— *Patron,* şopti Beauvoir.

— Lacoste?

— Se duce acum după fată.

în timp ce vorbea, Beauvoir stătea cu ochii lui ageri aţintiţi spre uşă, urmărind echipa tactică intrând.

Dădu să pornească, dar Gamache îl opri.

— Amelia Choquet e înăuntru.

— Deci până la urmă ea te-a condus la droguri, spuse Beauvoir. Drogată nenorocită. Ce ţi-am...

— E cu noi. Execută ordinele mele. Trebuie s-o găsim. Ţine, zise el dându-i masca lui Jean-Guy. Pune-ţi-o.

Lupta se dovedi brutală.

Echipa tactică intră în forţă şi nu ezită să şi folosească această forţă, eliminând cu precizie gărzile înarmate.

Se mişcau rapid prin laborator, cei din primul val ţintindu-i pe cei înarmaţi, iar al doilea val de forţe înarmate îndepărtându-i pe cei care lucrau la mese.

Punându-i la zid. Percheziţionându-i pe cei care se conformau. Supunându-i pe cei recalcitranţi.

Beauvoir, cu masca de gaze pe faţă, intră înaintea lui Gamache şi aproape căzu peste un corp.

îi făcu semn lui Gamache să se dea înapoi şi, apucând-o pe Amelia de gulerul paltonului, o trase afară pe uşă. Departe de drogul care era posibil să plutească în aer. Ridicat de agitaţia din timpul atacului.

Ajuns afară, Beauvoir îşi scoase masca de pe faţă şi îngenunche lângă Gamache, care era deja aplecat deasupra Ameliei.

Beauvoir ţinea revolverul îndreptat spre uşa deschisă, de unde se auzeau focuri de armă automată. Fără să le ia în seamă, Gamache nu mai pierdu vremea căutând pulsul tinerei. Scoase seringa din buzunar şi o înfipse în carnea Ameliei.

Fata avea ochii deschişi. Sticloşi. Roşii. Parcă era posedată.

Abia apoi Gamache îi căută pulsul, în timp ce Beauvoir, fără să-şi ia privirea de la uşa deschisă, chemă paramedicii.

— Cume?

— N-are puls.

Gamache îi desfăcu Ameliei paltonul în timp ce gloanţele loveau zidul de cărămidă deasupra capetelor lor. Beauvoir se aplecă din instinct, dar Gamache continua manevrele de resuscitare. Număra. Cu glas scăzut, cu privirea fixă, perfect concentrat. Ignorând împuşcăturile din jurul lui.

— Trei... Patru... Cinci...

Beauvoir simţi o mişcare în spatele uşii laboratorului şi în auzi un clic. întorcându-se rapid, văzu arma ridicându-se. îndreptată spre ei.

Un tânăr ţinea arma în mână ca un trăgător antrenat.

Dar Beauvoir era şi mai antrenat. Trase trei focuri unul după

altul. Bum, bum, bum. Bărbatul căzu la pământ.

Când împuşcăturile din jur încetară, îl auzi pe Gamache care, lângă el, continua să numere. Fără să piardă o secundă.

— 29... 30...

Chiar atunci sosiră paramedicii.

Gamache se aplecă şi suflă de două ori în gura Ameliei.

— Carfentanil, spuse el continuând compresiile, în timp ce Beauvoir stătea cu ochii pe uşa laboratorului şi număra în locul lui.

— Şapte... Opt... Nouă...

— I-am administrat blocantul, zise Gamache ridicându-se şi coborând în ritmul compresiilor.

— Ce anume? întrebă medicul care îngenunchease lângă el şi pregătea defibrilatorul.

— Naltrexonă. Acum mai puţin de un minut.

— în regulă, răspunse medicul. Daţi-vă la o parte.

Gamache se conformă şi urmări mai departe intervenţia medicilor. Alţi paramedici intrară în laborator ca să se ocupe de răniţi. Deşi încă se auzeau focuri de armă. Şi numărul răniţilor creştea.

Gamache se uită la Jean-Guy, acum îngenuncheat lângă tânărul pe care îl împuşcase. Şi îl omorâse.

Capitolul 37

— Arătaţi groaznic, spuse soţul lui Isabelle cu compasiune. Poftim.

îi dădu lui Gamache un scotch şi lui Beauvoir îi oferi o cafea.

— *Merci,* zise Armând acceptând paharul şi punându-l jos. Unde e?

Trecuse bine de miezul nopţii şi se simţea de parcă fusese lovit de un
camion, dar seara nu se terminase.

— în camera fiicei noastre, răspunse Isabelle. Vrei s-o vezi?

— Te rog. Ştii cum o cheamă?

— Nu. Nu vorbeşte.

— Serviciile sociale?

— Am zis să aştept până mâine-dimineaţă.

— Bine.

Gamache şi Jean-Guy o urmară pe Isabelle prin hol.

Soţul ei rămase în living, uitându-se după ei. înţelegând că, deşi el şi copiii vor rămâne mereu cei mai importanţi oameni din viaţa lui Isabelle, cei trei formau, în felul lor, o familie.

Uşa era deschisă şi o lumină de veghe, aprinsă. într-un pat era Sophia, fiica lui Isabelle, care dormea adânc.

în celălalt era fetiţa. întoarsă pe o parte, ghemuită sub păturică. Cu privirea fixă. Ţinând cu mâinile perna de sub cap.

Armând intră tară să facă zgomot şi îngenunche lângă ea.

Ultima oară când o văzuse, fetiţa avea părul murdar şi încâlcit. Acum era curat şi pieptănat. Fusese îmbăiată şi mirosea uşor a lavandă.

— Sunt eu, Armând, spuse el încetişor. Ne-am cunoscut mai devreme. Sunt poliţistul.

Ea se crispă, încercând să se îndepărteze, şi făcu ochii mari.

— Nu te speria. Nu-ţi fac niciun rău. Nimeni n-o să-ţi facă absolut niciun rău. Eşti în siguranţă, continuă el având grijă să nu se apropie, să nu o atingă. Acum poţi să faci nani.

El zâmbi, sperând şi rugându-se ca zâmbetul lui să nu trădeze cât de tare îl durea sufletul pentru ea.

Dar ea continua să-l privească îngrozită.

— îmi dai voie? întrebă el întorcându-se spre Isabelle şi

Capitolul 38

arătând spre ceasul de pe măsuța de noapte.

Isabelle încuviinţă.

Armând îşi trase un scaun şi deschise cartea.

— „...în care ne sunt prezentaţi ursuleţul Winnie the Pooh şi nişte albinuţe”, citi el cu o voce adâncă, blândă şi liniştită.

Apoi ridică privirea din carte şi se uită în ochii mari ai fetiţei.

— „Şi începe povestea”.

— Amelia? îl întrebă Isabelle pe Jean-Guy.

îl lăsaseră pe inspectorul-şef să-i citească fetiţei, iar ei se întorseseră în living.

— Tocmai de la spital, spuse Jean-Guy lăsându-se obosit într-un fotoliu, l-au pornit inima şi acum respiră fără ajutorul aparatelor.

— Leziuni cerebrale? întrebă Isabelle.

— încă îi fac analize, dar nu vom şti cu siguranţă decât după ce se trezeşte. Ne întoarcem acolo.

Femeia încuviinţă.

— Dacă pot să vă ajut cu ceva...

— Vom vedea. Mersi. Te ţin la curent.

— Deci a lucrat cu şefu’ de la bun început? A mai... ştiut cineva?

— Nu.

— Nici măcar tu?

— Nu. Eu ştiam că a exmatriculat-o pe Amelia în speranţa că îi va conduce la carfentanil, dar habar n-am avut că lucrau împreună.

Isabelle îl privi pe Jean-Guy cu atenţie.

— Te deranjează? Că nu ţi-a spus?

El ridică degetele de pe braţul fotoliului, apoi le lăsă să cadă. Ce putea să spună? Ce putea să facă? Ştia că asta era natura meseriei lor.

Discreţia. Secretele.

Lacoste le avea pe-ale ei. Toţi ofiţerii superiori aveau lucruri pe care le păstrau numai pentru ei.

Dumnezeu ştia că şi el avea secretele lui. Unul în mod special.

Ştia că în curând va trebui să i-l dezvăluie socrului său. Iar secretul acesta lovea mult mai aproape de casă şi era mult mai personal decât secretul pe care i-l ascunsese Gamache.

— Carfentanilul? întrebă Isabelle.

— Se pare că l-am recuperat pe tot, mai puţin ce s-a folosit în experimente.

— Ce experimente? întrebă soţul lui Isabelle.

— Este un opioid atât de nou, încât nimeni nu ştia în ce cantitate poate fi consumat tară riscuri. Sigur, asta depinde şi de greutate, de organismul fiecăruia. De starea de sănătate. Mulţi dependenţi de droguri au inima atât de slăbită, încât nici nu le trebuie mult ca să dea colţul. Individul ăsta...

Bum, bum, bum. Cu ochii minţii, Beauvoir îl revăzu pe bărbat căzând la pământ. Mort.

O imagine care nu i se va şterge niciodată din minte, încă o fantomă în casa lui mare.

— ... experimenta pe narcomani. Le administra diferite doze şi le scria pe braţ cantitatea. Un miligram. Douâ. Să vadă cine supravieţuieşte şi cine moare.

Isabelle clătină din cap, apoi se încruntă.

— De ce îi zicea David?

— Aşa-l cheamă pe taică-su.

Isabelle rămase pe gânduri. Neştiind ce trebuia să înţeleagă. Era un omagiu sau un atac, o acuzaţie? Era un mod de a-i mulţumi sau de a lovi în el?

înclina spre a doua variantă.

— Tu eşti bine? îl întrebă pe Jean-Guy.

Isabelle bănuia la ce se gândea.

Că omorâse un tânăr. Un băiat cu probleme. Un infractor. Un criminal. în legitimă apărare. Dar tânărul tot mort era. Şi într-o zi, cât de curând, Jean- Guy va trebui să dea ochii cu tatăl băiatului, cu David.

— Sunt obosit, răspunse Jean-Guy.

Isabelle îşi dădu seama că n-avea să se recupereze doar cu un duş şi un somn bun.

— Lemnul de arţar trosnind în focul din şemineu, spuse ea încet. Un hotdog la un meci de hochei. Mâna lui Honoré... în mâna ta.

— Lucruri pe care le iubesc, murmură Jean-Guy. *Merci.*

Femeia aruncă o privire în hol, spre camera unde dormeau copiii. De unde se auzea un murmur delicat, aproape subţirel.

Fără să facă zgomot, Jean-Guy şi Isabelle se duseră să arunce o privire.

Armand închisese cartea şi stătea aplecat spre fetiţă, cu coatele sprijinite pe genunchii murdari şi rupţi ai pantalonilor.

Fredona un cântecel. în pat, fetiţa închisese ochii.

Edelweiss. Edelweiss.

Câteva ore mai târziu, Amelia Choquet deschise ochii, mijindu-i în lumina puternică.

Simţi o mână pe umăr şi tresări.

— E în regulă, eşti la spital. Sunt doctorul Boudreau. Eu mă ocup de tine.

Vorbea rar. Şi clar.

— Poţi să-mi spui cum te cheamă?

— Amelia... Choquet.

— Foarte bine. Şi acesta ştii cine e? întrebă doctorul Boudreau întorcându-se spre bărbatul de lângă el.

— Cap. Sec, bolborosi ea.

— Cum? făcu doctorul.

Dar Gamache izbucni într-un hohot de râs răguşit.

— Şi aici a răspuns bine, zise el uitându-se la Jean-Guy, care zâmbea uşurat. îmi pare rău, Amelia, continuă el. Pentru tot.

— Aţi...

— Da, am recuperat tot.

Fata închise ochii şi Gamache crezu că adormise. Dar ea vorbi din nou, cu ochii închişi.

— Fetiţa.

— Am luat-o. E în siguranţă, răspunse Jean-Guy. Prietenul tău Marc e şi el aici în spital Se ocupă de el.

Amelia dădu din cap, apoi nu mai spuse nimic.

Gamache îl luă pe doctor deoparte.

— O să-şi revină?

— Cred că da. E sănătoasă şi dumneavoastră i-aţi administrat antidotul la timp. A avut noroc.

— Da, în fine, comentă Jean-Guy. Abia aştept să aud versiunea ei când se trezeşte.

înainte de plecare, Armând scoase din buzunar o cărţulie uzată şi o strecură în mâinile tinerei.

— Erasmus, şopti el, deşi nu era sigur că fata îl aude. Să-ţi tină de urât.

Plecară de la spital, dar mai aveau o oprire de făcut înainte ca ziua – sau noaptea – să se termine.

Agenta Cloutier adormise în scaun, dar se trezi repede şi se ridică în

picioare când îl văzu intrând pe inspectorul-şef împreună cu Beauvoir. Cei doi arătau epuizaţi. Nebărbieriţi şi cu hainele în dezordine.

Auzise ce s-a întâmplat şi tocmai le ieşea în întâmpinare, când se opri. Şi zâmbi larg. Văzând cine intra încet în spatele lor.

— Doamnă inspector-şef, zise Cloutier ducându-se spre Lacoste şi strângând-o în braţe.

— Aşa ne salutam noi pe vremea când erai şeful secţiei Omoruri, *patron?* întrebă Jean-Guy.

— Doar în particular.

Beauvoir începu să râdă şi mai trase două scaune lângă celelalte două, care erau deja în faţa calculatorului de pe biroul lui Cloutier.

Isabelle se aşeză şi contemplă o clipă portretul lui Ruth, care o privea încruntată.

— Incredibil, comentă ea. Mă tot aştept s-o aud spunând „nătărăilor".

— De ce să spună Fecioara Maria aşa ceva? întrebă Cloutier.

— N-are importanţă, răspunse Beauvoir. Arată-ne ce-ai găsit.

Pe măsură ce agenta Cloutier le arăta fişierele găsite în calculatorul lui Anthony Baumgartner, se contura un tipar.

Cei trei priviră lung la ecran. Apoi se uitară unii la alţii. Apoi se întoarseră spre Cloutier.

Până să plece spre laboratorul clandestin, Beauvoir apucase să vadă câte ceva. Dar cele mai multe descoperiri îi reveneau lui Cloutier.

— E genial, spuse Cloutier cu admiraţie. Prea simplu ca să-ţi vină să crezi şi tocmai de-asta greu de descoperit.

Clătină din cap.

— Incredibil.

Ceilalţi trei se aplecaseră spre ecran să examineze detaliile.

— E sugestiv, comentă Gamache.

— Mai mult decât atât, domnule, zise ea. Spune totul.

— Nu. Arată ceva, dar nu există dovezi că lucrurile s-au

petrecut aşa, o contrazise Gamache.

— Avem nevoie de dovezi, agent Cloutier, zise Jean-Guy. Dar cel puţin acum ştim unde să căutăm.

— Am dovada, răspunse ea. E de-ajuns să iau urma banilor.

Zâmbi şi degetele ei începură să umble cu rapiditate pe tastatură. Pe ecran apăreau şi dispăreau diferite pagini.

— Àsta, spuse ea în timp ce tasta, este acelaşi traseu urmat de Anthony

Baumgartner. Mai ocolit, dar altfel nu se putea.

în sfârşit, pe ecran se afişă pagina unei corporaţii din Insulele Virgine Britanice.

— Acolo a ascuns Baumgartner restul banilor? întrebă Beauvoir.

— Cu ajutorul lui Shaeffer. Dar e un punct de plecare, nu destinaţia finală, explică Cloutier. Cei care vor să ascundă bani înfiinţează o companie într-un paradis fiscal ca Insulele Virgine Britanice, apoi îi direcţionează într- un cont numerotat. Mai demult, alegeau Elveţia. Dar s-au luat măsuri mai severe. Acum, continuă ea deschizând o altă pagină, se procedează aşa.

O bancă din Singapore.

— De unde ştii că Baumgartner şi-a ascuns banii aici? întrebă Beauvoir.

— Pentru că am găsit contul.

— Cum? întrebă el.

Agenta Cloutier aruncă o privire spre Ruth.

— Cu un mic ajutor de la femeia nebună.

în timp ce Lacoste şi Gamache priveau nedumeriţi, Beauvoir se lumină la faţă.

— Numărul de pe spatele tabloului, spuse Beauvoir.

— Da. Nu era o parolă, era numărul de cont. L-a notat acolo ca să nu-l uite.

Tastă cifrele şi pe ecran apăru contul. Sub numele Baumgartner.

— 370 de milioane de dolari, citi Lacoste de pe ecran.

— Un mobil al crimei, comentă Beauvoir.

Se ridică şi dădu un telefon. Le ordonă agenţilor să-l aresteze pe Bernard Shaeffer.

Când ajunse Beauvoir, soarele răsărise şi scălda birourile de la Horowitz Investment.

Avusese timp să facă un duş, să se schimbe şi să-i roage pe Hugo şi Caroline Baumgartner să se întâlnească cu el în biroul lui Hugo.

Pe cât de neimpresionant era Hugo Baumgartner, pe atât de uimitor era biroul său. Pereţii din sticlă ofereau o panoramă a

oraşului. Semn de succes, dar nu de bogăţie ostentativă. Un mesaj reţinut, dar care transmitea în acelaşi timp tot ce trebuia spus.

Jean-Guy observa tot. Se întreba dacă el ar putea să-şi redecoreze biroul în felul acesta.

Sora şi fratele stăteau unul lângă altul. Ai fi zis că erau prinţesa şi

broscoiul. Caroline, rezervată şi elegantă. Hugo, îndesat şi cu hainele şifonate. Niciun croitor n-ar fi putut să facă haine care să stea bine pe el. însă ochii lui bulbucaţi erau afectuoşi şi încurajatori, iar el îşi ţinea sora de mână.

— Ziceaţi că aveţi noutăţi?

— Avem, răspunse Beauvoir.

O adusese cu el pe agenta Cloutier. îl invitase şi pe Gamache, dar acesta, după ce făcuse un duş şi se schimbase, trebuise să plece la o altă întâlnire. Cu premierul Quebecului.

Comisia de evaluare îşi prezentase recomandările.

Chiar înainte să intre la întâlnirea cu Caroline şi Hugo Baumgartner, Beauvoir primise un telefon de la Gamache.

— Am un mesaj de la *Kontrollinspektor* Gund din Viena. S-a luat o decizie în cazul testamentului.

Beauvoir ascultă, apoi, după ce îi ură succes lui Gamache, închise şi intră la întâlnirea lui.

— Ştiţi cine l-a omorât pe Anthony? întrebă Caroline.

— Da. Azi-dimineaţă l-am arestat pe Bemard Shaeffer.

Femeia închise ochii şi expiră.

— O, bietul Anthony!

— Dar de ce l-a omorât Shaeffer? întrebă Hugo. Să se răzbune pentru că a fost concediat? Asta s-a întâmplat acum doi ani.

— Aţi fi surprinşi cât de mult pot ţine unii ranchiună.

— încă se mai vedeau? întrebă Caroline.

— Nu, din câte ştim noi, spuse Beauvoir. în orice caz, nu ca amanţi. Dar avem dovezi că fratele dumneavoastră i-a obţinut un post după ce a fost concediat. Lucrează la Caisse

Populaire.

— La o bancă? întrebă Hugo. De ce să facă Tony aşa ceva? se miră Hugo. N-are niciun sens.

— Are, dacă vrei să deschizi conturi false şi să ascunzi bani.

Hugo deschise gura să zică ceva, dar renunţă şi se uită fix la inspectorul- şef.

— Aveţi dovezi?

Beauvoir încuviinţă.

— Shaeffer a recunoscut că a înfiinţat o firmă-paravan şi a deschis un cont în Liban pe numele fratelui dumneavoastră în schimbul postului şi al tăcerii. Am găsit milioane.

Caroline se uită la Hugo.

— Ce înseamnă asta? Anthony chiar fura?

— Aşa se pare.

— Sunteţi sigur că a fost el, domnule inspector-şef? Poate că Shaeffer a deschis un cont pe numele lui Tony, dar banii erau pentru el. Tony a aflat, i- a cerut explicaţii şi Shaeffer l-a omorât.

— Ne-am gândit şi la această posibilitate, zise Beauvoir. Că fratele dumneavoastră nu a ştiut nimic. A mai fost un aspect ciudat legat de soldul contului. Puţin peste şapte milioane.

— Mie mi se pare mult, spuse Caroline.

Dar Hugo înţelese. îl urmărea pe Beauvoir, cu figura lui urâtă şi expresivă.

— După extrasele de cont pe care mi le-aţi arătat, deturnase sute de milioane. Deci unde e restul?

— Exact.

Beauvoir făcu semn din cap spre Cloutier, care puse laptopul lui Anthony Baumgartner pe masă şi-l deschise.

— Ne-a luat ceva timp, dar până la urmă am reuşit să accesăm laptopul fratelui dumneavoastră, explică Beauvoir uitându-se la ei. Sper să nu vă şocheze.

Cei doi se uitară unul la altul şi Caroline clătină scurt din cap.

— Mai bine să ştim. Presupun că, oricum, totul va fi făcut public cât de curând.

— Interesant este că toţi, aproape fără excepţie, l-au descris pe fratele dumneavoastră ca fiind un om onest, cu o minte strălucită, spuse Beauvoir în timp ce Cloutier deschidea fişierele. Un mentor remarcabil şi un om integru care, când a descoperit neregulile, l-a denunţat pe vinovat, deşi ştia că va fi considerat parţial responsabil.

— Asta era Tony pe care îl ştiam noi, răspunse Hugo.

— Acţiunile lui spun o altă poveste. O minte strălucită, da, dar un om necinstit. A delapidat nu doar zeci de milioane, ci sute de milioane. A trădat un tânăr complice şi l-a deconspirat când a crezut că va fi prins. Pentru noi, cei de la secţia Omoruri, este o poveste cu care ne întâlnim des. Unii oameni duc vieţi duble. Dau impresia că sunt ceva, dar de fapt ei sunt nu doar

altceva, ci exact opusul a ceea ce se crede despre ei.

— Normal, dacă vor să nu fie prinşi, comentă Hugo. Beauvoir încuviinţă.

— Numai că majoritatea sunt prinşi. Să vă arăt ce am găsit în laptopul lui.

Premierul se ridică de la birou şi se ridică şi Gamache. Se afla în biroul premierului de nici zece minute. Astfel de lucruri nu luau mult timp.

— îmi pare rău, Armand, spuse premierul uitându-se la plicul nedeschis de pe biroul său. Dacă am fi avut o altă soluţie...

— Apreciez că mi-o spuneţi dumneavoastră personal. Când am luat acele decizii, eram conştient de riscuri. Putea fi mai rău. Puteaţi să mă arestaţi.

— Ţi-ai făcut câţiva duşmani, Armand, dar ai şi mai mulţi prieteni. Sper că ştii că mă număr printre ei.

— Ştiu.

— Ai recuperat drogurile, asta e tot ce contează. Am citit raportul preliminar. Ştii că, dacă n-ai fi fost deja suspendat, ai fi fost oricum acum pentru ceea ce tocmai ai făcut.

Îl cercetă pe Gamache cu atenţie.

— Şi n-a mai ştiut nimeni că ai dat afară o studentă de la Academia de Poliţie şi că ea lucra pentru tine?

— Nimeni.

— Nici măcar Beauvoir?

— Nici măcar el. Doar eu şi studenta Choquet, atât.

Premierul încuviinţă încet. Dar decise să se oprească aici cu întrebările. Cu cât ştia mai puţin... înaintă spre uşă ca să îl conducă pe Gamache.

— Cum se simte?

— Se recuperează. într-o zi, va ajunge la conducerea Sûreté.

— Da, bine, postul e vacant. S-ar părea că trebuie să fii pe jumătate nebun ca să-l accepţi. Deci pentru ea e de bun augur. Eu sper să fiu la pensie în ziua când ajunge Choquet inspector-şef.

Gamache zâmbi, apoi se opri în prag.

— Aş vrea să vă cer o favoare.

— Spune.

— Este vorba despre o fetiţă...

Gamache îi telefonase lui Reine-Marie şi îi povestise ce s-a întâmplat, apoi traversase oraşul până la un bloc cu câteva etaje şi sunase la apartamentul unde locuia administratorul.

îi deschisese Benedict şi, câteva minute mai târziu, Gamache stătea pe o canapea uzată în micul apartament de la subsol. Katie şi Benedict stăteau în

faţa lui, aşezaţi pe nişte cutii.

— Aţi aflat cine l-a omorât pe *monsieur* Baumgartner? întrebă Benedict. Ştiţi, ieri, când eram la dumneavoastră, pentru un minut am avut impresia că ne suspectaţi pe noi.

— Mai mult de un minut, spuse Katie.

— Nu de-asta am venit. Inspectorul-şef Beauvoir va trece puţin mai târziu pe-aici să discute cu voi.

Cei doi se uitară unul la altul, apoi Katie întrebă:

— Atunci de ce aţi venit?

— Tribunalul din Viena a luat o decizie finală. în această dimineaţă.

Benedict o luă pe Katie de mână şi amândoi aşteptară.

— A decis în favoarea familiei Baumgartner.

Cei doi rămaseră o clipă împietriţi, apoi Benedict îşi puse braţul pe după umerii lui Katie şi ea clătină din cap.

— Ne aşteptam, zise Katie. Şi, fără scrisoarea aceea, dorinţele Baronului şi ale Baroanei nu vor fi respectate. Cei din familia Baumgartner vor păstra banii pentru ei.

— E dreptul lor, spuse Benedict. Tu ai făcut tot ce-ai putut. Ne vom descurca.

O strânse mai aproape de el.

Păcatele mele de când m-am născut / şi Vina izvorâtă dintr-o veche moştenire, se gândea Gamache în timp ce pleca de la ei şi traversa podul Champlain, pentru a ajunge acasă, la Reine-Marie.

Poate că totul se va opri aici, odată cu venirea pe lume a copilului lor.

Hugo Baumgartner stătea cu ochii lipiţi de ecranul laptopului, cu buza de jos ieşită în afară în semn de concentrare.

— Mă urmăriţi? întrebă agenta Cloutier.

— Da, mulţumesc, răspunse el zâmbind răbdător.

Se întoarse din nou spre ecran. După câteva minute, oftă.

— Deci până la urmă, Tony era mână în mână cu Shaeffer. M-am înşelat, îmi pare rău. Sincer, n-aş fi crezut niciodată că ar fi în stare de aşa ceva.

— Mă tem că aşa pare, spuse Beauvoir mergând în josul ecranului.

Hugo se uita cu atenţie, dând din cap.

— Au urmat căile obişnuite pentru ascunderea banilor.

— Cunoaşteţi bine chestiunea? întrebă Beauvoir.

— Mai bine decât unii, dar mai puţin decât majoritatea, recunoscu el.

Domnul Horowitz mi-a încredinţat conducerea unei comisii de analiză a conturilor offshore.

— Pentru a le constitui? întrebă Beauvoir.

Hugo zâmbi amuzat.

— Pentru a ne asigura că nu ajutăm involuntar clienţii să ascundă bani. Din considerente morale, dar şi practice. Domnul Horowitz este destul de bogat şi nu are nevoie de bani murdari, cu atât mai puţin de probleme, în caz că organismele de reglementare şi media descoperă astfel de practici.

— Dumneavoastră aţi descoperit? întrebă Beauvoir.

— Mai multe decât ne aşteptam, domnule inspector-şef. Bogăţii găsesc mereu cum să se justifice. Ei trăiesc într-o realitate deformată. Dacă fac şi ceilalţi la fel, înseamnă că e OK.

— „Ei"? întrebă Beauvoir. Nu consideraţi că vă număraţi printre ei?

— Bogat, eu? Nu, spuse el râzând. Nu-mi lipseşte nimic, sunt înstărit după majoritatea standardelor, dar oamenii aceştia au sute de milioane. Eu nu fac parte din acest club, nici nu ţin neapărat. Sunt mulţumit aşa cum sunt.

Hugo se întoarse din nou spre ecran.

— Ce ştiu eu este că va trebui să găsim numărul contului din Singapore. Vi l-a dat Shaeffer?

— El zice că nu-l are. De fapt, a părut surprins de existenţa acestui al doilea cont.

— E clar că minte, zise Hugo. Din păcate, banca din Singapore n-o să vi- 1 dea şi nu puteţi să-i obligaţi să vă furnizeze informaţiile. Dar Tony trebuie să-l fi notat pe undeva.

— Mda. Aveţi dreptate. îl avea notat.

— L-aţi găsit? întrebă Hugo.

— Pe spatele tabloului, răspunse agentul Cloutier.

— Ce tablou? întrebă Caroline.

— Cel din biroul său, spuse Beauvoir. De deasupra şemineului.

— Portretul nebunei? se miră Caroline. Acolo l-a ascuns Tony?

Reflectă puţin, apoi adăugă:

— Deşteaptă idee, trebuie să recunosc. Era un loc

destul de sigur. Nimeni nu se apropia de el, vă spun eu. Dumnezeu ştie ce-o fi văzut Baroana la... porcăria aia, aşa-zisă operă de artă. Şi tu eşti de aceeaşi părere, nu?

Hugo încuviinţă.

— Bietul Anthony s-a pomenit cu el în braţe. I-a spus că îi place. Ceva despre un punct alb în depărtare. A spus-o din politeţe şi uite unde l-a dus. Ea i l-a dat, iar el a trebuit să-l atârne pe perete. Indiferent de ce îl acuzaţi, a fost un om foarte bun.

— Dar eu nu-l acuz de nimic, replică Beauvoir. Cel puţin de nimic ilegal.

— Cum adică? întrebă ea arătând spre laptop. Nu asta e dovada? Beauvoir îi făcu semn lui Cloutier, care începu să introducă numărul contului.

— După lunga noastră căutare cu ajutorul înaltei tehnologii, un număr scris pe spatele unui tablou ne-a furnizat dovada de care aveam nevoie.

Cloutier apăsă tasta Enter şi pe ecran se afişă contul. Caroline făcu ochii mari.

— 377 de milioane, murmură ea.

Apoi expresia de pe chipul ei se transformă din uimire în perplexitate.

— Dar nu înţeleg. Aici scrie Hugo Baumgartner.

Se întoarse spre fratele ei.

— Anthony încerca să pară că e contul tău?

Şi atunci îşi dădu seama.

Jean-Guy Beauvoir se ridică în picioare şi agenta Cloutier avu parte de încă o premieră.

Prima ei arestare pentru crimă.

Capitolul 38

— Deci, spuse Ruth, a cărei voce plângăreaţă se auzea tare din living până în bucătărie, unde Armând şi Reine-Marie pregăteau nişte apetitive calde. Dacă am înţeles eu bine, trebuie să alerge în jurul parcului la minus 20 de grade, în costume de baie, cu rachete de zăpadă în picioare?

— Da, răspunse Gabri. A fost ideea Myrnei.

— Ba nu.

— Ba da.

— Mi se pare genială, zise Ruth. Subscriu.

— Cursa va avea loc seara, nu? şopti Clara la urechea lui Gabri.

— Seara, acum nu mai avem încotro.

— Ţi-a răspuns Justin Trudeau? întrebă Myrna. Vine şi el?

— Ciudat, dar baroana Bertha Baumgartner, aici de faţă, n-a primit nicio veste de la cabinetul premierului, răspunse Olivier.

— Ai folosit numele ei? întrebă Ruth.

— A fost ideea Mymei, zise Gabri.

— Ba nu.

— Ba da.

— Astae... e...

Ruth se chinuia să găsească cuvântul potrivit.

— Genial, repetă ea. I-ar fi plăcut. Dar nu-mi vine să cred că pe Justin Trudeau nu-l încântă ideea de a se dezbrăca şi de a alerga printr-un sătuc. Şi-a scos el cămaşa pentru mult mai puţin. Odată a făcut-o pentru o pungă de Cheetos, mi se pare.

— Mai avem timp, spuse Gabri. O să răspundă el. Carnavalul de iarnă începe abia weekendul viitor.

— Dacă s-ar da un premiu pentru slabe speranţe, Gabri ar câştiga, declară Olivier cu mândrie.

— Bine, interveni Ruth, am să vă pun o întrebare. Una care îi frământă pe filosofi de secole. Ce-aţi prefera? Tare de cap sau puţă bleagă?

— Doamne Dumnezeule, şopti Reine-Marie aruncând un ochi din bucătărie la adunarea de oaspeţi. Ce-am făcut?

— Aaah! exclamă Stephen Horowitz, care stătea lângă

Capitolul 39

Ruth pe canapea. Vechea întrebare. Cred că asta i-a întrebat şi Socrate pe învăţăceii lui.

— Platon, îl contrazise Ruth.

— Ba nu.

— Ba da.

— Cred, îi zise Armand lui Reine-Marie, că ne mai lipsesc doi călăreţi ai Apocalipsei.

— E naşul tău, replică ea. Şi a fost ideea ta să-l invităm ca s-o cunoască pe Ruth.

— Am crezut că se vor anula reciproc.

— E mai degrabă Mothra contra Godzilla, sugeră Gabri intrând în bucătărie şi luând o felie de baghetă prăjită cu parmezan de pe tava pe care o pregăteau cei doi. Tokyo e în pericol. Şi, apropo, Tokyo suntem noi.

— Armand, spuse Stephen când se întoarseră în living. Am câteva întrebări pentru tine.

— Tare de cap, răspunse Armand.

— Lasă asta. Altceva voiam să te-ntreb. Deşi răspunsul e corect, comentă bătrânul şi se uită la platoul cu apetitive. Caviar?

— Ăştia sunt nişte provinciali, îi răspunse Ruth. Să treci mai târziu pe la mine. Am o cutie mică şi o sticlă de Dom Perignon la rece.

— Şutită de la noi de revelion, bombăni Olivier care încă era supărat pe
ea.

— Cutia de caviar era deschisă, interveni Clara. Probabil c-ar muri dac- ar mânca-o acum.

— Pe aia ai luat-o tu, îi aminti Myrna. Am mâncat caviarul a doua zi, cu pâine prăjită şi felii de ou fiert.

— A, da. Las-o baltă.

Stephen întinse paharul şi Armand i-l umplu din nou.

— Ştii ce vreau să te-ntreb.

— Am să-l las pe Jean-Guy să vă explice, spuse Armand, care ghicise intenţiile lui Stephen Horowitz. El e şeful secţiei Omoruri. El a rezolvat cazul.

Jean-Guy păru stânjenit, şi nu doar pentru că Rosa stătea pe genunchii lui. Alături, cuibărit în pliul braţului său, Honoré se uita fix la Rosa, fascinat de raţa care murmura:

— *Fuck, fuck, fuck.*

Apoi Jean-Guy auzi o altă voce care repeta acelaşi cuvânt. Făcu ochii mari şi se uită la Annie, care îşi privea uluită fiul. Primul lui cuvânt.

Nu „mama”. Nici „tata”.

— Ssst, făcu Jean-Guy.

Dar deja ceilalţi observaseră ciudatul ecou care venea dinspre fotoliu.

— Mda, cred că e ora de baie, anunţă Annie ducându-se să-l ia pe micuţ din braţele tatălui său.

Şi în acel moment Honoré se dezlănţui:

— *Fuuuck!*

Chiar şi Rosa păru uimită, deşi raţele mereu par aşa.

— Aaah, spuse Reine-Marie şi întoarse privirea spre şemineu, în timp ce Armand ridică ochii în tavan, brusc fascinat de tencuială.

Ruth hohoti de încântare, iar Stephen strigă:

— Braavooo, Ray-Ray. Spune-le şi lor.

Armand coborî ochii din tavan şi se uită la nasul său:

— Ce drăguţ. *Mersi.*

— Numai tu, dragă băiete, puteai să ai un nepot asupra căruia cea mare influentă o are o rată sălbatică.

— E raţă sălbatică? o întrebă Clara pe Ruth, care ridică din umeri şi luă o înghiţitură zdravănă din paharul lui Stephen.

— Gata, noi plecăm, anunţă Annie în timp ce Honoré, în braţele ei, văzând reacţia pe care o stârnise primul lui cuvânt, îl strigă întruna până în capătul holului.

— Doamne Dumnezeule! oftă Reine-Marie.

— Are plămâni puternici, remarcă Stephen.

Beauvoir se strădui să nu ia în seamă faptul că Myma, Clara, Gabri şi Olivier se abţineau să nu râdă. Până şi Armand şi Reine-Marie păreau amuzaţi.

— Aveaţi nişte întrebări, domnule? îl întrebă Jean-Guy pe Stephen.

Trecuse o zi de la arestarea lui Bernard Shaeffer şi a lui Hugo Baumgartner. Unul pentru delapidare, celălalt pentru crimă.

— Hugo. Ce s-a întâmplat? Eu bănuiesc care a fost strategia, zise Stephen. Dar nu ştiu detaliile. Nu era un simplu angajat. Era prim- vicepreşedinte. Aveam încredere în el. Cred că încep să îmbătrânesc.

— Eşti deja bătrân, replică Ruth.

— în mare parte, pot să vă povestesc, spuse Jean-Guy.

Toţi ceilalţi se pregătiră să asculte.

Chiar şi Myma, care deja ştia tot. îi povestise Armand. Iar ea, cu titlu confidenţial, îi povestise Clarei. Care, tot cu titlu confidenţial, îi povestise

lui Gabri, care vorbise imediat cu Olivier, punându-l să jure că va păstra secretul. Şi Olivier îi vărsase tot lui Ruth, în schimbul carafei de cristal pe care i-o şterpelise ea de revelion.

— Da, zise Clara. Povesteşte-ne, te rog.

— Ideea s-a născut în ziua când Anthony l-a denunţat pe Shaeffer. Shaeffer a fost concediat şi lui Anthony Baumgartner i s-a retras licenţa, explică Jean-Guy.

— Prima delapidare, interveni Stephen.

— Da. Hugo a ştiut că Anthony nu avea nicio vină, dar şi că reputaţia lui fusese şţirbită. Strada, cum îi ziceţi voi, era convinsă că şi Anthony fusese amestecat în afacere şi că numai poziţia de conducere în firmă îl salvase. Se credea că era la fel de implicat ca Shaeffer. Hugo a văzut şansa. L-a abordat pe Bernard Shaeffer, care era clar un escroc, şi s-a oferit să-i găsească o slujbă la Caisse Populaire, în schimbul unor favoruri.

— Hugo i-a scris scrisoarea de recomandare pentru Caisse, adăugă Myma. Nu Anthony.

— Şi ce fel de favoruri? întrebă Olivier.

Ei cunoşteau intriga în linii mari, nu şi detaliile.

— Shaeffer să se folosească de facilităţile şi de conexiunile băncii pentru a crea un cont cu numele lui Anthony.

— Hugo, vrei să zici, interveni Clara.

— Nu, tocmai în asta constă geniul planului lui Hugo. I-a înscenat totul lui Anthony. Dacă se prindea cineva, vedea doar numele lui Anthony pe un cont numerotat din Liban.

— Au vărsat în el şapte milioane, spuse Stephen, care asculta cu atenţie.

Până aici, nu era nimic nou pentru el.

— *Merde*! exclamă Olivier. Mi-ar plăcea să mă

incrimineze pe mine.

— Asta a fost un mizilic, continuă Beauvoir. Grosul banilor se ducea într-un cont numerotat din Singapore. Nici măcar Shaeffer nu ştia de el. Habar n-avea de dimensiunea fraudei.

Jean-Guy se uită la Gamache, invitându-l să intervină. Cu paharul de scotch între mâini, Armând se aplecă puţin.

— Câţiva ani treaba a mers strună, continuă el. Cum se întâmplă de obicei, începutul a fost modest. Ciupea puţin de la unul sau doi clienţi. Dar când Hugo şi-a dat seama că nimeni nu punea întrebări câtă vreme îşi primea cecurile cu dividende, a început să sustragă sume tot mai mari de la tot mai mulţi clienţi.

— A devenit lacom, rezumă Clara.

— Lacom, da, dar nu doar atât. Am mai văzut astfel de lucruri, spuse Stephen. Devine un joc. O sursă de senzaţii tari. Un fel de dependenţă. Simte nevoia să crească mereu miza. Nimeni nu are nevoie de 300 de milioane de dolari. Ar fi putut să se oprească la 50 şi să trăiască bine-mersi tot restul vieţii. Nu, era altceva la mijloc. Iar eu n-am văzut.

Părea nu doar supărat, ci şi istovit.

în ciuda glumelor ei, Reine-Marie ştia foarte bine de ce îl invitase Armând pe naşul său să stea câteva zile la ei. Şi de ce i-o prezentase pe Ruth.

Ca să nu rămână singur cu gândurile lui. Şi cu suferinţa lui.

însemna că situaţia era disperată dacă era nevoie de Ruth pentru pansarea rănilor.

— Şi ce n-a mers? întrebă Gabri.

— Vara trecută, Anthony s-a întâlnit pe stradă cu unul dintre aşa-zişii clienţi, povesti Beauvoir. Omul i-a mulţumit pentru treaba excelentă pe care o făcea. Baumgartner n-a dat prea multă importanţă până într-o zi când, uitându-se pe lista sa de clienţi, şi-a dat seama că persoana aceea nu figura acolo. L-a contactat şi i-a cerut extrasul de cont.

— Şi-a dat seama că cineva fura folosindu-se de numele său, spuse Stephen. Asta am înţeles. Dar cum a ştiut că era vorba de fratele său?

Ruth, care stătea între Gabri şi Olivier, adormise şi sforăia uşurel, cu capul pe umărul lui Stephen. Un strop de salivă ateriză pe costumul lui de caşmir.

Cu toate astea, el n-o împinse mai încolo.

— N-a ştiut. La început, explică Beauvoir. Când am reuşit să ajungem la informaţiile din laptopul lui şi am accesat istoricul căutărilor, am văzut ce căutase. La început, am crezut că era în căutarea unor locuri unde să ascundă banii, dar apoi am verificat cronologia şi ne-am dat seama că neam înşelat.

— încerca să meargă pe urmele cuiva, interveni Armând. Să afle cine era vinovatul.

— A început cu propria companie, continuă Jean-Guy. Cu *madame* Ogilvy, de fapt. Apoi a extins căutările. Cum

niciuna n-a dat rezultate, a început să caute şi mai departe.

— De fapt, mai aproape de el, spuse Armând.

Nu pe un câmp, ci într-o grădină, se gândi el. Aparent sănătoasă, dar în

realitate sufocată de volbură.

încercă să-şi imagineze şocul lui Anthony când şi-a dat seama cine fura. Şi cine înscenase totul.

Matei 10:36.

Armând regreta uneori că se oprise asupra acelui verset. Ar fi preferat să nu ştie adevărul pe care îl conţinea.

— Ce nu înţeleg eu este cum a reuşit Anthony Baumgartner să ajungă la sursă, spuse Stephen. Sunt convins că Hugo îşi ascunsese bine urmele.

— Dă-mi voie să te întreb un lucru, zise Armând. Dacă tu ai avea de gând să comiţi o fraudă, ai folosi propriul calculator?

Stephen se lumină la faţă şi gemu scurt.

— Nu. L-aş folosi pe-al altuia şi aş profita de ocazie pentru a-l incrimina pe el, în caz că se prinde cineva de şmecherie. Deştept băiat, Hugo.

— Deştept băiat, Hugo, repetă Beauvoir. El şi Anthony luau masa împreună o dată pe săptămână. în timp ce Tony gătea la bucătărie, Hugo folosea laptopul fratelui său, chipurile pentru a verifica evoluţia bursei.

— în realitate, el transfera banii, spuse Stephen.

— Dar nu se vedea? întrebă Oliver. Eu mă ocup de contabilitatea noastră online şi acolo se vede tot.

— Nu-i greu să-ţi acoperi urmele, explică Beauvoir. Mai ales dacă asta vrei. Şi Hugo asta a vrut. Dar nu s-a străduit prea tare. A vrut ca autorul fraudei să poată fi găsit, în caz de nevoie. Şi noi l-am găsit până la urmă. Şi, da, a făcut în aşa fel încât să pară că Anthony era vinovatul. Logic, nu? Fără parola contului numerotat din Singapore n-am fi avut nicio dovadă că era altcineva, şi nu Anthony.

— Dar Anthony l-a găsit? întrebă Clara.

— *Oui,* continuă Beauvoir. Noi am găsit căutările lui Anthony, care nu făcuse niciun efort ca să le ascundă. De fapt, păreau din ce în ce mai frenetice. Şi pe urmă, în septembrie anul trecut, s-a oprit.

— Găsise ce căuta, spuse Armând.

— Deci ştia de-acum câteva luni că Hugo era vinovatul?

întrebă Stephen. De ce n-a făcut nimic pentru a-l opri atunci? De ce să aştepte până acum ca să intervină? Negare?

— Poate, răspunse Armând. Dar eu cred că alta a fost explicaţia.

— Mama lui, sugeră Clara. A aşteptat până a murit mama lui.

— Da, încuviinţă Armând.

— Eu înţeleg de ce Hugo avea nevoie de un ţap ispăşitor, dar de ce să nu

— se folosească de Shaeffer şi în situaţia asta? De ce să-l târască pe fratele său în această mocirlă?

— Greu de spus, zise Jean-Guy. A profitat de accesul la laptop şi de faptul că Anthony era deja stigmatizat de stradă. Hugo nu recunoaşte nimic.

— Eu cred că a mai fost ceva, interveni Myrna. Gelozia. Şi poţi să-l învinuieşti?

— Că şi-a ucis fratele? întrebă Clara. Vezi să nu.

— Nu, că era gelos. Plin de resentimente. Unul era înalt, frumos, respectat, onest. Căsătorit, cu copii. Celălalt, bondoc, cu un fizic neatrăgător, ba chiar puţin respingător. Vă imaginaţi cum a fost să crească împreună?

— Dar s-au mai văzut astfel de cazuri, se băgă şi Gabri. Eu am un frate mai mic care nu e nici pe departe atât de frumos ca mine. Şi încă nu m-a omorât.

— Nu e timpul pierdut, replică Olivier.

— Dar asta nu e tot, spuse Myrna. Cine a fost preferatul Baroanei? Cine a înţeles tabloul Clarei? O fi fost Hugo leit maică-sa, dar Anthony semăna cu ea într-un mod mult mai profund. Asta l-a determinat pe Hugo să târască numele lui Anthony în mocirlă.

— *Iertarea păcatelor mele de când m-am născut, cită Stephen uitându-se la femeia care saliva pe umărul lui, şi a Vinei izvorâte dintr-o veche moştenire.*

Ruth se trezi cu un sforăit.

— Ce vină? Ce păcate?

— Intonai cântecul ei, explică Gabri.

— Stai puţin, interveni Stephen. înţeleg care-i treaba cu conturile numerotate. Shaeffer v-a dat numărul contului din Liban, dar cum l-aţi obţinut pe celălalt?

— L-am găsit notat pe spatele tabloului Clarei, răspunse Beauvoir.

— Da, da, dar cum la găsit Anthony Baumgartner şi la

notat acolo? Codurile astea sunt foarte bine păstrate. Banca le transmite prin mesaje electronice securizate şi criptate. Anthony n-avea cum să-l găsească întâmplător şi pe urmă să-l scrie pe spatele tabloului. Că veni vorba, i se adresă el Clarei, aş vrea să văd originalul. E de vânzare?

— Zece dolari şi vă aparţine, spuse Gabri arătând spre Ruth.

— Putem discuta, răspunse Clara.

— Ai dreptate, zise Jean-Guy. Anthony n-a găsit niciodată codul. Hugo a

— ştiut că era singurul lucru care îl incrimina. Singurul loc unde îi trebuia numele său real. Pentru contul din Singapore, în care erau 377 de milioane de dolari.

Olivier scoase un geamăt.

— Deci cum a reuşit Anthony să acceseze contul? întrebă Stephen.

— Nu l-a accesat.

Ceilalţi se uitară lung la Jean-Guy.

Armând încrucişă picioarele şi se lăsă pe speteaza scaunului. Fermecat de Jean-Guy. Protejatul lui, care acum nu mai avea nevoie de protector. Era capabil să zboare cu propriile aripi.

— Nu Anthony Baumgartner a scris acolo codul de acces, spuse Jean- Guy, ci Hugo.

— Şi Anthony l-a găsit? întrebă Myrna.

— Nu. Nu l-a găsit. în seara când s-a dus cu Hugo la vechea fermă, nu avea dovada finală. Probabil că i-a cerut explicaţii lui Hugo, dar cum Hugo n-a putut să-i explice, Anthony i-a spus că va trebui să-l denunţe.

— Şi din acest motiv, Hugo l-a omorât, conchise Ruth.

— *Oui.*

— Crezi că a fost crimă cu premeditare? întrebă Gabri.

— De unde vrei să ştiu? replică Ruth.

— Eu vorbeam cu şeful secţiei Omoruri, ripostă Gabri. Nu cu poeta dementă.

— O, făcu ea. Ei, atunci continuaţi, nătărăilor.

— Greu de spus, reluă Jean-Guy. Hugo era genul de om care planifica totul cu grijă. Probabil că avea şi o portiţă de scăpare, în caz că frauda era descoperită. Dar mă îndoiesc că a plănuit să-şi omoare fratele.

— A fost încolţit, spuse Armând. Şi când Anthony a

refuzat să închidă ochii, l-a lovit.

— Vezi la ce duce integritatea, Armând? întrebă Stephen. Onestitatea.

— Ţi-o spune naşul, zise Myrna.

— Nu onestitatea l-a omorât, răspunse Armând. Necinstea. Gelozia. Lăcomia. Ranchiuna.

— Noi eram preocupaţi de o dispută, dar de fapt răul a fost produs de alta, comentă Myrna.

Urmă un moment de tăcere, întrerupt de Gabri.

— Cu riscul de a părea grosolan, trebuie să spun că mi-e foame.

— Şi mie, îl susţinu Stephen. Ce-avem de mâncare? Homar?

— Tocană, răspunse Olivier.

— Îh, se strâmbă Stephen. Să-i zicem *boeuf bourguignon.*

— Văd că citeşti cartea pe care ţi-am dat-o, îi spuse Ruth lui Jean-Guy când se ridicară în picioare.

Arătă spre măsuţa de cafea.

— I-ai dat *The Gashlycrumb Tinies-'—T* întrebă Stephen. De Edward Gorey? O, cred că te iubesc, i se adresă el lui Ruth.

În timp ce Stephen citea din carte cu voce tare, Jean-Guy o luă pe Myrna deoparte.

— Am găsit scrisoarea, îi zise el.

— Printre dărâmăturile casei?

— Da. Ruptă şi murdară. Era exact cum a descris-o Katie Burke. Scrisă de mâna ei, deşi plicul pare să fi fost scris de Baroană. îi cerea lui Anthony să împartă averea, în caz că le revenea lor. Ceea ce s-a şi întâmplat.

— Mersi că mi-ai spus, zise Myma.

Annie îi făcu semn din priviri soţului ei. Jean-Guy inspiră adânc, apoi, scuzându-se, se apropie de socrul său.

— Mă duc să-i spun noapte bună lui Honoré. Vii cu mine? Aşa scăpăm de pregătirile pentru masă.

— Mai bine-ar fi după masă, ca să scăpăm de spălat vasele.

Dar îl urmă pe Jean-Guy spre camera lor.

Chiar când se îndepărtau, observă că Annie o conduse pe Reine-Marie în birou şi închise uşa.

— De ce n-ai acceptat postul care ţi s-a propus? întrebă Jean-Guy odată ajunşi în dormitor, cu uşa închisă.

Cu o zi în urmă, după ce îi telefonase lui Reine-Marie ca să-i comunice rezultatul întâlnirii cu premierul şi decizia comisiei de disciplină, Armand îl sunase pe Jean-Guy. Şi îi povestise că i s-a cerut să demisioneze de la conducerea Sûreté.

Ceea ce şi făcuse. Avusese scrisoarea pregătită, în buzunaml de la piept.

— Mi-ai zis că ţi-ai dat demisia, spuse Jean-Guy pe un ton jos ca să nu-l trezească pe cel mic. Dar nu mi-ai zis că ţi s-a propus să preiei vechiul post. De şef al secţiei Omomri.

— Aşa e, recunoscu Gamache. Dar a fost doar o discuţie. N-aveam de gând să accept.

— Din cauza lui Lacoste?

— *Non.* Am fost de acord să demisionez cu condiţia să i se ofere lui

Isabelle conducerea secţiei de Infracţiuni Grave. îi vor păstra postul până când va fi pregătită să se întoarcă. Ştiai că a început demersuri ca să preia fetiţa în plasament?

— Nu, n-am auzit. E grozav.

Beauvoir se aşează pe marginea patului şi se uită la leagănul unde Honoré dormea dus. Oftă adânc.

— Sper să accepte, spuse Armand aşezându-se lângă el. Sûreté are nevoie de ea.

— Sûreté are nevoie de tine, *patron.* Dacă nu pentru Isabelle, atunci de ce refuzi postul de inspector-şef la Omoruri? O chestiune de ego?

Gamache râse şi îl bătu pe Beauvoir cu palma pe genunchi.

— Mă cunoşti mai bine de-atât, bătrâne.

— Atunci de ce?

— Ştii foarte bine de ce. E postul tău. Treaba ta. Eşti cât se poate de pregătit. Eşti inspectorul-şef Beauvoir, şeful secţiei Omoruri de la Sûreté. Iar eu sunt cât se poate de bucuros.

Lui Gamache îi dispăru zâmbetul şi redeveni serios.

— Şi mândru.

— Acceptă postul, îl îndemnă Jean-Guy.

— De ce? întrebă Armand cu ochii uşor mijiţi.

— Pentru că eu plec.

Văzu semnătura pe care, de teamă să nu se răzgândească, o mâzgălise în grabă pe hârtiile pe care i le puseseră în faţă, pe masa lustruită.

— Cei de la GHS Engineering mi-au propus un post şi eu l-am acceptat. Ca director la planificare strategică.

Urmă o pauză lungă.

— înţeleg.

— îmi pare rău. Am vrut să-ţi spun mai devreme, dar n-am găsit momentul potrivit.

— Nu, nu. înţeleg. înţeleg foarte bine, Jean-Guy. Ai o familie şi ea e pe primul loc.

— Nu e doar asta. Ultimii ani au fost duri, *patron.* Să fii suspendat şi anchetat de oamenii noştri? A fost prea mult. îmi place munca pe care o fac, dar am obosit. M-am săturat de

moarte. De omoruri.

Rămaseră tăcuţi, uitându-se la copilul care dormea. Ascultându-i respiraţia uşoară. Inhalându-i mirosul de copil.

— E timpul să mai trăieşti şi tu, spuse Armand. Ai făcut mai mult decât

— ţi-ar putea cere oricine. Mai mult decât ţi-aş putea cere eu sau aş aştepta de la tine. Ai luat o decizie bună. Uită-te la mine.

Jean-Guy îşi luă cu greu ochii de la pătuţul copilului şi se uită la Armand. Văzu un zâmbet care i se întindea pe toată faţa, până la ochii căprui-închis.

— Mă bucur pentru tine. E o veste grozavă.

Şi Jean-Guy citi pe chipul lui o bucurie sinceră.

— încă ceva, zise el.

— *Oui?*

— Postul e la Paris.

— Aaaa, făcu Armand.

— Vasăzică aceasta este faimoasa pictură, spuse Stephen aşezându-se lângă Ruth şi arătând spre tabloul Clarei.

— Nu, ăsta e *Cele trei graţii,* îi explică Ruth. Cel pe care îl avea Baroana este portretul meu.

— Fecioara Maria, completă Clara.

— Fecioara Maria cu chipul meu, preciză Ruth.

— Mai degrabă invers, interveni Clara.

— în sfârşit! exclamă Gabri când se întoarse Jean-Guy. Băieţelul nostru a învăţat cuvinte noi? *Merdel Tabernac*[m] ■?

— Nu, doarme. Bunicul îl învăleşte, răspunse Jean-Guy punând o porţie de tocană cu piure de cartofi cremos şi dându-i-o lui Annie.

— S-a dus şi bunica să-i dea o mână de ajutor, spuse Annie luând farfuria şi aruncându-i o privire cu subînţeles.

— Eşti bine? o întrebă Armand pe Reine-Marie.

Ea închise uşa şi puse o mână pe spatele lui Armand, care îl ţinea în braţe pe băieţelul adormit.

îşi apropie faţa de capul copilului, inspiră şi îşi zise că era bine că mirosul lui Honoré era unic. Dacă vreodată ar întâlni

întâmplător acest miros – la o plimbare, într-un restaurant sau intersectându-se cu un alt copilaş –, ar fi copleşit de durere, ca în acest moment.

Şi totuşi simţea şi bucurie.

Vestea era minunată şi totodată groaznică. Binevenită şi totodată devastatoare.

Şi el se simţea uşurat.

Jean-Guy pleca. Era în siguranţă. La fel, Annie şi Honoré. în siguranţă şi

departe.

Armand i-l dădu pe Honoré bunicii sale, apoi îi cuprinse pe amândoi în braţe, simţind din nou mirosul copilului, amestecat cu parfumul subtil de trandafiri de grădină. închise ochii şi se gândi. *Croasante. Primul foc de lemne, toamna. Mirosul peluzei proaspăt tunse. Croasante.*

Dar va avea nevoie de o listă foarte lungă de lucruri care îi plac pentru a trece peste asta.

Reine-Marie îşi ţinea nepoţelul în braţe, respirând mirosul lui Honoré şi parfumul de lemn de santal. Simţea îmbrăţişarea lui Armand şi tremurul abia perceptibil al mâinii lui drepte.

Nu crezuse niciodată că Parisul le va zdrobi inimile.

După masă, Stephen îl luă pe Armand deoparte.

— Am o veste pentru tine.

— Mai întâi lasă-mă pe mine să-ţi mulţumesc. Jean-Guy a acceptat postul. Se va descurca foarte bine. La Sûreté se ocupa de ani buni de planificare strategică.

— Diferenţa e că nimeni nu va mai trage în el, spuse Stephen.

— Exact. Dar nu trebuie să ştie că a venit de la tine sau de la mine.

— Am tras fermoar la gură.

— Nu mi-ai spus că postul era la Paris.

— Ar fi contat?

Armand reflectă o clipă, apoi răspunse:

— *Non.* Dar mi-ar fi plăcut să ştiu dinainte.

— *Désolé.* Ar fi trebuit să-ţi spun.

— Ce veste ai?

— îţi aminteşti când ţi-am spus că am o idee şi că o să fac nişte săpături în legătură cu povestea aia cu testamentul?

— Da, dar nu mai e nevoie. Tribunalul a decis în favoarea familiei Baumgartner.

— Da, am auzit. I-am rugat pe colegii de la Viena să se intereseze. Shlomo Kinderoth a fost o mare figură. Probabil a ştiut ce încurcătură o să producă lăsând întreaga avere ambilor fii.

— Poate că n-a putut să se hotărască, spuse Armand.

— Sau poate a fost un nătărău. 130 de ani de animozitate. Oamenii mei spun că n-au mai rămas bani. Ce nu s-a dus pe onorariile avocaţilor au furat naziştii.

Armând clătină din cap.

— Nu mă mir, dar e tragic.

— Mda, asta nu e tot. în afară de bani, Baroana le-a lăsat copiilor şi o clădire imensă în centrul Vienei.

— Da.

— Dar, spre deosebire de bani, clădirea e reală. încă stă în picioare şi a aparţinut odinioară familiei. Baroana nu era cu totul nebună. Clădirea este acum sediul social al unei bănci internaţionale.

Armând dădu din cap, dar Stephen continuă să-l privească. Mai aştepta ceva.

— Ce este? întrebă Armând.

— Naziştii. Se oferă despăgubiri, Armând. Guvernul austriac plăteşte miliarde de dolari familiilor care pot dovedi că naziştii le-au luat proprietăţile. în cazul de faţă, titlul de proprietate este incontestabil.

— Ce vrei să spui?

— Clădirea valorează zeci de milioane de dolari. Poate mai mult. Dacă familia Baumgartner şi familia Kinderoth ajung să se înţeleagă şi depun în instanţă o cerere comună, vor obţine banii.

— Dumnezeule! exclamă Armând.

Tăcu o clipă, gândindu-se la cei doi tineri din apartamentul de la subsol.

— Dumnezeule! repetă el.

După cină, Ruth îl invită pe Stephen pe la ea.

— Să văd reproducerile, precizâ Stephen cu o sclipire în ochi şi o raţă sub braţ.

— Să nu te întorci târziu, îl îndemnă Armând. O să te aştept.

— Mai bine culcă-te, îi zise Ruth.

Myma plecase cu Clara.

— Un pahar înainte de culcare? întrebă Clara în uşa bistroului.

— Nu, nu pot.

Clara tocmai se pregătea să întrebe de ce, când înţelese

motivul refuzului.

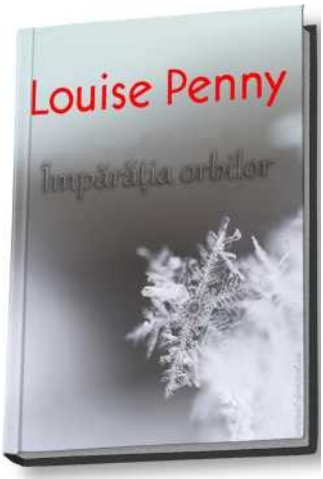
Billy Williams, proaspăt bărbierit şi ferchezuit, stătea la o masă lângă foc. Avea în faţă două pahare cu vin roşu şi o lalea roz.

— înţeleg, spuse Clara.

După ce îşi strânse prietena în braţe, intră în casă. Zâmbind şi fredonând.

Oprindu-se în faţa uşii, Myrna lăsă capul pe spate şi se uită la cerul

nopţii. La toate punctele de lumină care străluceau deasupra
Apoi intră.

virtual-project.eu

■[31]- înşiruire de cuvinte fără nicio legătură, dar care, pronunţate repede şi cu accent irlandez, seamănă cu o înjurătură care exprimă surpriză (Well, I'll be fucked – Să fiu al dracului.) (N.t.).

■[31]- Salut, frumoasa mea! (în lb. fr., în orig.) (N.t.).

.ai.*i*[n]*itaţii* (în lb. fr., în orig.) (N.t.).

Scriitor american, autor al unor cărţi pentru copii (N.r.).

Joc de cuvinte bazat pe asemănarea dintre interjecţia *qucick!* = mac! *şi fuck* = futu-i (N.t.).

Drug Enforcement Administration – Agenţia Naţională Antidrog din Statele Unite (N.r.).

■[121]- Program de fidelizare a clienţilor lansat de compania Canadian Tire, constând în cupoane emise de companie, care seamănă cu bancnotele reale, dar care au o valoare mult mai mică decât cele emise de Banca Canadei (N.t.).

■/■/■*Este adevărat* (în lb. fr., în orig.) (N.t.).

■[121]- în original, Save Our Souls – SOS (N.r.).

Film britanic de comedie în care actrita Margaret Rutherford interpretează rolul ducesei Gloriana (N.r.).

■[1.]- Aluzie la engleza cu un puternic accent franţuzesc vorbită de inspectorul Clouseau, celebrul personaj din seria de lîlme *Pantera roz* (N.t.).

Mâncare tradiţională canadiană, originară din Quebéc, din cartofi pai, brânză si sos cu came (N.t).

Prăjiturele sau apetitive micuţe, suficiente pentm o îmbucătură (N.t.).

Mulţumesc (în lb. ger., în orig.) (N.r.).

Joc de cărţi pentru doi jucători (N.r.).

Cea mai cunoscută carte a lui Edward Corey, care spune povestea morbidă a 26 de copii, fiecare dintre ei desemnat cu o literă din alfabet (N.t.).

[mi]- înjurătură prin luarea în derâdere a *tabernaculului* (cutie de argint, în formă de biserică, în care se păstrează cuminecătura, mimi sau alte obiecte de cult) (N.t.).